Atkaklusis FROSTAS

DETEKTYVŲ SERIJA

Rodney David Wingfield

Atkaklusis FROSTAS

Rodney David Wingfield

Atkaklusis FROSTAS

DETEKTYVAS

Iš anglų kalbos vertė Vidas Morkūnas

BRIEDIS
VILNIUS
2015

UDK 821.111-31
Vi206

Versta iš:
R. D. Wingfield *Hard Frost*.
UK: Corgi Books, 1996

ISSN 2351-7360
ISBN 978-9955-26-507-8

Gūždamasis kiemo pusėje prie lango, žmogus, net sukandęs dantis, bruko atsuktuvo geležtę į plyšį tarp medinių rėmų. Pro stiklą tamsiame kambaryje jis įžiūrėjo tik lovelę tolimajame kampe. Vaikučio nematė, bet žinojo, kad jis guli savo patale. Pirmiau, slėpdamasis, iš jaudulio suprakaitavęs, šešėlyje sodo pakraštyje, matė, kaip motina paguldė berniuką į lovytę.

Įkišęs geležtę užtektinai giliai, žmogus įkvėpė oro ir kilstelėjo įrankį. Mediena sutreškėjo, varžteliai išsilaisvino. Staiga už nugaros kažkas sušnypštė, persigandusiam vyriškiui vos neišsprūdo atsuktuvas. Jis atsigręžė, pasirengęs galvotrūkčiais dumti per sodą. Tačiau išsigąsta buvo be reikalo: šnypštė fejerverko užtaisas, naktiniame danguje pabiręs spiečiumi šviesiai žalių žiburiukų.

Vyriškį išpylė šaltas prakaitas. Širdis daužėsi it pašėlusi. Ramindamasis jis vėl giliai įkvėpė, tada patyliukais, kuo atsargiau, pravėrė langą, užsiropštė ant palangės ir po akimirkos atsidūrė kambaryje. Perėjęs jį trimis žingsniais, paėmė prie lovelės stovinčią mėlyną kėdę ir įrėmė šios atkaltę po rankena į duris – kad niekas negalėtų sutrukdyti. Tada pasiklausė. Televizija rodė vėlyvo vakaro filmą. Moteris ir kūdikis namie buvo vieni – jis tai žinojo.

Vaikutis sušnarpštė, pasimuistė, ir lovelė sugirgždėjo. Įsibrovėlis pastėręs sustingo. Mažylis nusižiovavo, vėl ėmė alsuoti ramiai, tolygiai. Kietai užmigo. Vyriškis atsipalaidavo.

Išsiėmė iš kišenės peilį. Ir pritykino prie lovelės.

1

Visų šventųjų išvakarės, spalio 31-oji

Vienui vienas fejerverko užtaisas šovė į naktinį dangų, leisdamasis vos pastebimai krestelėjo ir pabiro spiečiumi žalių žiburiukų.

Dvidešimt vienų policijos konsteblis Maikas Pekeris, tik akies krašteliu dirstelėjęs aukštyn, pasuko į Markemo gatvę. Jis pirmą kartą patruliavo vienas, tad rūpėjo ne fejerverkai. Tarsi pasitikrindamas, ar galės prireikus išsikviesti pagalbą, konsteblis patapšnojo per kišenę, kurioje pūpsojo radijo siųstuvėlis.

Sukaukšėjo aukštakulniai. Pro šalį pralingavo dvi išsidažiusios, raganomis persirengusios paauglės, apsisiautusios muskuso kvepalų kvapu. Praeidamos jos abi kaip viena švilptelėjo ir pasiuntė patruliui po oro bučinį. Jau pakaušusios skuba į Visų šventųjų išvakarių vakarėlį, pamanė Pekeris. Kam nors šiąnakt nuskils. Konsteblis gailiai šyptelėjo. Deja, ne jam! Jam šią vėjuotą naktį teks iki šešių šalti gatvėje, tegul velniai tą sumautą budėjimą! Pasistatęs pašiltintą milinės apykaklę, Pekeris žiūrėjo įkandin merginoms, kol šios dingo už kampo. Paskutinį muskuso kvapsnį nusinešė vėjas.

Vėl likęs vienas konsteblis siauru skersgatviu perėjo į atkampią Patriotų gatvę. Čia rikiavosi nedidelės krautuvėlės, aikštelė, kurioje kadaise stovėta parduodamų nenaujų automobilių, buvo tuščia.

Gatvė skendėjo tamsoje. Vienintelio žibinto lempą chuliganai buvo sukūlę senų seniausiai.

Pekerio žingsniai dusliai aidėjo, ir patruliui vis atrodė, kad kažkas jį vejasi. Sykį jis netgi stabtelėjo ir baugščiai atsigręžė, bet už nugaros nieko nebuvo. Prie parduotuvių, sukrauti tiesiog ant šaligatvio, kūpsojo šiukšlių maišai. Rytą juos turėjo išvežti komunalininkai. Apėjęs krūvą, Pekeris protarpiais naujutėlaičiu žibintuvėliu pašviesdavo į krautuvėlės duris, paklebindavo rankeną – dėl viso pikto įsitikindavo, kad viskas gerai.

Paskutinės – mėsininko – parduotuvės, jau kadai apleistos, durys ir vitrina buvo užkaltos lentomis. Vėjyje siūravo lakštas su apiblukusiu užrašu: IŠNUOMOJAMAS VERTINGAS NEKILNOJAMASIS TURTAS. Įėjimas buvo užkrautas šiukšlių prikimštais maišais, turbūt suneštais čionai iš artimiausių krautuvių. Kam, pagalvojo Pekeris, prireikė šitaip vargintis? Vėl įjungęs žibintuvėlį, jis stebėjo krūva lėtai šliaužiojantį šviesos ruožą. Tiesą pasakius, konsteblis tikėjosi užklupti kokį benamį ar net rasti septynmetį berniuką, kurio, išėjusio iš namų su iškamša ir vienuoliktą vakaro dar negrįžusio, policija jau ieškojo.

Staiga Pekeris nustėro. Prie sienos už maišų kažkas susigūžęs tupėjo. Slėpėsi.

– Gali nebesislėpti, matau tave! Nagi eikš čionai! – garsiai pašaukė konsteblis.

Anas nė nekrustelėjo. Laikydamas žibintuvėlį taip, kad prireikus galėtų pasinaudoti juo kaip ginklu, patrulis ėmė kita ranka stumdyti į šalis šiukšlių maišus. Ūmai pavidalas pasviro į Pekerį ir šis

išvydo veidą... O Dieve!.. Veidas buvo ne žmogaus... žalias, su klaikiu vypsniu. Metęs žibintuvėlį, konsteblis įniko grabalioti po kišenes. Siųstuvas... kur tas prakeiktas siųstuvas?..

– Dentono policija, – sutramdęs žiovulį, burbtelėjo į telefono ragelį seržantas Bilas Velsas. Ką sako paskambinusi moteris, jis nelabai ir klausėsi, mat vis dar kunkuliavo pykčiu. Buvo ką tik peržiūrėjęs Maleto sudarytąjį grafiką ir patyręs, kad ir vėl teks dirbti per Kalėdas. Ką gi, tas nevėkšla vyriausiasis inspektorius smarkiai apsiriko, bandydamas jo, Bilo Velso, kantrybę. Kai kuriems Maleto numylėtiniams teks paplušėti per laisvadienius. Seržantas susiraukė – į ausį vis dar byzgė susijaudinusios moters balsas. – Ponia, pasistenkite nusiraminti... Sakykite aiškiai, kas nutiko... Ką?.. Kur? Ar smarkiai nukentėjo? – Velsas suskubo užsirašyti įvykio aplinkybes. – Tik nesijaudinkite. Tučtuojau išsiųsiu pareigūną.

Seržantas vidaus ryšio telefono skydelyje nuspaudė mygtuką, prie kurio buvo parašyta: KRIMINALISTĖ SERŽANTĖ LIZA MOD. Gana tai poniutei, tai pliuškei lakuotis nagus, tegul imasi pagaliau darbo. Tyrinėdamas naująjį grafiką Velsas buvo pastebėjęs, kad Liza, dar nespėjusi nė kojų nuovadoje apšilti, visas Kalėdas poilsiaus.

– Klausau...

Nekantros gaidelė jos balse nuovados seržantą siutindavo.

– Karūnos gatvė, septyniolika... Įsilaužta, durta vienų metų kūdikiui, berniukui, – šaltai išbėrė jis.

– Man prireiks paspirties, – tarė Liza.

– Neturiu ko pasiųsti, – su piktdžiuga atkirto Velsas.

Nudžiugęs, kad iš karto nesugraibė radijo siųstuvėlio, Pekeris net suprakaitavo. Kolegos būtų užjuokę jį negyvai. Konsteblis rado iškamšą, vaiko iškamšą žaliu Gajaus Fokso veidu. Kad galėtų prieiti arčiau, Pekeris nustūmė į šalį dar porą maišų. Kaugė prie pat krautuvėlės durų atrodė keistai. Patrulis ją prilietė ir tučtuojau, lyg nutvilkytas, atitraukė ranką. Dar nebuvo matęs lavono. Per mokymus turėjo apsilankyti lavoninėje pažiūrėti skrodimo, bet kol kas taip ir nenuvažiavo. Bertonas pasakojo, kad patologas visada perrėžia odą numirėliui po smakru, kad galėtų numauti veido odą lyg guminę kaukę. Pekeris vylėsi, jog atėjus metui gebės stebėti šią procedūrą nealpdamas. Ir štai, visiškai nepasirengęs, rado lavoną. Šis negalėjo būti suaugusiojo, per mažas. Taigi vaiko.

Priliestas kūnas kiek pasviro, konsteblis lyg ir išgirdo suniurnant. Gyvas? Nejaugi dar gyvas?

Jis dantimis nusimovė pirštines ir drebančiais pirštais atpalaidavo maišo raištį. Įsižiūrėjo į veidą. Berniuko veidą. Vaiko akis slėpė užlipdyta ruda juosta. Burna buvo užklijuota tokia pat juosta, lūpos įtrauktos, ir išraiška priminė šypsnio parodiją. Ant veido tamsavo pro burną ir nosį išdribę vėmalai. Pekeris atsiklaupė ir nedrąsiai palietė berniuko odą. Kūnas buvo atšalęs, be pulso. Vėmalai trenkė ligonine, bet, kur konkrečiai su tuo kvapu susidūręs, konsteblis prisiminti neįstengė. Laikydamas

už pat kraštelio, jis praskėtė maišą plačiau ir pašvietė į vidų. Vaikas klūpėjo. Buvo nuogas.

Patrulis atsistojo, išsiėmė iš kišenės siųstuvėlį ir, kelissyk giliai įkvėpęs, susisiekė su nuovada. Net pats nustebo – prašneko nėmaž nedrebančiu balsu, lyg lavonus matytų kiekvieną mielą dieną.

– Pekeris. Esu Patriotų gatvėje. Ko gero, radau dingusį vaiką... Negyvas. Veikiausiai nužudytas.

– Lik prie jo, – paliepė Velsas. – Nieku gyvu nepasišalink!

Pekeris žingtelėjo į gatvę ir ėmė laukti. Jį siautė gūdi tyla, ausis gaudė menkiausią garselį. Plastikinių maišų šiurenimą vėjyje. Mėsininko iškabos girgždesį. Širdies dūžius.

Paskui tolumoje – iš pradžių vos girdimai – užkaukė rajono patrulio automobilio sirena. Pekeris vienas patruliavo pirmą kartą, tad Velsas nesiryžo iš sykio siųsti žmogžudystės tyrimo grupės.

Sumaištis varė Bilą Velsą į neviltį. Kad nesisekė, tai nesisekė! Reikėjo pradėti tirti žmogžudystę, o vyresniųjų kriminalinio poskyrio pareigūnų nuovadoje nebuvo nė kvapo. Kriminalistas inspektorius Alenas, kuris turėjo budėti namuose, buvo palikęs numerį pasiteirauti, bet šiuo Velsas niekaip neprisiskambino. Džekas Frostas atostogavo, o Lizos Mod nuovados seržantas šaukėsi bergždžiai – ta paika karvė kur nors kiurksojo, greičiausiai išjungusi siųstuvėlį. Velsas ryžosi paskambinti skyriaus viršininkui į namus, nors ir žinojo ką išgirsiąs. Jau mažne girdėjo kupiną sarkazmo Maleto balsą. „Tai ką, seržante, be manęs – nė žings-

nio?" Ragelis svilino Velsui ausį, o vyriausiasis inspektorius vis neatsiliepė. Staiga nuovados seržantas išgirdo beldžiant į barjerą. Dėmesio reikalavo žemaūgis storas vyriškis vilnoniu paltu.

– Pone, gal malonėtumėte palūkėti? – paprašė Velsas.

– Seržante, laukti neturiu kada. Skubu.

Velsas gailiai atsiduso. Tik tokių arogantiškų šunsnukių jam ir trūko...

Jo dėmesys vėl nukrypo į telefoną. Mat pagaliau atsiliepė... Tik ne Maletas, o apsimiegojusi pasipūtėlė jo pačiutė. Ji piktai klausė, kas skambina.

– Ponia Malet, atleiskite, kad trukdau tokį vėlyvą metą, bet ar vyriausiasis inspektorius namie?.. Nėra? Gal žinote, kur galėčiau jį rasti? Taip, reikalas skubus. „Žinoma, skubus, kvaiša tu! Argi skambinčiau šiaip sau?" Dėkoju.

Velsas užsirašė telefono numerį ir padėjo ragelį.

– Seržante, aš laukiu, – rūsčiai spigindamas priminė žmogėnas.

– Pone, prisėskite. Išklausysiu jus, kai tik galėsiu, – pasakė seržantas ir viltingai pažvelgė į policijos konsteblį Lambertą, kaip tik įėjusį iš Operatyviojo valdymo centro.

– Seržante, inspektorius Alenas vis neatsiliepia, – tarė šis.

– Skambink be paliovos. O poniutė?

– Nė kvapo!

– Niekam tikusi višta! – Velsas išplėšė užrašinės lapą ir padavė Lambertui. – Pamėgink šituo numeriu pagauti Maletą.

– Šituo pačiu numeriu skambinau Alenui, – nustebęs pasakė konsteblis.

Nuovados seržantas vėl dirstelėjo į lapą. Teisybę Lambertas sakė, numeris buvo tas pats.

– Maletas ir Alenas vienuoliktą vakaro laiką leidžia drauge. Kažin kur?

– Gal pigiame kekšyne? – pasigirdo pažįstamas balsas.

Priešais kolegas išsišiepęs stovėjo Džekas Frostas su apibrizgusiu lietpalčiu ir kaštoniniu šaliku.

– Džekai! – džiugiai šūktelėjo Velsas. – Maniau, atostogauji.

– Atostogauju. Užsukau tik pasiimti cigarečių. Gavai mano atviruką? Juk juokingai užrašiau? – Frostas atsistojo iškilminga poza ir išdeklamavo:

Mano peliukas – tai bent mitruolis!
Na argi nejuokinga?
Sykį urvelin įpuolęs,
Ten ilgam įstringa!

– Buvau prisegęs skelbimų lentoje, bet Maletas liepė nuimti, – išsišiepęs pasakė nuovados seržantas. – Jam pasirodė, kad atvirukas beveik pornografinis.

– Kokia gali būti pornografija su pelėmis, – nusistebėjo Frostas. – Na tai dėl ko šitiek triukšmo?

– Lavonas šiukšlių maiše. Patriotų gatvėje.

– Įdomu, kur žmonės slėpdavo lavonus, kol šiukšlių maišai dar buvo neišrasti. Šiais laikais negyvėlių juose randame daugiau nei šiukšlių, – pakomentavo inspektorius.

– Šį kartą nužudytas vaikas, septynerių berniukas. Reikia pradėti tirti, o nėra kam. Turime tik vieną kriminalistą konsteblį, patologas dar tik važiuoja į įvykio vietą, Maletas su Alenu apdairiai kažkur slapstosi. Jukinys, ir gana!

– Aš dar ne į tokius įsiveliu, – tarė Frostas. – Vis dėlto gerai, kad man atostogos. Tik nugvelbsiu kelias Maleto cigaretes ir atia.

Sulig tais žodžiais jis išnyko koridoriuje. Pastebėjęs, kad Velsas jau laisvas, žmogėnas su vilnoniu paltu pripuolė prie barjero.

– Gal dabar skirsite man laiko? Nerandu savo automobilio, pilko perlamutrinio „Roverio", numeris...

– Aa, vadinasi, pavogtas.

Velsas padėjo priešais nukentėjusįjį tuščius blankus. Tai buvo paprasčiausias būdas atsikratyti įkyruolio.

– Nesakau, kad pavogtas, – atkirto šis. – Tik nežinau, kur yra. Firmos reikalais atvažiavau iš Bristolio. Palikau kažkurioje šalutinių gatvelių. Nebežinau, kurioje, neberandu. Piniginė, kredito kortelės – viskas liko automobilyje.

– Jūsų daiktai tikriausiai jau išvogti, – su šypsena pasakė Velsas.

– Nemanau, seržante. Mašinoje įtaisyta patikima apsauga.

– Bet kur palikote automobilį, nežinote?

– Jei žinočiau, ar gaiščiau čia laiką?

– Tad kokios pagalbos iš mūsų tikitės? – padėjęs rašiklį, paklausė nuovados seržantas.

Vyriškis atsiduso ir lyg kokiam bukagalviui paaiškino:

– Seržante, man regis, tai akivaizdu. Jei vienas jūsų pareigūnų pavežiotų mane šalutinėmis gatvėmis, gal surasčiau savo automobilį.

– Turiu geresnį pasiūlymą, – įsiterpė sugrįžęs Frostas su brangia Maleto cigarete tarp lūpų. – Verčiau atsikniskite nuo mūsų ir savo ratų pasiieškokite pats. Mes turime svarbesnių reikalų.

Interesantas įniršęs dūrė pirštu į inspektorių ir išbėrė:

– Dar pasigailėsite. Turiu labai įtakingų draugų. Norėčiau sužinoti jūsų pavardę.

– Maletas, – atsakė Frostas. – Vyriausiasis inspektorius Maletas.

– Puiku, – suburbėjo vyriškis, užsirašęs vyriausiojo inspektoriaus pavardę. – Jums dar atsirūgs, – pridūrė išeidamas.

– Džekai, ar tau galvoj negerai? – mažne suvaitojo Velsas.

– Niekur jis nesikreips, – atsakė inspektorius ir čia pat sudvejojo. Po akimirkos drąsindamasis pasakė: – Juk atostogauju, tad Maletas manęs neįtars.

– Jis tave įtartų, net jei būtum miręs, – paniuręs sumurmėjo seržantas.

Atstūmęs pertvarą, iš Operatyviojo valdymo centro galvą kyštelėjo Lambertas.

– Seržante, niekas neatsiliepia. Išsiaiškinau, kieno tas numeris. „Klarendono kariaunos", na to didžiulio restorano su alude, Felstede.

Velsas net prisimerkė.

– Ką, po šimts velnių, aniedu ten veikia? Matysit, paaiškės, kad ką nors rezga. Ir kodėl niekas neatsiliepia?

– Gal koks gedimas, – patraukęs pečiais, atsakė Lambertas. – Reikėtų ką nors nusiųsti ten paimti Aleno.

– Neturime laisvų patrulių, – atšovė Velsas ir sunkiai atsiduso. Kitos išeities nebuvo. – Tiek to, tegul važiuoja „Čarlis Bitė“. Čia Alenas reikalingesnis. Tegul pasako jam apie nužudytą vaiką.

Konsteblis užstūmė pertvarą. Velsas atsigręžė pačiu laiku, mat Frostas buvo beišeinąs.

– Džekai, palūkėk.

– Aš šią savaitę atostogauju, – atsakė inspektorius.

– Džekai, meldžiu... Nuovadoje nėra nė vieno vyresniojo pareigūno. Prašau pabūti, kol atvažiuos Alenas, na bent penkiolika minučių, daugų daugiausia – pusvalandį...

– Gerai jau, gerai, – nenoromis sutiko Frostas. – Bet jeigu jis per pusvalandį neatvažiuos, ilgiau nelauksiu.

– Tu – tikras auksas, – pagyrė Velsas.

– Greičiau kvailys, – atsakė inspektorius, jau eidamas į savo kabinetą.

Lambertas vėl atitraukė pertvarą.

– Seržante, radau Lizą Mod, – pasakė.

Kriminalistė seržantė Mod vėlavo. Dentone ji dar gerai nesiorientavo, o seržanto Velso įduotasis miesto planas buvo senutėlis, visiškai sučiurintas, daugumos gatvių pavadinimai – neįskaitomi. Kol privažiavo reikiamą namą, spėjo dusyk kažin kur nuklysti. Ant slenksčio susidūrė su jau išeinančiu gydytoju.

– Nieko baisaus vaikučiui nenutiko, – pasakė jis jai. – Pora negilių žaizdelių žaste. Pakako perrišti. – Atsigręžęs susiraukė: viduje aidėjo isteriški riksmai ir aimanos. – Motina sielvartauja. Jai dar blogiau nei kūdikiui. Pasiūliau raminamųjų, o ji sviedė juos į mane. Deja, pasilikti negaliu, manęs jau laukia kitur. – Gydytojas pasiskubino atsisveikinti – nuo triukšmo jam kvaršo galva.

Liza išjungė siųstuvėlį. Nenorėjo, kad pokalbį su paklaikusia motina kas nors pertrauktų. Orientuodamasi pagal verksmą, kuriam dabar antrino taukšėjimas, pareigūnė nuėjo tiesiai į ankštoką kukliai apstatytą – tik lovelė ir mėlyna kėdė – kambarį vaikiškais tapetais apmuštomis sienomis.

Taukšėjo viduramžis vyras – užkalinėjo langą, pro kurį buvo įsilaužta. Vaikučio motina, jauna juodaplaukė kiek gelstelėjusia oda, sėdėjo ant kėdės ir, linguodama į šalis, be atvangos dejavo ir kūkčiojo. Liza atsiduso. Naudos iš motinos nebuvo ko tikėtis. Prie jos stovinti apkūni kokių penkiasdešimties moteris glėbyje laikė į apklotą suvystytą kūdikį. Vienų metukų berniukas įraudusiu, ašarotu veideliu, matyt, ilgai verkęs ir nusikamavęs, miegojo.

– Kriminalistė seržantė Mod, – prisistatė Liza, rodydama tarnybinį pažymėjimą.

– Nelabai skubėjote atvažiuoti. – Įkalęs paskutinę vinį, vyriškis nuleido plaktuką ir suėmęs papurtė rėmą. – Na va, dabar joks šunsnukis neįlįs.

– Būtų gerai, kad nieko neliestumėte, – pasakė seržantė. – Įsibrovėlis galėjo palikti pirštų atspaudų.

– Jei būtumėt laiku atvažiavusi ir pričiupusi tą pašlemėką, nereikėtų jokių atspaudų, – atkirto vyriškis.

Liza į priekaištą nekreipė dėmesio.

– Ar jūs – šeimos galva? – paklausė.

– Kaimynas. Džordžas Armitedžas. – Jis parodė į moterį su kūdikiu. – O šit mano žmona.

Pareigūnė kreipėsi į vaikučio motiną:

– Širdele, kuo jūs vardu?

Už jaunąją moterį atsakė ponia Armitedž:

– Lilė ji. Lilė Terner. Deja, dabar kiek nesava.

– O vyrą ji turi?

– Na... Vaikas turi tėvą. Nežinau, ar jį galima laikyti Lilės vyru, jei suprantate, ką noriu pasakyti. – Moteriškė prašneko šnibždomis: – Jis sėdi... Gavo aštuoniolika mėnesių. Vogė radijo imtuvus iš mašinų.

Liza švelniai palietė motinos ranką.

– Lile, aš – iš policijos. Ar papasakosite, kas atsitiko?

Jaunoji moteris tik dar garsiau sudejavo. Tada kriminalistė seržantė kreipėsi į kaimynę:

– Ponia Armitedž, gal jūs apsakytumėte?

– Palūkėkite. – Moteriškė atsargiai, stengdamasi neliesti rankutės su užklijuotu rausvu pleistru, paguldė mažylį į lovelę ir apklostė. Ant antklodės raudonavo kraujo dėmelės. – Lilė kitame kambaryje žiūrėjo televizorių. Išgirdo Tomuką verkiant. Bet negalėjo pas jį įeiti.

– Tasai šlykštynė buvo užrėmęs duris, – paaiškino vyriškis, rodydamas į kėdę, ant kurios sėdėjo Lilė.

Reikės paimti pirštų atspaudus, pagalvojo Liza ir linktelėjo poniai Armitedž.

– Lilė girdėjo mažytį klykiant ir kažką vaikštant po kambarį, – toliau pasakojo kaimynė. – Manė, vagys. Na tai va, atbėgo pas mus, kartu su Džordžu grįžo čionai, ir mano vyras išspyrė duris.

– Dabar aš papasakosiu, – įsikišo kaimynas. – Spyriu atidariau duris. Langas buvo atviras, skersvėjis taip ir traukė. Prišokau prie lango, apsidairiau, bet nepamačiau nė gyvos dvasios. Mažiukas klykė iki apsikakojimo, motina paėmė jį ant rankų ir tada pastebėjo kraują. Ir kad pratrūks šaukti, rėkti – dar garsiau už vaiką! Na tai aš liepiau žmonai skambinti į policiją ir daktarui. Kas buvo paskiau, pati žinote.

Liza priėjo prie lango ir pažvelgė į kuklų sodelį. Varteliai iš jo vedė į taką palei valdas. Gali įeiti ir išeiti, niekas nepastebės. Langas atplėštas jėga, kaip ir kitais trimis atvejais.

– Ar Lilė niekada neminėjo – gal kas nors ją sekdavo, gal stebėjo namą?

– Mes su ja nesibičiuliaujame, – atsakė Armitedžas. – Jei ne bėda, mūsų čia nė kvapo nebūtų. Jos kuilys įsilaužė ir į mano automobilį, taigi arbatos išgerti ir paplepėti čionai nevaikštome.

Pareigūnė užvertė užrašinę. Ketino grįžti į šiuos namus kitą dieną, kai motina bus apsiraminusi.

– Ką gi, labai jums ačiū, – pasakė kaimynams. – Pasistenkite nieko neliesti. Rytą specialistas paims pirštų atspaudus.

Ponia Armitedž, palydėjusi Lizą iki laukujų durų, paklausė:

– Kaip manote, ar sugausite tą šunsnukį?

– Sugausime, – užtikrino kriminalistė seržantė, patyliukais gailėdamasi, kad jos optimizmas ne kažin kuo pagrįstas. Maniako, kuris mėgavosi matydamas vaikų kraują, išvaizdos policija nežinojo, pirštų atspaudų neturėjo. Ką ten išvaizdos, pareigūnai nežinojo netgi, vyras ar moteris braunasi į namus ir bado kūdikius, o visi Lizos uoliai iškvosti lytiniai nusikaltėliai turėjo patikimus alibi. – Tikrai sugausime.

Ponia Armitedž jau buvo uždariusi duris, bet seržantė vis tiek girdėjo motinos raudą. Automobilyje ji įsijungė siųstuvėlį ir išsyk sužinojo apie nužudytą berniuką. Teko vėl skleisti miesto planą ir ieškoti jame Patriotų gatvės.

– Buvo išjungusi radiją! – tarsi netikėdamas savo ausimis, burnojo Velsas. – Įdomu, ką ta kvaiša sau mano – kad siųstuvą jai duodame pasinešioti sumautoje rankinėje? – Sučirpė telefonas. – Klausau! – piktai riktelėjo seržantas.

Skambino Maletas. Iš balso buvo aišku, kad jis įgėręs.

– Seržante, žmona sako, ieškojote manęs.

Velsas delnu pridengė mikrofoną ir sušuko Lambertui, kad nebesiųstų patrulio parvežti inspektoriaus Aleno. Tada papasakojo Maletui apie nužudytą vaiką.

Maikas Pekeris trepseno ir trynė delnus. Buvo siaubingai šalta. Toliau sau patruliuodamas gal būtų bent apšilęs, bet turėjo stypsoti su rašymo lentele

rankose ir registruoti visus, kas prisiartins prie lavono. Kol kas buvo užregistravęs save, policijos konsteblius Simsą ir Džordaną, kriminalistą konsteblį Bertoną ir du nusikaltimo vietą atitvėrusius tyrėjus baltais kombinezonais, taip pat, žinoma, gydytoją, kuris atvyko, paskelbė, kad auka negyva ir kad aplinkybės labai įtartinos, ir vėl akimirksniu išnyko. Džordanas ir Simsas sėdėjo šiltame automobilyje kitoje gatvės pusėje ir laukė nurodymų. Nei patologas, nei tyrimui vadovausiantis kriminalistas inspektorius Alenas nesirodė.

Atburzgė senutėlis „Ford Escortas" ir tirtėdamas sustojo. Simso kumštelėtas Džordanas tučtuojau išlipo iš automobilio, pasirengęs prašalaitį nuvyti. Bet iš „Fordo", plevėsuodamas kaštoniniu šaliku, išsiropštė kriminalistas inspektorius Džekas Frostas. Ką jis čia veikia? Juk jam atostogos.

Prie lavono atsiklaupęs Bertonas išgirdo privažiuojant automobilį ir tyliai sukeikė. Operatyviojo valdymo centras buvo jį perspėjęs, kad kriminalistė seržantė Mod jau važiuoja, tad veikiausiai ši ir bus prisistačiusi. Ta pasipūtusi karvė dabar dėsis didele viršininke ir visiems įsakinės. Bet staiga tamsoje nuskardeno puikiai pažįstamas juokas, ir Bertonas iššoko į gatvę. Taip kvatoti galėjo vienas vienintelis žmogus.

Frostas greitomis apsidairė. Viskas buvo padaryta kaip pridera. Gatvė užtverta, prie krautuvėlės durų pastatyta į palapinę panaši stoginė. Tyrėjų atsigabentas nedidelis generatorius pukšėdamas tiekė elektrą nusikaltimo vietai apšviesti. Visi dirbo savo darbą. Inspektorius patenkintas linktelėjo. Kriminalistas konsteblis Bertonas pasirūpino kiekviena smulkmena, nieko nepamiršo.

– Ką gi, – prašneko Frostas, pavaišinęs Bertoną Maleto cigarete, – norėčiau žinoti aplinkybes, kad turėčiau ką atsakyti, jei koks smalsūnas paklaustų.

– Berniukas, maždaug septynerių, – ėmė pasakoti konsteblis, lydėdamas inspektorių prie lavono. – Tikėtina, mūsų ieškomasis Bobis Kerbis. Tėvai išsiskyrę. Vaiko motina su draugu porai valandų išėjo į aludę, Bobį paliko namie. Vaikas žiūrėjo televizorių. Kai jiedu apie dešimtą grįžo, berniuko namuose nebebuvo.

Lavonas nė nepajudintas tebeklūpėjo plastikiniame maiše – patologas pedantiškai draudė liesti jo dar neapžiūrėtą kūną. Frostas pasilenkęs dirstelėjo į nubalusį veidą ruda juosta užklijuotomis akimis ir burna.

– Vargšelis, – pratarė, liūdnai palingavęs galvą. – Tėvams jau pranešta?

– Dar ne, – atsakė Bertonas. – Laukiame inspektoriaus Aleno.

– Mielai perleisiu šią pareigą jam, – tarė Frostas ir su gailesčiu veide prisilenkė prie pat negyvėlio. – Ak, sūneli, sūneli, koks bjaurybė šitaip tave nuskriaudė? – Inspektorius iš arti apžiūrėjo juostą ant burnos ir vėmalus aplink ją, pauostė. Atpažino kvapą. Bet iš kur, po galais?.. Na taip, aišku, trenkia ligonine. Toks pat kvapas tvyrojo palatoje, kai jis lankė savo žmoną, kai ištisas valandas budėjo prie jos lovos, stebėjo ją, lėtai mirštančią. Frostas mėgino prisiminti, kas konkrečiai šitaip kvepia, bet neįstengė. Na ir velniop, juk byla ne jo, taigi ir rūpestis ne jo. – Mirties priežastis...

– Gydytojo nuomone, berniukas galėjo paspringti vėmalais.

– Kada ištiko mirtis?

– Nesiryžo spėti. Patarė klausti patologo.

– Tiek ir naudos iš to šmikio. – Frostas atsitiesė ir pažiūrėjo į laikrodį. – Kur, po paraliais, šlaistosi Alenas?

– Pone, jiedu su ponu Maletu jau važiuoja čionai, – atsakė Bertonas.

– Su Maletu? Drauguži, žiūrėk, kad jis neužkluptų tavęs rūkančio... dar ims ir atpažins pražuvėlę cigaretę. – Frostas dar kartą nužvelgė lavoną ir atsisėdo ant šiukšlių dėžės. – Aš – inspektorius tik dėl akių, tad, kol teiksis prisistatyti pasipūtęs gudragalvis, gali vadovauti.

Kriminalistės seržantės Lizos Mod automobilis posūkyje net sužviegė. Ji žinojo važiuojanti per greitai, bet susijaudinusi vos tvardėsi. Žmogžudystės byla! Pagaliau! Ir inspektorius Alenas kažin kur prapuolęs. Taigi metas jai žengti į sceną!

Sustabdžiusi mašiną prie pat patrulio automobilio, seržantė nužvelgė gatvę ir susiraukė. Nusikaltimo vieta atitverta, o šit ant šiukšlinės susigūžęs sėdi senas valkata ir traukia dūmą. Kur tie žiopliai žiūri? Kai kam derėtų iškaršti kailį. Liza atidarė dureles ir vikriai iššoko iš automobilio.

– Ei, jūs! – šūktelėjo žmogystai.

Tas, nuspriegęs nuorūką į nutekamąjį griovelį, tik žvilgtelėjo į pareigūnę ir lyg niekur nieko nukiūtino stoginės su lavonu link. Liza nepatikėjo savo akimis: du mulkiai patrulio automobilyje sėdėjo sau, ir tiek. Ji perbėgo gatvę, tuo pat metu rankinėje naršydama tarnybinio pažymėjimo.

– Ei, jums sakau, sustokite! – dar kartą sušuko seržantė ir kyštelėjo kortelę valkatai panosėn.

Frostas į ją dorai nė nepažvelgė.

– Ačiū, meilute, aš tokį jau turiu, – pasakė ir kreipėsi į du konsteblius, kurie buvo bekimbą kilnoti šiukšlių maišų: – Nelieskite! Pirmiau reikės patikrinti, ar nepalikta pirštų atspaudų. – Atsigręžęs į Lizą, jis prisistatė: – Kriminalistas inspektorius Frostas. Ką, naujokė?

Seržantė pasistengė atsakyti ramiai, nors viduje kunkuliavo. Ar būtinai tam pusgalviui reikėjo pirm laiko grįžti iš atostogų, kai jai pasitaikė tokia puiki galimybė?

– Kriminalistė seržantė Liza Mod. Praėjusią savaitę atkelta iš Fenlio skyriaus.

Frostas nužvelgė seržantę. Apyliesė moteris arti trisdešimties, kampuotus veido bruožus pabrėžianti šukuosena – tamsūs plaukai suimti į kuodelį. Jei ne tas nykus kostiumėlis – švarkas su pilkšai juodais dryžiais ir toks pat sijonas, – atrodytų visai neblogai.

– Inspektoriau, ar neprieštarausite, jei užmesiu akį į lavoną?

– Prašom, meilute, – skėstelėjęs rankomis, atsakė Frostas. – Aš jį tik šildau Alenui.

Ta „meilutė" Lizai nepatiko, bet ji pasistengė neišsiduoti. Seržantei nespėjus žengti nė žingsnio, į gatvę įsuko juodas tviskantis automobilis. „Rolls-Royce". Atvyko patologas.

– Šimtas šmikių! – suniurnėjo inspektorius. – Daktaras Mirtis, kad jį kur galas. Teks man imti valdžią. Bendravimas su seržantais užgauna jį iki sielos gelmių.

Frostas viltingai nužvelgė gatvę, tikėdamasis išvysti atskubančio jo išgelbėti Aleno automobilį. Deja, viltys buvo bergždžios. Užsidegęs dar vieną cigaretę iš ypatingųjų Maleto atsargų, inspektorius nukinkavo į stoginę. Liza neatsilikdama nuskubėjo iš paskos. Juos sustabdė pareigūnas baltu kombinezonu. Nusikaltimo vietos tyrėjas policijos konsteblis Redžas Ivensas.

– Pone Frostai, – prakalbo jis, – čia apie dvidešimt šiukšlių maišų. Ar norite, kad ant visų paieškotume pirštų atspaudų?

– Redžai, noriu dar daugiau. Vežkitės visus į nuovadą ir iškratykite. Į kurį nors žudikas galėjo sukišti berniuko drabužius.

Daktaras Samuelis Draisdeilis, Vidaus reikalų departamento patologas, laiko negaišo. Prie lavono atsidūręs pirm Frosto, labai įdėmiai apžiūrinėjo žuvusiojo veidą, į kurį, spragsinčių prožektorių ir šiaip apšviestą, asistentė dar pliskino žibintuvėliu.

– Prašyčiau nemakaluoti, – burbtelėjo Draisdeilis, kai jai sujudėjo ranka.

Vėjas jiems virš galvų piktai plazdeno brezentą, beveik užgoždamas nepaliaujamą radijo siųstuvo marmėjimą patrulio automobilyje.

Ypač atidžiai patologas tyrinėjo vėmalus, apskretusius šnerves ir burną. Prisikišęs prie pat berniuko veido taip, kad nosimi beveik lietė šaltą odą, Draisdeilis išvamas uoliai apuostė. Linktelėjo, nustatęs Frostą sutrikdžiusio kvapo prigimtį. Tada sutelkė dėmesį į užklijuotą burną. Po lipniąja juosta oda aplink lūpas buvo paraudusi, apkibusi mažyčiais, baltais plaušeliais.

– Na, daktarėli, kas girdėti?

Draisdeilis pastėro. Kad atpažintų, kas klausia, jam nė galvos nereikėjo pakelti, o pažirę cigaretės pelenai prielaidą tik patvirtino. Piktai juos nusipurtęs, daktaras lėtai atsigręžė. Na, žinoma, jam už nugaros stovėjo kriminalistas inspektorius Džekas Frostas. Vis tas pats apglamžytas lietpaltis su laisvai kabaliuojančia saga, aplink kaklą bet kaip apmuturiuotas kaštoninis šalikas. Patologas sužaibavo akimis ir pro dantis iškošė:

– Maniau, ši byla – pono Aleno... Malonėkite išmesti cigaretę.

– Aleno vis dar ieškome, – atsakė Frostas ir, numetęs cigaretę, atsitūpė šalia Draisdeilio. – Jis kažkur lėbauja. – Inspektorius parodė į berniuko veidą. – Kas tie baltumai?

– Vatos plaušeliai.

Paaiškinti daktaras nespėjo, mat gatvėje kilo kažkoks sambrūzdis: sutrinksėjo automobilio durelės, sušneko žmonės. Į stoginę šiek tiek svirduliuodamas įžengė išsipustęs, su baltu šaliku, kriminalistas inspektorius Alenas. Po brezentu aitriai užkvipo cigaro dūmu ir viskiu. Santūriai linktelėjęs Frostui, Alenas dirstelėjo į lavoną, su grauduliu palingavo galvą ir kreipėsi į Draisdeilį:

– Pone, atsiprašau, kad vėluoju. Man laisvadienis. Ką pasakytumėte?

– Vaikas buvo apmarintas, – atsitiesęs tarė patologas ir parodė į negyvėlio lūpas. – Tie balti plaušeliai – iš vatos tampono, kuris buvo pamirkytas anestetikuose ir prispaustas prie veido. Kai berniukas nualpo, nusikaltėlis skarmalu užkimšo jam

burną ir užklijavo šią lipniąja juosta. Todėl, deja, kai vaiką supykino, išvamos užkimšo kvėpavimo takus, ir jis tiesiog uždusо.

Draisdeilis žingtelėjo į šalį, kad Alenas galėtų geriau apžiūrėti aukos burną. Sekėsi inspektoriui nekaip, jis vos įstengė sutelkti žvilgsnį.

– Aišku, – pratarė galiausiai.

Gerai jie ten lakė, pamanė Frostas.

– Ar lytinės prievartos požymių yra? – paklausė Alenas.

– Čia sąlygos išsamiai ištirti netinkamos, – atsakė patologas. – Vežkite kūną į lavoninę. Tegul lieka maiše, juostų liesti taip pat nevalia.

– Mums reikia paimti nuo maišo pirštų atspaudus, – įsiterpė Frostas.

– Po to, kai iškelsiu iš jo lavoną.

– Kada auką ištiko mirtis? – paklausė Alenas.

– Naktis šalta, todėl lavonas stingsta lėčiau. Spėčiau, kad vaikas mirė prieš septynias, aštuonias valandas. Ištyręs kūną lavoninėje, galėsiu pasakyti tiksliau.

Alenas, pakėlęs ranką beveik prie pat akių, įsistebeilijo į laikrodį.

– Vadinasi... ee... mirtis ištiko... – Stengdamasis susikaupti, jis suraukė antakius ir, mintyse skaičiuodamas, ėmė krutinti lūpas.

– Šįvakar, maždaug penktą, šeštą, – įsikišo Liza Mod.

– Ačiū, skaičiuoti moku ir pats, – suburbėjo inspektorius, nors iš tikrųjų užduoties taip ir neįkando. – Pone Draisdeili, ar berniukas čia ir mirė?

– Ne, – atsakė Frostas. Jis jau sagstėsi lietpaltį,

užsibūti neketino. – Lavonas paliktas čia anksčiausiai šeštą.

Draisdeilis susiraukė. Alenas klausė jo, o ne Frosto.

– Inspektoriau, gal savo medicinine kompetencija pasidalytumėte su mumis?

– Čia nereikia jokios sumautos kompetencijos, – atšovė Frostas. – Krautuvėlės dirba iki šešių, maždaug tokiu metu maišai su šiukšlėmis išnešami į gatvę.

Patologas nenoromis linktelėjo ir pasakė:

– Taip. Auka mirė kažkur kitur, čia buvo palikta maždaug prieš keturias valandas.

Vėjo šuoras supurtė brezentą, sugirgždino metalinius ramsčius. Frostas apsikamšė šaliką ir kilstelėjo stoginės atvartą.

– Ką gi, palinkėsiu sėkmės. Važiuoju namo.

– Džekai, luktelėk. – Alenas išsekė paskui kolegą į gatvę ir ledinis vėjas tučtuojau perliežė įraudusį, prakaituotą jo veidą. – Ar galėčiau tikėtis paslaugos?

Nė už ką, pamanė Frostas. Kada tu man padarei ką nors gero?

– Paslaugos? – paklausė nepatikliai.

– Džekai, velniai rautų, juk aš išgėręs. Tik pažiūrėk, kaip atrodau. Negaliu tokios būklės imtis bylos.

Anokia čia bėda, manė Frostas. Žinojai, kad budi. Išprakaituosi, ir po girtumo, drauguži. Man atostogos, taigi važiuoju namo.

– Džekai, prašau tik šiąnakt mane pavaduoti. Rytoj iš pat ryto perimsiu darbus.

Nieku gyvu, nutarė nenusileisti Frostas. Jei aš ko nors prašyčiau, nė piršto nepajudintum. Vis dėlto sakyti jis nesakė nieko. Nutaisęs abejingą išraišką, žiūrėjo Alenui į akis.

– Džekai, matai, kaip atrodau, – neatlyžo tas. – Su vakariniais drabužiais... pusgirtis... Kaip aš toks pranešiu naujieną berniuko tėvams?

Frostas nudelbė akis. Čia jį Alenas ir priveikė. Kas bus, jei išsipustęs, svirduliuojantis, viskiu ir cigaro dūmu trenkiantis pareigūnas besipinančiu liežuviu praneš tėvams, kad septynmetis jų sūnus rastas negyvas... nužudytas, tikriausiai patyręs lytinę prievartą. Neduok Dieve... Ką gi, šunsnukio viršus, tenka pasiduoti.

– Gerai, pavaduosiu tave, – sumurmėjo Frostas.

Alenas suspaudė jam ranką.

– Džekai, tu – auksinis žmogus. Lieku skolingas.

Inspektorius nulingavo prie patrulio automobilio, atvežusio jį iš Felstedo. Mašinoje tiesus it mietas sėdėjo dar vienas keleivis, irgi su vakariniais drabužiais. Frostas, suskubęs pirmiau už Aleną atidaryti vairuotojo durelių, pauostė orą, suraukė nosį ir mirktelėjo vairuotojui.

– Pareigūne, čia taip trenkia pigiu gėralu, kad net nosį riečia. Vežkite sulaikytąjį į nuovadą, tegul išsiblaivo kameroje, o pats grįžkite čionai. – Akimirką patylėjęs inspektorius apsimetė tik dabar atpažinęs „sulaikytąjį". – Pone Maletai! Atsiprašau, viršininke, nepažinau jūsų su smokingu.

Kad nesuteiktų Frostui malonumo, Maletas pasistengė nuslėpti apmaudą. Žiūrėjo tiesiai prieš save, vairuotojui, kuris, tramdydamas juoką, mažne paspringo, į sprandą. Kai Alenas sudribo ant sėdy-

nės šalia vyriausiojo inspektoriaus, šis linktelėjo Frostui, kažką pašnibždėjo vairuotojui, ir automobilis nurūko.

Liza Mod, išvydusi Aleną išvažiuojant, vėl tikėjosi gausianti vadovauti, bet jai teko nusivilti, mat į stoginę grįžo išsišiepęs Frostas.

– Noriu šį tą parodyti, – maukšlindamasis gumines pirštines, pasakė jam Draisdeilis. Paėmęs iš asistentės žibintuvėlį, jis palinko prie lavono ir pašvietė į maišą. – Štai, pažvelkite.

Frostas taip pat pasilenkė ir įsižiūrėjo. Išvydo kažkokį baltą daiktą, vis tokia pat lipniąja juosta prilipdytą berniukui prie dešiniojo riešo.

– Kas tai? – paklausė.

– Panašu į plastikinį maišiuką, – atsakė Draisdeilis. – Šiuo metu nieko konkretaus negaliu pasakyti, apžiūrėsiu, kai auka gulės ant stalo. – Daktaras atsitiesė ir išjungė žibintuvėlį. – Inspektoriau, kūną galima vežti. Pirminė apžiūra lavoninėje – dar šiąnakt, skrodimas – rytoj dešimtą.

– Pranešiu Alenui, – tarė Frostas. Jis nekantravo grąžinti painią bylą kolegai. Pamojęs Bertonui paliepė: – Švilpk mėsvežiams.

Kai tik „Rolls-Royce“ išvažiavo, jo vietą užėmė laidojimo biuro furgonas, neturintis jokių skiriamųjų ženklų. Frostas perspėjo darbuotojus nedirbti be pirštinių, jo prižiūrimi vyrai maišą su negyvėliu įkėlė į specialų juodą lavonmaišį. Atlaisvintą plotelį prie krautuvės durų policijos konsteblis Ivensas kruopščiai ištyrinėjo ir nufotografavo.

Inspektorius pasivedėjo Lizą į šalį ir paliepė:

– Grįžk į nuovadą ir atidaryk Žmogžudysčių ty-

rimo kambarį. Paimk iš Bilo Velso mums žinomų vaikų tvirkintojų sąrašą.

– Jau paėmiau, – atsakė seržantė. – Kažkoks iškrypėlis laužiasi į namus ir bado kūdikius lovelėse.

– Aišku. Visus tuos šunsnukius reikia patikrinti... Tą, kurio pimpalas dar šiltas ir tirta iš jaudulio, laikysime įtariamuoju. Bertonai, tu važiuosi su manimi.

Liza sudvejojo. Tyrimui vadovauja Frostas? Ką gi, tuomet ji seks jam iš paskos.

– Gal verčiau man važiuoti su jumis, o žmogžudysčių tyrimo kambarį tegul atidaro Bertonas?

– Nieko įdomaus nepražiopsosi, – atsakė inspektorius. – Važiuosime pranešti tėvams naujienos – reikia atlikti pareigą, nuo kurios Alenas taip mitriai išsisuko. Jei nori važiuoti drauge – maloniai prašom.

Kriminalistė seržantė papurtė galvą. Vienos motinos isterijos jai per akis.

– Važiuosiu į nuovadą, – pratarė.

Rasti berniuko namus Leisio gatvėje buvo visiškai paprasta. Tik juose plieskė visos šviesos. Frosto stabdomo „Fordo" padangos dar braukė purvą nuo šaligatvio krašto, o iš namo pasitikti pareigūnų jau skubėjo moteris.

Vendė Kerbi, kokių dvidešimt penkerių Bobio motina užverktomis akimis, plėšte atplėšė automobilio dureles.

– Radote mano sūnų?

– Širdele, užeikime į vidų, – pasakė Frostas, dėl drąsos užsidegdamas cigaretę.

– Norėjome tik išlenkti po taurelę. Beveik niekur neišeiname.

Inspektorius atjaučiamai palingavo galvą.

Prie laukujų durų stovėjo vyriškis, panašaus amžiaus kaip Vendė. Su juodu užtraukiamu dirbtinės odos švarku.

– Radote tą snarglių? Oi nusuksiu jam sprandą...

– Jūs – ponas Kerbis? – pasitikslino Frostas.

– Ne, po velnių, ne Kerbis. Vendės draugas. Nupiepęs vaikis sušiko mums visą vakarą.

Draugas?! Tai bent nesiseka, pamanė inspektorius. Jis tikėjosi, kad tas vyriokas – berniuko tėvas ir liūdną žinią užteks paskelbti tik sykį, abiem iš karto.

– Užeikime į vidų, – pasiūlė.

Kai visi suėjo į svetainę, motina atsisėdo į fotelį ir pagriebė nuo staliuko žiebtuvėlį. Bet cigaretės užsidegti jai nepavyko. Frostas pasilenkė ir uždegė. Bertonas, nė pats neišmanydamas, ką čia veikia, mindžikavo prie durų.

– Atnešėte blogą žinią, ar ne? – paklausė Vendė. – Žinau, kad blogą.

– Tas tavo pesimizmas jau užkniso, – įsikišo jos draugas. – Visada matai tik blogus dalykus. Nusiteiktum bent kartą optimistiškai.

Na taip, pamanė Frostas, įžiebk vargšei motinai viltį, kad aš galėčiau ją sutriuškinti. Jis godžiai įtraukė dūmą ir lėtai išpūtė. Ilgiau atidėlioti nebegalėjo.

– Ponia Kerbi... – pratarė.

Moteris nuo mažesnio staliuko prie sienos paėmė įrémintą nuotrauką ir, prispaudusi prie krū-

tinės, ėmė svyruoti į šalis.

– Čia – Bobis? – paklausė inspektorius. Kai ji linktelėjo, jis ištiesė ranką. – Ar galėčiau pažiūrėti?

Vendė padavė Frostui nuotrauką. Rusvaplaukis, strazdanotas berniukas droviai šypsojosi objektyvui.

– Daryta praėjusią savaitę, – pasakė ji.

Inspektorius pažiūrėjo į nuotrauką ir perdavė Bertonui. Konsteblis apstulbęs kilstelėjo antakius.

Iš nuotraukos į jį žiūrėjo visai ne nužudytasis vaikas.

2

– Ponia Kerbi, jūsų sūnaus dar neradome, bet gali būti, kad radome iškamšą, su kuria jis išėjo iš namų, – pasakė Frostas.

– Oho, kaip gerai! – nusišaipė Vendės draugas. – Galite tą iškamšą atvežti. Paguldysime į lovą, ir bus tvarka.

– Gal patylėsi? – pyktelėjo moteris. – Pats pasiūlei eiti į tą prakeiktą aludę.

– Nepasakyčiau, kad mėginai mane atkalbėti. Nespėjau nė pasiūlyti, o tu tik žybt! – kepurę ir paltą į rankas ir pirmyn!

Frostas atsistojo tarp jųdviejų it koks teisėjas – tarp boksininkų.

– Kai išeisime, galėsite rietis iki valiai. Ponia Kerbi, mes labai nerimaujame dėl jūsų sūnaus, norime rasti jį kuo greičiau. Sakykite, ar iškamša buvo apvilkta sintetine žalsvai balta striuke su užtrauktuku?

– Bobio išaugtine, – linktelėjusi atsakė moteris.

– O kaukė – žalia, Gajaus Fokso* ?

– Taip.

* Gajus Foksas – vienas Parako sąmokslo, kurio užmačia buvo 1605 m. lapkričio 5 d. susprogdinti Anglijos parlamentą, dalyvių. Sąmokslas žlugo. Ta proga Didžiojoje Britanijoje kasmet lapkričio 5-ąją švenčiama Gajaus Fokso naktis – kūrenami laužai, leidžiami fejerverkai, deginamos jo iškamšos. Pinigų petardoms vaikai prisirenka iš anksto, gatvėse prašydami išmaldos. Gajaus Fokso kaukė – viena populiariausių pasaulyje (*čia ir toliau – vertėjo pastabos*).

– Radome iškamšą Patriotų gatvėje, prie parduotuvės. Ar Bobis galėjo nusinešti ją ten?

– Nemanau. Niekas ten naktimis nevaikšto. Bobis kaulijo pinigų prie aludžių, autobusų stotelėse.

– Papasakokite smulkiai, kaip viskas šįvakar buvo.

– Jau pasakojome, – atšovė Vendės draugas.

– O dabar papasakosite dar kartą, – rėžė Frostas. – Jei panorėsiu, dvidešimt kartų porinsite kaip didelis. Jūsų pavardė, beje?..

– Grinas. Teris Grinas.

Inspektorius luktelėjo, kol Bertonas užsirašys pavardę, ir kreipėsi į motiną:

– Ponia Kerbi, tad kaip viskas buvo?

– Penktą Bobis išgėrė arbatos ir susiruošė išeiti. Su iškamša. Neleidau. Buvo jau sutemę. O dar tas kūdikius badantis iškrypėlis...

Frostas šiek tiek linktelėjo. Regis, tą patį minėjo ir Liza Mod.

– Kaip Bobis reagavo? – paklausė jis.

– Išplūdo mane.

– Galva neišneša, kur snarglius prisiklauso tokių žodžių, – įsiterpė Grinas. – Užvažiavau jam, tada ir mane iškeikė, pasiuto šaukti, kad aš jam ne tėvas. Džiaukis, atsakiau, mat, jei būčiau tėvas, būčiau pasmaugęs vos gimusį.

– Gana, – nutraukė jį inspektorius, – gana jau tų laimingos šeimos gyvenimo vaizdelių. O paskui? – vėl kreipėsi į Vendę.

– Bobis siusdamas žiūrėjo televizorių. Tuojau po septynių Teris pasiūlė užšokti į aludę. Liepiau sūnui eiti į lovą, kai tik baigsis laida. Išėjome išgerti

ir grįžome tuojau po dešimtos. Užlipau į viršų pažiūrėti Bobio, o jo nebebuvo.

– Šūdžius. Nutarė tyčia mus paerzinti, – suniurzgė Grinas.

– Ar pareigūnai, kurie čia buvo pirmiau, namus apieškojo? Būna, kad vaikai pasislepia dėl pokšto.

– Išgriozdė visus kampus. Bobio čia nėra. Mes patys lakstėme gatvėmis, ieškojome. Apėjome visus sūnaus draugus, niekas nieko nežino.

Aha, draugai. O jeigu nužudytasis – vienas jų?

– Gal dingo ir kuris nors iš draugų?

– Ne, – suglumusi atsakė moteris. – Kalbėjome su visais.

– Aišku. Ir net nenumanote, kur Bobis galėtų būti?

– Žinau, kur jis yra, – vėl įsikišo Grinas. – Pas savo nupiepusį tėvą, skundžia mus.

– Jei Bobis būtų ten nuėjęs, Haris paskambintų, – atkirto Vendė.

– Palaukite, – įsikišo Frostas. – Berniuko tėvas gyvena čia, Dentone?

– Danų gatvėje, su šliundra kine.

– Siauraake Siuze Vong*, – pridūrė Grinas.

– Vadinasi, tėvas gyvena Dentone, o jūs net nepasidomėjote, ar Bobis nuėjo pas jį?

– Jei sūnus būtų ten, Haris paskambintų.

– Net nepranešėte jam, kad Bobis dingo?

– Jei Haris sužinotų, kad, išeidami į aludę, palikome Bobį vieną, atlėktų čionai kelti skandalo. Sykį jis jau grasino sumušti Terį.

---

* Siuzė Vong – populiaraus Richardo Masono romano veikėja, prostitutė.

Ką gi, juo labiau verta aplankyti Harį, pamanė Frostas.

Automobilyje inspektorius radijo ryšiu pasišnekėjo su Liza Mod; pranešė seržantei, kad nužudytasis berniukas – ne Bobis Kerbis ir kad šio teksią ieškoti toliau.

– Jei šiąnakt vaiko nerasime, – pasakė Frostas, – tegul Velsas rytą surenka paieškos grupę. Be to, tegul susisiekia su Maletu, kad šis leistų atšaukti laisvadienius.

– Aišku, – atsakė Liza.

– Išplatink nužudytojo berniuko aprašą. Sužinok, ar niekas jo neieško.

– Aišku.

– Jei iškils kokių kliūčių, drąsiai kreipkis į mane.

– Neiškils. Nutraukiu ryšį.

– Ką manote apie panelę Mod? – pasiteiravo Bertonas, gaivindamas čiaudantį Frosto automobilio variklį.

– Panelei Mod mano miegamojo durys visada atviros, – atsakė inspektorius ir čia pat šūktelėjo: – Na pagaliau! – Variklis staiga atsigavęs suūžė. – Negailėk anglių, sūnau. Nekantrauju užmesti akį į tą Kinijos ištvirkėlę. Rytietės – mano silpnybė.

– Rytietės, vos trylikos sulaukusios, jau būna surukusios senės, – pakomentavo Bertonas.

– Na tuomet tikėkimės, kad jai tik vienuolika, – pasakė Frostas.

Privažiavus prie namo, atgijo viltis. Šviesos pirmame aukšte net ir po vidurnakčio buvo įjungtos. Bertonas nuspaudė skambučio mygtuką ir beveik tuojau pat pasigirdo moteriškas balselis:

– Kas ten?

– Policija, – atsakė konsteblis. Durys, kiek leido grandinėlė, prasivėrė, ir jis į tarpą kyštelėjo tarnybinį pažymėjimą. – Ar galėtume pasikalbėti?

Pareigūnus įsileidusi kokių aštuoniolikos kinė lėlės veiduku buvo tikra gražuolė. Žvilgantys juodi plaukai laisvai krito ant nugaros. Buvo ką tik išsimaudžiusi, švarutėlė, rausvutėlė, vilkėjo baltą kilpinį chalatą. Kvepėjo „Johnson's Baby" milteliais. Dirbo ji slauge Dentono ligoninėje ir dabar ruošėsi važiuoti į naktinę pamainą.

– Ar galiu kuo padėti? – pasiteiravo Ku Čen, vesdamasi pareigūnus į ankštą, bet uoliai iššveistą, be dėmelės, virtuvę.

Dar ir kaip, pamanė Frostas, bet žodį užleido Bertonui.

– Ar Bobis – pas jus? – paklausė šis.

– Bobis? – Merginos veide šmėstelėjo nerimo šešėlis. – Bobis gyvena su motina.

– Norėtume pasikalbėti su berniuko tėvu, ponu Hariu Kerbiu.

– Jis miega. Bet tuojau prižadinsiu.

Haris Kerbis buvo tvirtai sudėtas, kokių šešių pėdų ūgio, vešliomis, šviesiomis garbanomis. Tikras milžinas šalia smulkutės slaugės, kuri akivaizdžiai juo didžiavosi. Pažadintas Haris skubomis įšoko į džinsus, užsitempė pilką megztinį.

– Atėjote dėl Bobio? – paklausė jis.

– Pone Kerbi, ar berniukas čia?

– Čia? Kodėl jis turėtų būti čia? – Vyriškis įsmeigė žvilgsnį į Frostą. – Kas atsitiko?

– Bobis dingo, – atsakė inspektorius ir trumpai išdėstė padėtį.

Kerbis klausėsi net prasižiojęs, vis tirščiau rausdamas iš įsiūčio.

– Ta karvė paliko septynmetį mano sūnų vieną namuose, o pati su savo tešlagalviu išmovė į aludę? – paklausė jis, o merginai riktelėjo: – Batus!

– Ką sumanei? – nerimastingai išpūtusi akis, paklausė ta.

– Aplankysiu tą vištą ir jos kuilį ir išmalsiu abiem marmūzes.

Mažoji slaugė karingai atkišo smakrą.

– Niekur neisi! – nukirto.

– Bobis – ne tavo sūnus. Mano. Duokš batus!

– Luktelėkite, – įsikišo Frostas, kuriam jau kvaršo galva. – Niekas niekur neis. Mes ketiname apieškoti namus.

Kerbis įsistebeilijo į inspektorių.

– Gal manote, kad Bobis čia? Manote, slepiu sūnų savo draugės namuose? Tad kur jis? Gal tūno palėpės sienoje, kaip sumauta Ana Frank?

– Berniukas dingęs, – kantriai atsakė Frostas. – Kur jis yra, nežinome. Į jūsų namus vaikas galėjo patekti slapčia, nepastebėtas. Taigi dėl šventos ramybės paieškosime jo čia. – Kerbis buvo beeinąs inspektoriui iš paskos, bet šis šeimininką sulaikė. – Prašau likti virtuvėje.

Liepęs Bertonui ieškoti vaiko pirmajame aukšte, Frostas užkopė į viršų. Pirmiausia dirstelėjo į vonią. Berniukui pasislėpti, nei kam kitam jį paslėpti čia tiesiog nebuvo kur. Tik prausyklė ir dušas. Ant palangės stovėjo flakonas su „Johnson's Baby" milteliais, ant grindų džiūvo mažytės merginos pėdos. Greta vonios buvo ne ką erdvesnis už

podėlį kambarėlis su viengule lova ir nediduke balta komoda. Priešais šį – slaugės miegamasis, toks pat švarus, jaukus ir mažas kaip ir ji pati. Vis dėlto jame tilpo ir dvigulė lova, pristumta, taupant erdvę, prie sienos, ir tualetinis staliukas. Ir sieninė spinta. Frostas atitraukė jos duris. Vyriški ir moteriški drabužiai ant pakabų, krūvelė išlygintų drabužių ant lentynos, pora tuščių lagaminų. Inspektorius atsiklaupė ir žvilgtelėjo po lova. Ant grindų gulėjo lengvučiai geltoni naktiniai. Visiškai trumpi ir svaigiai kvepiantys anaiptol ne vaikiška pudrele. Ak, kaip gera būtų šmurkštelėti į lovą su švelnia, paslaugia kine, užsisvajojo Frostas ir mažne pamiršo, ko čionai atėjęs. Bertonui įeinant į kambarį, inspektorius it prasikaltęs krūptelėjo.

– Apačioje vaiko nėra, – pasakė konsteblis.

– Čia irgi. Tik štai... Geidulį žadinantys naktiniai... Rūgštele, galėčiau lažintis, jos subinytė kyšo iš po jų kaip du žavingi melionai.

Bertonas išsišiepė. Dirbti su inspektoriumi buvo grynas malonumas – bylos aplinkybės, kad ir kokios, Frosto niekada neslėgdavo.

Kai jiedu grįžo į virtuvę, Kerbis vilkosi šiltą vilnonį paltą. Mergina žiūrėjo į draugą su nerimu.

– Važiuosiu su tavim, – pasakė ji.

Kinė vos juntamai šveplavo. Frostas susigėdęs sau prisipažino, kad ta jos savybė jį jaudina.

– Ne, – atkirto Haris, – tu važiuosi į ligoninę. Po to, kai su anuodviem pasišnekėsiu, tau gali tekti pasirūpinti į traumatologinį naujai atvežtais pacientais.

– Verčiau pataupsokite jėgas ir eikite miegoti, – patarė inspektorius. – Jei šiąnakt Bobio nerasime,

iš pat ryto pradės dirbti paieškos grupė, be to, mums gali prireikti ir jūsų, ir tešlagalvio pagalbos.

Vos išėję į gatvę pareigūnai išgirdo automobilyje plyšojant radijo siųstuvėlį.

– Inspektoriau, patologas laukia jūsų lavoninėje. Jis nori kai ką skubiai parodyti, – pranešė Operatyviojo valdymo centras.

Lavoninė buvo įsikūrusi niūriame Viktorijos laikų vienaukštyje ligoninės teritorijoje. Bertonas purvais aptaškytą Frosto „Fordą" it pajuokai pastatė šalia tviskančio „Rolls-Royce'o".

– Primena katafalką, – suniurzgė inspektorius.

Aikštelėje buvo ir daugiau automobilių. Frostas atpažino tamsiai mėlyną nusikaltimo vietos tyrėjo Ivenso „Audi" ir teismo eksperto Hardingo „Vauxhallą".

Beveik visa skrodimų patalpa skendėjo tamsoje, lempos plieskė tik virš vieno stalo. Prie jo stovįs Draisdeilis su chalatu ir žalia gumine prijuoste pamojo inspektoriui. Už patologo su užrašine rankoje stoviniavo ištikimoji jo padėjėja. Užuot įkalbėjęs pastabas į ne kartą jau apvylusį diktofoną, Draisdeilis verčiau diktuodavo jas asistentei. Atokiau mindžikavo fotoaparatu apsiginklavęs Ivensas, šalia jo stovėjo Hardingas, abu – taip pat su žaliais lavoninės chalatais.

Skrodimo stalas menkam berniuko kūneliui atrodė gerokai per didelis.

– Norėjau parodyti šit ką, – pasakė Draisdeilis ir pasilenkęs atsargiai kilstelėjo dešiniąją vaiko ranką baltame plastikiniame maišelyje.

Frostas pažvelgė į ją ir nejučia prasižiojo. Bertonas jam už nugaros aiktelėjo. Berniuko mažylis pirštas virš krumplio buvo nukirstas, raudonavo kruvinas strampas. Inspektorius kuo atsargiausiai perėmė iš patologo šaltą vaškinę ranką ir labai įdėmiai apžiūrėjo.

– Nurėžtas profesionaliai, – kone žavėdamasis rėžiko meistryste, tarė Draisdeilis. – Manau, ant piršto buvo padėta aštri geležtė, tada per ją smogta sunkiu daiktu. Užteko vieno smūgio. Paskui žaizda dezinfekuota, bigė apdėta vata ir apklijuota pleistru. Maišelis užmautas, spėju, dėl viso pikto – kad nesitaškytų prasisunkęs kraujas.

– Pirštas nukirstas prieš mirtį ar vėliau?

– Prieš. Neabejotinai.

– Vargšelis, – atsiduso Frostas.

– Abejoju, ar auka ką nors pajuto. Vaikas buvo apsvaigintas chloroformu.

– Ar, norint šitaip nurėžti pirštą, reikalingi tam tikri chirurgo sugebėjimai? – žiūrėdamas inspektoriui per petį, paklausė Bertonas.

– Nereikalingi, – atsakė patologas. – Užtenka tam tikro žiaurumo.

– Taigi tai galėjo padaryti ir slaugė? – spėjo Frostas.

Draisdeilis susiraukė.

– Bet kas... slaugė, santechnikas, televizorių remonto meistras.

– Ar kraujo buvo daug?

Daktaras atkišo lūpas ir papurtė galvą.

– Visai nedaug. Kai skusdamasis įsipjaunate, ir tat būna daugiau. – Draisdeilis linktelėjo padėjėjai,

ir ši atsivertė užrašinę. Jis pažvelgė į laikrodį. – Ką gi, pradėkime. Roberto Kerbio lavono apžiūra, pirma valanda penkiasdešimt septynios minutės.

– Oi! – įsikišo Frostas. – Atsiprašau, daktarėli, vos nepamiršau. Šitas berniukas – ne Bobis. Mes dar nežinome, kas jis.

Patologas sužaibavo akimis ir piktai sučiaupė lūpas.

– Ačiū, inspektoriau, kad teikėtės perspėti. Mano galva, ši smulkmena vis dėlto svarbi.

Kai Draisdeilis nusigręžė, Frostas parodė jam nosį.

Kūną patologas apžiūrinėjo labai lėtai. Kilnojo rankas, tyrinėjo nagus, ieškojo žaizdų, nuobrozdų, tegul ir menkiausių sužalojimų. Paskui kilstelėjo negyvėlio galvą ir apčiupinėjo jos odą.

– Daktarėli, gal galėtumėte paskubėti? – paragino Frostas. – Dar nežinome, kas šitas vargšiukas, norime perduoti jo nuotrauką žiniasklaidai.

Draisdeilis, nekreipdamas į inspektorių dėmesio, asistentei diktavo pastabas.

– Dešiniosios rankos mažylis pirštas nukirstas, bet kitų išorinių sužalojimų nepastebėta. – Jis pasilenkė prie lavono veido. – Pro šnerves išsiskyrusios išvamos. – Paėmęs porą gniužulėlių perdavė Hardingui. – Burna ir akys uždengtos ruda lipniąja maždaug 50 milimetrų pločio juosta. – Atsitiesęs Draisdeilis pasitraukė į šalį. – Galite nuimti juostas.

Juostas, iš pradžių nuo akių, paskiau – nuo burnos, žnyplelėmis atsargiai nuplėšė Hardingas. Pasklido gaižus vėmalų ir chloroformo tvaikas. Visi išvydo sustingusį groteskišką vaiko vypsnį.

Žybtelėjo blykstė, sučirškė juostelės suktukas – Ivensas ėmė fotografuoti nužudytąjį.

Apžiūrėjęs lūpų ir šnervių sritį, Draisdeilis parodė prikibusius mažyčius baltus vatos plaušelius. Nurankiojo juos ir atidavė Hardingui.

– Nusikaltėlis sušlakstė anestetiku vatos kamšalą ir šiuo užspaudė burną. Tirpalas šiek tiek nudegino odą... čia ir... čia. – Daktaras pražiodė negyvėlį plačiau ir rašikliu-žibintuvėliu pašvietė į burnos ertmę. – Esama nesuvirškinto maisto ir išvamų likučių... Panašu į maltą mėsą, svogūnus... – Ištraukęs permirkusią audinio skiautę, palaikė iškeltą ir įmetė į didelį stiklinį indą Hardingo rankose. – Kamšalas, – paaiškino. Tada iš lavono burnos ir nosies kankinamai lėtai paėmė dar kelis mėginius.

– Daktarėli, ar lytinės prievartos požymių yra? – nekantriai paklausė Frostas.

– Kai žinosiu atsakymą, tada ir pasakysiu, ne anksčiau, – sumurmėjo patologas ir įniko dar lėčiau apžiūrinėti negyvėlį.

Inspektorius atsiduso. Tai bent krienas! Jis nuėjo į pagalbinį kambarėlį ir iš termoso, kurį kažkas buvo palikęs ant stalo, įsipylė kavos. Nėmaž nenorėjo žiūrėti, kaip iš kūno imami ir sveriami organai. Frostui rūpėjo tik skrodimo išvados... Jis siurbčiojo kavą, rūkė ir mėgino prisiminti, ko dar nepadarė. Išgėręs antrą kaušelį kavos, grįžo į skrodyklą. Patologas, jau baigęs darbą, prie kriauklės plovėsi rankas, o kitas lavoninės darbuotojas susiuvinėjo išskrostą kūną.

– Na kaip, daktarėli, gal pasidalysite išvadomis? Trumpai. – Pastarąjį žodį Frostas pabrėžė, mat Draisdeilis garsėjo ilgais išvedžiojimais.

Daktaras timptelėjo už vienkartinio rankšluosčio, išlindusio iš automatinio dalytuvo, ir pasakė:

– Lytinio smurto požymių nėra. Jei nusikaltėlis ir ketino berniuką išprievartauti, dėl vienokios ar kitokios priežasties to nepadarė.

– Gerai, – linktelėjęs atsakė Frostas, nors ta aplinkybė reiškė, kad taip ir lieka neaišku, ar žudiko jiems ieškoti tarp lytinių nusikaltėlių, ar nebūtinai.

– Prieš pat mirtį berniukas suvalgė mėsainį: bandelė su sezamais, malta jautiena, svogūnų griežinėliai.

– Kiek jam tada buvo likę gyventi? – pasitikslino inspektorius.

– Daugų daugiausia pusvalandis.

Frostas įniko susimąstęs trinti skruostą. Šaltoje it ledainė skrodykloje jam užgėlė randą. Vadinasi, pusvalandį prieš mirtį vaikas suvalgė mėsainį. Reikės patikrinti visas tokio tipo užeigas – „McDonald's", „Burger King" – ir tikėtis, kad kuris nors darbuotojas bus įsidėmėjęs tą berniuką tarp šimtų kitų klientų... „Kaip galite neprisiminti, jis pirko mėsainį!" Tuščia, absurdiška viltis.

– Palei plaukų liniją esama žymės, – pasakė Draisdeilis, vėl kviesdamas inspektorių prie lavono. – Tiesa, vos matoma. – Pakišęs pirštą po plaukais, šiuos pakėlė, ir Frostas įžiūrėjo kakta nusidriekusią blankią, balkšvą drūželę, maždaug aštuntadalio colio platumo.

– Ką manote, daktare?

– Ant galvos buvo užmaukšlinta kažkas tampraus. Mano padėjėja spėja, kad galėjo būti maudymosi kepuraitė.

Daktaras linktelėjo indų su organais etiketes užrašinėjančiai moteriai. Ši nukaito.

– Maudymosi kepuraitė? – paklausė inspektorius.

– Arba kas nors panašaus, nors nežinia kam to galėjo reikėti. Išsamią mano ataskaitą gausite rytą.

– Siųskite ją Alenui, – atsakė Frostas. – Ačiū Dievui, byla ne mano. – Staiga jis prisiminė ko norėjęs paklausti. – Beje, dėl chloroformo. Ar ligoninėse jis dar vartojamas?

Draisdeilis papurtė galvą.

– Nebevartojamas. Jau daug metų.

– O kur jo galima gauti? Vaistinėje?

Daktaras vėl papurtė galvą.

– Nebent, jei toje vaistinėje yra užsigulėjusių atsargų, kurių kažkodėl laiku neišmetė. Prieš daugelį metų chloformo būtumėte aptikęs kai kurių receptinių vaistų sudėtyje. Dabar jau nebeaptiktumėte. Kas dar domina?

– Daugiau niekas neateina į galvą, – pasikrapštęs smakrą, atsakė inspektorius.

– Tada palinkėsiu labos nakties.

Draisdeilis mostelėjo padėjėjai ir ši išsekė daktarui iš paskos.

Ivensas sudėjo į maišelius ant nužudytojo kūno rastus įkalčius... lipniosios juostos atraižas, vatą, pleistrą... Frostas sulaikė lavoninės darbuotoją, kuris jau buvo susiruošęs išvežti negyvėlį į šaldyklą.

– Padarykite porą momentinių veido nuotraukų, – paprašė inspektorius Ivenso. – Išsiuntinėsime jas faksu, gal kas nors vargšelį atpažins. – Vėl sužybsėjo blykstė. Frostas paskutinį kartą pažvelgė

į berniuką. Priėjęs paėmė už rankos su nukirstu pirštu. – Kam, po šimts, šito prireikė?

– Liza Mod ieško iškrypėlio, kuris laužiasi į namus ir bado mažylius. Gal tas pats? – spėjo Bertonas.

– Gal, – abejodamas pratarė inspektorius. – Pasišnekėsiu su ja.

Eidami į lauką, jiedu su konstebliu girdėjo, kaip Draisdeilis ir jo padėjėja bara lavoninės darbuotoją, o tas dievagojasi kavos iš jų termoso negėręs.

Automobilyje Frostas pasiūlė Bertonui cigaretę ir, įsitaisęs ant keleivio sėdynės, pasakė:

– Pasidomėk ta miniatiūrine kine, na ta slauge. Sužinok, kur ji šiandien, pradedant ketvirta valanda, buvo, ką veikė.

Konsteblis susiraukė.

– Nejaugi įtariate ją?

– Pleistras, vata, chloroformas – ligoninėje tokių dalykų visada rasi. Be to, neabejoju, ji puikiai žino, kaip gražiai nušnioti pirštą.

– Bet, po galais, kam, koks merginos motyvas?

– Nežinau, drauguži. – Inspektorius kalbėjo su cigarete tarp lūpų, ir pelenai žiro jam ant lietpalčio. – Gal ji pavydėjo Kerbiui sūnaus, gal šis trukdė jųdviejų santykiams.

– Bet juk nužudytas visai kitas berniukas.

– Tie kinai mums atrodo visi kaip vienas, gal ir jiems mūsų vaikai – vienodi. Gal merguželė tiesiog supainiojo berniukus. – Vis dėlto tokia versija net ir pačiam Frostui atrodė silpnoka. – Pasidomėk ja, sūnau. Vis šiokia tokia gija. Juk kol kas neturime už ko užsikabinti.

Nuovadoje prie inspektoriaus išsyk prišoko nepatenkintas Bilas Velsas.

– Džekai, jei nori, kad ką nors padaryčiau, tarkime, surinkčiau paieškos grupę, būk malonus, kreipkis tiesiai į mane. Ta pasipūtėlė perekšlė man nenurodinės, ką daryti!

– Nerūstauk. – Ūmų Velso būdą Frostas gerai žinojo. – Štai tau cigaretė iš Maleto atsargų, ir daugiau apie tai nekalbėsime. Kur, beje, kilnioji dama, kurią šit minime geru žodžiu?

Nuovados seržantas nerimo net ir užsirūkęs.

– Komanduoja Žmogžudysčių tyrimo kambaryje.

Inspektorius linktelėjo ir nueidamas, jau iš koridoriaus, sušuko:

– Perduosiu jai tavo linkėjimus!

Žmogžudysčių tyrimo kambaryje Liza tvarkėsi visai neblogai. Kampe be atvangos čirpė fakso aparatas, iš kurio vienas po kito lindo popieriaus lapai su informacija; du konstebliai atsakinėjo į skambučius, dar vienas telefonas birbė ant laisvo stalo.

– Atsiliepk! – šūktelėjo seržantė su Frostu įėjusiam Bertonui.

Konsteblis, kuriam, kaip ir Velsui, nepatiko įsakinėjančios moterys, nenoromis pakėlė ragelį.

– Tuojau prie jūsų prieisiu, – pasakė Liza inspektoriui ir, padėjusi kito telefono ragelį, nuskubėjo prie fakso aparato. Greitomis peržvelgė ką tik atėjusius pranešimus, papurtė galvą ir nusivylusi sumetė popierius į jau ir šiaip pilną vielinį dėklą. – Visų skyrių paklausėme, ar pas juos nepaskelbta paieška vaiko, atitinkančio mūsiškio aprašą, ir štai

dabar jie grūda mums informaciją apie visus dingusius berniukus, nesvarbu, atitinka aprašą ar ne. Kai kurie skyriai atsiuntė pranešimų net apie ieškomas mergaites!

– Ar yra bent iš tolo panašių į mūsiškį?

Seržantė iš šūsnies paėmė vieną lapą.

– Nebent šitas. Dankanas Fordas, septynerių, šią popietę dingęs Škotijoje.

Frostas perėmė iš jos popierių.

– Paskutinį kartą pastebėtas pusę penkių Montroze. Na, jei Konkordas nepakeitė maršruto, Dankaną galime atmesti. – Jis įdavė seržantei lavoninėje darytas nužudytojo nuotraukas. – Išiųsk faksu. – Staiga prisiminė iš Bobio motinos gautą fotografiją. – Šitą irgi reikėtų išplatinti.

Kol Liza triūsė prie aparato, Frostas paskubomis peržiūrėjo anksčiau gautus pranešimus. Netrukus nustūmė dėklą į šalį. Nuojauta inspektoriui kuždėjo, kad nužudytasis berniukas buvo dentonietis ir kad jie tik gaišta laiką, pėdsakų ieškodami kitur. Kai seržantė vėl priėjo, Frostas jos pasiteiravo apie kūdikių badytoją.

– Praėjusią savaitę būta keturių atvejų, – atsakė moteris. – Tas tipas įsilaužia į namus, dažniausiai pro langą, ir įduria miegančiam mažyliui... Tik prabeda odą. Spėju, matydamas kraują, jis lytiškai pasitenkina.

– Kaip manai, gal tas šunsnukis patiria dar didesnį malonumą, nurėžęs pirštą? – Kai Frostas papasakojo apie rastojo prie parduotuvės berniuko ranką, Liza net sudrebėjo. – Rytoj pasakyk apie tai Alenui. Ir tegul lygiai dešimtą jis prisistato į lavo-

ninę su cilindru, baltu kaklaraiščiu ir fraku*. – Inspektorius nusižiovavo. Buvo paryčiai, beveik trečia. – Važiuoju namo. Visiems atia. Pasimatysime kitą savaitę.

Kai Frostas su Bertonu išėjo, seržantė pasišaukė vieną konsteblių ir liepė peržiūrėti automobilių stovėjimo aikštelėje sukrautų šiukšlių maišų turinį – bene ras nužudytojo berniuko drabužius.

– Valdinga kalytė, ar ne? – šnipštelėjo Bertonui inspektorius.

– Pernelyg valdinga, – suniurzgė kriminalistas konsteblis.

– Vis dėlto speiguotą naktį iš lovos jos neišvaryčiau.

– Aš jos į lovą nė nepriimčiau, – nusišaipė Bertonas.

Tik grįžęs namo ir užtrenkęs laukujes duris, inspektorius staiga prisiminė jo laukiančią Širlę, su kuria smagiai leido atostogas. Rytą jiedu ketino drauge kur nors papusryčiauti. Išvažiuodamas į nuovadą nugvelbti saujos cigarečių iš stebuklingosios Maleto dėželės, jis pažadėjo sugaišiąs vos kelias minutes ir še! – užtruko iki penkių.

Svetainėje jos nebuvo. Jis viltingai kyštelėjo galvą į miegamąjį. Lova tuščia. Šūdas! Frostas griebė telefoną ir surinko Širlės numerį. Užimta. Žinoma, ji nukėlusi ragelį. Šūdų šūdas! Važiuoti pas ją nesiryžo, buvo pernelyg pavargęs. Be paliovos klio-

---

* Oficiali apranga, kurią Didžiojoje Britanijoje privalu vilkėti tam tikromis iškilmingomis progomis; aliuzija į populiarią kompozitoriaus Irvingo Berlino dainą.

kiantis lietus, nužudytas vaikas, skrodimas ir dar vienišiaus lova – šit ir po smagių atostogų. Jis nusirengė, drabužius nudrėbė ant grindų ir išsitiesė ant čiužinio.

Miegojo kietai, iki pusės aštuonių, o pažadino jį atkakliai ilgai kiauksėjęs telefonas. Skambinti galėjo tik Širlė, daugiau niekas. Bet tokiu metu? Inspektorius pakėlė ragelį.

– Frostas, – su atgaila pratarė.

Skambino ne Širlė. Nuovada. Jo reikalavo Maletas.

– Pasakyk tam trydaliui, kad aš atostogauju, – paprašė inspektorius.

– Trydalius žino, – atsakė Bilas Velsas. – Bet vis tiek tavęs reikalauja. Persiraukęs kaip kempinė.

Širdis Frostui nusirito į kulnus.

– Nejaugi jis suskaičiuoja tas sušnerkštas cigaretes?

Savo „Fordą" į aikštelę už nuovados Frostas įvairavo dešimt po aštuonių. Buvo dar tamsu. Tokiu metu įprastai pustuštėje aikštelėje dabar rikiavosi eilės įvairiausių transporto priemonių. Rinkosi paieškos grupė, vadinasi, Bobis Kerbis dar nerastas. Į pagalbą buvo sukviesti visi saviškiai, net ir poilsiaujantys; kiek galėjo, atsiuntė pareigūnų ir kaimyniniai skyriai. Operacija puikiai organizuota, pamanė Frostas ir pasidžiaugė, kad byla – ne jo. Jis tik sujauktų visą paieškos kampaniją.

Inspektoriui dairantis, kur pastačius automobilį, aptvare pratrūko loti benamis šuo, vienas šunininko augintinių furgone išsyk atsakė slopiu unkštimu. Laisvų vietų aikštelėje nebebuvo, ir Frostas

įsispraudė tik vargais negalais, užtverdamas išvažiavimą mėlynajam Maleto „Jaguarui".

Priimamajame nusikamavęs, vis dar budįs, nors pamaina baigėsi šeštą valandą, Bilas Velsas Toringtono skyriaus konstebliams aiškino, kaip nueiti į valgyklą. Ten turėjo vykti visuotinis instruktažas.

– Orientuokitės pagal išsivadėjusios arbatos ir apsvilusios kiaulienos kvapus, tikrai nepasiklysite, – patarė Frostas.

Velsas pasišaukė inspektorių. Iš žibančių akių buvo matyti, kad nuovados seržantas nekantrauja pasidalyti pikantišku gandu.

– Girdėjai, kas nutiko naktį?

– Gavai pakirkinti Lizą Mod? – spėjo Frostas.

– Nenusipelnė ji tokios laimės, – prunkštelėjęs atsakė Velsas ir užsikvempė ant stalo. – Tos gertynės, kuriose dalyvavo Maletas ir Alenas. Ten buvo susirinkusi visa policijos grietinėlė – visų skyrių vadai.

– Mano kvietimą paštas, aišku, pametė, – tarė Frostas.

– Tai va, – toliau pasakojo seržantas, iš anksto mėgaudamasis kulminacija, – prisitvojo jie iki žemės graibymo. Vyresnysis inspektorius Formbis iš Grinfordo skyriaus pasišovė keturis kolegas parvežti namo. Vairuoti jis nebepajėgė, bet juk girtam jūra iki kelių. Vos išvažiavęs iš viešbučio aikštelės, pylė į gatvės žibintą ir jį išvertė.

Frostas net nušvito.

– Patinka man laimingos pabaigos...

– Palūkėk, dar ne viskas, – pertraukė inspekto-

rių Velsas. – Visi penki atsidūrė Felstedo ligoninėje. Kam lūžo ranka, kam šonkaulis. Formbiui – koja.

– Taip tam pašlemėkui ir reikia. Padorus žmogus būtų paėmęs vežti ir Aleną su Maletu ir sulaužęs kojas jiems.

Iš lauko įėjo dar du konstebliai. Velsas paaiškino jiems, kaip nueiti į valgyklą, ir, vėl palinkęs prie Frosto, sukuždėjo:

– O dabar, Džekai, bus pats skanumas. Greitoji iškvietė kelių policiją. Kadangi automobilio salone stipriai trenkė salykliniu viskiu, vyrukai liepė vairavusiajam pūsti.

– Rupūžėle, už galimybę priversti tokį šūdžių kaip Formbis pūsti atiduočiau visą pensiją.

– Jis, Džekai, nepūtė. Pasinaudojo tarnybine padėtimi.

– Nėra šiame pasaulyje teisybės.

– Šiaip ar taip, penki vyresnieji pareigūnai ligoninėje, taigi mažiausiai kelias savaites jie nedirbs. – Sučirškė vidaus ryšio telefonas. – Su tavimi nori pasikalbėti Maletas, – pasakė Velsas.

– Maža ko jis nori, – suniurzgė Frostas.

Maletas įmetė „Alka Seltzerio" tabletę į stiklą su vandeniu ir susiraukė: galvą skėlė net nuo šnypštesio. Nereikėjo jam vakarykščiai šitiek gerti. Bet kolegos vis ragino, o jis nenorėjo pasirodyti balta varna. Kažkas atsainiai pabeldė į duris. Maletui nespėjus nė prasižioti, įėjo Frostas. Vyriausiasis inspektorius sudejavo. Nejaugi tas nevėkšla neturi kito kostiumo? Šiaip ne taip išspaudęs šypseną, Maletas parodė į kėdę ir išmaukė tirpalą.

– Kaip paatostogavote? – pasidomėjo.

– Visą savaitę pylė kaip iš kibiro, – suburbėjo Frostas.

– Puiku, – nė nesiklausydamas jo, atsakė vyriausiasis inspektorius.

– Gavote mano siųstą atviruką? Juk juokingas?

Maletas suraukė antakius. Taip, atviruką jis gavo. Ir tučtuojau suplėšė.

– Begėdiškai nepadorus, – suniurnėjo.

– Nepadorus? – suglumęs perklausė Frostas. – Turbūt įžvelgėte jame kokią nors slaptą prasmę, kurios aš nepastebėjau.

Vyriausiasis inspektorius nekantriai numojo ranka.

– Tiek to. Frostai, atsiprašau, kad jus išsikviečiau, nors atostogaujate. Matote, naktį šis tas nutiko. Penki mūsiškiai iš vyresniųjų pareigūnų pakliuvo į avariją.

– Girdėjau. Automobilis susigrūmė su gatvės žibintu.

– Taip... Ant dangos buvo palieta tepalo. Mašina slydo.

Maletas, nekoks melagis, kalbėjo nelabai įtaigiai.

– O Formbis pūtė į alkoholio matuoklį? – paklausė Frostas. – Kaip suprantu, buvo išlenkęs ne vieną stiklą.

– Ee... Vairavo ne vyresnysis inspektorius Formbis, – išlemeno Maletas, vengdamas kolegos žvilgsnio, – o jo duktė. Ji buvo blaivi.

Frostas nusišypsojo ir pamerkė akį it koks sąmokslininkas.

– Labai išmintingas sumanymas! Pone, turiu pagirti, jūs visi – be galo apsukrūs šmikiai.

– Ką tuo norite pasakyti?

– Nagi akivaizdu. Vairavo Formbis. Pūsti į matuoklį jis neišdrįso, todėl jūs atvežėte iš namų jo dukterį ir paskelbėte, kad vairavo ji.

– Frostai, tai jau panašu į šmeižtą. – Maletas dėjosi apstulbęs. – Automobilį vairavo Formbio duktė. Mes visi patvirtinome šį faktą savo paaiškinimuose.

– Aa, vadinasi, liudininkas, kuris teigia matęs, kad buvo kitaip, meluoja? – nutaisęs nekaltą išraišką, tarė inspektorius. – Kokiu reikalu mane išsikvietėte?

– Koks liudininkas? – susijaudinęs paklausė Maletas. – Ką jis teigia matęs? Privalote man pasakyti.

– Pone, jeigu sakote tiesą, tai ką tas liudininkas galėjo matyti? – kuo ramiausiai atsakė Frostas. – Jūsų žodis bus svaresnis, kas kad tas žmogus – vikaras.

Vyriausiasis inspektorius kažką brūkštelėjo į užrašinę. Nutarė apie tai pasikalbėsiąs su Frostu vėliau – kaip draugas su draugu. Juk į tą rizikingą machinaciją jis įsivėlė anaiptol ne savo noru. Tiesiog anie pasinaudojo tarnybine padėtimi ir jam neliko kitos išeities.

Maletas atsikrenkštė ir pasakė:

– Penki vyresnieji pareigūnai sulaužytais kaulais pateko į ligoninę – šit kokios to nemalonaus įvykio pasekmės.

– Tai dar ne taip blogai, – atsakė Frostas.

Vyriausiasis inspektorius šią repliką praleido negirdomis.

– Akivaizdu, kad teks laikinai pergrupuoti kadrus. Alenas perkeliamas į Grinfordo skyrių, kur eis vyresniojo inspektoriaus pareigas, kol ponas Formbis grįš į darbą.

– Kada Alenas pereina į Grinfordą?

– Jis jau ten. Formalumai buvo sutvarkyti naktį.

– Vadinasi, naktį, įpiršdamas man savo bylas, Alenas jau žinojo, kad šiandien jo čia nebebus nė padujų?

– Nieko apie tai nežinau, – sumurmėjo Maletas, vėl pasistengęs išvengti Frosto žvilgsnio.

– Paskutinis niekšas! – sušvokštė inspektorius ir taip tvojo kumščiu į stalviršį, kad skausmas verte pervėrė viršininkui smilkinius.

– Prašyčiau apsiraminti! – Maletas griebėsi už galvos. – Visos inspektoriaus Aleno bylos pereina jums.

– Mums vis tiek trūks vieno pareigūno.

– Bus kas pakeičia poną Aleną... inspektoriaus pareigas laikinai eis kriminalistas seržantas. Kol kas jis neįformintas.

– Būtų gerai, kad paskubėtumėte. Darbo – per akis.

Maletas, parodydamas, kad pokalbis baigtas, mostelėjo ranka ir pasakė:

– Kol kas tiek. Atsiprašau, kad teko nutraukti atostogas, bet kitos išeities neturėjau.

– Jei vakar būtumėte mažiau gėrę, nebūtų reikėję šiandien ieškoti išeities, – rėžė Frostas ir atsistojęs išsliūkino pro duris.

Po akimirkos Maletas išgirdo persigandusios sekretorės riksmą ir griausmingą inspektoriaus juoką.

– Pačiu laiku pasilenkei, Ida!

Skyriaus viršininkas liūdnai palingavo galvą. Na kaip su tokiu dirbti?

Prieš instruktažą Frostas dar užėjo į Aleno kabinetą. Apsidairęs net sudrebėjo. Patalpa buvo iki skausmo tvarkinga. Stalviršiai švarutėliai, informaciniai plakatai skrupulingai iškabinti ant sienų, grindys išblizgintos levandomis kokčiai kvepiančiu vašku. Šaltas, bedvasis kambarys, toks pat kaip ir jo įnamis. Frostą taip ir traukė grįžti į šiltą ir tvankią jo paties kabineto netvarką. Jis pasirausė po gautųjų dokumentų dėklą ir paėmė pluoštą blankų bei ataskaitų, kurias reikėjo iki trečios išsiųsti į grafystės vyriausiąją valdybą. Na, žinoma, tą darbą Alenas užkrovė kitiems. Frostas subruko popierius atgal į dėklą ir išėjo iš kabineto. Užsuko ir į Žmogžudysčių tyrimo kambarį priešais. Liza Mod, vis su tuo pačiu neskoningu dryžuotu kostiumėliu, išvydusi inspektorių nustebo.

– Maniau, atostogaujate, – tarė ji.

Frostas išaiškino seržantei padėtį. Ji klausėsi jo prisimerkusi. Inspektoriaus pareigas eis kriminalistas seržantas? Kam dar, jeigu ne jai jos turėtų atitekti?

– Alenas taip ir neišsiuntė kelių ataskaitų, – pasakė Frostas. – Gal užeitum į jo kabinetą ir jas sutvarkytum?

– Būtinai, – atsakė seržantė. – Persikelsiu ten ir viską padarysiu.

– Kaip suprantu, Bobis Kerbis dar nerastas?

– Nerastas. Instruktažas paieškos grupei – po penkių minučių.

– Puiku. Pavadovausiu jam.

Moteris pasistengė neišsiduoti nusivylusi. Tikėjosi, Alenui išvykus, pati vadovauti instruktažui.

– Ar jau žinome, kas tas nužudytasis berniukas?

– Dar ne.

– Blogai. – Frostas užsirūkė ir pro langą įsmeigė akis į automobilių aikštelę. – Kokių aštuonerių metų vaikas nužudytas prieš penkiolika valandų, o tėvai jo net neieško. Kodėl? – Staiga inspektoriui šovė į galvą mintis, jis ėmė karštligiškai žįsti cigaretę. – O jeigu patys tėvai jį ir nužudė? – Atsigręžęs į Lizą paliepė: – Kai tik prasidės pamokos, paskambink mokyklų direktoriams. Sužinok pavardes septynerių, aštuonerių metų berniukų, kurie šįryt neatėjo į mokyklą.

– Aišku.

– Bet apie nužudytąjį neprasitark. Pirmiau išsiaiškinsime, kas jis toks, ir pranešime tėvams.

– Žinoma, neprasitarsiu.

Kodėl inspektoriui atrodo, kad ji neturi nė lašo sveiko proto?

– Ar iš šiukšlių maišų yra kokios naudos?

– Pirštų atspaudų ant jų – daug, šiandien sutikrinsime juos su krautuvėlių darbuotojų atspaudais. Vaiko drabužių, deja, neradome.

– Ar visi instruktažo dalyviai gavo abiejų vaikų – nužudytojo ir Bobio – nuotraukas?

– Taip.

– O iškamšos fotografiją gavo? Žmonės galėjo

neatkreipti dėmesio į vaiką, bet įsiminti iškamšą.

– Gavo. Be to, Bobio nuotraukas išsiunčiau į spaudą ir televiziją, išplatinome šūsnį plakatų su klausimu: GAL MATĖTE ŠĮ BERNIUKĄ? Didžiausio formato plakatais apklijavome po tą rajoną važinėjantį furgoną su garsiakalbiais.

– Puiku! – pagyrė Frostas. Jis pats apie tai nebuvo pagalvojęs. – Ką gi, metas pradėti instruktažą.

Valgykla buvo sausakimša. Inspektorius nusipirko arbatos, sumuštinį su kumpiu ir prasispraudė į priekį.

– Prašyčiau dėmesio! – sušuko.

Pareigūnai nustebę sušurmuliavo. Visi manė, kad instruktažui vadovaus inspektorius Alenas.

– Pirmiausia paskelbsiu gerąsias naujienas, tik pažadėkite nesijuokti, – prašneko Frostas. – Vyresnysis inspektorius Formbis šiąnakt sužalotas eismo įvykyje. Jis – ligoninėje, lūžo abi rankos ir viena koja. – Inspektorius palaukė, kol nugriaudės juokas. – Dabar tikrai juoksitės: Formbis šiek tiek susikrimtęs. – Sulig šiais žodžiais vienas, kitas klausytojas ėmė džiaugsmingai ploti. Formbio, sarkastiško pašaipūno, kolegos nemėgo. – O šit blogosios naujienos: inspektorius Alenas laikinai perkeltas į Grinfordą, dingusio berniuko paieškai vadovausiu aš. Ieškome Bobio Kerbio, septynerių metų. Nuotrauką ir aprašą visi gavote. Bobio tėvai išsiskyrę, jis gyvena su motina ir jos sugyventiniu. Vakar vakare, išsiruošę į aludę, vaiką jie namie paliko vieną. Grįžę tuojau po dešimtos, jo neberado. Spėtina, kad berniukas, pasiėmęs iškamšą, išėjo prašinėti pinigų. Apie vienuoliktą valandą vienas

mūsiškių rado iškamšą Patriotų gatvėje, už šiukšlių maišų prie parduotuvėlės durų. Ne tik iškamšą, bet ir berniuko lavoną tokiame pat maiše. Vaikas, maždaug septynerių, aštuonerių metų, buvo apsvaigintas chloroformu, jam užkimšta ir dar lipniąja juosta užklijuota burna, tad apsivėmęs uždusо. Berniukas maiše paliktas nuogas, tačiau lytinės prievartos požymių nėra. Nužudytasis – ne Bobis Kerbis, apie jo dingimą niekas nėra pranešęs, taigi, kas tas vaikas, kol kas nežinome. Kai tik prasidės pamokos, paklausime mokyklų. Kaip suprantate, mūsų užduotis – dvejopa: surasti Bobį ir bent ką nors sužinoti apie nužudytąjį.

Nukirsto piršto inspektorius nepaminėjo tyčia. Nujautė, kad netrukus paplūs nepatikimų liudijimų ir melagingų prisipažinimų srautas, tad aplinkybę, žinomą tik žudikui, norėjo išlaikyti paslaptyje.

– Maždaug pusvalandį prieš mirtį, – toliau kalbėjo Frostas, – berniukas suvalgė mėsainį. Žinau, kad tik tuščiai gaišime laiką, bet vis tiek privalome aplankyti visas Dentono greitojo maisto užeigas ir paklausti jų darbuotojų, gal kuris nors prisimena berniuką, vakar maždaug tarp ketvirtos ir penktos valandos pirkusį mėsainį. Įvykis, žinoma, nepaprastas. Suprantu, gausime kokius tris šimtus klaidingų nuorodų, bet darbas yra darbas. Klausimų bus?

Ranką pakėlė iš Lekstono skyriaus atvykęs policijos konsteblis su laisvo kirpimo paltu.

– Kaip manote, ar nužudytasis berniukas ir Bobis susiję?

– Prie nužudytojo rasta iškamša, kurią nešiojosi Bobis. Kol kas tik tai juos ir sieja. Gali būti atsitiktinumas, bet man atrodo, kad ryšio tarp abiejų berniukų esama. – Frostas nužvelgė klausytojus. Rankos daugiau niekas nekėlė. – Ką gi, savo paieškos rajonus visi žinote. Linkiu sėkmės.

Pareigūnai skirstėsi su nuotraukomis rankose. Inspektorius tylomis juos stebėjo ir vylėsi tos palinkėtosios sėkmės, bet kažkur giliai įsitaisiusi bjaurybė nuojauta kuždėjo, kad nieko jie neras.

3

Telefonai Žmogžudysčių tyrimo kambaryje birbė be pertrūkio. Sielvartaujančių Bobio tėvų, užsiverkusios motinos ir tvirtai ją apkabinusio vyro, pasirodymas per televiziją, žinoma, apdairiai nutylint Terį Griną ir kinę slaugę, sukėlė audringą žiūrovų, įsitikinusių, kad matė dingusį berniuką, reakciją. Nė viena versija neatrodė patikima, bet patikrinti reikėjo visas.

Toje pačioje laidoje buvo parodyta kito berniuko nuotrauka ir pasakyta, kad policijai būtina nustatyti jo tapatybę. Kad vaikas nužudytas ir kad jis gali būti susijęs su Bobiu, niekas neminėjo.

Bertonas, kuriam jau gėlė rageliu nuolat spaudžiamą ausį, užsirašė aplinkybes ir padėkojo skambintojui. Lapą įmetė į dėklą prie kitų.

– Ką sako teismo ekspertai? – paklausė Frostas, klestelėjęs ant gretimos kėdės.

– Nieko vertingo. Lipnioji juosta – masinės gamybos, pirštų atspaudų ant jos nėra. Vata – standartinė. Maišelis, kuris buvo užmautas ant rankos, – iš „Bi-Wize“ prekybos centro, ant šiukšliamaišio pirštų atspaudų taip pat nerasta.

– Jei nebūtų teismo ekspertizės laboratorijos, – suniurnėjo inspektorius, – kas mums pasakytų, kad neturime už ko užsikabinti? O kiti šiukšlių maišai? Ant jų irgi nėra atspaudų?

– Tik parduotuvių darbuotojų.

– Tas šunsnukis ne toks kvailas, kad paliktų pirštų atspaudus, – niauriai tarė Frostas ir pažvelgė į laikrodį. Be penkių pusė dešimtos. Berniukas nužudytas jau maždaug prieš šešiolika valandų, o niekas dar nepranešė apie jo dingimą. – Kas atsakingas už mokyklas?

– Poniutė. Ji įsitaisė Aleno kabinete.

– Ką gi, dranguži mielas, eime, užmesime akį į jos, atsiprašant, grožybes.

Bilas Velsas nešiojo korespondenciją. Kaip įpratęs, pasibeldė į inspektoriaus Aleno kabineto duris. Kadangi virš jų įsižiebė raudonas žiburiukas, nuovados seržantas pareigingai luktelėjo. Kai plykstelėjo žalia šviesele, jis įėjo ir išpūtė akis. Prie inspektoriaus stalo sėdėjo ta padraika Liza Mod. Tarsi kabinetas būtų jos! Ta višta tyčia įjungė raudoną lempelę, kad jam tektų laukti! Ką ji sau mano?!

Kriminalistė seržantė į Velsą net nepažvelgė, tik pirštu parodė į gautųjų dokumentų dėklą ir pratarė:

– Čia.

Nuovados seržantas įsiutęs sukišo korespondenciją į dėklą. Kai jis jau siekė durų rankenos, Liza pašaukė:

– Seržante!

Bilas atsigręžė. Moteris vienoje rankoje laikė raudoną aplanką, kita kvietė seržantą prieiti.

– Gal malonėtumėte nunešti ponui Maletui?

– Ne, po velnių, nemalonėčiau, – sušnypštė Velsas ir išėjęs trenkė durimis. Aidas nuvilnijo koridoriais.

Liza gūžtelėjo pečiais. Žinojo, kad Velsas jos nemėgsta. Ką gi, jam teks įprasti paklusti moters įsakymams, nes, kol nėra Aleno, ne kas kitas, o ji eis kriminalistės inspektorės pareigas. Seržantė jau buvo kalbėjusi su vyriausiuoju inspektoriumi Maletu ir išaiškinusi šiam, kodėl kaip tik ji labiausiai verta laikino paaukštinimo. Jis energingai linksėjo ir pritarė kiekvienam jos žodžiui.

– Spręsiu ne aš, – pasakė Maletas, – bet rekomenduosiu jus nedvejodamas.

Vyriausiojo inspektoriaus gerai nepažinodama, Liza jo žodžiu patikėjo.

Koridoriuje Velsas susidūrė su Frostu, išėjusiu iš Žmogžudysčių tyrimo kambario, ir, kone springdamas iš pykčio, pasiskubino apskųsti seržantę.

– Kiurkso Aleno kabinete, ir dar įjungusi raudoną šviesą... – tūžo nuovados seržantas.

– Gal ketina atidaryti ten kekšyną? – spėjo inspektorius.

Bet įniršusiam Velsui ne juokai rūpėjo.

– Ką ji sau mano? Yra tik nupiepusi seržantė, o elgiasi kaip... – Neįtikėtinos minties trenktas, jis taip ir sustingo prasižiojęs. – Velniai rautų, Džekai, ar tik jai neatiteks kriminalisto inspektoriaus postas?

– Gali būti, – atsakė Frostas. – Mačiau ją išeinančią iš Maleto kabineto su kelnaitėmis rankoje.

– Abejoju, ar ji išvis mūvi kelnaites, – nueidamas suburbėjo Velsas. – Antraip nebūtų iškilusi iki seržantų.

Inspektorius į Aleno kabinetą įžengė nesibeldęs, nors virš durų švietė raudona lemputė.

– Kas girdėti mokyklose? – paklausė jis.

– Į pamokas šįryt neatėjo penki tokio amžiaus kaip nužudytasis berniukai, – atsakė Liza. – Apie tris žinoma: vienas turėjo eiti pas dantų gydytoją, kitas guli ligoninėje, trečio motina paskambino į mokyklą – peršalęs...

– Šitą patikrink. Motina gali ir meluoti. O dar du?

– Išsiunčiau Koljerį pas juos į namus. Kai tik bus naujienų, pranešiu.

Buvo dešimta valanda. Žmogžudysčių tyrimo kambaryje tvyrojo ramybė. Niekas nebeskambino. Frostas sėdėjo ant stalo kampo ir stebėjo Lizą, kuri pasistiebusi, gundomai rodydama kojas, smeigtukais badė ant sienos kabantį miesto planą, žymėjo paieškos grupės jau apeitus rajonus.

– Mielai ką nors įbesčiau į ją pačią, – sušnibždėjo Bertonui inspektorius.

Į priekį pareigūnai stūmėsi lėtai. Visi penki į mokyklą nenuėję berniukai buvo gyvi, visi pirštų atspaudai ant šiukšlių maišų – krautuvininkų. Tiesa, dviejų, visiškai nusitrynusių, identifikuoti nepavyko, bet veikiausiai ir šiuos buvo palikęs kuris nors darbuotojų. Paaiškėjo, kad kinė slaugė su Bobiu elgdavosi labai maloniai, nė už ką nebūtų jo nuskriaudusi. Taigi vienas berniukas dingęs, kitas nužudytas, ir jokių versijų.

Subirbė telefonas. Inspektorius viltingai kilstelėjo galvą, bet skambino tik Maletas. Domėjosi, kaip sekasi.

– Atsakyk vienu žodžiu – „niekaip", – patarė Lizai Frostas.

– Ieškome, už ko užsikabinti, pone, – savaip atsakė Maletui seržantė. – Kai tik bus naujienų, tučtuojau jus informuosime.

Padėjusi ragelį, ji grįžo prie miesto plano. Į kambarį išsišiepęs įėjo Bilas Velsas.

– Operatyvininkams ką tik paskambino kažkoks vairuotojas. Gembių take jį stabdė nuoga mergina.

Frostas išsyk atkuto. Nuogos merginos jį domino.

– Paėmė?

– Ne. Neturėjo kada stabčioti. Sakė skubąs darbo reikalais. Paskambino iš mobiliojo.

Inspektorius nepatikėjo savo ausimis.

– Pakelėje kelia ranką nuoga mergina ir vairuotojas nesustoja? Aš sustočiau, net jeigu stabdytų pusnuogė... Rupūžėle, jeigu stabdytų apsirengusi, jeigu tik vienas papas kyšotų, ir tat sustočiau.

– Matyt, tas vairuotojas ne tokios geros širdies kaip tu, Džekai, – pasakė Velsas.

– Kai kam atrodo, kad aš – tik gero pimpio, bet girtis neketinu.

Liza pasibjaurėjusi purkštelėjo. Tai išgirdęs Frostas pamerkė Velsui akį.

– Išsiunčiau Džordaną ir Simsą paimti tos merginos, – tarė seržantas.

– Laimės kūdikiai, – atsidūsėjo Frostas.

Vėl subirbė telefonas. Ragelį pakėlė Liza. Po akimirkos jos veidas persimainė.

– Kas atsitiko? – paklausė inspektorius.

– Dėl tos merginos. Ne taip juokinga, kaip jums atrodo. Jai tik penkiolika metų. Naktį mergaitę bu-

vo pagrobusi kažkokia gauja. Tėvams teko mokėti išpirką – dvidešimt penkis tūkstančius svarų.

– Kad mane kur triperis!.. – išsiplūdo Frostas. – Lyg dar maža būtų rūpesčių... – Akimirką pamąstęs jis apsisprendė. – Širdele, neabejoju, byla – tavo jėgoms. Bet, jei neprieštarauji, važiuosiu kartu.

Jie susėdo į Lizos automobilį. Frostas šalia jos, nusikaltimo vietos tyrėjas Ivensas – gale. Siaurais kaimo keliukais seržantė važiavo nervingai, lėkė it akis išdegusi, vis tikėdamasi, kad priešais ūmai neiššoks kita mašina. Ji tai įnirtingai sukiojo vairą, tai staigiai stabdė, vos per plauką išvengdama vienos avarijos po kitos, o inspektorius gūžėsi ant sėdynės, stengdamasis nežiūrėti į žalumą, miglotai šmėsčiojančią už langų.

– Suk kairėn, – sumurmėjo jis.

– Ne, dešinėn, – atsiliepė Ivensas.

Liza pasuko į dešinę. Frostas buvo jau ne kartą suklydęs, ir jai kassyk tekdavo stabdyti automobilį, apsisukti.

– Štai ten, – tarstelėjo nusikaltimo vietos tyrėjas.

Kriminalistė seržantė įvairavo mašiną į ilgą taką, vedantį prie didelio, gebenių apkėsto Eduardo laikų namo, tarsi pasiklydusio laukuose. Frostas nužvelgė statinį. Žinojo, sykį čia jau buvęs, bet neįstengė prisiminti nei kada, nei kokiu reikalu. Prie pagrindinių durų stovėjo policijos automobilis. Liza sustojo prie jo. Frostas ir Ivensas išlipo. Juos pasitiko iš namo išėjęs konsteblis Džordanas.

– Trijų asmenų šeima: vyras, žmona ir penkiolikmetė duktė, – ėmė dėstyti padėtį jis. – Tėvai va-

kar vakare buvo Londone, teatre. Grįžo apie trečią ryto. Namus rado sujauktus, pavogti juvelyriniai dirbiniai, kailiniai. Dingusį turtą savininkai įvertino penkiasdešimčia tūkstančių svarų. Štai šitą jie rado svetainėje.

Džordanas padavė inspektoriui balto popieriaus A4 formato lapą permatomoje įmautėje. Tekstas buvo išspausdintas rašaliniu spausdintuvu:

PONAMS STENFILDAMS

JŪSŲ DUKTĖ MŪSŲ RANKOSE. JEIGU KREIPSITĖS Į POLICIJĄ IŠPRIEVARTAUSIME JĄ VISI PAEILIUI. VIENAS MŪSŲ SU ŽIV.

JEIGU NORITE KAD GRĮŽTŲ SVEIKA GYVA EINATE Į SAVO BANKĄ KAI TIK ATSIDARYS 9.30 PAIMATE 25 000 NAUDOTOMIS KUPIŪROMIS. PINIGUS ĮDEDATE Į NEDIDELĮ LAGAMINĄ. PRAVAŽIAVĘ BALTUS VARTELIUS MOLIO TAKE IŠMETATE LAGAMINĄ Į GRIOVĮ. TADA VAŽIUOJATE TIESIAI NAMO. NEATSIGRĘŽIATE.

JEIGU VISKĄ PADAROTE KAIP PARAŠYTA BE JOKIŲ GUDRYBIŲ PALEIDŽIAME DUKTERĮ NENUKENTĖJUSIĄ. JEIGU MĖGINSITE MUS APMULKINTI TOKIOS KOKIA GRĮŠ NEBENORĖSITE PRIIMTI. PRIDEDAME ĮRODYMĄ KAD NEJUOKAUJAME.

– Štai. – Konsteblis įdavė Frostui kitą įmautę – su momentine ant grindų klūpančios merginos nuotrauka. Viena kažkieno ranka, sugriebusi merginai už plaukų, lošė atgal jos galvą, kita spaudė

prie gerklės peilį. Belaisvė buvo užsimerkusi, prasižiojusi. Nuoga.

– Naktinius jie jai nurėžė peiliu, – paaiškino Džordanas.

– Aš tai darau dantimis, – atsakė inspektorius ir perdavė abi įmautes Lizai.

– Šeima svetainėje, Simsas irgi ten, – tarė konsteblis. – Ar norite su jais pasikalbėti?

– Pirmiau apžiūrėsiu namą, – pasakė Frostas, vildamasis prisiminsiąs, kada čia lankėsi. – Pro kur tie išgamos įsibrovė?

– Iš kiemo pusės. Parodysiu.

Džordanas takeliu nusivedė kolegas už namo, kur į veją terpėsi nedidelė aikštelė, pristatyta vazonų su augalais. Užpakalinių durų stiklas buvo iškultas. Kuris nors plėšikų tiesiog įkišo ranką pro skylę ir pasuko spynoje neapdairiai paliktą raktą.

Frostas pašnairavo į duženą.

– Asilai! Įsitaiso brangią įleistinę šešių kaiščių spyną ir palieka joje sukruštą raktą. – Jis luktelėjo, kol Ivensas užsimaus pirštines ir atidarys duris. Nusikaltimo vietos tyrėjas pasiliko imti pirštų atspaudų, o kiti, peržengę šukėmis nusėtą demblį, nuėjo į virtuvę. Ant pušinio stalo joje, matyt, dar iš vakaro buvo išdėlioti puodukai, dubenėliai – pasiruošta pusryčiams, kurių galiausiai niekas taip ir nevalgė. Frostas priėjęs paėmė javainių dėžutę.

– „All Bran"* – vidurių laisvinamieji iš gamtos. Lažinuosi, šįryt jų niekam neprireikė, – pasakė. Džordanas nusijuokė, o Lizai sąmojis pasirodė nederamas. – Kiek tų gorilų buvo? – paklausė inspektorius.

* Sausi pusryčiai, vienas iš „Kellogg's" gaminių.

– Spėjame, keturi, – atsakė konsteblis, vesdamasis anuodu į koridorių. – Pirmiausia jie atjungė elektrą.

Jis atidarė po laiptais nedidelę spintelę, kurioje vienas šalia kito buvo įtaisyti elektros ir dujų skaitikliai, o po jais – pultas centriniam šildymui reguliuoti.

– Kam jiems to prireikė? – mąsliai paklausė Frostas.

– Kad mergaitė neiškviestų policijos. Jos kambaryje yra telefonas. Belaidis. Atjungus elektrą, neveikia.

– Maniau, tokie būna su baterijomis, – įsikišo Liza.

– Taip, rankiniai. O dauguma stacionariųjų maitinami iš tinklo.

– Aš maniau, kad tie niekam tikę aparatai neveikia tik mano rankose, ypač po to, kai nukrinta ant grindų, – pasakė Frostas. Jis pagal savo laikrodį patikrino šildymo pulte rodomą laiką. Skydelio laikrodis kelias minutes vėlavo. – Regis, išjungtas buvo neilgai?

– Pačiupę mergaitę, nusikaltėliai vėl įjungė elektros tiekimą. Negi tamsoje rausis po stalčius?

Baigęs darbą prie durų, atėjo Ivensas.

– Niekas šiais laikais nebepalieka pirštų atspaudų, – tarė, liūdnai palingavęs galvą.

– Negerbia vagys policijos triūso, negerbia, – pasakė inspektorius. Jis vis dar neįstengė prisiminti, kokiu reikalu buvo atvažiavęs į šiuos namus. – Dirstelkime į mergaitės kambarį.

Jie suėjo į tipišką paauglės buveinę. Ant sienos nuotraukos iš popmuzikos koncertų ir didžiulis plakatas su užrašu: IŠSAUGOKIME BANGINIUS. Juodalksnio sekcijoje – muzikinis centras su dviem nedidukais „Wharfedale" garsiakalbiais ir 10 colių įsitrižainės spalvoto vaizdo televizorius. Kambarys buvo sujauktas. Stalčiai pusiau ištraukti, jų turinys išmėtytas ant grindų. Frostas suraukė nosį. Buvo justi merginos kvepalų kvapas. Kaip penkiolikmetei – pernelyg erotiškas. Inspektorius pasilenkė ir, paėmęs nuo grindų mažytes kelnaites, parodė Lizai.

– Rankos su šikpopieriu į tokias neįspraustum.

Konsteblis išsišiepė, o seržantės veide nė raumenėlis nekrustelėjo. Ji jau žinojo, kad inspektorius – tikras nepraustaburnis.

Frostas numetė kelnaites ir šios, nuplevenusios per kambarį, minkštai nusileido ant kilimo.

– Džordanai, kas iš čia pavogta? – paklausė inspektorius.

– Mergaitė netikrino – niekaip neatsikvoši, o jos motina sako, kad niekas nedingę. – Konsteblis parodė į krūvelę karolių ir apyrankių ant grindų. – Niekniekiai, net nenusipelnė plėšikų dėmesio.

– Keista, kad jie nepasiėmė televizoriuko, – pasakė Frostas. – Aš tokio neatsisakyčiau.

– Gaudė stambesnį laimikį, – tarė Džordanas. – Tėvų kambaryje rado juvelyrinių dirbinių, kailinių. Eime, parodysiu.

Tėvų miegamajame tvyrojo dar didesnė jovalynė. Stalčiai ištraukyti, drabužiai išdrabstyti kur pakliuvo, sakytum, vien iš malonumo jaukti. Ant di-

delės dvigulės lovos pūpsojo į krūvą suversti apatiniai, kvepalų flakonėliai, kosmetika.

– Dėžutė su brangenybėmis buvo štai šitame stalčiuje, – rodydamas pasakė konsteblis. – Paėmė viską, net ir pačią dėžutę... Šeimininkai sako, kad vertė būtų penkiasdešimt gabalų, įskaičiuojant ir kailinius. – Džordanas mostelėjo į atvirą sieninę spintą, ant kurios grindų mėtėsi paltai ir suknios, o pakabos virš kaugės buvo dykos.

Frostas, žargstydamas per išmėtytus daiktus, priėjo prie spintos.

– Kam reikėjo nukabinti šituos? Kailinius galėjo pasiimti, kitų drabužių ir neliesdami.

– Kai kas, jaukdamas daiktus, jaučia malonumą, – atsakė Liza.

Inspektorius tik numykė. Gal seržantė ir neklydo. Jis pažvelgė pro didžiulį langą. Sodas, laukai ir vingiuotas takas, vienintelis kelias į šiuos namus. Tolumoje dunksojo dar vienas, kitas statinys, bet žmonių nebuvo matyti nė ženklo. Frostas sugraibė kišenėje cigaretes. Staiga šeimininkas apačioje sušuko:

– Jei jau baigėte ten kuistis, gal teiktumėtės ir su mumis pasikalbėti?! Ar policijai nusikaltimų aukos tiek ir terūpi?!

Inspektorius išėjo į laiptų aikštelę ir pažvelgė žemyn. Iš apačios į jį piktai dėbsojo Robertas Stenfildas, į penktą dešimtį neseniai įžengęs blyškiaveidis maža burna. Frostas suraukė antakius. Tą žmogų jis jau buvo matęs... šituose pačiuose namuose... bet aplinkybių niekaip neprisiminė. Inspektorius nutrinksėjo laiptais, Liza ir Džordanas – jam iš

paskos. Tik Ivensas liko viršuje padirbėti fotoaparatu ir paieškoti pirštų atspaudų. Staiga Frostas prisiminė.

– Pone Stenfildai, štai matote, vėl susitikome, – ištarė, plačiai šypsodamasis.

Vyriškis įsistebeilijo į inspektorių. Veide akimirką šmėstelėjo nerimas, bet tuojau pat Stenfildas išspaudė šykščią, pašaipią šypsenėlę.

– Ak taip, taip... tas nelemtas gaisras. Inspektoriau, tikėkimės, šį kartą iš jūsų bus daugiau naudos. Prašau...

Šeimininkas pakvietė pareigūnus į svetainę. Frostui įėjus, prie durų sėdintis policijos konsteblis Deivas Simsas pašoko. Kambarys buvo erdvus, jaukus, neseniai pakurtame židinyje traškėdamos degė malkos. Platūs suveriamieji langai žvelgė į sodą. Ant staliuko kampe stovėjo didžiulis televizorius, ant lentynėlės žemiau – vaizdo leistuvas. Jame įtaisytas laikrodis pertrūkus srovės tiekimui buvo išsijungęs, paskui niekas jo iš naujo nebenustatė, ir dabar žali skaičiukai mirkčiojo.

Stenfildas išsidrėbė fotelyje ir išlenkė viskio, stiklą buvo pasidėjęs ant ranktūrio. Priešais, ant arčiau židinio pristumto minkštasuolio, sėdėjo šeimininko žmona ir duktė. Mardžė Stenfild, kokiais dešimčia metų už vyrą jaunesnė tamsiaplaukė gražuolė, buvo susisiautusi į ilgą juosvai raudoną atlasinį chalatą. Ar anksčiau ją matęs, Frostas neprisiminė. Jo dėmesį labiau traukė konsteblio Simso miline apgobta Stenfildų duktė Kerolė. Penkiolikmetė atrodė gerokai vyresnė. Ilgi kaštoniniai jos plaukai buvo susitaršę, lyg kokios laukinukės. Sėdėjo ji nu-

delbusi galvą, bet nenuleido nuo Frosto siaurokų, kaip ir tėvo, akių. Inspektoriui mergaitė panėšėjo į užspeistą žvėriuką, pasiryžusį grumtis iš paskutiniųjų. Įtartina tu man atrodai, meilute, manė jis, tuo pat metu maloniai šypsodamasis.

– Turite sugauti tuos galvažudžius, – prabilo Stenfildas. – Jie pagrobė žmonos brangenybes ir kailinius, šantažu išlupo iš manęs dvidešimt penkis tūkstančius. O kiek duktė prisikentėjo!

– Nekokia diena jums pasitaikė, ar ne, pone? – pasakė Frostas.

Šeimininkas jau žiojosi kažką atkirsti, bet staiga pastebėjo Lizą Mod.

– Kas, po velnių, šita? – suniurzgė. Kriminalistė seržantė padavė jam tarnybinį pažymėjimą. Stenfildas grąžino jį vos dirstelėjęs ir niekinamai suprunkštė: – Boba seržantė?! Tyčia atsiuntė antraeilę pareigūnę, kad nekvaršinčiau galvos, ar ne?

– Ne, – atsakė Frostas. – Antraeilis esu aš, o seržantė – pirmarūšė pareigūnė. Ši byla – jos. – Stenfildas purkštelėdamas parodė, ką apie tai mano. Atsisėsti jis taip ir nepasiūlė, tad inspektorius prisitraukė arčiau židinio kitą fotelį ir užleido jį Lizai, o pats prisėdo ant ranktūrio. – Seržante, galite šį džentelmeną apklausti.

Moteris atsivertė užrašinę ir paprašė:

– Papasakokite, kaip viskas buvo.

– Jau pasakojau šitam pareigūnui. – Šeimininkas parodė į Simsą. – Jis net užsirašė.

– Jo rašysenos mes neįskaitome, – įsikišo Frostas. – Taigi teks papasakoti dar kartą.

– Mudu su žmona važiavome į Londoną, į teatrą. Žiūrėjome „Operos vaiduoklį".

– Vieni? – pertraukė Stenfildą seržantė. – Be dukters?

– Po šimts velnių, jeigu Kerolė, mums išvykus, buvo pagrobta, vadinasi, su mumis nevažiavo.

– Žinau, kad nevažiavo, – šaltai atrėžė Liza. – Įdomu kodėl.

– Jei būčiau pats užsakęs bilietus, aišku, būčiau ėmęs tris. Bet draugai, kurie patys negalėjo važiuoti į teatrą, perleido mums tik du. Na, brangute, patenkinta?

Seržantė, sugriežusi dantimis, linktelėjo.

– Išvažiavome, – toliau pasakojo vyriškis, – vakar popietę, tuojau po keturių, Londone pažiūrėjome spektaklį, pavalgėme ir grįžome.

– Kada grįžote?

– Paryčiais, šiek tiek po trijų. Pastačiau automobilį į garažą, o Mardžė užlipo į viršų įjungti elektrinio apkloto ir rado miegamąjį suverstą.

– Viskas buvo išmėtyta – kvepalai, kosmetika, drabužiai, – prašneko Mardžė. – Pašaukiau Robertą. Jis atlėkė į viršų ir puolė į Kerolės kambarį pažiūrėti, ar mergaitei nieko nenutiko.

– Tie niekšai ją išsivežė, – pasakė šeimininkas. – Norėjau skambinti į policiją, bet neradau belaidžio telefono, nors turėjo būti prie dukters lovos.

– Telefoną jie išmetė pro langą, – įsiterpė ir Kerolė. Kalbėjo ji beveik mechaniškai, spoksodama tiesiai priešais save.

Motina guosdama apkabino dukterį.

– Na tai va, – vėl prašneko Stenfildas, – neradęs

telefono viršuje, ketinau skambinti šituo. – Jis parodė į aparatą prie televizoriaus. – Radau prie jo padėtus laišką ir nuotrauką.

– Ir laišką, ir nuotrauką mes matėme, – pasakė Liza.

– Tuomet žinote, ką tie žvėrys grasino padarysią mūsų Kerolei. Negalėjau skambinti į policiją. Teko jiems paklusti. Sėdėjome čia ir žiūrėjome vienas į kitą, laukdami, kol bus atidarytas bankas. Tai buvo ilgiausia naktis gyvenime, prakeikta naktis. Taigi išėmiau pinigus, numečiau lagaminėlį Molio take ir parskubėjau namo. Su žmona iš sielvarto mažne išprotėjome. O paskui jūsiškiai parvežė Kerolę.

– Pagrobėjai reikalavo dvidešimt penkių tūkstančių. Banke laikėte šitokią sumą?

– Taip. Suku naudotų mašinų verslą. Dauguma mano tiekėjų prašo atsiskaityti grynaisiais.

Liza pasisuko į merginą, kuri, tėvui kalbant, žiūrėjo į grindis.

– Kerole, gal dabar papasakotum, kas nutiko tau? – paprašė seržantė.

Kerolė ankščiau apsisiautė Simso miline, ir Frostas sumojo, kad mergina sėdi nuoga. Ji įstengė tik šnibždėti, ir pareigūnams, kad išgirstų, teko įtempti klausą. Gulti ji nuėjusi tuojau po vidurnakčio ir buvo jau beužsnūstanti, bet išgirdo apačioje dūžtant stiklą. Pamaniusi, kad tėvai grįžo anksčiau nei ketinę, ir įsijungusi naktinę lempelę. Ši beveik iš sykio užgesusi. Paskui ji išgirdusi vyrų balsus. Tamsoje sugraibiusi belaidį ir surinkusi bendrąjį pagalbos numerį. Bet telefonas neveikęs.

Išgirdusi sunkius žingsnius laiptuose...

– Šokau iš lovos ir mėginau paspausti po durų rankena kėdę, bet į kambarį įsiveržė kažkoks vyras, kažkas žybtelėjo... peilis...

Mergaitė ėmė drebėti. Motina apglėbė ją tvirčiau.

– Širdele, neskubėk, laiko turime, – pamėgino nuraminti Kerolę Frostas.

– Būčiau surikusi, – vėl prakalbo ji, – bet tas vyras prikišo peilį prie gerklės ir pagrasino perrėšiąs balso stygas. Tikriausiai nualpau. – Prisiminusi tas baisias akimirkas, mergina po miline susigūžė. – Šiek tiek prasikvošėjusi susivokiau kratoma. Supratau, kad esu krovininiame furgone, lekiančiame labai greitai. Akys man buvo užrištos, buvau sušalusi. Anie užmetė ant manęs maišą, bet vis tiek stirau. Kai pamėginau atsistoti, mane vėl nubloškė ant grindų. Išgirdau vyrišką balsą: „Atrodo, atsigaivelėjo." Tada jie nutraukė maišą.

– Jie? – pasitikslino Liza.

– Kėbule su manimi buvo dviese. Jie nutraukė maišą ir... pradėjo...

– Gyvuliai! – sušuko mergaitės tėvas.

– Ką – pradėjo? – paklausė seržantė.

– Nepasakosiu, – papurčiusi galvą, atsakė Kerolė.

– Jie tave prievartavo?

– Ne.

– Kiek jų buvo? – įsiterpė Frostas.

Mergina pakėlė akis į inspektorių.

– Keturiese. Du kėbule, du – kabinoje.

– Tik vyrai?

– Girdėjau tik vyrų balsus.

– Kaip manai, kokio amžiaus galėjo būti užpuolikai?

Kerolė gūžtelėjo pečiais.

– Nežinau. Gal maždaug trisdešimties.

– Ir nė vieno jų balsas neatrodė pažįstamas?

– Ne.

Kantriai palūkėjusi, kol Frostas baigs klausinėti, seržantė pasakė:

– Kerole, norėčiau, kad tave apžiūrėtų gydytojas.

– Nereikia.

– Jeigu nusikaltėliai tave išprievartavo, ištyrę DNR galbūt sužinotume, kas jie tokie.

– Juk sakau, neprievartavo... Nenoriu apie tai kalbėti.

– Gerai, gerai, nekalbėkime, – taikingai sutiko Liza. – Kas dėjosi toliau?

– Furgonas sustojo ir jie apsikeitė vietomis... Į kėbulą perėjo kiti du. Aš apsimečiau nualpusi ir anie nieko man nedarė, tik sėdėjo ir rūkė. Paskui, man atrodo, buvo praėję daug laiko, kažkas patrankė į furgono šoną ir sušuko: „Pinigai yra!" Mašina dar kiek pavažiavo, tada sustojo, ir grobikai išstūmė mane lauk. Kai nusiplėšiau akių raištį, furgono nebebuvo. Pro šalį važiavo kažkoks automobilis... bet nesustojo... o paskui mane paėmė policininkai.

Baigusi pasakoti, mergaitė dar ankščiau apsigobė konsteblio miline.

– Tave tikrai reikėtų parodyti gydytojui, – primygtinai pakartojo kriminalistė seržantė.

– Nee! – išrėkė Kerolė. – Nieko man nėra! Atsto-

kite! – Ji staigiu judesiu nubloškė nuo peties motinos ranką. – Atstokite pagaliau!

– Mergaitė sutrikusi, – pasakė Mardžė.

– Taip, taip, paaiškink jiems, – sarkastiškai nusišaipė jos vyras. – Patys gal nemato. – Jis pasisuko į Frostą. – Ką gi, inspektoriau, gerai atsipūtėte, o dabar eikite ir sučiupkite tuos niekšus.

– Dar pora klausimėlių, – atsakė Frostas. Nusišypsojęs merginai, jis vėl į ją kreipėsi. – Išgirdai dūžtant stiklą. Įjungei naktinę lempą ir surinkai bendrąjį pagalbos numerį. Šviesa užgeso, telefonas nebeveikė...

– Todėl, kad tie gyvuliai atjungė srovę, – lyg neišmanėliui paaiškino Stenfildas.

– Taip. Kiek laiko galėjo praeiti nuo tada, kai išdužo stiklas, vadinasi, nusikaltėliai įsibrovė į namus, iki išsijungiant telefonui?

– Nežinau... gal kelios sekundės...

Inspektorius linktelėjo.

– Labai jau mikliai jie veikė. Lyg būtų gerai žinoję, kur yra elektros skydelis.

– Tam nereikia būti sumautu genijumi, – atšovė šeimininkas. – Daugumoje namų skaitikliai būna po laiptais.

– Taip, bet šitie įsilaužėliai turėjo garantuotai žinoti, kad taip ir yra. Jiems reikėjo apsisukti labai greitai, kad Kerolė nespėtų paskambinti. Išvažiuoti iš čia įmanoma tik tuo keturių mylių ilgumo taku, kito kelio nėra. Nusikaltėliams užgaišus, aname jo gale jų jau lauktų policininkai. Iš kur ta gauja galėjo žinoti, kad telefonas Kerolės kambaryje – maitinamas iš tinklo?

– Prieš keturis mėnesius paskelbiau, kad šitą namą parduodu, – atsakė Stenfildas. – Čia nuolat šmirinėja nekilnojamojo turto prekybos agentai, galimi pirkėjai ir šiaip visokie ilganosiai landžioja čionai ir viską čiupinėja nešvariais pirštais... bet kuris jų galėjo nužiūrėti, kas kur padėta.

– Mums reikės pavardžių, – tarė Liza.

– Kreipkitės, brangute, į nekilnojamojo turto firmas. Vizitinių jie mums nepalieka, nebent riebaluotų pirštų žymes ant apmušalų.

– Kada draugai pasiūlė jums bilietus į teatrą? – paklausė Frostas.

– Užvakar. Patys verslo reikalais turėjo vykti į Paryžių. Kodėl klausiate?

– Svarstau šit, iš kur nusikaltėliai galėjo žinoti, kad namuose bus tik Kerolė.

– Tikriausiai jie stebėjo namus ir ištaikė progą. Būna, kad išvykstame visai nakčiai.

Frostas susiraukė. Paaiškinimas jo neįtikino. Jis jau žiojosi paklausti dar šio to, bet sutrukdė iš tarpdurio pamojęs Džordanas.

– Inspektoriau, atsiprašau, kad kišuosi, bet reikalas skubus.

– Kokia pavogtųjų juvelyrinių dirbinių vertė? – atsistodamas pasiteiravo Frostas.

– Tikrai nežinau, neskaičiavau, bet apytikriai – penkiasdešimt tūkstančių svarų, – atsakė Mardžė.

– Jūs apsidraudę?

– Ne pinigai čia svarbu. Tie dirbiniai – brangi atmintis.

– Na, žinoma, – pratarė inspektorius.

Stenfildas net pašoko.

– Kokios čia dar užuominos?!

Frostas nutaisė užgauto nekaltučio išraišką.

– Pone Stenfildai, jokių užuominų. Jokių. O dabar atleiskite... – Su Džordanu išėjęs į koridorių, jis uždarė svetainės duris. – Na kas nutiko, sūnau?

Buvo atėjusi žinia iš Operatyviojo valdymo centro. Paskambino moteris ir pranešė, dar vakarykštę popietę pasigedusi aštuonmečio sūnaus. Sprendžiant iš apibūdinimo, turėtų būti nužudytasis.

Inspektorius tyliai sukeikė ir paklausė:

– Tikiuosi, niekas tai vargšei apie rastąjį lavoną neužsiminė?

– Ne, pone, – užtikrino Džordanas.

– Važiuojame, – tarė Frostas. – Čia tegul tvarkosi seržantė. – Grįžęs į svetainę, jis tyliai išdėstė Lizai padėtį, o Stenfildui pasakė: – Išvažiuoju. Šis tas atsitiko.

– Ir tai svarbiau už mūsų bėdą? – apstulbęs paklausė šeimininkas.

– Svarbiau, – atsiduso inspektorius.

Džordanas, važiuodamas siauru vingiuotu keliuku, vairavo gerokai atsargiau nei Liza. Frostas šalia jo susimąstęs rūkė. Jei iš tiesų nužudytas tos į nuovadą paskambinusios moters sūnus, kaip jai pasakyti?.. Vos aštuonerių metų... Dieve... Jiedu su Bertonu buvo sutarę susitikti prie jos namų. Inspektorius mieliau būtų pasikvietęs ne konsteblį, o kurią nors iš pareigūnių, bet visos buvo užsiėmusios, padėjo ieškoti Bobio Kerbio. Ak kiek jau sykių jam teko tai daryti – eiti pas žmones su bloga žinia! Pernelyg daug sykių, pernelyg.

Slogias mintis išblaškė Džordanas.

– Inspektoriau, ką manote apie tą pagrobimą?

Frostas išsiėmė iš burnos cigaretę ir išpūtė dūmus pro nosį.

– Žinai, drauguži, nesu įsitikinęs, kad mergaitė išvis buvo pagrobta.

– Kaip suprasti? – suraukęs antakius, paklausė Džordanas.

– Su Stenfildu buvau susidūręs ir anksčiau. Jis prekiauja naudotais automobiliais. Prieš kokius ketverius metus Netiesioginių mokesčių departamento darbuotojai įtarė, kad jis nusuka PVM. Jie jau ruošėsi patikrinti Stenfildo buhalteriją, bet išvakarėse jo biure mįslingai kilo gaisras. Stenfildui jis buvo tikras išganymas. Supleškėjo visi svarbūs popieriai.

– Taigi manote, kad pats savo biurą ir padegė?

– Net neabejoju, sūnau, bet įrodyti negaliu. – Inspektorius nuleido lango stiklą ir išmetė nuorūką. – Jei tave domina neobjektyvi mano nuomonė, štai ji: praėjusią naktį Stenfildas prasuko dar vieną machinaciją. Kailinius ir brangenybes paslėpė, kad galėtų pasiglemžti draudimo išmoką.

– Bet jeigu tai afera, – mėgino paprieštarauti Džordanas, – tada išeina, kad joje dalyvauja ir duktė.

– Pataikei į patį dešimtuką.

Prieš susiliedamas su Gembių taku, keliukas tankiai vingiavo.

– Iš čia mes ją ir paėmėme, – sukiodamas vairą, tarė konsteblis. – Stovėjo vidur kelio nuogutėlė.

– Tyčia taip sakai – kad man sukiltų pavydas, – juokais papriekaištavo Frostas. Staiga jam dingtelėjo mintis. – Stabdyk! – sušuko.

Džordanas sustabdė automobilį. Išlipęs inspektorius ėmė grabalioti pakelės žolę, paskui, prasispraudęs pro skylę gyvatvorėje, dingo konstebliui iš akių. Valandėlę buvo girdėti tik šlamesys, galiausiai inspektorius džiaugsmingai šūktelėjo ir grįžo prie automobilio su kažkuo pilku rankose.

– Na, mielas drauge, kaip manai, kas čia? – paklausė įsėdęs.

– Apklotas, – atsakė Džordanas. – Viengulės lovos.

– Taip!

Konsteblis bukai įsistebeilijo į apklotą, nė iš tolo nenutuokdamas, kur inspektorius lenkia.

– Įsivaizduok, – ėmė aiškinti Frostas, – kad esi penkiolikmetė mergina gundančiomis šlaunimis ir papukais. Tėvas paliko tave pakelėje stabdyti mašinų. Esi nuogut nuogutėlė ir aušra lediniais pirštais* graibo tau už genitalijų. Tad ką darai? Ogi apsisiauti iš namų apdairiai pasiimtu apklotu. Išgirdusi atvažiuojant automobilį, apklotą meti už gyvatvorės, žengi vidur kelio ir kratai tešmenis. Jei mašina nesustoja, vėl pasiimi užklodą ir lauki kitos.

– Gal... – nenoromis pritarė Džordanas.

– Pauostyk, – pasiūlė inspektorius.

Konsteblis prikišo nosį prie apkloto.

– Kvepalai?

– Galėčiau lažintis: jei pauostytum Simso milinę, kuri globė nuogą, karštą, sirpų Kerolės kūną, užuostum tokius pat.

---

* „Aušra lediniais pirštais..." – Frostas cituoja vieną Didžiosios Britanijos dienraščių, tokiais žodžiais pradėjusių straipsnį apie lėktuvo katastrofą.

– Bet juk gali būti, kad patys grobikai pagriebė nuo lovos apklotą mergaitei susiausti.

– Kodėl tada mašinas ji stabdė nuoga? – Inspektorius atsiduso. – Ši nedidelė paslaptis, sūnau, turės palaukti. Kad ir kaip norėtume atidėti malonumą pranešti motinai, kad jos sūnus nužudytas, vis tiek reikės tai padaryti.

Numetęs apklotą ant užpakalinės sėdynės, Frostas visą likusį kelią, kol jiedu nuvažiavo operatyvininkų praneštu adresu, nebeištarė nė žodžio, tik be paliovos rūkė.

Kentono gatvėje rikiavosi dideli triaukščiai namai, pertvarkyti į daugiabučius. Bertonas kolegų laukė prie 3-iojo A namo. Frostas, telkdamas drąsą, užsidegė dar vieną cigaretę. Kelis sykius patraukęs dūmą, galų gale nusprendė nebeatidėlioti. Kaip ir Bobio motina naktį, moteris, pastebėjusi policininkus privažiuojant, išskubėjo jų pasitikti. Inspektorius gailiai suvaitojo ir įsidėjo užgesintą nuorūką į pakelį.

– Taip nekantrauja išgirsti blogą žinią, ar ką? – sumurmėjo jis ir linktelėjo Bertonui. – Eime, sūnau. Šnekėsiu aš.

Džoja Anderson, dvidešimt kažkelių įkūni, bet judri žemaūgė brunetė, stebėjo prieinančius pareigūnus, mėgindama jų veiduose įžvelgti vilties užuominą.

– Ar radote mano sūnų? – paklausė nieko nelaukdama.

– Širdele, duokite mums bent kiek laiko, – atsakė Frostas. – Juk tik dabar paskambinote.

Jie palypėjo laipteliais ir paskui šeimininkę su-

ėjo į didoką kambarį langais į gatvę. Apstatymu jis panėšėjo į viešbučio numerį, asmeninių daiktų buvo nedaug. Prie dviviečio smėlio spalvos moketu apmušto minkštasuolio stovėjo du dideli lagaminai. Frostas atsisėdo ant kėdės prie lango ir paklausė:

– Kada Dino pasigedote?

Moteris prisėdo priešais inspektorių. Ji nenuleido akių nuo lango. Kassyk, kai tik kas nors iš už kampo įsukdavo į gatvę, Džoja viltingai pasvirdavo į priekį, paaiškėjus, kad eina ne jos sūnus, vėl atsilošdavo.

– Vakar popiet, apie pusę trijų.

– Bet tik šįryt pranešėte, kad sūnus dingęs, – priminė Bertonas.

Ji paėmė Frosto pasiūlytą cigaretę. Jis uždegė moteriai, užsirūkė ir pats.

– Aš pati kalta. Maniau, jis lovoje. – Cigaretę Džoja laikė vertikaliai ir stebėjo palubėn kylantį dūmą. Inspektorius jos neskubino. Buvo nusiteikęs laukti kiek reikės. – Dirbu „Kokosų giraitėje", – pasakė moteris. – Lošimo namai netoli Dentono miško.

– Mes tuos lošimo namus žinome, – linktelėjęs atsakė Frostas.

– Dirbu dalytoja prie „Dvidešimt vieno" stalo – nuo aštuonių vakaro iki keturių ryto. Ne kažin kas, bet darbai juk nesimėto. – Jos cigaretės pelenai nubyrėjo ant poliruoto stalviršio. Moteris juos nupūtė. – Dinas atsigula pats. Grįžusi visada dirsteliu į jo kambarį, o šįryt va neužėjau. Buvau... – Ji sudvejojo ir nudelbė akis. – ...parsivedusi vyriškį. – Džoja pažvelgė tiesiai Frostui į akis ir pridūrė: – Aš

– ne prostitutė. Tik retkarčiais parsivedu svečią. Pinigų juk reikia.

– Žinoma, – atsakė inspektorius. Baskinas dirbti „Kokosų giraitėje" nuolat samdydavo tokias štai moteris. Jis siūlė klientams dvejopą paslaugą – lošimus ir seksą. Veikiausiai ir šis butas buvo darbdavio. Frostas linktelėjimu paragino Džoją pasakoti toliau.

– Kad turiu vaiką, aš jam nesakiau... kai kuriuos vyrus tai atbaido. Net lošimo namuose niekas nežino apie Diną. Na tai va, sugulėme su tuo vyruku. Jis išvažiavo tuojau po šešių, o aš buvau tokia pavargusi, kad iš karto užmigau. Prabudau tik prieš pusvalandį ir pirmiausia užėjau į Dino kambarį paklausti, ar pusryčiaus. Išsyk supratau, kad lova net negulėta. – Ji sumaigė cigaretę sunkioje stiklinėje peleninėje. – Žinau, sūnus pasiklydo. Juk mudu vos prieš porą dienų atsikraustėme į Dentoną. Vaikas čia dar nesiorientuoja.

– Kada paskutinį kartą jį matėte?

– Vakar popiet. Jam jau buvo įkyrėję vienam kiurksoti namie, tad daviau pinigų kinui. Išėjo maždaug pusę trijų.

Na, žinoma, kinas! – pamanė Frostas. Tikriausiai ten berniukas ir pirko mėsainį. Turbūt suvalgė žiūrėdamas filmą.

– Nesunerimote, kai sūnus negrįžo iki jums išeinant į darbą?

– Prieš pradedant dirbti man reikėjo susišukuoti ir įšokti į uniformą, todėl išėjau anksčiau, tuojau po penkių. Jei likęs vienas Dinas praalksta, bėdos nėra, jis moka naudotis mikrobangų krosnele.

– Kaip apsirengęs sūnus išėjo į kiną?

– Su juodomis kelnėmis, „Juros periodo parko" marškinėliais, užtraukiama raudonos ir baltos spalvų striuke, mėlynais sportbačiais.

Bertonas užsirašė duomenis. Frostas parodė moteriai Bobio Kerbio nuotrauką ir paklausė:

– Ar jūsų sūnus gali pažinoti šį berniuką?

Džoja atplėšė žvilgsnį nuo lango ir pažvelgė į fotografiją.

– Manau, Dinas Dentone išvis nieko nepažįsta. Jis dar net nepradėjo čia lankyti mokyklos. Kodėl klausiate?

– Nieko svarbaus, – pamelavo inspektorius ir taip pat sumaigė nuorūką peleninėje. Tada giliai įkvėpė. Artinosi kebliausia akimirka. – Ponia Anderson, ar turite neseniai darytą Dino nuotrauką?

– Panelė, ne ponia, – pataisė ji ir siektelėjo ant kėdės atlošo kabančio rankinuko. – Štai, daryta maždaug prieš tris mėnesius. Tiesa, nuo tada sūnus spėjo šiek tiek papilnėti.

Frostas pasižiūrėjo į fotografiją ir perdavė ją Bertonui. Šis sumirksėjo, bet grąžino nuotrauką niekaip neišsidavęs. Nebeliko nė menkiausios abejonės. Dinas ir buvo nužudytasis berniukas.

– Širdele, kiek jums metų? – paklausė moters inspektorius.

– Dvidešimt ketveri.

Dvidešimt ketveri. Vadinasi, gimdė šešiolikos.

– Kur Dino tėvas?

– Birmingame, gyvena su žmona.

– Ar sūnų jis išlaiko?

– Ne. Sako, kad Dinas – ne jo vaikas. Aš ir pati nesu tikra.

– Gal turite kokią draugę, o gal šeima jums padėtų?

– Ne! – Moteris atsistojo ir įsmeigė žvilgsnį į inspektorių. – Klausykite, nereikia man jokios pagalbos. Tik raskite sūnų.

Frostas taip pat atsistojo ir paėmė jai už rankos.

– Širdele, turiu jums blogą naujieną, – pasakė.

– Labai blogą? – paklausė Džoja.

– Velniškai blogą. Blogesnės jau negali būti.

– Ne! – riktelėjo ji, purtydama galvą.

– Širdele, nebėra jūsų sūnaus, – tarė Frostas. – Radome jį dar naktį, tik nežinojome, kas toks.

– Ne, – dabar jau sušnibždėjo moteris. Visu jos kūnu perbėjo virpulys, skruostais paplūdo ašaros. – Ne...

Inspektorius apkabino ją, prisiglaudė.

– Vargšele, – pratarė. – Oi tu, vargšele...

4

Aštuonmetis Dinas Andersonas su užtraukiama raudonos ir baltos spalvų striuke ir geltonais „Juros periodo parko“ marškinėliais šypsojosi pareigūnams iš išdidintos nuotraukos, kabančios ant Žmogžudysčių tyrimo kambario sienos. Iš tikrųjų tai buvo montažas, meistriškai padarytas, pirmiau nufotografavus kitą tokio pat amžiaus berniuką. Šalia kabojo taip pat išdidinta mokyklinė dingusiojo Bobio Kerbio nuotrauka.

Vos įėjusį Frostą apspito pareigūnai. Jis gindamasis mostelėjo sumuštiniu su kiaušiniene.

– Atstokite, pietauju. – Atsisėdęs prie laisvo stalo paklausė: – Na, kas naujo?

– Pradingėlio niekaip nerandame, – atsakė Bertonas.

– Taip ir maniau, – pasakė inspektorius, kišenėse ieškodamas desertinės cigaretės. – Jei būtumėte radę, jau žinočiau. Kas dar?

– Štai kiek skambučių. – Policijos konsteblis Lambertas atkišo jam šūsnį primargintų lapų.

Frostas į juos tik dėbtelėjo.

– Nejaugi manai, kad imsiu skaityti? Ar yra bent vienas naudingas liudijimas?

– Visi – jei tikėtume, kad dvidešimt trys liudininkai iš tikrųjų matė Bobį. Bet yra viena bėda: vakar vakare gatvėmis slampinėjo daugybė į jį panašių ber-

niukų. Neva garantuotai Kerbį atpažino pusė Dentono. Šiuo metu tikriname visus atvejus.

– Ką gi, kol neturime patikimos informacijos, tenka viltis, kad kuri nors paieškos grupės grandžių vaiką suras. O kol kas visą dėmesį skirkime nužudytajam, – atsikandęs sumuštinio, pasakė inspektorius. Tada atsistojo ir parodė į nuotrauką ant sienos. – Kaip dauguma jau žinote, berniukas atpažintas. Dinas Andersonas. Džoja Anderson, vieniša jo motina, dirba „Kokosų giraitėje" kortų dalytoja ir, kaip čia švelniau pasakius, palydove. Į Dentoną jiedu atvažiavo vos prieš porą dienų. Vaikas nieko čia nepažinojo, net ir paties miesto, nors, kaip nusigauti į kiną, regis, nutuokė.

Frostas išdėstė kolegoms visas žinomas aplinkybes ir luktelėjo, kol Liza pakels subirbusio telefono ragelį.

– Viena grandžių baigia apieškoti antrąjį sektorių. Nieko nepešę pereina į trečiąjį, į Dentono mišką, – persakė inspektoriui seržantė ir smeigtuką spalvota galvute plane ant sienos perkėlė kitur.

Frostą perliejo šaltukas. Jis prisiminė vieną ankstesnių bylų: braidydami po sniegą, jie šukavo mišką, ieškojo dingusios aštuonmetės mokinukės ir galiausiai rado negyvą. Inspektorius patyliukais sukalbėjo maldelę. Kad tik nepasikartotų... Argi negana vieno žuvusio berniuko? Deja, pastaruoju metu jo maldos dangaus beveik niekada nepasiekdavo. Frostas vėl atsigręžė į nuotrauką ant sienos.

– Pirmiausia reikia patikrinti, ar motina sako tiesą. Kol neturime kitų, ji – vienintelė mūsų įtariamoji.

– Koks gali būti motinos motyvas žudyti sūnų? – paklausė Liza.

– Ji vedžiodavosi namo vyriškius, o berniukas galėjo trukdyti, – atsakė inspektorius. – Na įsivaizduok: vyras jau įsitaisęs moteriai tarp kojų, o tuo metu į kambarį įeina vaikas ir ima kaulyti ledinuko. Kam tai patiktų?

Bejausmis šunsnukis, mintyse išplūdo Frostą Liza.

– Versija gal ir menkai tikėtina, – toliau kalbėjo inspektorius, – bet patikrinti privalome. Gal kas nors matė berniuką, motinos nurodytu laiku išeinantį iš namų. Gal kas nors matė ją, išeinančią į darbą. Kada ji atvažiavo į „Kokosų giraitę"... kada iš ten išvažiavo? Be to, reikia apklausti jos klientą.

– Įprastai savo pavardžių ir adresų jie neskelbia, – įsiterpė seržantė.

– „Kokosų giraitė" – lošėjų klubas. Norint ten pakliūti, reikalinga narystė. Žinau, kaip jie ten dirba, taigi už kompleksines panelės Anderson paslaugas klientas atsiskaitė veikiausiai kredito kortele. Sužinoti jo pavardę ir adresą – juokų darbas. – Frostas pavartė savo užrašinę. – Kažkuris turėjote apeiti kino teatrus.

– Aš, – pasisakė į priekį išėjęs Džordanas. – Viename kino teatrų darbuotojos lyg ir prisimena Diną. Į popietės seansus ten dažnai susirenka iš pamokų paspruke vaikai. Kasininkė mano, kad Dinas pirko bilietą apie trečią valandą. Pasak mėsainių pardavėjos, gali būti, kad ji jį taip pat aptarnavo... bet tai mergiotei visi vaikai atrodo vienodi.

– Puiku. – Inspektorius dar sykį atsikando

sumuštinio, o likučius išmetė į šiukšlinę. Pirštus nusibraukęs į švarką, užsidegė cigaretę ir atsisėdo. – Tarkime, berniukas apie tris atėjo į kino teatrą ir pažiūrėjo visą filmą. Kada jis galėjo išeiti?

– Tarp pusės šeštos ir šeštos.

– Tokiu metu buvo jau sutemę, dauguma parduotuvių uždarytos, miestas panašus į lavoninę. Spėju, vaikas norėjo kuo greičiau grįžti namo. – Pasisukęs su visa kėde, Frostas atsigręžė į miesto planą. – Dentono jis nepažinojo, tad, užuot klaidžiojęs prišnerkštais skersgatviais, turėjo rinktis pagrindinę gatvę.

– Bet tokiu atveju niekaip nebūtų atsidūręs Patriotų gatvėje, kur ir radome lavoną, – įsikišo Bertonas.

– Teisybę, bičiuli, sakai, – linktelėjęs pritarė inspektorius. – Taigi laikykime mano versiją tik pradine hipoteze. Berniukas eina namo. Koks nors važiuotas šlykštynė pasignalizuoja jam ir sako: „Vaikeli, gal pavežti?“ Įsivilioja į automobilį, apduoda chloroformu, nužudo, kūną supanikavęs išmeta. Štai... – Frostas dūrė pirštu į planą. – ...čia šįvakar užtverkime gatvę. Stabdykime visus automobilius iš eilės. „Pone, ar vakar vakare pro čia važiavote? Ar matėte berniuką įsėdant į automobilį?“ Na patys žinote, kaip tai daroma.

– Bus padaryta, – atsiliepė Bertonas ir išsiėmė užrašinę.

– Palūkėk! – Inspektorius išsyk įžvelgė tikėtiną klaidą. – Nebus taip paprasta. Vaikas ką tik atsikraustęs į Dentoną. Po galais, jis galėjo patraukti priešingon nuo namų pusėn. Ką darytų pasikly-

dęs? Kreiptųsi į kokį nors praeivį: „Atsiprašau, malonusis pone, ar nepasakytumėte, kaip nueiti į Kentono gatvę?" – „Vaikeli, ta gatvė visai kitoje pusėje. Šok į automobilį, pavežėsiu. Atsargiai, neprisėsk chloroformo buteliuko ir peilio."

– Paprašysiu eismininkų pastabdyti vairuotojus visose gatvėse, – tarė Bertonas. – Bet tai reiškia papildomus viršvalandžius. Ponui Maletui nepatiks.

Frostas atsainiai numojo ranka.

– Neimk į galvą. Su senoliu Gaižiasnukiu kaip nors susitarsiu. Dar mums prireiks žiniasklaidos pagalbos. „Visus, kas tarp antros ir septintos valandų buvo „Curzono" kino teatre, prašome atsiliepti... Vaikų, kurie nenori išsiduoti praleidę pamokas, skambučiai bus laikomi griežčiausioje paslaptyje... Tais atvejais, kai vaikai skambins ne iš tėvų namų, už pokalbius sumokės policija." – Inspektorius įnirtingai pasitrynė randą. – Tai, ką užmiršau paminėti, padarykite savo iniciatyva.

– Ar mums vis tiek eiti per visus mėsainių prekybos taškus?

– Manau, reikia eiti, sūnau. Ekspertai tiria nužudytojo skrandžio turinį, lygina tą mėsainį su parduodamais kino teatre, bet, kol nepatvirtins, verčiau dėl viso pikto pereikime ir kitas prekybos vietas. – Frostas užgniaužė žiovulį. Praėjusią naktį jam tik paryčiais pavyko nusigauti iki lovos ir beveik tuojau pat jo prisireikė tam nupezėliui Maletui. Inspektorius pastebėjo, kad ir kai kurie jo pavaldiniai miegoję ne ką ilgiau, o juk žmogžudystė vos pradėta tirti. – Persiskirkite pusiau – vieni važiuoja kelias valandas nusnūsti, kiti dirba, paskui

apsikeičiate. Nenoriu, kad šlitiniuotumėte kaip sumauti zombiai, nuovadoje ir šiaip gana nieko doro neveikiančių žmogystų. – Frostas pažvelgė į lyg tyčia įėjusį Maletą ir kuo ramiausiai kreipėsi į šį: – O, sveiki, pone, kaip tik apie jus kalbame.

Maletas nusišypsojo ir sulinksėjo, spėliodamas, kodėl kai kurie pareigūnai vos tramdo vypsnius. Vogčia pasitikrinęs, ar tik nebus išsiskleidęs kelnių praskiepas, jis mostelėjo Frostui.

– Inspektoriau, porai žodžių...

– Pone, minutėlę. – Frostas vėl atsigręžė į kitus. – Šit kas dar. Nieku gyvu nevalia atskleisti, kad vargšui berniukui nukirstas pirštas. Netrukus mus užgrius visokie keistuoliai ir pamišėliai, tvirtinsiantys nužudę Diną. Dauguma jų tik gaišins mums laiką, bet tą, kuris paminės nurėžtą pirštą, turėsime griebti.

Pareigūnai sušurmuliavo. Lizai vėl teko pakelti telefono ragelį. Ieškotojai dar kartą pranešė apie bevaises pastangas. Kriminalistė seržantė smeigtuką geltona galvute perkėlė į kitą zoną. Maletas suėmė Frostui už parankės ir pasivedėjo jį atokiau nuo Lizos. Matyt, norėjo pasikalbėti konfidencialiai.

– Na, ar bent kiek pasistūmėjote? – paklausė.

– Visi plūkiasi iki devinto prakaito, bet naudos kol kas jokios, – sumurmėjo Frostas.

– Frostai, būtų gerai, kad apsisuktumėte kuo greičiau. Turint galvoje viršvalandžius, išlaidos paieškai jau dabar astronominės. Ar mums tikrai reikia šitokios daugybės žmonių iš kitų skyrių? Juk už viską mokame mes, ne jie.

– O kad tave!.. – sukeikė Frostas. – Bet be jų neapsieisime. Jei norime Bobį rasti gyvą, ieškoti reikia kuo mikliau. Tas prakeiktas šaltis... turbūt ir pats jį pajutote, naktį svirduliuodamas iš snarglinės.

Maletas nuraudo. Praėjusios nakties jis nėmaž nenorėjo prisiminti.

– Kaip manote, ar rasite vaiką šiandien?

– Aš ne koks nors sukruštas aiškiaregys.

– Mūsų biudžeto lėšomis galiu apmokėti dar aštuonias valandas viršvalandžių. Jei jų bus daugiau, man teks su kepure rankoje eiti į vyriausiąją valdybą.

Dėl manęs gali eiti nors ir su pimpalu rankoje, pamanė Frostas, o balsu pasakė:

– Kiek jau reikės laiko, tiek reikės. Aš paskubinti proceso negaliu.

Jis jautė, kad šnekėti su vyriausiuoju inspektoriumi apie būsimuosius eismininkų viršvalandžius dabar visiškai netinkamas metas. Vėl užplūdus nuovargio bangai, nusižiovavo ir paklausė:

– Kada sulauksime pamainos inspektoriui Alenui?

Netoli jų stoviniuojanti Liza Mod įtempė ausis. Šis klausimas jai labai rūpėjo. Maletas pasisuko į moterį ir ši apsimetė vartanti rankose laikomą aplanką.

– Naujienų apie pono Aleno pamainą, – vyriausiasis inspektorius ėmė šnibždėti, – turėsiu artimiausiu metu. Tik laukiu, kad patvirtintų vyriausioji valdyba.

Išeidamas jis šykščiai nusišypsojo Lizai. Ši, išskaičiusi toje šypsenėlėje slaptą užuominą, atsa-

kė tuo pačiu. Neabejojo, kad laikinasis paaukštinimas atiteks jai. Kai priėjo Frostas, seržantė užvertė aplanką ir paklausė:

– Inspektoriau, ką pasakysite?

– Dėl tos tavo bylos, na dėl pagrobimo. Manau, būtų neblogai dar kartą šnektelėti su mergaičiuke.

Jis papasakojo Lizai apie rastąjį apklotą. Seržantė nustebo.

– Manote, kad būta gerai apgalvotos aferos? Kad mergaitės niekas negrobė ir namų neplėšė?

Inspektorius linktelėjo.

– Tie mėgėjai pagraibyti papus penelyg gerai viską žinojo... Ir kur įtaisytas skaitiklis, ir kad viršuje yra tik belaidis telefonas. Žinojo, kad tėvai išvykę ir iki paryčių negrįš.

– Gal jie tiesiog išmanė, kaip visa tai sužinoti, – gūžtelėjusi pečiais, atsakė Liza.

– Jie pareikalavo dvidešimt penkių tūkstančių. Ar žinai, kiek pinigų buvo Stenfildo sąskaitoje? Paskambinau į banką ir sužinojau – kaip tik dvidešimt penki tūkstančiai, na gal keli svarai šen ar ten. Jeigu grobikai būtų pareikalavę daugiau, jis būtų negalėjęs sumokėti.

– Tai vis tiek nieko neįrodo, – užsispyrė seržantė. – Koks tėvas vers savo dukterį kęsti tokias kančias dėl draudimo machinacijos?

– Toks kaip Robertas Stenfildas, – pasakė Frostas. – Mikliai čia apsidirbk ir važiuojame. Aplankysime juos dar kartą.

Frostą, einantį į savo kabinetą pažiūrėti, kokio šlamšto Maletas bus prikimšęs į gautųjų dokumentų dėklą, sulaikė Bilas Velsas.

– Inspektoriau, jūsų laukia dama.

Nuo medinio suoliuko sunkiai pakilo smulkaus sudėjimo kokių septyniasdešimt penkerių senutė su apiblukusiu paltu.

– Pone Frostai, vėl aš... – pratarė tarsi atsiprašydama.

– Kas ji, po galais? – šnibždomis paklausė Frostas, kuris sutrikdavo kaskart, kai į jį kas nors kreipdavosi pavarde. Nusikaltėlių veidus įsimindavo kaipmat, o šit paprasti žmonės jo atminties archyvuose neišlikdavo.

Velsas atsakyti nespėjo. Atitrepsenusi senutė inspektoriaus paklausė:

– Gal pavyko rasti?

Ir staiga jis prisiminė vagysčių bylą. Sukčius, apsimetęs vandens ūkio darbuotoju, patekdavo į gyventojų namus ir juos apšvarindavo. Ši miela senutė šitaip neteko juvelyrinių dirbinių ir velionio vyro kare pelnytų ordinų. Jis, Karališkųjų oro pajėgų pilotas, dalyvavo Britanijos mūšyje ir buvo pagerbtas Lakūno garbės ordinu ir kitais apdovanojimais. Frostas, vengdamas senutės akių, papurtė galvą.

– Kol kas nieko gero, širdele, – pasakė, – bet mes stengiamės.

Nė pats nesuprato, kodėl vargšei senolei meluoja. Bylą buvo užmetęs dar prieš kelis mėnesius. Moteriškė atrodė taip, lyg inspektorius būtų iš jos atėmęs paskutinę viltį.

– Tos brangenybės man nelabai terūpi, – sumurmėjo ji. – Ordinai svarbiau. Vyras taip jais didžiavosi.

– Suprantu, – atsakė Frostas.

Paskutinį kartą žymusis lakūnas buvo apdovanotas po mirties. Karštą 1940-ųjų rugpjūčio dieną virš Kento laukų jo „Spitfire" degalų baką perskrodė trasuojanti kulka, perkaitęs įlinko kabinos viršus. Prieš galą pilotas dar spėjo surikti, ir liepsnojantis naikintuvas smigo į išganingą nebūtį.

– Kiek dar laiko jums reikės, kol sugausite žmogų, kuris mane apvogė? – paklausė senolė.

– Širdele, negaliu pasakyti. Tiriame kelias versijas. – Inspektorius tik dar giliau klimpo į melą. Iš tikrųjų nebuvo aptikęs nė menkiausio pėdsako! – Kai tik kas nors paaiškės, tučtuojau jums pranešiu. – Kitaip tariant, nelaukite iš manęs jokių naujienų! – Atsiprašau, kad neturiu kuo pradžiuginti.

– Žinau, darote, ką galite, – pasakė ji.

Išlydėjęs senutę Frostas dar kurį laiką žiūrėjo, kaip ji, kišenėse ieškodama autobuso bilieto, tursena per gatvę. Pasijutusi stebima, moterėlė atsigręžė ir pamojo.

Kabinete inspektorius rado du beveik neįskaitomus Maleto raštelius ir nedelsdamas juos suglamžė. Spoksodamas pro apskretusį langą, troško, kad bent oras atitiktų nuotaiką – piltų kruša, snigtų ar žliaugtų lietus. Bet plieskė saulė. Net ir čia Frostui nesisekė.

Pro duris kyštelėjo galvą Liza.

– Inspektoriau, galime važiuoti?

– Važiuojame, – linktelėjęs atsakė jis.

Važiavo Frosto automobiliu. Jis pats gūžėsi ant keleivio sėdynės, o kriminalistė seržantė demonstravo Monako didžiojo prizo vertus sugebėjimus. Saulė už vingiuotais keliukais važiuojančio automobilio langų lakstė pirmyn atgal it rašomosios mašinėlės vežimėlis. Jiedviem skriejant palei plyną lauką, inspektorius įžiūrėjo jame pabirusias ieškotojų figūrėles. Už staigaus posūkio, kurį automobilis įveikė žviegdamas, Lizai teko stabdyti ir Frostas bloškėsi į priekį.

– Kvailiai, mulkiai, asilai! – sušnypštė vairuotoja.

Jie vos neįsirėžė į vidur kelio paliktas mašinas. Kita ieškotojų grandis dešinėje kopė į stačią kalvą.

– Luktelėk minutę, – sugraibęs saugos diržo sagtį, paprašė Frostas ir išlipo. Grandies vadovas kriminalistas seržantas Arturas Henlonas ant žolės rėžio prie keliuko pasilenkęs rišosi batraištį. Kelnėmis aptemptą pasturgalį jis buvo atkišęs į Frostą ir šis neatsispyrė pagundai. Žingtelėjęs į priekį, taikliai dūrė storu trumpu pirštu.

– Į patį dešimtuką! – užbaubė triumfuodamas.

Henlonas pašoko kriokdamas iš pasipiktinimo, bet vos atsigręžė, jo rūstis akimoju išgaravo.

– Džekai, šmiki tu! Kad ir kur pasilenkčiau, išdygsti lyg iš po žemių!

– Lemtingas potraukis, Arturai. Kai pirštas pradeda kur nors lįsti, jo nebesulaikysi*. – Frostas pašnairavo į ieškotojus, vienas po kito dingstančius už kalvos keteros. – Kur ieškosite dabar?

– Senuose vienaukščiuose už kalvos. – Iš dar prieš karą paskubomis suręstų lūšnų kvartalo, jau

* Autoriaus aliuzijos į Adriano Lyne'o filmą „Fatal Attraction" ir Stepheno Kingo apsakymą „The Moving Finger".

kadai apleisto, dabar buvo likusi tik bestogių karkasų grūstis. Tas lūženas ketinta nušluoti nuo žemės paviršiaus prieš daugelį metų, kai iš ten išsikraustė paskutiniai gyventojai, bet galiausiai municipalitetas rado kur kitur išleisti pinigus. – Ką tau sako nuojauta? Ar rasime berniuką gyvą? – paklausė Henlonas.

– Et, Arturai, verčiau neklausinėk. Tik depresiją įsivarysi. – Inspektorius dar kartą nužvelgė būrelį vyrų kalvos viršūnėje. – Jei iki nakties nerasime, rytoj košime upę ir kanalą.

Kinktelėjęs Henlonui, Frostas grįžo į automobilį.

Kerolė Stenfild jau mūvėjo aptemptus džinsus ir vilkėjo dar labiau aptemptą pilką vilnonį megztinį, plaukai buvo atmesti atgal. Kai ji praėjo pro pat inspektorių, šis užuodė jau pažįstamą kvapą – taip pat dvelkė ir apklotas. Mergaitės tėvai vis dar sėdėjo abipus židinio. Išvydęs pareigūnus Stenfildas suirzo.

– Ko dar? Viską jau pasakėme. Važiuotumėt verčiau gaudyti tų banditų.

Frostas klestelėjo ant minkštasuolio ir atlaisvino šaliką. Kambaryje tvyrojo nepakenčiama kaitra.

– Šį tą radome, – pasakė jis ir išėmęs iš plastikinio maišelio apklotą padavė Mardžei. – Ar tik ne jūsų?

Moteris apžiūrėjo užklodą susiraukusi.

– Gal ir mūsų.

– Mūsų, – iš kito kambario galo atsiliepė mergina. Ji stovėjo, atsukusi visiems nugarą, ir žiūrėjo pro langą. – Grobikai nutraukė jį nuo lovos.

– Tokios aplinkybės neminėjai, – papriekaištavo Frostas.

Kerolė patraukė pečiais.

– Furgone jie mane susupo į tą apklotą.

– Kokie malonūs žmonės, – nusišaipė inspektorius.

– Buvo žiauriai šalta. O aš buvau nuoga.

– Lauke buvo daug šalčiau, bet iš furgono nusikaltėliai tave išspyrė be apkloto.

– Tikriausiai jis atsitiktinai iškrito.

– Tada būtų voliojęsis ant kelio. O radome jį ant žolės.

– Na tai gal nuvažiuodami išmetė grobikai.

– Būtum pastebėjusi.

– Jei būtų pastebėjusi, – piktai įsikišo merginos tėvas, – būtų tuo apklotu apsisiautusi, o ne stirusi į ragą nuoga.

– Vis dėlto kaip galėjai jo nepamatyti? – neatlyžo Frostas. – Gulėjo prieš akis. – Jis tikėjosi galų gale mergaitę prigauti. Vylėsi, kad ji ims ir leptelės: „Prieš akis apklotas negulėjo, pati paslėpiau jį už gyvatvorės."

Bet pirmiau įsikišo merginos motina:

– Gal jo tikrai nebuvo matyti. Juk jūsiškiai policininkai irgi nepastebėjo.

– Na tikrai, kaip aš, kvailys, nepagalvojau! – Inspektorius šyptelėjo ir, subrukęs užklodą atgal į maišelį, atsistojo. – Pažiūrėsime, ką, ištyrę įkaltį, pasakys mūsų ekspertai. – Kol jiedu su Liza grįžo į automobilį, jis dar tvardėsi, o tada pratrūko: – Apsukrūs šungalviai! Buvo grįžę pasiimti apkloto ir sumojo, kad mes jį radome!

– Dar gali būti, kad jie nemeluoja, – pasakė seržantė, apgręždama mašiną.

– Negali, – atšovė Frostas ir net susiraukė pabūgęs, kad protektoriai liks ant kelio. – Nebuvo jokio apiplėšimo ir panelytės niekas negrobė. Nenoriu ilgai terliotis su šia byla. Turime daug svarbesnių.

Jiedu buvo jau beveik pravažiavę vienišą nedidelį namuką, tik staiga Liza ėmė ir sustabdė automobilį. Inspektorius galva trenkėsi į priekinį stiklą. Buvo pamiršęs prisisegti saugos diržą.

– Kokių velnių?.. – sušnypštė jis.

– Atsiprašau, – šokdama iš mašinos, pasakė seržantė. – Tas namas. Rytą, kai buvau čia užsukusi paklausti apie furgoną, niekas manęs neįsileido. O dabar kažkas yra namie.

– Na taip, reikia paklausti apie subezdėtą neegzistuojantį furgoną su nuoga kekšyte viduje, – suniurzgė Frostas, trindamas gumbą kaktoje. – Tik pasiskubink.

Jis pažvelgė Lizai, takeliu einančiai namo link, įkandin. Kai ji pasibeldė, duris atidarė senyvas vyriškis.

– Operatyviojo valdymo centras ieško pono Frosto... – staiga prabilo radijas.

– Frostas, – atsiliepė inspektorius, paėmęs aparatėlį.

Žinia buvo nekokia.

Lizai užsirašinėjant senuko pasakojimą, ėmė pypsėti automobilio signalas. Kriminalistė seržantė stengėsi nekreipti dėmesio, bet pypsėjimas vis netilo. Frostas it pamišęs mojo kolegei ir šūks-

niais ragino greičiau grįžti. Atsiprašiusi senuko Liza nuskubėjo prie mašinos. Kas dar bus nutikę?

Inspektorius, jau prie vairo, atidarė kolegei keleivio dureles.

– Šok vidun! – riktelėjo ir pavarė automobilį taip staigiai, kad Liza vos spėjo įsėsti.

– Kodėl man sutrukdėte? – ėmė priekaištauti ji. – Išgirdau svarbios informacijos. Tas žmogus matė neegzistuojantį furgoną, vėlyvą naktį važiuojant Stenfildų namų link. Net jo spalvą įsidėmėjo – rusvas.

Šliuoždamas staigiame posūkyje jų automobilis nurėžė kelis colius gyvatvorės krašto.

– Gavau žinią iš operatyvininkų, – pasakė Frostas. – Henlono ieškotojai senuosiuose vienaukščiuose rado lavoną.

– Berniuko? – nustėrusi paklausė seržantė.

– Deja, prakeiktas gyvenimas ne toks jau paprastas, – suniurnėjo inspektorius. – Ne berniuko, vyro, greičiausiai benamio. Sumauti lavonai po vieną vaikščioti, matyt, negali – būtinai turi užgriūti visu būriu!

Mašina, gailiai dūsaudama ir bezdėdama alyva, ropštėsi į statokus Dentono kalvų šlaitus. Miškingus plotus palikę už nugaros, jiedu atsidūrė gerokai skurdesnėje vietovėje. Primityvių vienaukščių ir laikinų pašiūrių čia kadaise prisistatę žmonės gyveno labai prastomis sąlygomis, be kanalizacijos, be elektros. Nestandartiniai jų būstai buvo pripažinti netinkamais gyventi, tad prieš kokius dvidešimt metų municipalitetas gyventojus iškeldino, o žemę supirko, ketindamas statydinti modernių namų

kvartalą, bet pinigų projektui taip ir nepavyko surinkti. Apleisti statiniai buvo labai greitai nusiaubti ir dabar nebedomino nieko, net chuliganėlių. Vėjų košiamos, liūčių merkiamos lūženos be stogų, be langų, be durų nenumaldomai zmeko, visoje piktžolių apkėstoje teritorijoje trenkė drėgme ir dūlėsiais.

Arturas Henlonas ir vienas konsteblių, laukdami kolegų, susibrukę rankas į kišenes, energingai trepseno. Blausi saulė giedrame danguje žadėjo žvarbią naktį.

Kriminalistas seržantas per buvusį sodą nusivedė Frostą ir Lizą prie namuko kadaise rausvomis, bet jau seniai išblukusiomis asbesto sienomis. Peraugusi žolė taip ir taikėsi apsivelti pareigūnams aplink kojas. Inspektorius pro kiaurą lango skylę pažvelgė į šiukšlėmis nuklotas grindis, apanglėjusias ten, kur kažkas, matyt, prieš daugelį metų mėgino užkurti ugnį – pernelyg sudrėkusi mediena taip ir neįsidegė.

– Kad mano namai būtų tokie tvarkingi, – sumurmėjo Frostas.

Jie numaknojo aplink griuveną. Daugumoje brūzgynais virtusių sodelių kėpsojo sukiužusios medinės būdelės, panašios į sargybines.

– Lauko išvietės, – paaiškino Henlonas. – Senas kibiras ir medinė sėdynė, šit ir visa konstrukcija. Kanalizacijos čia niekada nebuvo.

– Lavonas ne tupykloje? – viltingai paklausė Frostas. Kriminalistas seržantas papurtė galvą. Inspektorius lengviau atsikvėpė ir pasakė: – Jei jis būtų žinojęs, kad byla atiteks man, būtų pirmiau

įkišęs galvą į sklidiną išvietės kibirą ir tik tada nusibaigęs.

Henlonas išsišiepė. Pačios bjauriausios bylos prie Frosto lipte lipo.

– Jis, Džekai, bunkeryje.

– Bunkeryje? Radote sušiktą Hitlerį?

– Anglių duobėje. Štai ten.

Seržantas parodė juosta atitvertą plotą, kurį saugojo uniformuotas pareigūnas. Per juosmenį siekiančią žolę išmintas takas vedė iki gerai užsimaskavusios kokių keturių pėdų ilgumo, trijų – aukščio anglinės iš plytų. Surūdijęs jos dangtis buvo nustumtas į šalį. Iš duobės sodriai tvoskė puviniu. Frostas suraukė nosį.

– Rupūžėle, Arturai, ar nesakiau, kad bent retkarčiais pasikeistum kojines?

Henlonas sukikenęs atsakė:

– Ko gero, benamis. Atsibeldė čionai pamiegoti ir pasigavo hipotermiją.

Inspektorius giliai įkvėpė ir pažvelgė į anglinę.

– Ak tu rūgštele! – Jis atšoko, burna gaudydamas gryną, šaltą orą. Pavaišinęs kolegas rūkalais, atsitraukė dar kelis žingsnius, bet smarvė nuo jo nebeatstojo. Liza, norėdama pasižiūrėti, žingtelėjo prie anglinės, bet inspektorius ją sulaikė. – Širdele, nepatariu.

Moteris piktai nubloškė jo ranką.

– Lavonų esu mačiusi, – atšovė ir, įkvėpusi oro, pažvelgė į duobę. Joje telkšančiame murkšliname lietaus vandenyje tįsojo vyriškio palaikai. Kūnas buvo jau gerokai suiręs, žemėmis apneštas veidas – neatpažįstamas. Kriminalistė seržantė žengė ata-

tupsta, lėtai išleido orą ir kelis kartus giliai atsikvėpė. Vos ne vos susitvardė nevėmusi.

– Ar viskas gerai? – pasiteiravo Frostas.

– Taip, – atkirto Liza. – Kuo puikiausiai.

– Primink kada nors, papasakosiu, kaip per pačius karščius radau valkatos lavoną, – pasakė inspektorius. – Būčiau galėjęs jį kur nors supilti. Palyginti su anuo, šitas kvepia kaip „Chanel No. 5“.

– Liza, to nutikimo nieku gyvu nesiklausyk, – patarė Henlonas. – Bent jau privalgiusi. Kai Džekas man papasakojo, vėmiau tris dienas.

– Tu kalbi apie kitą atvejį, – pataisė seržantą inspektorius. – Turi omeny vyruką, kuris susilažinęs išsriaubė spjaudyklės turinį.

– Šitą buvau pamiršęs, – perbalęs prisipažino Henlonas ir išsiviepęs kolegei pasakė: – Jei brangini savo skrandį, tos istorijos irgi nesiklausyk.

Pastebėjęs atpūškuojant kresną vyriškį su mediko krepšiu, Frostas pamojo ir šūktelėjo:

– Daktare, čionai!

Išvydęs inspektorių, daktaras Moltbis nušvito.

– Maniau, atostogauji.

– Paatostogausi... Nuovada be manęs – kaip be rankų, – atsakė Frostas ir nykščiu parodė į anglinę. – Tavo pacientas ten.

– Galiu patvirtinti: gyvybės požymių nematyti, – pasakė Moltbis, į lavoną vos žvilgtelėjęs.

– Už tokius brangius bilietus tik tiek pramogos? Bent pasakyk, kada jis numirė.

Gydytojas patraukė pečiais.

– Džekai, net nenumanau. Gal prieš kelias savaites, o gal ir prieš kelis mėnesius. Ar duobė buvo uždengta, kai jį radote?

– Taip, – įsiterpė Henlonas.

– Kai saulė įkaitino skardą, susidarė krosnies efektas. Be to, duobėje vandens – per gerus du colius. Ši aplinkybė dar labiau paspartino irimą. Gali būti, kad procesas prasidėjo vos porą valandų po mirties.

– Nuo ko mirė?

– Nežinau. Jei iškeltumėte jį, apžiūrėčiau įdėmiau. Bet jei manai, kad ropšiuos ten...

– Ma tave bala! – atsiduso Frostas. Pasivedėjęs Henloną į šalį, pasakė: – Arturai, tvarką žinai: kviesk patologą, ekspertus, nusikaltimo vietos tyrėjus.

– Manai, gali būti nužudytas?

– Duobės dugne vanduo, plytgaliai. Net benamis į tokį migį savo noru negultų.

– Na tai iki! – nueidamas šūktelėjo Moltbis.

– Ačiū, daktarėli. Jei nebūtum perspėjęs, kad tas nelaimėlis nebegyvas, tebegirdytumėm jį aspirinu. – Mostelėjęs gydytojui, inspektorius atsigręžė į kriminalistą seržantą. – Byla tavo, Arturai. Tu lavoną radai, tau ir atkentėti. – Dar kartą pažvelgęs į anglinę, Frostas nusipurtė. – Nepavydžiu tam, kas kels jį laukan. Už rankų patarčiau nekelti – kad nenutrūktų. Už pimpio irgi verčiau neimti...

Liza pasibjaurėjusi susiraukė. Juokai mirties akivaizdoje ją piktino.

– Džekai, mums prireiks daugiau žmonių! – jiedviem su seržante jau nueinant, sušuko Henlonas.

– Mūsų mylimas skyriaus viršininkas tuo jau pasirūpino! – atsakė Frostas. – Turėsime naują kriminalistą inspektorių!

Kai juodu susėdo į automobilį, Liza, išgąsdinta persmelkusios minties, nutarė pasitikrinti.

– Nejaugi ponas Maletas kriminalistu inspektoriumi ketina paskirti seržantą Henloną?

– Oi ne, – atsakė Frostas, įsitaisydamas ant keleivio sėdynės. – Arturas – mielas vyrukas, toks kaip aš, bet inspektoriaus pareigos ne jam, ir Maletas tai žino.

– Šit kaip, – pratarė kriminalistė seržantė ir vogčia šyptelėjo. Vadinasi, tos pareigos neabejotinai atiteks jai.

Bilas Velsas siurbčiojo arbatą ir patyliukais traukė dūmą. Pagaliau ir jis ištaikė progą atsipūsti. Visą popietę Maletas įkyriai klausinėjo, ar niekas jo neieško, tik, kas turėtų ieškoti, žinoma, nesakė. Staiga atsivėrė laukujės durys ir į vidų šuoru plūstelėjo šaltis. Velsas įgudusiu judesiu užgesino cigaretę, puodelį padėjo ant lentynėlės po registracinio barjero viršumi.

– Pone, ar galėčiau kuo pagelbėti? – paklausė.

Prie barjero priėjęs lagaminėliu nešinas vyriškis, kresnas, kokių keturiasdešimties šviesiaplaukis, santūriai linktelėjo.

– Džimas Kesidis! – atpažinęs interesantą, šūktelėjo Velsas. – Kokie vėjai parpūtė į Dentoną?!

Kesidis pastatė lagaminėlį ant grindų ir šyptelėjo.

– Sveikas, Bilai, – pasisveikino ne taip entuziastingai kaip seržantas.

– Girdėjau, tau nepasisekė, buvai padurtas?

Kesidis vėl linktelėjo, bet iš išraiškos buvo akivaizdu, kad kalbėti apie tai jis nenori.

– Man reikia pasimatyti su Maletu, – pratarė.

Ak štai ko slapukaudamas laukia vyriausiasis inspektorius!

– Ar galiu paklausti, kokiu reikalu? – pasmalsavo Velsas, siekdamas vidaus ryšio telefono.

Kesidis susiraukė. Suabejojęs, ar naujieną jau galima skelbti, vis dėlto prisipažino:

– Laikinai grįžtu į skyrių. Gaunu kriminalisto inspektoriaus pareigybę.

Velsas net išsižiojo. Kai jis jau buvo seržantas, šitas pats Kesidis dar vilkėjo konsteblio stažuotojo uniformą. O dabar še, kad nori – bus laikinuoju kriminalistu inspektoriumi! Kai kas vien dėl gražių akių kyla karjeros laiptais. Kai kiti, neskaičiuodami viršvalandžių, pluša iki devinto prakaito ir net per Kalėdas – kad jas kur!.. – negauna laisvadienių... Staiga Velsas sumojo, kad Maletas, jau atsiliepęs, kažką piktai rėkia jam į ausį.

– Ee... Pone, kriminalistas seržantas Kesidis... Klausau, pone. – Padėjęs ragelį, Velsas naujajam inspektoriui pasakė: – Džimai, jis tavęs laukia. Kelią žinai.

Kesidis trečią kartą kinktelėjo ir, užkėlęs lagaminėlį ant barjero, paliko nuovados seržanto globai. Ties dvivėrėmis durimis atsigręžė ir tarė:

– Šit kas, seržante. Nuo šiol aš – inspektorius, tad ir kreipkis į mane „inspektoriau" ar „pone", o ne „Džimai".

Niekše tu! Subordinacijos mane mokysi?! – viduje užkunkuliavo įniršiu Velsas. Vis dėlto sugebėjo išspausti rūgščią šypsenėlę.

– Suprantama... pone, – iškošė pro sukąstus dantis. – Beje... pone. Kurią dieną mieste mačiau jūsų žmoną... atsiprašau, buvusią žmoną.

Kesidis pastėro. Neatsigręždamas, kad tas mulkis nepamatytų, koks taiklus buvo šūvis, paklausė:

– Tikrai? Kaip ji?

– Atrodė puikiai. Buvo su naujuoju vyru. Jie tokie laimingi.

Durys Kesidžiui už nugaros susivėrė ir Velsas iš juodos piktdžiugos net suprunkštė.

– Sudorojau tave, asile! – šūktelėjo ir vėl paėmė puodelį.

– Seržante, kas čia nutiko?

Velsas atsigręžė. Policijos konsteblis Koljeris, eidamas į valgyklą užkąsti, matė tik šios trumpos dramos pabaigą. Kitomis aplinkybėmis nuovados seržantas būtų pasiūlęs konstebliui žiūrėti savo reikalų, bet dabar, nedidelės pergalės apsvaigintas, ėmė su malonumu pasakoti:

– Matei tą pasipūtusį vėplą? Džimas Kesidis. Prieš ketverius metus – dar iki tavęs – jis čia dirbo. Buvo pamišęs dėl karjeros kriminalistas konsteblis... Be jokių skrupulų, pasiryžęs lipti per galvas. Mielai prisiskirdavo sau net ir svetimus nuopelnus, dirbdavo viršvalandžius, neprašydamas apmokėti, ir, aišku, tapo Maleto numylėtiniu. Tai va, vieną vakarą Kesidis turėjo vestis paauglę dukterį į kiną, bet buvo labai daug darbo, ir pažado jis netesėjo. Mergaitė išėjo viena ir žuvo po automobilio ratais. Vairuotojas iš įvykio vietos paspruko. Kesidis po tos nelaimės palūžo, išsiskyrė su žmona. Nuolat mums visiems priekaištavo dėl to, kad nerandame ano vairuotojo, ir galiausiai su juo tapo nebeįmanoma dirbti. Vyresnybė perkėlė Kesidį į Leksfordą ir mes visas nuoskaudas primiršome,

užtat jo ėmė nekęsti tenykščiai.

– Ir dabar jis grįžta dirbti laikinuoju kriminalistu inspektoriumi?

Velsas niauriai linktelėjo.

– Matysi, būsime įleidę lapę į vištidę.

Iš tikrųjų dalį istorijos nuovados seržantas nutylėjo. Jis nekantravo išvysti Frosto veido išraišką po to, kai inspektorius išgirs naujieną.

Subirbė vidaus ryšio telefonas. Maletas prašė dviejų puodelių kavos. Velsas apsidairė. Koljerio priimamajame nebebuvo.

– Atsiprašau, pone, neturiu ko pasiųsti, – mėgino pasiteisinti seržantas.

– Ir sausainukų, – nukirto vyriausiasis inspektorius ir padėjo ragelį.

– Užeik, Džimai, užeik, – maloniai pakvietė Maletas. – Kaip smagu, kad grįžai į skyrių.

Kesidis paspaudė ištiestą vyriausiojo inspektoriaus ranką ir čia pat lengviau atsikvėpė: priešais poliruotą raudonmedžio stalą stovėjo kieta kėdė. Deja, Maletas parodė į vieną iš dviejų gilių minkštutėlių fotelių, skirtų ypatingiems svečiams. Velniava! Atsisėsti jis atsisės, bet kai reikės pakilti, vėl suries skausmas. Kesidis sugriežė dantimis ir nugrimzdo į fotelį. Niekam, ypač turint galvoje sužibusią paaukštinimo viltį, nederėjo žinoti, kad jis vis dar jaučia dūrio pasekmes. Pilvo sritį išsyk pervėrė skausmas, bet grimasą Kesidis sugebėjo paversti dėkingumo šypsena. Nors fotelio sėdynė buvo žemesnė nei atrodė, ir žaizdą, nepatogiai susirietus, plėšte plėšė.

Maletas atsisėdo į kitą fotelį ir, matydamas perkreiptą kolegos veidą, susirūpino.

– Labai nuliūdome sužinoję, kad buvote sužalotas. Ar dabar jau viskas gerai?

– Kuo puikiausiai, – pamelavo Kesidis. Jis mokėsi slėpti skausmą. Jei jau pavyko apmulkinti policijos gydytoją, neturėtų būti sunku apmauti ir Maletą su visa šio vėplų gauja. – Pone, nekantrauju pradėti dirbti. Kaip suprantu, inspektorius Alenas tyrė vaiko nužudymą. Kada galėčiau perimti bylą?

– Vienas vaikas nužudytas, kitas dingęs, – pataisė vyriausiasis inspektorius ir nutilo, mat į kabinetą įėjo persiraukęs Velsas. Kai jis ne itin atsargiai dėjo padėklą ant staliuko, kava puodeliuose suteliūskavo ir ištiško ant lėkštučių. Luktelėjęs, kol nuovados seržantas išeis, Maletas pasakė: – Dirbsite su ponu Frostu.

Kesidis net krūptelėjo.

– Su Frostu?! Džeku Frostu?!

Vyriausiasis inspektorius staiga nepaprastai susidomėjo vaizdu už lango – aklina siena kitoje gatvės pusėje.

– Na... taip, – sumurmėjo jis.

– Maniau...

– Aplinkybės pasikeitė, – pertraukė Kesidį Maletas. – Pirmiau ketinau perduoti pono Aleno bylas jums vienam. Būtumėte vadovavęs...

– Tik todėl ir sutikau čionai grįžti, – savo ruožtu nutraukė viršininką Kesidis. – Turbūt suprantate, kad prisiminimai apie Dentoną man pernelyg skausmingi.

– Suprantu. Bet vis tiek dirbsite vadovaujamas pono Frosto.

– Dar ir vadovaujamas. Aš laikinai paskirtas kriminalistu inspektoriumi. Grįžau čia ne tam, kad likčiau seržantu.

– Policijos viršininkas truputį abejoja jūsų būkle...

– Mano būklė – kuo puikiausia.

– ...be to, jo nuomonė apie Frostą daug geresnė nei tų, kuriems tenka su inspektoriumi dirbti. Policijos viršininkas mano, kad šių bylų tyrimui turi vadovauti prityręs pareigūnas, todėl būsite pavaldus ponui Frostui.

Kesidis vargais negalais atsistojo, kunkuliuodamas įniršiu, prieš kurį net skausmas apmalšo.

– Pone, atsiprašau, bet dirbti su Frostu nematau galimybių. Turint omeny, kad jis sužlugdė mano dukters žūties tyrimą...

Maletas sunkiai atsiduso.

– Žinau, kad tyrimo eiga buvote nepatenkintas. Sutinku, inspektoriaus darbo metodai – netradiciniai.

– Netradiciniai? – pratrūko Kesidis. – Tas žmogus – aplaidus tinginys, suktas neišmanėlis...

– Gana! – Įpykęs Maletas trenkė kumščiu į stalviršį. Išsakytai nuomonei jis anaiptol neprieštaravo – pats būtų apibūdinęs Frostą dar griežčiau, – bet neketino leisti šitaip šnekėti seržantui, ypač iš kito skyriaus, kurį šio pokalbio atgarsiai galėjo pasiekti. Vyriausiasis inspektorius baiminosi, kad garsas apie Frosto ydas nepasklistų plačiai, juk tada galimybės iškišti jį kitiems taptų labai jau menkos. –

Savo jausmus, Kesidi, kad ir kokie jie būtų, jums teks užmiršti. Policijos viršininkas nusprendė, kad būsite pavaldus ponui Frostui, vadinasi, vyresnysis pareigūnas – jis.

– Pone, man tai nepatinka.

– Į tai bus atsižvelgta, – atsakė Maletas, – bet patarčiau jums pasinaudoti galimybe. – Klastingai vyptelėjęs jis pasakė: – Nė vienas sėkmingas jūsų veiksmas neliks nepastebėtas ir, kai ateis metas inspektorių Frostą pakeisti... – Maletas iškalbingai praskėtė delnus. – Jeigu vis tiek nutarsite, kad negalite su juo dirbti, neabejoju, vyriausioji valdyba suras kitą seržantą, kuris su malonumu griebs savo šansą.

– Aš dirbsiu su juo, – suniurnėjo Kesidis.

– Šaunuolis! – nušvitęs pagyrė jį Maletas. – Ką gi, manau, imsitės darbo nedelsdamas. Kurkitės pono Aleno kabinete. Kur jis yra, žinote. – Vyriausiasis inspektorius atsistodamas parodė, kad pokalbis baigtas. – Džiaugiuosi, kad pasikalbėjome, – pridūrė.

Staiga Kesidį nudiegė skausmas. Jis susiraukė ir sugriežė dantimis.

– Ar viskas gerai? – paklausė Maletas.

– Koja kelionėje nutirpo, – atsakė Kesidis. Eidamas prie durų, jis iš paskutiniųjų stengėsi nešlubuoti.

– Ak, vos neužmiršau, – pratarė vyriausiasis inspektorius, dėdamasis, kad mintis tik dabar atėjo į galvą; šis triukas buvo daugybę kartų repetuotas. – Dėl jūsų dukters...

Kesidis lėtai atsigręžė.

– Klausau jūsų...

– Praeitį teks užmiršti. Kas buvo – pražuvo, – pasakė Maletas ir familiariai suspaudė pavaldiniui ranką.

– Taip, – burbtelėjo Kesidis. – Kas buvo – pražuvo.

Koridoriuje nebuvo nė gyvos dvasios ir į Aleno kabinetą jis jau nesivaržydamas nušlubavo.

Beningtono banko skyriaus valdytojo pavaduotojas Tomas Arnoldas su storastikliais akiniais dirsčiojo į Frostą nervingai mirksėdamas. Šalia stovėjo kasininkas, rytą aptarnavęs Stenfildą, šiam atsiimant dvidešimt penkis tūkstančius svarų. Arnoldas palaukė, kol sekretorė įpils inspektoriui ir Lizai drungnos tirpios kavos, ir linktelėjo kasininkui. Šis pradėjo pasakoti:

– Prieš mums pusę dešimtos atsidarant, Stenfildas jau laukė prie durų. Padavė man prašymą išduoti pinigus. „Suma didoka", – nustebęs pasakiau. „Išduokite, ir tiek šnekos", – suburbėjo jis. Kasoje šitiek pinigų neturėjau, o ir turėdamas būčiau nenorėjęs ten pat, prie barjero, skaičiuoti, tad nusivedžiau Stenfildą į pono Arnoldo kabinetą ir jam teko palaukti, kol atnešime pinigus iš saugyklos.

– Taip ir buvo, – pritarė Arnoldas. – Pasiūliau jam kavos, bet atsisakė.

Frostas atstūmė pustuštį puodelį ir pratarė:

– Nenuostabu.

– Kaip Stenfildas atrodė? – pasidomėjo Liza.

– Kaip suprasti?

– Kolegė klausia, – paaiškino inspektorius, – ar atrodė kaip žmogus, kurio duktė bus išprievar-

tauta, jei jis negaus pinigų, ar elgėsi kasdieniškai.

– Buvo labai nekantrus, – atsakė pavaduotojas. – Kita vertus, jis visada toks. Pinigams surinkti sugaišome vos aštuonias minutes.

– Atnešiau pinigus, ir Stenfildas iš karto juos iš manęs griebė, – pasakė kasininkas. – Net neskaičiavo. Sugrūdo į lagaminėlį ir išėjo.

– Ar jums neatrodė keista, kad jis ima tokią didelę sumą grynaisiais?

– Prisipažinsiu, – tarė Arnoldas, – pamaniau, kad Stenfildas ketina sprukti... į užsienį. Tikriausiai Netiesioginių ir Valstybinių mokesčių departamentai užspeitę jį kaip reikiant... Ši mano nuomonė, žinoma, neoficiali.

Pareigūnai padėkojo ir išėjo.

– Na štai, – išsišiepusi pasakė Liza, kai jiedu grįžo į automobilį, – jis jaudinosi, nekantravo, tad panašu, kad jokios aferos čia nėra.

– Žinoma, jaudinosi, – atšovė Frostas. – Bene turėjo švilpauti „Vėl laimės kupinos dienos“? Žinojo, kad apklausime bankininkus.

– O mano liudininkas, matęs furgoną?

– Tebūnie jis matęs nors šimtą sušnerkštų furgonų. Neabejoju, Stenfildas rezga aferą: nusukinėja mokesčius ir mėgina pasiglemžti draudimo išmoką.

– Pažiūrėsime, – šyptelėjusi pratarė Liza. Buvo pasiryžusi įrodyti, kad inspektorius klysta.

Jis parvežė ją namo.

– Nusnausk kelias valandas, – pasakė. – Pasimatysime nuovadoje.

Grįžęs į namus paskubomis išgerti arbatos, Frostas nerangiai susmuko į fotelį. Buvo nusika-

mavęs kaip šuo. Tik sekundę atrėmė galvą į pagalvėlę ir užsimerkė. Staiga krūptelėjo ir prabudo. Arbata, kurios taip ir neparagavo, buvo ataušusi. Lauke tirštėjo sutemos. Kiauksėjo telefonas.

– Frostas, – burbtelėjo jis į ragelį, tuo pat metu vaikydamas miegus.

Skambino Džonis Džonsonas, Bilo Velso pakaitinis.

– Džekai, verčiau lėk čionai. Dingo dar vienas vaikas.

– Važiuoju, – atsakė inspektorius.

5

Frostas, trindamas akis, įgūrino į Žmogžudysčių tyrimo kambarį.

– Dingo dar vienas vaikas? – paklausė nusižiovavęs.

– Džudė Glison, keturiolikos metų, – atsakė Bertonas.

Inspektorius sudribo ant kėdės. Kai išgirdo, kad dingo bent ne aštuonmetis berniukas, jam šiek tiek palengvėjo.

– Pasakok.

– Motina išėjo į darbą. Namo grįžo penktą valandą. Įprastai parėjusi rasdavo dukters patiektus pavakarius, o šįkart stalas buvo nepadengtas, mergaitės – nė ženklo. Moteris nutarė, kad bus užtrukusi pas draugę. Nesulaukusi dukters iki pusės septynių, sunerimo, visur apskambino, ir paaiškėjo, kad Džudė net nebuvo mokykloje.

Frostas apmąstė, ką išgirdo.

– Nematau ryšio su dingusiuoju berniuku. Man atrodo panašiau, kad mergaitė tiesiog pabėgo iš namų.

– Gal ir taip, bet nekreipti dėmesio negalime. Kriminalistė seržantė Mod išvažiavo pas dingusiosios motiną patikslinti aplinkybių. Netrukus turėtų grįžti.

– Gerai. O kaip sekasi ieškoti Bobio Kerbio?

Bertonas apsakė inspektoriui padėtį. Ieškotojai uoliai darbavosi iki tamsos. Visus perspektyviausius paieškos rajonus apėjusios grandys ruošėsi persikelti į sektorius, kur rasti vaiką mažiau tikėtina.

– Iškviečiau narus. Rytoj rytą imsis darbo, – galiausiai pridūrė konsteblis.

Frostas pritariamai linktelėjo ir paklausė:

– Ar yra kokios naudos iš mūsų kreipimosi į šlovingąją britų visuomenę?

Jam atsakė Lambertas:

– Paskambino dar trisdešimt penki žmonės. Aštuoni iš jų tvirtina matę berniuką su vyriškiu.

– Turbūt matė tėvus su sūnumis. O nužudytojo niekas nematė?

– Yra viena problema, – įsikišo Bertonas. – Abu berniukai buvo apsirengę panašiai. Liudininkai sako pastebėję vaikus su užtraukiamomis striukėmis. Ten galėjo būti ir Bobis, ir Dinas.

– Arba nei vienas, nei kitas. O kino teatras?

– Trys iš pamokų nusimuilinę vaikai neabejoja vakar popiet „Curzone“ matę Diną. Berniukas sėdėjęs vienas. Daugiau dėmesio į jį jie nekreipę, išeinančio nepastebėję.

Pravėrusi duris, galvą į kambarį kyštelėjo Liza.

– Toji dingusi mergaitė... Aplinkybes užsirašiau, bet atrodo, kad pabėgo iš namų, ir tiek. Kalbėjau su viena jos draugių. Sako, Džudė nesutarė su tėvais, nors motina tai neigia.

Frostas tik numojo ranka. Iš namų pabėgęs vaikas – anokia šiais laikais pirmiena.

Grįžusi į Aleno kabinetą patikrinti, ar neatėję

naujų dokumentų, kriminalistė seržantė suirzo: jos daiktus nuo rašomojo stalo kažkas buvo perkėlęs ant mažo staliuko kampe. Matyt, tas amžinai verkšlenantis Bilas Velsas vėl kišo nagus kur jam nedera. Liza piktai burbėdama atkūrė buvusią tvarką ir jau siekė telefono, ketindama nuovados seržantą išplūsti, bet staiga atsilapojo durys ir į kabinetą įžengė kresnas šviesiaplaukis.

– Malonėkite, prieš eidamas į mano kabinetą pasibelsti, – išrėžė moteris.

– Malonėkite atlaisvinti mano stalą, – sužaibavęs akimis, atkirto vyriškis.

Lagaminą palikęs išsinuomotame kambaryje, Kesidis išvažiavo apsidairyti, pažiūrėti, ar Dentonas jam nesant spėjo bent kiek pasikeisti. Jis tyčia prasuko pro buvusį savo namą, kurį, per skyrybas dalijantis turtą, teko palikti žmonai. Pirmame aukšte plieskė šviesos, veja pagrindinėje pusėje buvo iščiustyta. Ne tokia kaip jo laikais, kai darbuotis sode paprasčiausiai nebūdavo kada. Kesidis sustabdė automobilį ir užsižiūrėjo į nediduką dukrelės kambario langą. Šiandien Bekei sueitų aštuoniolika, tik nepanašu, kad kas nors, be jo, tai prisimena.

Ūmaus akstino pastūmėtas, jis stabtelėjo prie jau užsidarančios gėlinės ir nusipirko puokštelę. Ji taip mėgo gėles.

Kapą, net ir temstant, jis rado nesunkiai. Mažame balto akmens antkapyje buvo iškalta: REBEKA KESIDI 14 METŲ. Išvydęs prie jo padėtą pretenzingai didelę puokštę rausvų gvazdikų, Kesidis susi-

nervino. Perskaitęs įrašą kortelėje, iš įtūžio net sudrebėjo. SU GIMTADIENIU, BRANGIOJI! MAMYTĖ IR DŽEFAS. Džefas! Nupezęs naujasis vyras! Kaip tas paršas drįsta nešioti jo dukrelei, kurios nė akyse nėra matęs, gėles! Kesidis pagriebęs sudraskė kortelę į skutus, nubloškė šalin didžiąją puokštę, vietoj jos rūpestingai padėjo atsineštąją. Bekei buvo vos keturiolika, visas gyvenimas prieš akis! Bet kažkoks bjaurybė, veikiausiai įkaušęs, jį nutraukė ir net nepasivargino sustoti patikrinti – gal mergaitė dar gyva. O paskui Frostas sužlugdė tyrimą.

Jis žingsniavo per kapines, gniaužo damas rankoje gvazdikus, dairydamasis šiukšlinės. Staiga sustojo it stabo ištiktas. Vilką mini!.. Frosto žmonos kapas buvo apleistas, apžėlęs piktžolėmis, vazoje barkšojo perdžiūvę stagarai. Tas beširdis šunsnukis po laidotuvių nė karto nesiteikė čia ateiti. Kad turėtų kur įsprausti gvazdikus, Kesidis išplėšė kuokštą aukštos žolės ir susiraukė. Vakaro vėsa smelkėsi į žaizdą, budino skaudulius. Jis pasiskubino grįžti į automobilį, į šilumą.

Įėjęs į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, Maletas žengė tiesiai prie Frosto.

– Na ką, dar vienas vaikas dingęs? – mažne užsipuolė inspektorių.

– Deja, viršininke, taip jau nutiko. Pasistengsiu, kad būtų paskutinis kartas.

Sugriebęs pluoštą popierių, Frostas buvo beišeinąs, bet Maletas jį sulaikė.

– Eismininkai kalba apie papildomus viršvalandžius. Aš nieko tokio nepasirašiau. Gal jūs ką nors apie tai žinote?

– Ak, tikrai, kaip tik ketinau su jumis pasikalbėti, – tarė Frostas, kuriam tie nelemti viršvalandžiai buvo išdulkėję iš galvos. Laimė, paskutinę akimirką jam pavyko išsisukti. Į kambarį įėjo suniurusi Liza, o šiai iš paskos – rūgštele! – Džimas Kesidis. Kaip tas nuokvaka čia atsidūrė?!

– Kreipiuosi į tuos, kas dar nežino, – pasakė Maletas. – Kol grįš ponas Alenas, mūsų buvęs kolega Džimas Kesidis eis kriminalisto inspektoriaus pareigas. Mūsų kolektyvas gali tik džiaugtis, sulaukęs tokios svarios paspirties.

Stojo gūdi tyla, kurią pertraukė Liza.

– Pone, ar galėtume šnektelti? – žaibuodama akimis, kreipėsi ji į vyriausiąjį inspektorių. Pareigybę šis buvo prižadėjęs jai, tad seržantė norėjo sužinoti, kodėl viršininkas nesilaiko žodžio.

– Vėliau, vėliau, – išlemeno Maletas, traukdamasis prie durų. – Dėl vizito susitarkite su mano sekretore. Šiuo metu esu labai užsiėmęs.

Nuskubėjęs į kabinetą, jis išsyk įžiebė virš durų raudoną lempelę. Tebūnie Kesidis vaikščiojanti bėda, bet moteris jo, Maleto, skyriuje kriminalisto inspektoriaus pareigybės negaus nieku gyvu, net ir laikinai.

– Džimai, smagu tave matyti, – pasakė Frostas. Rankos jis neištiesė – žinojo, kad Kesidis jos nepaspaustų. Inspektorius pristatė naujoką kolegoms. Vienas, kitas pareigūnas, jau dirbę su juo prieš ket-

verius metus, pasistengė nuslėpti apmaudą. – Su kriminaliste seržante Mod jūs jau pažįstami, ar ne? – pridūrė Frostas.

Kesidis šaltai kinktelėjo ir suburbleno:

– Kabinete norėčiau šeimininkauti vienas. Gal seržantė galėtų persikelti į tavišką?

– Žinoma, – sutiko Frostas, nenorėdamas iš karto veltis į ginčus.

– Be to, man praverstų padėjėjas. Galėtų tvarkyti dokumentus, nudirbti visokius smulkius darbus. – Kesidis parodė į Bertoną. – Šitas vyrukas atrodo tam tinkamas.

– Dokumentus tvarkome ir visokius smulkius darbus nudirbame patys, – atsakė inspektorius. – Laisvų pareigūnų neturiu, esame apsikrovę bylomis.

– Aišku, – nė nemirktelėjęs tarė Kesidis. – Ką gi, tuomet gal trumpai nusakytum, kokios tos bylos?

Kol Frostas pasakojo apie dingusį ir nužudytą berniukus, įtartiną pagrobimą, miegančius kūdikius badantį iškrypėlį bei anglinėje rastą lavoną, Kesidis, prisėdęs ant stalviršio krašto, netarė nė žodžio, tik tvarkingai kažką užsirašinėjo. Paskui užmovė ant parkerio dangtelį ir, gaižiai nusišypsojęs, pasakė:

– Regis, kol kas nė vienoje iš šių bylų į priekį nepasistūmėjote.

Atsikirsti Frostas nespėjo, mat subirbė telefonas. Iš lavoninės skambino Henlonas, dalyvaująs skrodžiant anglių duobėje rastąjį lavoną.

– Džekai, tau reikėtų atvažiuoti. Išaiškėjo viena keista aplinkybė.

– Ką, lavonas – su dviem pimpalais? – paklausė Frostas. – Siunčiu Lizą.

– Trys jo pirštai nukirsti. Pasak patologo, jau negyvam.

Lavoninės aikštelėje Frostas šiaip ne taip įspraudė „Fordą“ tarp Draisdeilio „Rolls-Royce'o“ ir katafalko. Budėtojas, ankštoje savo patalpėlėje įknibęs į registracijos žurnalą, tik mostelėjo inspektoriui ir vėl nuleido galvą. Frostas čia buvo dažnas svečias.

Tamsioje skrodykloje lempos tvieskė tik virš stalo, prie kurio, stebimas būrelio pagarbiu nuotoliu atsitraukusių vyrų, skalpeliu darbavosi pirštinėtas, žalią chalatą vilkįs Draisdeilis. Šiam perpjovus lavono pilvą, oras patalpoje, ir šiaip slogus, kaipmat dar labiau sutroško. Palubėje užzirzė vėdintuvai, bet ir jie buvo bejėgiai. Drisdeilas iš kūno kažką išėmė.

– Na, daktarėli, ar turite gardų kąsnelį mano katei?

Patologas nustėro, bet apsimetė klausimo neišgirdęs. Vėl tas nevėkšla Frostas su kvailais juokais!

– Rūgštele, jo būklė nėmaž nepagerėjo, ar ne? – nusistebėjo iš tamsos išniręs inspektorius ir čirkštelėjo degtuką.

– Prašyčiau nerūkyti, – suniurzgė Drisdeilas. – Man svarbu užuosti tam tikrus kvapus.

– Ką gi, daktarėli, jeigu jie jus taip jaudina... – Frostas pakratęs užgesino degtuką, bet cigaretės iš burnos neišsiėmė. – Tad kokia ištarmė?

– Pirmines išvadas jau pateikiau seržantui, – atšovė patologas. – Kelis kartus aiškinti tą patį aš nepratęs.

Baltas it kreida Henlonas, lankstu apėjęs stalą, prisiartino prie Frosto. Reginys seržantą vimdė.

– Miręs prieš du, gal net tris mėnesius, – prašneko jis. – Mirties priežastis – stiprus smūgis į pakaušį. Lūžo kaukolės kaulas. Auka nužudyta kažkur kitur, anglių duobėje lavonas paliktas netrukus po mirties.

– Paskutinį kartą auka valgė maždaug valandą prieš mirtį, – pridūrė Draisdeilis ir, įdėjęs kažkokią bjaurastį į stiklinį indą, padavė šį asistentei. Ji turėjo užrašyti etiketę. – Papietauta ar papriešpiečiauta sočiai. – Daktaras atsitraukė nuo stalo ir nusimovė gumines pirštines. – Baigiau. Galite užsiūti.

Frostas, vis dar laikydamas degtuką, ta pačia ranka sulaikė lavoninės darbuotoją.

– Minutėlę. – Henlono jis paklausė: – Arturai, ką ten sakei apie nukirstus pirštus?

Liesti išpurtusios negyvėlio rankos kriminalistas seržantas nesiryžo, tad parodė iš tolo.

– Dešinė, – pratarė.

Inspektorius pasilenkęs apžiūrėjo ranką iš arčiau. Trys pirštai tarp nykščio ir mažylio buvo sulig viduriniu sąnariu nukirsti.

– Daktarėli, ar čia negalėjo būti nelaimingas atsitikimas? Gal prisivėrė pirštus durimis ar kaip kitaip nukentėjo?

– Ne, – atsakė Draisdeilis, kurį tas „daktarėli" kaip visada siutino. – Neįmanoma. Pirštai nukirsti tikslingai, auka tuo metu buvo jau negyva. Peilis ar koks nors kitas aštrus daiktas padėtas per sąnarius ir smogta kūju arba kuo nors panašiu. Nukirsti pavyko ne iš karto, žemiau sąnarių, štai, matyti

nesėkmingų bandymų žymės. – Patologas parodė kruvinus rėžius ant visų trijų strampų.

– Tikėtis, kad nukirstuosius galus mėsininkas numetė ten pat, anglinėje, turbūt neverta? – atsitiesęs sumurmėjo Frostas. – Arturai, ar patikrinai? Laiku pirštų galų nepaieškojęs Henlonas griebė siųstuvėlį ir paliepė konstebliams apžiūrėti duobę.

Penktą dešimtį įpusėjęs nužudytasis buvo apkūnokas, šešių su viršum pėdų ūgio, ilgais tiesiais vandenyje patamsėjusiais plaukais.

– Dičkis buvai, ar ne? – mąsliai burbtelėjo Frostas, žiūrėdamas į žemėtą, išbrinkusį negyvėlio veidą purpurinėmis lūpomis, drėgnomis, ne ką platesnėmis už prorėžas akims. Staiga inspektoriaus atminties užkaboriuose kažkas sukirbėjo. Jis pamėgino įsivaizduoti, kaip tas žmogus atrodė gyvas. – Su šituo vyručiu buvau kažkur susidūręs. Dokumentų neradote?

– Ne. Ant kombinezono jis vilkėjo striukę, visos kišenės buvo tuščios. Matyt, praverstų teismo eksperto pagalba.

Frostas pamojo Ivensui, ir šis nenoromis prisiartino prie lavono.

– Deja, jums teks prie jo prisiliesti, – pasakė inspektorius. – Paimkite likusių pirštų atspaudus, patikrinsime, ar nebuvo mūsų klientas. – Sumaigęs cigaretę, kurios dūmas atsidavė numirėliu, Frostas paragino Henloną: – Metas iš čia nešdintis.

Jiedviem išėjus, lavoninės darbuotojas, padrikai švilpaudamas, kibo į darbą. Siuvo išskrostąjį atsilošęs, kad netrukdytų teismo ekspertui, kuris bjaurėdamasis ėmė pirštų atspaudus.

Gaivus vakaro oras lauke net kvepėjo. Bet šaltis kando negailestingai. O berniukas buvo vis dar nerastas.

– Arturai, dėl šito nelaimėlio iš kailio nesinersime, – vos prašnekęs Frostas išsyk nutilo, palaukė, kol praeis Draisdeilis ir jo padėjėja su akivaizdžiai per sunkia jai mėginių dėže rankose; šiedu, santūriai linktelėję pareigūnams, nužingsniavo prie „Rolls-Royce'o". – Jis nužudytas seniai, tad viena, kita diena nieko nebepakeis. Kai netoliese trainiosis Maletas, apsimesime įnirtingai tirią šitą bylą, bet iš tikrųjų visas jėgas skirsime Bobio Kerbio ir bjaurybės, nužudžiusio tą kitą berniuką, paieškai. – Inspektorius nusipurtė. Šaltis smelkėsi iki kaulų. – Tikėkimės, vargšelis Bobis nežvarbsta kur nors po atviru dangumi.

Žmogžudysčių tyrimo kambaryje inspektorius gerų naujienų neišgirdo. Kai kurių berniukus esą mačiusių liudininkų versijas pavyko patikrinti – nė viena jų nepasitvirtino.

– O Dino motina kas nors pasidomėjo? – paklausė Frostas.

– Buvau nuvažiavęs pas Harį Baskiną... – prabilo Bertonas.

– Pas Harį Baskiną? – įsiterpė Kesidis, kuris, sėdėdamas ant stalo kampo, klausėsi ir užsirašinėjo informaciją. – Jis – vis dar „Kokosų giraitės" šefas?

Bertonas linktelėjo.

– Pasak Baskino, ji pradėjo darbą aštuntą, baigė apie trečią ryto. Buvo atsitraukusi nuo kortų stalo užkąsti. Namo išvažiavo su vienu lošėjų.

– Aštuntą Dinas jau buvo negyvas, – ėmė balsu samprotauti Frostas. – Ji galėjo nužudyti jį, prieš išvažiuodama į klubą. Tą jos klientą reikia apklausti, išsiaiškinti, ar bute nepastebėjo nieko neįprasto, tarkime, nukirsto piršto ant pjaustymo lentelės, ar neužuodė chloroformo kvapo.

– To vyriškio pavardę Baskinas slepia. Sako gerbiąs klientų privatumą.

Inspektorius atsistojo ir, apsivyniodamas kaklą šaliku, pasakė:

– Mes ieškome žudiko. Baskinas kaip didelis išklos kliento pavardę, antraip jam atsirūgs neteisėtos pajamos.

– Palauk! – šūktelėjo Kesidis. – Važiuosiu kartu!

– Žinoma, – atsakė Frostas. – Tavo pagalba tikrai pravers.

Iš tikrųjų inspektorius nėmaž nenudžiugo. Žinojo, kad senos žaizdos netruks atsiverti. Juk Kesidžio duktė žuvo kaip tik netoli „Kokosų giraitės".

Važiavo jiedu Kesidžio automobiliu, nejaukiai tylėdami. Laikinasis inspektorius nė neslėpė Frosto draugiją vos pakenčiąs. Aikštelė prie klubo buvo beveik sausakimšai pristatyta automobilių. Tvarkdarys prie durų pareigūnų nesulaikė, nekreipė jie dėmesio ir į ilgakoję blondinę, norėjusią paimti skrybėles ir paltus. Į kabinetą, ant kurio durų kabojo lentelė su užrašu: PAŠALINIAMS ĮEITI DRAUDŽIAMA, kriminalistai suėjo nesibeldę.

Haris Baskinas, tamsaus gymio juodaplaukis arti keturiasdešimties, susiraukęs pakėlė akis.

– Skaityti, po šimts, nemokate ar ką? – paklausė piktai, o išvydęs, kas atėjo, garsiai atsiduso. – Kokio velnio prireikė?

Frostas prisitraukė kėdę ir atsisėdo. Tada parodė į kolegą.

– Poną Kesidį tikriausiai prisimeni?

Akimirką Baskinas suglumo, bet tučtuojau susitvardė.

– Aa, pone Kesidi, girdėjau, grįžote į Dentoną. Prašau sėsti.

Užuot atsisėdęs, anas nuėjo prie lango Baskinui už nugaros ir įsižiūrėjo į gatvę. Įsmeigęs akis į ruožą prieš pat vingį, valandėlę stebėjo pro šalį skriejančius automobilius. Galiausiai, lyg sau, pratarė:

– Ten nelaimė ir atsitiko.

Baskinas dirstelėjo į akmeninį veidą nutaisiusį Frostą, bet kreipėsi į laikinąjį inspektorių:

– Pone Kesidi, daug vandens nutekėjo.

– O vairavo tavo klube įkaušęs niekšas, ar ne, Hari?

– Pone Kesidi, ta nelaimė jau tiek kartų apšnekėta. Vairuotojas paspruko. Kas jis toks, nežinome. – Baskinas atsigręžė į inspektorių ir paklausė: – Nejaugi atvažiavote narstyti sumautos senos istorijos?

– Atvažiavome pasikalbėti apie Džoją Anderson, – atšovė Frostas.

– A, apie naujokę! Jei būčiau žinojęs, kad turi sušiktą sūnų, nė už ką nebūčiau priėmęs į darbą.

– Hari, sūnaus ji nebeturi, – pasakė inspektorius. – Jis žuvo.

Baskinas skėstelėjo delnais, net stambios auksinės rankogalių sąsagos sudzingsėjo.

– Ką jūs sakote?! – Klubo savininkas mažne vaitojo. – Tai bent reklama! Loškite, ponai, kortas

jums dalija mergina, kurios sūnus nužudytas! Daugiau optimizmo, jūs tikrai išlošite! Pone Frostai, aš – ne beširdis, bet būsiu priverstas jos atsikratyti.

– Ne, Hari, nebūsi priverstas, – atrėžė inspektorius. – Ar negana vargšelė prisikentėjo, kad dar ir darbo netektų?

– Gerai, gerai. – Baskinas stengėsi pasirodyti esąs supratingas. – Kelias dienas ji gali atsipūsti, galbūt už jas net sumokėsiu, bet, kai grįš į darbą, – kad nematyčiau patempusios lūpą! Gera lošėjų nuotaika mums užvis svarbiausia.

– Savaime aišku, Hari, todėl mes ir norime žinoti pavardę kliento, kurio gera nuotaika panelė Anderson rūpinosi praėjusią naktį.

– Kaip sakiau anam farui, mes gerbiame savo lankytojų teisę į privatumą. Jei džentelmenas dėl ko nors su Džoja Anderson susitarė už klubo ribų – tai asmeninis jo reikalas.

Frostas maloniai nusišypsojo.

– Hari, kalbėkime be užuolankų. Žmonės į tavo klubą renkasi palošti ir kitaip pasismaginti ir, kadangi jie už tai moka, tu jiems maloniai siūlai ir viena, ir kita. Dauguma čia dirbančių merginų – mums žinomos prostitutės. Tu pasiimi mažiausiai pusę jų iš šalies prisiduriamo uždarbio. Gal net didesnę dalį – jeigu klientas moka kredito kortele. Be to, tu už žvėrišką mokestį toms pačioms merginoms išnuomoji butus. Tad ką pasakytum, jei suteikčiau tau Metų sąvadautojo titulą ir apkaltinčiau pelnantis iš neteisėtų pajamų?

Baskinas smarkiai įraudo.

– Čia – padorus klubas. Už mėginimą mane diskredituoti galėčiau patraukti jus baudžiamojon atsakomybėn... bet, jei tai padės sučiupti berniuko žudiką... – Jis kažką brūkštelėjo į užrašinę ir, išplėšęs lapelį, padavė inspektoriui. – Pavardė ir adresas. O dabar nešdinkitės!

Frostas užmetė akį į popierių ir įsidėjo jį į apsiausto kišenę.

– Ačiū, Hari. Žinojau, kad galiu pasikliauti gera tavo širdimi. – Inspektorius atsistojo ir kreipėsi į Kesidį: – Galime važiuoti?

Šis vis dar žiūrėjo pro langą. Atrodė, kad Frosto pokalbis su Baskinu jo nedomina.

– Ką? – paklausė jis susiraukęs, tarytum užsisvajojęs.

– Ar galime važiuoti?

– Taip, žinoma, – sumurmėjo Kesidis, paskutinį kartą pažvelgęs pro langą. – Žinoma.

Džojos Anderson klientas buvo iš Leksingtono. Frostas susisiekė su tenykščiu skyriumi ir paprašė jį apklausti. Vos įžengusius į nuovadą, juodu su Kesidžiu pasitiko švytintis Arturas Henlonas, ir Frostas net spėjo pamanyti, kad berniukas surastas.

– Džekai, – prašneko Henlonas, – dėl lavono anglinėje nesuklydai. Patikrinome pirštų atspaudus – senas mūsų pažįstamas.

– Arturai, gal pasakysi, kas toks? Ar reikės tris kartus spėti?

– Lemis Hokstonas.

Henlonas atkišo Frostui lapą su tyrimo duome-

nimis, bet inspektorius jo nepaėmė. Stovėjo ir žiopsojo į kriminalistą seržantą. Lemis?! Mėgino prisiminti Hokstoną, nepataisomą smulkų nusikaltėlį, kurį daugybę kartų buvo suėmęs, gyvą, bet regėjo tik yrantį, išpampusį it balionas jo veidą.

– Labai nesiplėšysime. Tas, kas jį nudaigojo, nusipelnė ordino, – galų gale pasakė Frostas ir išsiėmė cigaretes.

– Miręs daugiau nei prieš du mėnesius, o žmona jo taip ir nepasigedo? – įsikišo Kesidis.

– Gal neįstengė patikėti sušikta laime, – spėjo inspektorius ir atsiduso. – Vis dėlto gerai, kad priminei. Tai bobšei teks pasiaiškinti. Aplankysime ją.

Namas buvo dviaukštis, sujungtas su gretimu, veja pagrindinėje pusėje paversta asfaltuota aikštele. Šioje vis dar stovėjo bronzos spalvos Lemio „Toyota". Atrodė, kad nieko nėra namuose – niekur nė švieselės, visos užuolaidos užtrauktos, – bet Frostas vis tiek nuspaudė skambučio mygtuką. Niekas neatsiliepė. Tarsi paakstintas Kesidžio, kuris nekantriai mindžikavo, lyg sakydamas, kad štai jam durys tikrai atsivertų, inspektorius dar kartą spūstelėjo mygtuką. Jokio atsako. Frostas pritūpė ir, pakėlęs dangtelį, pažvelgė pro korespondencijos plyšį. Viduje buvo tamsu. Staiga inspektorius nuščiuvo. Būtų galėjęs prisiekti girdėjęs kitapus namo trinktelint duris.

– Pažiūrėkime, kas anoje pusėje.

Jiedu palei sieną nuėjo į kiemą. Ūmai Frostas sustojo ir, mostu paraginęs kolegą nekelti triukš-

mo, parodė į tamsą. Kesidis įsižiūrėjo. Kažkas, neabejotinai vogčia, lipo per tvorą į kiemą. Netrukus pavidalas sušmėžavo ant vejos ir dingo tamsoje. Beveik tuojau pat pareigūnai išgirdo pakeliant ir nuleidžiant langą.

– Tik sumauto vagies mums ir trūko! – suniurzgė Frostas. Kesidį jis nusiuntė atgal, tykoti prie pagrindinių durų, o pats patyliukais nubrido netvarkinga veja, paskutinį kartą, matyt, dar Lemio pjauta prieš kokius tris mėnesius. Perėjęs pramaišiui šviesiais ir tamsiais akmenimis grįstą aikštelę, inspektorius atsidūrė prie užpakalinių durų. Šios buvo užrakintos. Jis žibintuvėliu pašvietė į siaurą langą greta. Pro šiek tiek pratrauktą užuolaidą įžiūrėjo ankštą pagalbinę patalpą, kurioje stovėjo skalbyklė ir indaplovė.

Laimė, langas nesunkiai pasikėlė. Frostas prasispraudė į vidų ir, tyliai nuleidęs rėmą, užkabino, kad įsibrovėlis nepaspruktų tuo pačiu keliu. Pravėręs duris dešinėje, inspektorius išsmuko į tamsų koridorių. Kažkas sučeženo. Jis sustingo ir įsiklausė. Garsas sklido iš už durų kairėje. Pritykinęs Frostas prispaudė prie jų ausį. Vėl išgirdo šnarant. Kažkas ten tylutėliai vaikštinėjo. Nusėlinęs prie pagrindinių durų, Frostas įleido Kesidį ir, pridėjęs prie lūpų pirštą, parodė į aną kambarį. Laikinasis inspektorius sulinksėjo. Jis nekantravo veikti, net akys žibėjo. Frostas patyliukais nulenkė rankeną ir atsargiai pastūmė duris. Veikiausiai radiatorius kambaryje šutino visa galia, mat aklina tamsa išsyk patvoskė troškiu karščiu ir... prakaitu. Rūgščiu vyrišku prakaitu.

Inspektorius apgraibė sieną, ieškodamas jungiklio. Štai. Tada suėmė žibintuvėlį patogiau, kad prireikus galėtų pasinaudoti kaip kuoka. Staiga skausmingai suriko moteris. Frostas nuspaudė mygtuką.

Ant didžiulės dryžuotos sofos vidur kambario, akinami staiga įsižiebusios šviesos, rangėsi du nuogaliai. Maždaug penkiasdešimties rausvaplaukė moteriškė strazdanomis nusėtu kūnu, apdribusiais sėdmenimis ir suvytusia krūtine. Ir vyras... koks gi ten vyras... daugų daugiausia penkiolikos, šešiolikos metų jaunikliss, kuris, atsiplėšęs nuo moters, puolė Frostą su peiliu.

Kilo sumaištis.

– Veinai, liaukis! – suspiegė nuogišė.

– Policija! – suriko Kesidis.

Frostas sunkiu žibintuvėliu tvojo per ranką su peiliu, ir jaunuolis pratrūko nešvankiais keiksmais.

Kesidis neįstengė net krustelėti. Lyg būtų įaugęs į grindis. Galėjo tik stovėti ir žiūrėti... Į peilį. Į šaltą, plieninę geležtę, kuri smigo ir smigo... Staiga susivokė išsigandęs, kad jį vėl padurs... O gal jis tik troško, kad tasai geltonsnapis nudurtų Frostą? Šunsnukį, nesugebėjusį surasti jo dukters žudiko. Kesidis sugriežė dantimis ir prisivertė sujudėti, bet nespėjo žengti nė žingsnio – inspektorius staigiai bakstelėjo keliu, peilis išslydo jaunikliui iš rankos, šis, rėkdamas iš skausmo ir stvarstydamasis už slėpsnų, nugriuvo.

Frostas mikliai įsidėjo peilį į kišenę ir atsigręžė į moterį, kuri karštligiškai dangstėsi chalatu.

– Ko spoksai, pašlemėke tu?! – užbaubė ji išsiviepusi.

– O, inspektorius, pasirodo, pašlemėkas! – atsiliepė Kesidis. – O tu kas, Mege? Boba, kurią užklupome dulkinantis su vaiku!

– Jis ne vaikas. Jam šešiolika.

– Tik jau ne metų. Nebent colių, – pasakė Frostas, žiūrėdamas į vaikiną, kuris be žado, riečiamas skausmo, vartėsi ant grindų. – Verčiau prisidengtum, sūnau. Nepatogu žiūrėti.

Jaunikli nušliaužė iki sofos ir ėmė negrabiai mautis išblukusius džinsus.

– Neturėjote teisės laužtis į mano namus, – sušnypštė Megė Hokston.

– Paskambinome į duris, neįsileidai, – atrėžė Frostas. – Išvydę šitą pimpalių ropščiantis pro langą, pamanėme, vagis.

– Sušikti kaimynai nuolat kaišioja nosį, kur jiems nedera. Pastebėtų vaikį einant pro duris, iš sykio pašėltų makaluoti liežuviais.

– O vaikis, įsmukęs per kiemą, makaluoja kotu, ar ne? – paklausė inspektorius ir kreipėsi į jaunuolį: – Na, žvirbliuk, kam griebeisi peilio? Norėjai apginti močiutę?

– Ji man ne močiutė, – suburbleno vaikinas, vilkdamasis raudonus marškinėlius.

– Amžiumi visai galėtų būti.

– Maniau, vyras parsirado. Girdėjau, trenktas.

– Tai jau taip, – linktelėjęs atsakė Frostas. – Padalytų jis tave į dvi dalis, sūneli. Visas iš čia neišeitum.

Inspektorius norėjo pasišnekėti su Mege akis į akį, tad paprašė Kesidžio jauniklį apklausti kitame kambaryje.

– Na ką, Mege?

– Nieko blogo nepadariau, – sunerimusi atsakė moteris. – Jaunas meilužis, ir tiek.

– Žinau, – tarė inspektorius. – Mačiau, kaip meiliai su juo smaginaisi. – Frostas klestelėjo į fotelį ir atlaisvino šaliką. – Jis man nerūpi. Atėjau dėl Lemio.

– Šit kaip?

Kad ir kaip ji tvardėsi, drebulio nuslėpti nepavyko. Graibydama po chalato kišenę cigaretės, stengėsi į inspektorių nežiūrėti, o eidama pasiimti ant židinio atbrailos gulinčio žiebtuvėlio, paskubėjo atsukti nugarą. Frostas įdėmiai moterį stebėjo, apgailestaudamas, kad nemato jos veido.

– Mege, Lemio nebėra, – pasakė jis.

Jos nugara įsitempė. Moteris sulaikė ugnelę per colį nuo cigaretės, bet po akimirkos ją vis dėlto užsidegė ir lėtai atsigręžė.

– Nebėra?

– Žuvo prieš tris mėnesius, – linktelėjęs atsakė Frostas.

Ji atsisėdo į fotelį priešais inspektorių ir godžiai įtraukė dūmą.

– Kas atsitiko?

– Kažkas suskaldė jam kiaušą.

– O Dieve, – pratarė moteris, vos pastebimai gūžtelėjusi pečiais.

– Mege, turiu pasakyti, skaudžią žinią pakėlei oriai.

Ji sarkastiškai prajuko.

– Tikėjaisi, kad imsiu grąžyti rankas ir verkti? Išgraužk. Lemis buvo šunsnukis, žiaurus sadistas.

Nusibaigė? Taip jam ir reikia... Džiaugiuosi.

– Kada paskutinį kartą jį matei?

Moteris mąsliai suraukė antakius.

– Rugpjūčio pradžioje. Apsibarėme, ir jis išėjo.

Megė norėjo nukratyti pelenus į židinio pakurą, bet šie pabiro ant kilimo. Jai tai buvo nė motais. Tokia pat kaip aš, pamanė Frostas.

– Ėmė ir išėjo kaip stovėjęs? Paliko tau namą... automobilį?

– Na taip.

– Ėė, Mege, labai jau sunku tuo patikėti. O dėl ko apsibarėte? Nesutapo požiūriai į Dievą?

– Jis tąsėsi su kita moterimi?

– Kokia jos pavardė?

– Nežinau. Vardu lyg ir Lilė?

Durys Frostui už nugaros atsidarė ir vėl užsivėrė – į kambarį įėjo Kesidis.

– Kur toji Lilė gyvena? – paklausė inspektorius.

– Adreso nežinau. Kažkas man pakuždėjo, kad Lemis trinasi su kita boba. Mėginau jo išklausti, mudu susipykome, ir jis išėjo.

– Šit ką manau aš. – Kesidis perėjo per kambarį ir atsistojo priešais Megę. – Lemis tavęs nepatenkindavo, todėl pradėjai mokėti visokiems pienburniams, kad tave patratintų. Vieną gražią dieną netikėtai grįžęs vyras užklupo tave su meilužiu. Jūs susigrūmėte, ir tu Lemį nužudei.

– Sušikti pliurpalai! – užriko moteris.

– Tikrai? – Laikinasis inspektorius kreivai šyptelėjo. – Iškvočiau tavo eržiliuką. Visi kvartalo vaikiai žino apie gašlius tavo geidulius. Moki jiems po dešimtinę už pasimatymą, ar ne? Jau daugelį

mėnesių. Lemis buvo dar gyvas, o tu jau dulkinaisi su vaikėzais.

Megė sužaibavo akimis ir atšovė:

– Jeigu ir prasidėčiau su vaikėzais – nors anaiptol neprasidedu, – tai tik su pilnamečiais.

– O ką, jie pas tave ateina su pimpalu vienoje rankoje ir gimimo liudijimu – kitoje? – paklausė Frostas.

Kesidis susiraukė. Paaugliški žmogžudystę tiriančio inspektoriaus juokai jam atrodė nederami.

– Bet sykį jis tave užklupo, ar ne, Mege? Vaikiui pasisekė laiku pasprukti. O tau Lemis nudyrė kailį.

– Gerai jau, gerai, pripažįstu. Kartą jis mane užklupo. Na ir kas, po velnių?

– Užklupęs tave su meilužiu, vyras iškaršia kailį, bet, kai tu jį apkaltini dulkinantis su kita, jis, romus kaip avinėlis, išdūlina iš namų, net vežėčias palieka tau.

– Taip, – atrėžė moteriškė, karingai atkišusi smakrą. – Taip ir buvo.

– Užsitempk kelnaites, Mege, – paliepė Frostas. – Pokalbį pratęsime cypėje. – Kai ji užlipo į viršų apsirengti, inspektorius Kesidžio pasiteiravo: – Tasai bernelis – nepilnametis?

– Sako, kad jam šešiolika.

– Išsiaiškinsime nuovadoje.

– Apklausiu aš. – Kesidis ne prašė, o konstatavo faktą.

– Byla Henlono, – priminė Frostas.

– Henlonas – tik seržantas.

Inspektorius patraukė pečiais. Na ir ma tave bala... Arturas tik apsidžiaugs, atsikratęs vieno rūpesčio.

– Žinoma... gali perimti.

Kesidis patenkintas nusišypsojo. Megės versija atrodė silpnoka, ir jis neabejojo greitai priversiąs ją prisipažinti. Jau įsivaizdavo, kaip įžengia į Maleto kabinetą ir deramai kuklindamasis sako: „Pone, žmogžudystę ištyriau."

– Reikia kviesti grupę, tegul išnaršo namą, – tarė Frostas. – Jeigu Lemį nužudė žmona, kur nors gali būti nutiškę kraujo arba koks piršto galas mėtosi.

Kai inspektorius išsakė nurodymus operatyvininkams, mikrofoną iš šių perėmė Bilas Velsas.

– Džekai, juk tu visai netoli Kovų gatvės, senojo gyvenamųjų namų kvartalo, jis turėtų būti už kampo.

– Tikrai? – suniurzgė Frostas. – Jau nebesusigaudau, kur esu. Gerai, kad pasakei.

– Dėl tos dingusios mergaitės, Džudės Glison. Ką tik paskambino anonimas. Pasakė matęs, kaip vyriškis į apleistą namą Kovų gatvėje nusitempė mergaitę.

– Į kurį namą? Visa gatvė jais apstatyta.

– Tik tiek ir pasakė.

– Tegul jį velniai! – sukeikė Frostas. – Visą kvartalą kniausime mažiausiai keturias, penkias valandas. Man prireiks paspirties.

– Poniutė ir Bertonas jau važiuoja.

– Pasitiksiu juos sankryžoje, – atsakė inspektorius.

Kvartalas Kovų gatvėje buvo pastatytas šeštojo dešimtmečio pradžioje, taikant tuo metu naujovišką prancūzišką betono plokščių tvirtinimo armatūra metodą. Tokios statybos buvo pigios ir greitos.

Tiesa, statiniai priminė kalėjimo korpusus, bet apie gyvenamąjį plotą svajojantiems žmonėms tai nerūpėjo. Ilgainiui lyg yla iš maišo išlindo dar ir statybininkų darbo brokas.

Paaiškėjo, kad cemento mišinio būta prastos kokybės. Betono plokštės ėmė aižėti, armatūra – rūdyti ir trupėti. Gyventi tokiuose būstuose tapo nesaugu. Specialistai nusprendė, kad remontuoti pastatų neapsimoka, verčiau jau iškeldinti gyventojus.

Taigi abipus gatvės rikiavosi eilės apleistų namų drėgmės įjuodintomis sienomis. Durys ir langai visur buvo užtaisyti vienodomis 18 milimetrų storio lentomis, privarytomis didžiulių vinių. Pats oras šiame niūriame varganame rajone atsidavė trūnėsiais.

Bertonas lėtai važiavo gatve, o Frostas ir Liza žibintuvėliais švietė į prošal slenkančius namus, bene pastebės, kur įsilaužta. Nieko panašaus nepamatė. Visos durys, visi langai buvo patikimai užkalti.

– Ar ne čia ieškojome berniuko? – paklausė Frostas.

– Visų pirmiausia, – atsakė Bertonas. – Bet mūsiškiai tik žiūrėjo, ar nenuplėštos lentos.

– Rytoj paieškosime kruopščiau, – pasakė inspektorius. – O dabar užmeskime akį, kas kitoje pusėje. Bent jau aš ten ir laužčiausi.

Pareigūnai išlipo iš automobilio. Vėjas palei gatvės dangą draikė senų laikraščių skiautes, šaligatviu rideno tuščią skardinę.

Iš užnugario namai buvo atitverti aukšta, medi-

ne tvora. Perlipęs ją, Frostas piktai sušnypštė, mat įplyšo už vinies užsikabinęs apsiaustas. Jis ištiesė ranką Lizai, bet ši pagalbos atsisakė, užtat savo ruožtu padėjo Bertonui, kuris tik vargais negalais persiropštė į kitą pusę. Jie atsidūrė šiukšliname brūzgyne, buvusiame sode. Mėnesienoje bolavo aklinai užtaisyti langai. Kad lentos kur nors būtų atluptos, pareigūnai nepastebėjo. Per žemesnes tvoreles perkopdami iš valdos į valdą, jie kruopščiai apžiūrinėjo kiekvieną namą. Įsilaužimo pėdsaką aptiko trečiame jų – lentos nuo lango pirmame aukšte buvo neseniai nuplėštos. Frostas pasiuntė Bertoną saugoti pagrindinio įėjimo, o pats užsikeberiojo ant palangės ir liuoktelėjo į vidų. Liza įlipo inspektoriui iš paskos. Jiedu nutykino plikomis grindimis. Tiršta apleisto namo tamsa ryte rijo žibintuvėlių spindulius. Frostas stumtelėjo praviras duris ir tą pat akimirksnį išjungė savąjį prožektorių. Viršuje sugirgždėjo grindlentės. Kažkas ten vaikščiojo.

Pareigūnai išgirdo slopų balsą. Staiga kad suriks! Klyksmas buvo pratisas, veriantis, beveik gyvuliškas, kupinas skausmo.

– Pirmyn! – šūktelėjo Frostas.

Jiedu, žengdami per dvi pakopas, puolė į viršų. Iš po durų laiptų aikštelėje sunkėsi blausiai oranžinė šviesa. Pareigūnai sugriuvo į menkai apšviestą kambarį užkaltais langais. Mirgančioje žvakės, stovinčios ant židinio atbrailos, šviesoje jie įžiūrėjo vyro nugarą. Jis buvo pasilenkęs prie merginos, jaunos merginos, gulinčios ant grindų. Atrodė, kad kambaryje vis dar aidi jos riksmas.

Vyras staigiai atsigręžė, ant jo laikomo peilio ašmenų žybtelėjo žvakės liepsnos atspindys.

Tikra šūdienė! – pamanė Frostas. Dar vienas su peiliu!

Jis atsargiai žengė į priekį, bet tuojau pat atšoko ir vos išsilenkė orą skrodžiančios geležtės. Užpuolikas paklaikusiomis akimis vos tvardėsi.

– Nelįsk. Išskrosiu... – sušvokštė jis.

– Mesk! – Iššokusi iš už inspektoriaus Liza sugriebė vyriškiui už rankos su peiliu. Jis įnirtingai stengėsi ištrūkti, bet seržantė buvo įsikibusi tvirtai, it buldogas – dantimis. Galiausiai jai pavyko ranką užlaužti. – Mesk peilį, antraip sulaužysiu dilbį!

Iš įniršio net kriodamas, užpuolikas dar kartą pamėgino išsprūsti. Staiga pasigirdo bjaurus treškesys, vyras suriko iš skausmo, ir peilis nukrito ant grindų. Frostas nedelsdamas jį – jau antrą tądien – pagriebė.

– Kale tu, paleisk jį! – suspiegė ant grindų gulinti mergina.

– Policija, – prisistatė inspektorius, rodydamas tarnybinį pažymėjimą. – Širdele, ar viskas gerai?

Mergina buvo užklota dviem paltais. Ant jos veido žvilgėjo prakaito lašiukai, sukandžiotos lūpos kraujavo.

Liza užspaudė vyriškiui antrankius.

– Sulaužei man ranką, – suvaitojo jis.

Frostas nekreipė į sulaikytąjį dėmesio. Jam rūpėjo mergina.

– Širdele, ką jis tau padarė?

Ji, lyg ir norėdama kažką atsakyti, sukrutino lūpas, bet staiga išplėtė akis, prasižiojo ir suklikusi taip išsirietė, kad beveik nuslydo paltai.

– Greitąją! – Lizai šūktelėjo inspektorius. Kol seržantė graibėsi radijo siųstuvėlio, jis pasilenkė ir, nuklojęs merginą, apstulbo. – Po šimts velnių!.. Ji gimdo!

Liza, net ir nustėrusi, savo belaisvio surakintomis rankomis nepaleido. Merginą ant grindų tąsė traukuliai, pylė prakaitas, ji visa tirtėjo iš skausmo ir siaubo, nesuvokdama, kas darosi keturiolikmečiam kūnui. Galva siaubingai blaškėsi į šalis.

Frostas žingtelėjo atbulas. Jautėsi bejėgis. Neišmanė, kaip elgtis. Būtų mielai dingęs iš to prakeikto kambario.

– Padėk jai! – paragino seržantę.

– Apie gimdymą nieko neišmanau, – perbalusi, kaip ir inspektorius, išlemeno Liza.

Frostas susisiekė su Bertonu.

– Mergina gimdo! – išrėkė rėkte. – Ar gali jai padėti?!

– Galiu, – atsakė kriminalistas konsteblis.

– Tad mauk, po galais, čionai, tik mikliau!

Tvankiame kambaryje trūko oro, mušė karštis, atsidavė krauju, prakaitu ir vašku. Liza vos laikėsi nenualpusi.

– Eik į automobilį ir sulaikytąjį veskis, – paliepė jai Frostas.

Gana jam buvo ir vienos paslikos. Kai vėl palinko prie mergaitės, ši sugriebė jam už riešo, skaudžiai įsikirto nagais ir vėl suriko.

– Greičiau, Bertonai, greičiau!.. – nejučia išsprū- do inspektoriui.

Sulig naujagimio klyksmu užkaukė atskriejančio greitosios pagalbos automobilio sirena.

6

– Kas smagesnio? – pasiteiravo Velsas.

– Mums nieko, o šit anuodu prieš devynis mėnesius pasismagino iš peties, – atsakė Frostas ir papasakojo nuovados seržantui apie gimdymą apleistame name. – Keturiolikos metų. Rūkalų tokiai niekas neparduotų, o gimdyti mat gali. – Liūdnai palingavęs galvą, inspektorius išsiėmė cigaretes. Buvo likusios vos trys. Laukė dar vienas žygis į viršininko kabinetą. – Ar akiniuotis Haris yra?

Velsas atsakyti nespėjo, mat į priimamąjį švytėdamas įžengė pats Maletas.

– Kaip suprantu, Kesidis ištyrė Lemio Hokstono nužudymą, – užgriaudėjo jis. – Štai kas man, Frostai, patinka – viens du, ir darbas padarytas. Deja, kai kuriems kitiems mūsų pareigūnams tokių sugebėjimų trūksta.

Maletas iškalbingai nužvelgė inspektorių, bet šis apsimetė užuominos nesupratęs.

– Bene Megė Hokston prisipažino nužudžiusi savo vyrą? – paklausė.

– Prisipažinti dar neprisipažino, bet ilgai netruks. Kesidis sako, kad jos kaltė abejonių nekelia. Apie vyro dingimą moteriškė nepranešė, jo parašą ant čekių klastojo, lyg to dar būtų maža, nepadoriu tikslu samdė jaunuolius. Puikiausiai galime ją apkaltinti, net jei neprisipažins.

– Nežinojau, kad ji klastojo Lemio parašą, – prisipažino Frostas.

– Seržantas Henlonas rado jos namuose įrodymų, – rūgščiai šyptelėjęs, atsakė Maletas. – Inspektoriau, jums derėtų žinoti viską, jei jau vadovaujate tyrimui.

Sulig tais žodžiais skyriaus viršininkas staigiai apsigręžė ir, kietai sučiaupęs lūpas, dėdamasis neišgirdęs niekinamo purpimo lūpomis, nužingsniavo į savo senąjį rąstų namelį.

Frostas, pasukęs į kitą koridorių, nuėjo į Žmogžudysčių tyrimo kambarį. Henlonas sėdėjo ant stalo ir, imdamas po vieną iš didžiulės kartoninės dėžės, surašinėjo Lemio namuose per kratą rastus įkalčius.

– Arturai, Arturai, na kas gi, įsiteikdamas Maletui, pakužda jam tai, ką pirmiau derėtų išgirsti man? – papriekaištavo inspektorius.

– Turi galvoje suklastotus čekius? Džekai, ką tik juos aptikau. Net laikinasis inspektorius Kesidis dar nežino. – Seržantas pabrėžė žodį „laikinasis". – Pažvelk.

Jis parodė Frostui laiškinio popieriaus lapą, kuriame buvo daugybę kartų pasirašyta. Matyt, kažkas lavino ranką, klastodamas Lemio Hokstono parašą, ir darė tai kassyk vis geriau. Kriminalistas seržantas iš balto voko išėmė pluoštą banko grąžintų negaliojančių čekių. Inspektorius greitomis juos peržvelgė. Visi buvo išrašyti jau po Lemio mirties.

– Štai šitas senas. – Henlonas padavė Frostui čekį. – Iš tikrųjų pasirašytas Lemio. O anie – išvien klastotės.

Inspektorius linktelėjo.

– Krėsdama tokius pokštus, Megė turėjo būti užtikrinta, kad vyras negrįš. Kas dar toje dėžėje? Jei kas nors vertingo, dalijamės pusiau.

Seržantas nusišypsojo ir iškratė ant stalo pirkinių krepšį.

– Buvo užkištas už vandens talpos. Užmesk akį – rasi šį tą iš vogtų daiktų sąrašo.

Frostas pažarstė niekniekių kaugę. Buvo čia karolių, pudrinių, abejotinos vertės perlų vėrinių, susegtų šeimos nuotraukų, kaspinėliais perrištų laiškų. Paėmęs paauksuotą žiebtuvėlį, kelis kartus spragtelėjo ir numetė – daikčiukas neveikė.

– Kuriam galui gvelbti tokius niekus? Ei, o kas gi čia? – Nedidelės juodos dėžutės iš dirbtinės odos dangtelyje buvo įspaustos auksinės raidės: LGO. Inspektorius pakėlė antvožą. Mėlyno pliušo dėkle gulėjo ordinas. Frostas jį išėmė ir apžiūrėjo. Lakūno garbės ordinas – aviacijos seržantui Dž. V. Mileriui. Miler – kaip tik tokia buvo pavardė senutės, kurią apvogė apsimetėlis vandens ūkio darbininkas. Vadinasi, Lemis galėjo būti kaip nors prisidėjęs prie vagysčių, nors jo išvaizda neatitiko nukentėjusiosios pateikto aprašo. Anas sukčius buvęs žemaūgis, liesas, su ūsais. Frostas įdėjo ordiną į dėžutę ir padavė šią Henlonui. – Pranešk senolei, kad radome jos vyro apdovanojimą. Apsidžiaugs vargšelė. O kurgi mūsų Hopelongas Kesidis?*

– Vis dar kvočia Megę, antrajame kambaryje.

– Kyštelėsiu ten nosį, bent paerzinsiu jį.

* Aliuzija į kultinį JAV rašytojo Clarenso E. Mulfordo 1904 m. sukurtą veikėją kaubojų, vėliau pasirodžiusį daugybėje kitų kūrinių – apsakymų, romanų, filmų, serialų, komiksų.

Frostas šiek tiek pavėlavo. Kesidis iš kvotos kambario jau buvo išėjęs, o policijos konsteblis Koljeris ruošėsi vesti Megę Hokston į kamerą. Inspektorius pasišaukė jį į koridorių ir pasiteiravo:

– Kokia padėtis?

– Neprisipažįsta, bet ponas Kesidis įsitikinęs, kad ilgai ji nesispyrios.

– Nagi, gal man pavyks, – tarė inspektorius ir drauge su konstebliu įėjo į kambarį. Megė, sunėrusi rankas ant krūtinės, nužvelgė Frostą įžūliai, bet, išvydusi kerinčią jo šypseną, išsyk sunerimo. Klestelėjęs ant kėdės kitapus stalo, inspektorius pavaišino sulaikytąją cigarete, abu užsirūkė. – Ką gi, Mege, nekokie tavo popieriai.

– Jeigu popieriai tokie jau nekokie, kodėl tuomet niekas nepateikia man kaltinimo? – vyptelėjusi atkirto moteris. – Neturite jūs jokių įkalčių, nė šūduko. Kaip sakiau tam kitam apuokui, mudu su Lemiu susibarėme, jis išėjo ir daugiau jo nemačiau.

– Ar išeidamas jis pasakė: „Mege, brangioji, nebegrįšiu, nelauk"?

– Nieko jis nepasakė. Trenkė durimis, ir tiek.

– Net neištaisė savo mėgstamiausio triuko – durimis neprivėrė tau rankos?

– Ne.

– Ir tau nepasirodė keista, kad Lemis, visam laikui išeidamas iš namų, palieka drabužius, apatinius ir bronzinę „Toyotą"?

Moteriškė gūžtelėjo pečiais.

– Gal jam nieko nebereikėjo. Gal jo naujoji damutė apšalusi pinigais.

Frostas maloniai nusišypsojo ir tarė:

– Štai, Mege, kaip tik ketinau paklausti apie pinigus. Ar Lemis tau paliko bent kiek, kad galėtum pramisti?

– Nepaliko nė penso.

– Tai gal retkarčiais atsiųsdavo kokį čekį?

– Kurgi ne! Aš jam nėmaž nerūpėjau.

– Mege, liaukis. Apkalbi taurų žmogų. Lemis taip rūpinosi tavo gerove, kad net numiręs, pradvisęs pūdamas anglių duobėje, atkakliai pasirašinėjo čekius, kad tik galėtum kirkintis su jaunikliais. – Inspektorius išsiėmė iš kišenės negaliojančius čekius ir paskleidė ant stalo. – Lemis nusibaigė prieš tris mėnesius, bet šit viename iš čekių – praėjusios savaitės data.

Moteris įsmeigė žvilgsnį į popierius, karštligiškai svarstydama, kaip kuo įtaigiau pasiaiškinus. Nieko nesugalvojo.

– Na gerai, gerai, aš už jį pasirašydavau. O ką man reikėjo daryti? Kaip gyventi? Tas šunsnukis paliko mane ant ledo.

– Jei būtum maniusi, kad Lemis gyvas, nė už ką nebūtum klastojusi jo parašo. Už tokius darbelius jis tau visus kaulus sulaužytų. Taigi žinojai, kad vyro nebėra gyvo. Ir kaip nežinosi, juk pati jį ir nudobei, jaunojo pimpaliaus padedama. – Frostas vėl maloniai nusišypsojo. – Todėl apkaltinsiu jus abu žmogžudyste.

Megė išsiėmė iš burnos cigaretę ir palinko virš stalo.

– Neprisiūsi man žmogžudystės, – rėžė. – Lemio aš nežudžiau.

– Kas tad nužudė?

– Iš kur man žinoti? – Ji vėl atsilošė ir lėtai užsitraukė cigaretės. – Tiek to, pasakysiu teisybę. Nieko mudu nesibarėme. Jis tiesiog išėjo ir nebegrįžo. O dovanotam arkliui į dantis niekas nežiūri. Lemis elgėsi su manimi kaip paskutinis šiknius, nuolat mušė, badu marino. Man buvo nusišvilpt, kas jam nutiko. Kai dingo, tik apsidžiaugiau.

– O kaip manei, kas jam galėjo nutikti?

– Iš pradžių maniau, kad suimtas. Žinojau, kad tą dieną, kai išėjo, buvo suplanavęs vieną darbelį.

– Apvogti vieną, kitą pensininkę?

– Būtų panašu į Lemį, bet nežinau, ar tai ir ruošėsi daryti. Šiaip ar taip, Lemis negrįžo – ir baigtas kriukis.

– Ir tada pradėjai pasirašinėti už jį čekiuose?

– Po savaitės. Juk reikėjo kažkaip gyventi.

– Nepagalvojai, kad vyras gali būti miręs?

– Nepagalvojau? Po šimts, nieko kitko ir nesitikėjau.

– Kodėl tada nesikreipei į mus? Jeigu judu su samdomu pimpiu Lemio nežudėte, ko tau bijoti?

– Jei būčiau pranešusi policijai ir būtumėte radę lavoną, sumauta Lemio žmona būtų perėmusi namą ir priglobusi visus jo pinigus.

Frostas net išsižiojo.

– Lemio žmona? Maniau, tu – jo žmona.

Moteris papurtė galvą.

– Tikrąją žmoną jis pametė prieš kokius dešimt metų. Ta godi karvė būtų išspyrusi mane į gatvę, duobkasiams dar nespėjus nė karsto į duobę nuleisti.

– Vadinasi, Lemis dingo, o tu numojai ranka, ir tiek?

Megė pažvelgė inspektoriui tiesiai į akis.

– Nemanau, kad įstatymas tai draudžia.

– Įstatymas draudžia klastoti čekius, – atšovė Frostas.

– Buvau Lemio sugyventinė. Stokojau pinigų. Jokie prisiekusieji manęs nenuteis.

Inspektorius tuščiu cigarečių pakeliu pabaksnojo į stalviršį.

– Gal ir nemeluoji, Mege, bet šit kur bėda: vis tiek kuo puikiausiai galime tave apkaltinti. Mūsų versija atrodo labai įtikima. Lemis netikėtai grįžo namo ir užklupo judu su mažyliu Veinu besikirkinančius. Jūs susimušėte, tu nudaigojai savo vyrą, o lavono paskui atsikratei. Ir toliau sau gyvenai prabangoje, apsupta pimpalų.

Moteris spragtelėjo Koljeriui pirštais.

– Paduok mano rankinę. – Išėmusi iš jos voką su langeliu, įteikė Frostui. – Štai, pažvelk.

Inspektorius išlankstė voke buvusį raštą, kuriuo bankas Lemiui Hokstonui pranešė apie „Visa" kredito kortele apmokėtą šešių šimtų devyniasdešimt devynių svarų devyniasdešimt devynių pensų vertės pirkinį iš Dentono „Supertek" nupigintų prekių parduotuvės. Frostas permetė raštą akimis ir pažvelgė į moterį.

– Na ir ką?

– Lemis savo kredito kortelės neišleisdavo iš akių. Laikė piniginėje, kurią visada turėdavo su savimi. Jeigu jis krito rugpjūtį, kaip tuomet spalį galėjo išleisti beveik septynis šimtus svarų?

Inspektorius dar kartą peržvelgė dokumentą. Pirkimo data buvo spalio 12-oji.

– Nori pasakyti, ne tu kažką pirkai?

– Neturiu sumautos jo kredito kortelės, tad kaip galėčiau pirkti? Tikriausiai žudikas pasiėmė Lemio piniginę. Paklauskite pardavėjų, juk jie turėtų prisiminti, kam pardavė prekių už septynis šimtus.

Frostas sulankstė raštą ir įdėjo į voką.

– Patikrinsiu.

Jis perėjo į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, kur Henlonas kaip tik baigė skirstyti užduotis ieškotojams.

– Džekai, rytoj košime ežerus ir kanalus. Gal nori peržiūrėti grafikus? – sumosavęs popieriais, paklausė seržantas.

Inspektorius papurtė galvą.

– Ačiū, Arturai, nenoriu. Jei juos ruošei tu, esu tikras – viskas padaryta be priekaištų. – Nusižiovavęs Frostas pridūrė: – Važiuoju namo, nusnūsiu posmelį. Jei atsiras naujų lavonų nupjautomis galūnėmis ar kotais, tegul jais rūpinasi Kesidis.

Prieš išeidamas jis užsuko į savo kabinetą. Iš Aleno buveinės išvarytosios Lizos daiktai buvo tvarkingai sukrauti ant laisvojo stalo. Frostas probėgšmais peržvelgė gautųjų dokumentų dėklą. Dar keli nereikšmingi Maleto atsiųsti popiergaliai ir šūsnis ataskaitų blankų, kuriuos derėjo užpildyti. Kriminalistė seržantė ant jo stalo buvo palikusi iš Stenfildų tariamai pavogtų juvelyrinių dirbinių, kailinių sąrašą ir kopiją jų pareiškimo draudimo kompanijai. Galėjai pamanyti, kad pagrobtos karališkosios regalijos. Inspektorius tik dirstelėjo į tuo-

du raštus ir numetė juos. Turėjo gerokai svarbesnių reikalų.

Nedaug trūko, ir būtų spėjęs išvažiuoti. Jau rakino automobilio dureles, kai jį, mosuodamas lapu su užregistruotu įvykiu, prisivijo Velsas.

– Džekai, dar vienas vaikutis supjaustytas lovelėje!

– Kreipkis į Lizą Mod, – atsakė Frostas. – Byla – jos.

– Ji dabar nedirba. Maletas nori, kad šituo atveju pasidomėtum tu.

– Kodėl aš?

– Tu – inspektorius. To vaikelio tėvas – Maleto draugas.

– Visi Maleto draugai yra mano priešai. Pasakyk jam, kad nepavyko manęs pagauti.

Sulig tais žodžiais Frostas pastebėjo skyriaus viršininką, stovintį savo kabinete prie lango ir žiūrintį į juodu. Iš nevilties atsidusęs inspektorius paėmė lapą ir įsėdo į automobilį.

Maleto draugas gyveno prašmatniame vienaukštyje su didžiuliu sodu, kuris ribojosi su Dentono golfo lauku. Prie pagrindinių durų jau stovėjo policijos automobilis. Frostas sustojo už jo. Tuojau pat privažiavo dar viena mašina, iš kurios išlipo Liza Mod. Seržantė atskubėjo, nugirdusi kolegų pokalbį radijo ryšiu.

Juos įleido policijos konsteblis Džordanas. Viduje kažkas piktai šūkavo.

– Tėvas, – paaiškino konsteblis. – Komanduoja... asilas.

– Kam būtų Maleto draugas, – tarė Frostas.

Inspektorius, kurio perspektyva tučtuojau būti apšauktam neviliojo, paprašė Džordano papasakoti, kas nutikę. Konsteblis atsivertė užrašinę.

– Ponai Vilksai. Jiedu su žmona buvo išėję į golfo klubą – į kasmetinius iškilmingus pietus su šokiais ar kažką panašaus, o auklė liko migdyti ketverių metų dukrytės. Apie pusę dvylikos mergina išgirdo vaiką rėkiant, bet įeiti į kambarį negalėjo, durys buvo užremtos. Vis dėlto sugebėjo jas išspirti. Kambario langas buvo atlapotas, mergaitės pižamėlė kruvina, vaikas klykė visa gerkle. Pripuolusi prie lango, auklė spėjo pastebėti, kaip kažkas per tvorą iš sodo lipa golfo lauko pusėn.

– Kaip mergytė? – paklausė Liza.

– Ačiū Dievui, nieko baisaus jai nepadaryta. Dabar tikriausiai jau užmigusi. – Džordanas susiraukė, mat šeimininkas kambaryje nesiliovė niršiai rėkavęs. – Jei tik šitokioje erzelynėje įmanoma miegoti.

– Parodyk, pro kur įsibrovėlis pateko į vidų, – paprašė inspektorius.

Konsteblis nusivedė juodu aplink namą. Eidami per kiemą, jie pro svetainės langus matė poną Vilksą, kuris žirgliojo po kambarį ir barė policijos konsteblį Simsą. Pastebėjęs pareigūnus, šeimininkas piktai į juos dėbtelėjo.

Suveriamasis vaiko kambario langas buvo atidarytas, nusikaltimo vietos tyrėjas, baigęs darbą, dėjo savo reikmenis į lagaminėlį. Aniems priėjus, jis papurtė galvą ir tarė:

– Atspaudai tik motinos ir auklės.

– Tiek ir naudos iš tamstos, – numykė Frostas ir

nužvelgė rausvai baltą kambarį. Priešais duris gulėjo nugriauta tokių pat spalvų kėdė. Lovelė prie sienos – irgi rausvai balta – buvo tuščia. – Kur vaikutis?

– Auklės kambaryje.

Inspektorius atsigręžė ir pasižiūrėjo į tvorą, skiriančią sodą nuo golfo lauko. Ji buvo nelabai aukšta.

– Ar ten jis lipo? – paklausė.

Užkėlęs koją ant palangės, Frostas įšoko į kambarį. Liza ir Džordanas – jam iš paskos.

– Kad čia įsigautum, sportininku būti nereikia, – sumurmėjo inspektorius. Priėjęs prie lovelės, jis apžiūrėjo užtiesalą su cirko motyvu. Baltas išsišiepusio klouno veidas buvo it strazdanomis nusėtas kraujo dėmelėmis. Frostas pasilenkė, įsižiūrėjo atidžiau ir linktelėjo – daugiau čia nebuvo į ką dairytis. – Nebeatidėliokime. Eime, šnektelsime su pono Maleto draugužiu.

Mergytės motina, ketvirtą dešimtį įpusėjusi pelenplaukė su giliai iškirpta smaragdo spalvos vakarine suknia, susigūžusi sėdėjo prie elektrinio židinio, įleisto į sieną. Tamsių plaukų jos vyras su tvarkingai pakirptais ūsais vilkėjo baltą smokingą, buvo pasirišęs juodą peteliškę. Pareigūnams suėjus į kambarį, jis, iš įtūžio gerokai įraudęs, atsigręžė į juos ir pratrūko:

– Pagaliau atsivilkote?! Tasai iškrypėlis jau velniai žino kur! Jeigu savo storas subines būtumėte mikliau nešę čionai, gal dar būtų pavykę jį sučiupti!

Frostas neprašomas išsidrėbė ant kėdės ir, maloniai šeimininkui nusišypsojęs, pasakė:

– Pone, kolegės subinė man neatrodo stora – jūsiškė daug storesnė.

Vilksas net pajuodo.

– Inspektoriau, nedrįskite su manimi šitaip kalbėti! Kažkoks iškrypęs maniakas įsibrauna į mano namus, subado mano ketverių metų dukrelę. Policija turėtų atsiųsti dvidešimt vyrų teritorijai apsupti ir išnaršyti, o ko sulaukiame? Poros nukeipėlių patrulių. Apgailėtina... sušiktai apgailėtina.

– Dvidešimties pareigūnų ir norėdami negalėtume atsiųsti, – ramiai atsakė inspektorius. – Šiuo metu tvarką visame Dentone prižiūri aštuoni žmonės. Visi kiti nuo pat ankstyvo ryto ieškojo dingusio berniuko. Nutraukė paiešką tik sutemus. Pareigūnams reikia bent kiek pamiegoti, nes rytoj rytą jie vėl kibs į darbą.

Faktai ir kitų rūpesčiai Vilkso nedomino.

– Kažkas braunasi į namus ir pjausto kūdikius!.. – užkriokė jis. – Jei policija skirtų daugiau dėmesio...

Frostas, tarsi pasiduodamas, iškėlė rankas.

– Pone, ar ne geriau būtų kiek apsiraminti? Ir jūs, ir mes norime piktadarį sučiupti. Bet, šaukdami vieni ant kitų, nieko nepešime. Kai nutiko nelaimė, judu su žmona buvote išvykę, tad būtų daugiau naudos, jei pasikalbėtume su aukle. Ji įsilaužėlį bent jau matė.

Inspektorius manė išvysiąs žilaplaukę senučiukę su marenikėmis prakvipusia slaugės uniforma, užtat maloniai nustebo, kai į kambarį įėjo augalota kokių devyniolikos blondinė švedaitė su miegančia į apklotą susupta mergyte ant rankų.

– Rupūžėle, – sukuždėjo jis Lizai, – jei tokia pasisiūlytų mane pažindyti, tikrai neatsisakyčiau!

Seržantė apsimetė neišgirdusi. Tikėjosi, kad negirdėjo inspektoriaus ir Vilksai. Frosto talentas nevykusiai juokauti netinkamu metu varė ją į neviltį.

– Helga prastai kalba angliškai, – perspėjo šeimininkas.

Lažinuosi, pasakyti: „Taip, su malonumu" – ji moka, pamanė inspektorius. Drąsinamai nusišypsojęs, jis paklausė:

– Helga, vadinasi, išgirdai triukšmą ir atbėgai į vaiko kambarį?

Mergina sulinksėjo, prisiminus nuotykį, jos akys sužibo.

– Girdžiu, Zojė verkia. Bėgu į kambarį, bet durys užremtos. Spiriu, atsidaro. Ant Zojės kraujas. Žiūriu pro langą, vyras lipa per tvorą į golfo laukus.

– Ar galėtum jį apibūdinti? – paklausė Liza su rašikliu rankoje.

– Ne. Per daug tamsu. Per daug toli. Aš skambinu ponui Vilksui į golfą.

– Taip ir buvo, – patvirtino Vilksas. – Iš klubo paskambinau į policiją ir nedelsdami grįžome namo.

– Jei buvo per daug tamsu ir per daug toli, iš kur žinai, kad į namus įsibrovė ne moteris? – pasiteiravo Frostas.

Helga apstulbusi išpūtė akis.

– Argi moteris galėtų taip daryti mažam vaikučiui?

– Moterys šiais laikais trokšta lygiateisiškumo, – atšovė inspektorius. – Ar Zojė sužalota? Gydytoją kvietėte?

– Trys mažos žaizdelės ant užpakaliuko, – atsakė auklė. – Aš klijuoju pleistras.

Ji nusmaukė pižamėlės kelnes ir parodė, kur užklijuota. Mieganti mažylė net nesukrutėjo, matyt, sužalojimo būta menko.

– Baisu ir pagalvoti, ką tas iškrypėlis galėjo padaryti, jei Helga nebūtų jam sukliudžiusi, – pasakė Vilksas. Atsigręžęs į žmoną, jis pridūrė: – Rytoj iš pat ryto langai bus aptaisyti grotomis.

– Namas atrodys kaip kalėjimas, – nusiskundė ji.

– Man nusispjauti. Kol šitie vėplos iškrypėlio nesučiupo, rizikuoti neketinu.

Frostas „vėplas" praleido negirdomis.

– Juk ne su šita pižama mergaitė gulėjo lovelėje? – paklausė jis Helgos.

– Ne. Ana kraujuota. Aš pakeičiau.

– Gal galėtum man ją atnešti? – maloniai paprašė inspektorius.

Auklė grįžo po kelių minučių, jau be mažylės. Atnešė į mažytį gniužulą sulankstytą pižamėlę. Merginai einant per kambarį, jos krūtys žavingai liumpsėjo, ir Frostas mielai būtų paprašęs jos atnešti dar ką nors. Paėmęs pižamą išlankstė. Kraujo dėmelės ant apatinės dalies atitiko žaizdas ant mergaitės užpakaliuko. Inspektorius įsižiūrėjo įdėmiau. Medžiaga buvo nesubadyta, dūrių peiliu – nė ženklo.

– Ar pižaminės kelnės, kai įsiveržei į kambarį, buvo nusmauktos?

Švedaitė energingai papurtė galvą, šviesūs plaukai sušvytravo į šalis.

– Ne. Antklodė nusmaukta. Zojė guli ant veido, bet kelnės nenusmauktos.

– Aišku. – Frostas nusišypsojo merginai ir pa-

davė pižamėlę Lizai. – Jei neprieštaraujate, drabužį mes pasiimame. – Atsistojęs Vilksams pridūrė: – Lydėti mūsų nereikia.

– Ir tai viskas? – nusistebėjo šeimininkas. – Net neapieškosite valdos?

– Ko turėtume ieškoti? – savo ruožtu paklausė inspektorius. – Žmogaus, kurio net išvaizdos nežinome?

– Ko tuomet ketinate imtis?

– Pone, turime keletą perspektyvių versijų. Tirsime jas ir jus informuosime.

– Neužmirškite, aš esu geras vyriausiojo inspektoriaus Maleto draugas, – pasakė Vilksas.

– Nesirūpinkite, pone, – atrėžė Frostas. – Pasistengsime, kad ši aplinkybė jums nepakenktų. – Kai jie išėjo į lauką, Lizos jis paklausė: – Ar tų kitų... sužalotų vaikučių žaizdos buvo tokios pat kaip šitos mergytės – durtinės?

– Taip.

– Maniau, kitus tas bjaurybė pjaustė.

– Ne, žaizdos – durtinės, – atsakė seržantė. – Ataskaitoje viskas surašyta, o ji – ant jūsų stalo.

– Juk žinai, kad suknistų ataskaitų aš neskaitau. Ar dar kuriam durta į užpakaliuką?

– Dviem į užpakaliuką, vienam – į šlaunį, trims – į žastą.

Frostas atidarė savo automobilio dureles ir atsisėdo prie vairo.

– Ar bent kartą durta per medžiagą?

Kriminalistė seržantė kiek pagalvojo.

– Ne. Tas iškrypėlis visada atsmaukia naktinius arba pižamą ir duria į pliką odą.

– Kol įdūrė Vilksų mergaitei... – Inspektorius rausėsi po prietaisų skydu, vildamasis rasti lobį – užmirštą nuorūką. – ...Užpuolikas tikriausiai laikė tamprias pižamines kelnes atitraukęs, o paskui paleido ir jos užsismaukė pačios. – Radęs pusėtino ilgumo cigaretę, Frostas patenkintas ją įsikando, bet tuojau pat susiraukė, pastebėjęs, kokie įrudę jo pirštai.

– Ar tai svarbu? – paklausė Liza atsitiesdama. Kol pasilenkusi šnekėjosi, jai spėjo įskausti nugarą.

– Gali būti svarbu, – atsakė Frostas. – Lekiame į nuovadą. Neatsilik.

Koridoriuje jiedu susidūrė su laikinuoju kriminalistu Kesidžiu, kuris niršdamas tripsnojo prie savo kabineto durų.

– Inspektoriau, ar galėtume persimesti pora žodžių? – pro dantis iškošė jis ir įėjo į vidų, neabejodamas, kad Frostas seks iš paskos.

– Kodėl gi ne, – atsakė šis ir įėjo į savo kabinetą.

Kelias minutes Frosto nesulaukęs Kesidis pagaliau susigaudė ir įpuolė pas jį.

– Seržante, mums su inspektoriumi reikia pasikalbėti akis į akį, – išrėžė Kesidis Lizai.

– Širdele, gal primintum Velsui tas mano minėtąsias bylas? – nusišypsojęs kolegei, paprašė Frostas, o kai ji išėjo, pasisuko į Kesidį. – Na kas nutiko?

– Aš kvočiu Megę Hokston dėl jos vyro mirties, trumpai pasišalinu ir ką sužinau grįžęs? Ogi, kad tu, įžūliai įsikišęs, ją apklausei, remdamasis įkalčiais, kurie man net nebuvo pateikti!

– Tu tuo metu vaikštinėjai velniai žino kur, – atšovė Frostas.

– Bet ši aplinkybė nesuteikia tau nė menkiausios teisės perimti mano bylą, kvosti mano įtariamąją, naudotis mano įkalčiais.

– Atsiprašau, drauguži. Matyt, niekada neišmoksiu padorumo. Tu teisus. Byla tavo ir aš tikrai daugiau nebesikišiu.

Kesidis sudribo ant kėdės. Vylėsi, kad inspektorius šakosis, ir tada jis gausiąs progą sukompromituoti kolegą prieš Maletą. Frosto atgaila visiškai išmušė jį iš pusiausvyros.

– Taip elgtis negalima, – tyliai suburbėjo Kesidis.

– Taip, mielasai, sutinku, nedovanotina, – vis labiau įsijausdamas į žaidimą, pritarė Frostas.

Laikinasis inspektorius prasižiojo ir vėl užsičiaupė. Nebesumojo ką pasakyti, todėl tik apsidžiaugė, kai į kabinetą įėjo Liza ir Velsas, abu nešini krūvomis dulkėtų aplankų. Šiuos jie sukrovė ant Frosto stalo.

– Anksčiau jos buvo sudėtos pagal abėcėlę, – pasakė nuovados seržantas, – bet po to, kai, trūkus vamzdžiui, senąjį archyvo kambariuką užliejo vanduo, tvarkos ten neliko.

– Visada, po šimts velnių, randi kaip pasiteisinti, – suniurnėjo Frostas. – Jei mėgtum savo darbą, ateitum per Kalėdas ir bylas sutvarkytum.

Velsui tik to ir reikėjo.

– Aš ir šiaip dirbu per Kalėdas, – pasiguodė. – Per kiekvienas sumautas Kalėdas.

– Iš tikrųjų, – pasakė inspektorius. – Buvau užmiršęs... Galėjai priminti anksčiau. – Jis perskyrė aplankus į keturias krūveles ir visiems išdalijo. – Ieškosime Sidnio Snelo bylos.

– Kieno? – perklausė Kesidis. Pavardė jam buvo girdėta.

– Sidnio Snelo – Šliužo Sido, vaikų prievartautojo. Jis apsimetinėdavo gydytoju.

Kesidis prisiminęs spragtelėjo pirštais.

– Sykį vienai motinai prisistatė esąs iš Sveikatos apsaugos ministerijos, skiepijąs vaikus.

– Skiepijąs? – nusistebėjo Liza.

– Taip. Iškrypėlis. Jis kaifuodavo, adatomis badydamas užpakaliukus ar putlias rankutes. Matydamas kraują, girdėdamas verksmą, lytiškai pasitenkindavo.

– Leisdavo vaistus į ranką ar sėdmenis? – vis dar negalėjo patikėti seržantė.

– Švirkšte būdavo vanduo, ne vaistai, – paaiškino Frostas. – Jam magėjo pamatyti kraują. Kol sugavome, spėjo subadyti šešis ar septynis vaikus. Anksčiau motinoms su vaikais vežimėliuose demonstruodavo savo grožybes.

– Šįryt skambino kelios moterys, – įsiterpė Velsas. – Pranešė apie ekshibicionistą parke.

Liza pasilenkė ir, paėmusi nuo savo stalo prispausdintą lapą, piktai sumosavo juo seržantui prieš nosį.

– Prašiau visų žinomų vaikų tvirkintojų sąrašo. Kodėl čia nėra Snelo pavardės?

– Todėl, kad jis – jau praeitis, – atkirto Velsas. – Snelas veikė prieš dešimt... vienuolika metų...

– Vis tiek reikėjo įrašyti, – pertraukė jį seržantė.

– Jei leistum man užbaigti, pasakyčiau šit ką. Snelas Dentone nebegyvena. Prieš kokius penkerius metus išėjęs iš kalėjimo, persikėlė kažkur šiauriau. Labai jau daug tėvų norėtų tam iškrypėliui įkrėsti, jeigu jis išdrįstų čia pasirodyti.

– Šit kaip? – nusivylusi pratarė Liza. Ji tikėjosi, kad Frostas bus užėjęs pėdsaką, ir nepasitenkinimą dabar nukreipė į inspektorių. – Tuomet kokio velnio gaištame laiką, ieškodami Snelo bylos?

– Įtariu, kad jis gali būti patyliukais grįžęs į Dentoną, – atsakė Frostas. – Gali būti, kad vakar jį mačiau.

– Ir, žinoma, nesiteikei kam nors apie tai bent užsiminti, – sarkastiškai pakomentavo Kesidis.

– Nebuvau tikras, – pasiteisino inspektorius, vartydamas aplankus. – Paskutinį kartą Snelą buvau matęs prieš dešimt metų.

– Štai! – ūmai šūktelėjo Velsas ir pamėtėjo Frostui vieną aplankų.

Inspektorius nupūtė dulkes ir, atvertęs viršelį, įsižiūrėjo į vidinėje jo pusėje prisegtą nuotrauką. Iš jos rūsčiai žvelgė apvaloko veido į ketvirtą dešimtį vos įžengęs vyriškis. Frostas įrudusiu pirštu dūrė į fotografiją. – Jis! Vakar tikrai mačiau Snelą.

– Jūs įsitikinęs? – paklausė Liza, kuriai niežėjo nagai ką nors suimti.

– Taip. Prabėgo dešimt metų, bet tos kiauliškos akutės nepasikeitė.

– Prieš dešimt metų jis gyveno su motina. Tikras lepūnėlis. – Nuovados seržantas, palinkęs Frostui virš peties, dūrė į byloje nurodytą adresą. –

Parnelo blokas 39. Nežinau, ar mamytė ten tebegyvena.

Liza čiupo savo rankinę ir patikrino, ar joje tebėra miesto planas.

– Nuvažiuosiu ten, ir žinosime.

– Palūkėk! – Dabar jau panižo Kesidžiui. Jis įdėmiai skaitė suėmimo protokolą. – Inspektoriau, būsi šį tą pražiopsojęs. – Padavė raštą Frostui.

– Na kas ten? – paklausė šis, greitomis peržvelgdamas protokolą.

– Snelas, dėdamasis gydytoju, nešiodavosi tikrą medicininį krepšį.

– Taip, prisimenu.

– O ar prisimeni, ką jame laikė?

Frostas patraukė pečiais.

– Švirkštus, tvarsčius, jodo...

– Ir chloroformą, – patenkintas savimi, pridūrė Kesidis ir parodė punktą suėmimo protokole.

Inspektorius net švilptelėjo.

– Iš tikrųjų, rupūžėle! Buvau pamiršęs...

– Chloroformą? – perklausė Liza.

– Taip, bet neturėjome įrodymų, kad Snelas juo naudotųsi, – atsakė Frostas. – Regis, jo dėdė buvo daktaras. Kai šis numirė, Šliužas Sidas nudžiovė velionio medicininį krepšį. – Inspektorius susimąstęs ėmė žįsti nykštį. – Chloroformas! Sunku patikėti, kad mums galėtų šitaip pasisekti, bet daug išloštume, jei Sidnis ir mažylius subadė, ir Diną Andersoną nužudė. – Atsistodamas jis paskelbė: – Vairuosiu aš.

– Važiuoju kartu, – sagstydamasis švarką, pasakė Kesidis. Tokios progos praleisti jis negalėjo. Jau

įsivaizdavo, kaip tyčia kukliai prasitars Maletui: „Įveikiau dar dvi bylas. Pastebėjau protokole paminėtą chloroformą ir liko tik sudėti du su dviem..."

– Važiuoti trise tikrai neverta, – paprieštaravo Frostas.

– Seržantė Mod gali likti nuovadoje ir pasirūpinti tvarka, – atšovė laikinasis inspektorius.

– Byla – mano! – pasipiktinusi priminė Liza.

– Berniuko nužudymo byla – pirmenybinė, – nenusileido Kesidis. – Bus daugiau naudos, jei pagelbėsi seržantui Velsui sudėti šituos aplankus pagal abėcėlę.

Tikėdamasi paramos, moteris pažvelgė į Frostą, bet šis tik gūžtelėjo pečiais, ir jiedu su Kesidžiu išėjo. Liza griebė vieną aplankų ir iš visos sveikatos tvojo į sieną. Popieriai pasklido po visą kabinetą. Kriminalistė seržantė tikėjosi, kad bent Velsas ją užjaus. Piktdžiuga dėl to, kad šita pasipūtusi višta gavo ko nusipelniusi, nuovados seržanto širdyje grūmėsi su neapykanta Kesidžiui. Vis dėlto nugalėjo neapykanta.

– Niekšas, ir gana! – pripažino jis.

Kesidis įsuko automobilį į Parnelo bloko gatvę ir, vaikydamas dūmus, pabrėžtinai sumosavo ranka. Frostas godžiai traukė cigaretę, kurią buvo radęs įstrigusią prairusioje švarko siūlėje. Jie lėtai nuvažiavo palei sublokuotus vienodai bjaurius betoninius namus. Šie stūksojo niauriai tykūs, visoje gatvėje tvyrojo gūdi ramybė. Niekur nė menkiausio žiburio. Kesidį apėmė neviltis. Rajonas bu-

vo apleistas, pastatai stovėjo tušti, tai šen, tai ten baltavo kreida pakeverzoti užrašai: DUJOS ATJUNGTOS... ELEKTRA ATJUNGTA... VANDUO ATJUNGTAS...

– Galėjo dar užrašyti „Gyvybės palaikymas atjungtas", – sumurmėjo Frostas.

– Bet kurių galų... – žiojosi klausti jo kolega.

– Betono korozija, tas pat kaip ir Kovų gatvėje, kur pagimdė keturiolikmetė. – Frostas prisiminė apie šį rajoną skaitęs laikraštyje. – Visi gyventojai iškeldinti.

Garsiai burbėdamas apie tuščiai gaištamą laiką, Kesidis pavažiavo iki gatvės galo, kur buvo vietos apsisukti. Frosto žvilgsnis tinkamu momentu nukrypo kaip tik ten, kur reikėjo, užtat jis viename lange spėjo pastebėti už staigiai traukiamos užuolaidos žybtelint šviesą ir šmėstelint blyšką veidą.

– Kas per šviesa lange plevena?* – išdeklamavo inspektorius ir kumštelėjęs Kesidžiui parodė. – Ten kažkas yra.

Tai buvo vienintelis visoje gatvėje namas neužkaltais langais ir durimis. 39-as numeris.

Prie slenksčio keturi tušti buteliai veltui laukė pienininko. Frostas pridėjo nykštį prie skambučio mygtuko ir užgulė jį visu svoriu. Viduje šaižiai sudžeržgė. Porą kartų spyręs į duris, inspektorius sušuko:

– Policija! Atidarykite!

---

* Eilutė iš Williamo Shakespeare'o tragedijos „Romeo ir Džiuljeta" (A. Churgino vertimas).

Koridoriuje įsižiebė šviesa, bet pro purviną viršulangį ji beveik neprasimušė. Buvo girdėti, kaip kažkas lipa laiptais žemyn.

– Kas ten?!

– „Avono" prekybos agentė, – atšovė Frostas. – Nagi, Sidni, pasiskubink... šmiki tu, puikiausiai žinai, kas atėjo.

Sužvangėjo grandinėlė, blausi akis pro siaurą plyšį dėbtelėjo į Kesidžio atkištą tarnybinį pažymėjimą. Duris atidarė iš pažiūros romaus būdo, kokių keturiasdešimties vyriškis apyrečiais kaštoniniais plaukais, krintančiais ant kaktos, su chalatu ant raudondryžės pižamos.

– Kokiu reikalu? – paklausė mirksėdamas.

– Sveikas, Sidni, – išsišiepęs suulbėjo Frostas. – Seniai matėmės!

Snelas įsmeigė akis į inspektorių.

– Seržantas Frostas?! – Sutirtėjęs ankščiau susisupo į chalatą. – Tikėjausi, kad nebesusitiksime.

– Nejaugi visai nenusipelniau žmonių meilės? – niauriai paklausė Frostas ir, įžengęs į koridorių, kulnu užtrenkė duris. – Ar galime užeiti?

Viduje atsidavė pelėsiais. Snelas nusivedė pareigūnus į šaltą svetainę, apstatytą senais, išgverusiais baldais. Ant grindų stovėjo pora aplamdytų lagaminų, pūpsojo visa krūva pirkinių maišelių. Ant indaujos buvo padėta įrėminta nuotrauka: Sidnis, dar paauglys, su motina sode. Jis įjungė elektrinį dviejų strypų šildytuvą ir mostelėjo į kėdes.

– Tai gal pasakysite, kokiu reikalu atvažiavote?

– Važiuodami pro šalį, pastebėjome šviesą. Žinojome, kad priimsi mus maloniai, pavaišinsi py-

ragaičiais, – atsakė Frostas. – Oi, koks aš netaktiškas! Kaip gyvuoja tavo motutė?

Apatinė Snelo lūpa virptelėjo.

– Ji mirusi.

– Nuoširdžiai užjaučiu, – pratarė inspektorius, dar neužmiršęs, kad kadaise ta sena perekšlė savo sūneliui užtikrindavo patikimą alibi.

Snelas krumpliais pasitrynė akis.

– Dėkoju už taurų nuoširdumą, – tarė jis ir atsiduses pridūrė: – Vis dar sunku susitaikyti su netektimi.

– Ar staigiai mirė? – pasidomėjo Frostas.

Sidnis papurtė galvą.

– Beveik du mėnesius išgulėjo ligoninėje. Prieš tris savaites medikai paskambino man ir pranešė, kad vilties nebėra. Nuvažiavau nedelsdamas. Ir vis tiek pusvalandį pavėlavau. Jau buvo mirusi. – Jis užsidengė veidą delnais. – Taip ir neatsisveikinome.

– Prieš tris savaites? Ir nuo tada iš Dentono nebebuvai išvykęs?

– Niekur, – atsakė Snelas. – Bet galite nesirūpinti. Išvažiuoju dabar. Net jei norėčiau pasilikti, nebeturėčiau kur. Municipalitetas ruošiasi šitą gatvę sulyginti su žeme.

– Žiauroka šitaip tave išvaryti.

Šeimininkas inspektoriaus tarsi neišgirdo.

– Mama jiems kliudė. Nė už ką nebūtų išsikrausčiusi. Kai tik municipalitetas sužinojo, kad numirė – buvo dar net nepalaidota, – tučtuojau sukurpė įsaką nugriauti namą. Atsikratysiu mamytės daiktų, tiek čia to turto, ir rytoj pat grįžtu į Niu-

kaslą. – Jis parodė į lagaminus ir maišelius. – Taigi galite nesirūpinti – nieko blogo nepadarysiu.

– Mums rūpi ne tai, ko nepadarysi, – tarė Kesidis, nusprendęs, kad pats metas įsikišti ir jam, – o tai, ką jau esi padaręs.

Snelas suglumęs išpūtė akis.

– Gal malonėtumėte paaiškinti?

– Kai grįžai į Dentoną, jau kitą dieną buvome užversti pranešimais apie vyrą, moterims su vaikais demonstruojantį savo organą. Kaip tik taip tu kadaise darkydavaisi.

– Sutapimas.

– Sutapimo ilgos rankos, bet labai trumpas daiktas, – atkirto Frostas. – Dvi iš tų moterų sakė, kad tokio mažo koto dar nemačiusios, taigi iš karto prisiminėme tave.

Sidnio veidas smarkiai nuraudo.

– Prašyčiau neužgaulioti! – šūktelėjo jis.

– Be to, – Kesidis prašneko garsiau, kad Frostas neužmirštų, kas čia svarbiausias kvotėjas, – kažkas bado vaikus į rankas ir užpakalius. Ir tu taip darydavai, apsimetinėdamas gydytoju.

Snelas lėtai, iš pasipiktinimo drebėdamas, atsistojo.

– Aš nusikaltau prieš dešimtį metų. Buvau sučiuptas ir nubaustas. Pasimokiau. – Frostui jis pridūrė: – Kalėjime vaikų prievartautojų niekas nemėgsta.

– Nepasakyčiau, kad man jie labai patinka, – atsakė inspektorius.

– Buvau ne sykį sumuštas, apipiltas fekalijomis. Neketinu rizikuoti patirti visa tai dar kartą.

– Kur buvai šįryt, apie pusę devynių? – paklausė Kesidis.

– Čia, krausčiau motinos daiktus.

– O šį vakarą – maždaug nuo dešimtos?

– Čia. Niekur nebuvau išėjęs.

– Merginą turi? – paklausė Frostas.

– Ne.

– Vaikiną?

– Ne.

– Jeigu nebadai į vaikučius smeigtukų, nekaifuoji, klausydamasis jų riksmo, žiūrėdamas, kaip kraujas trykšta iš putlių rankelių ir užpakaliukų, kaip tada pasitenkini?

Snelas kreivai šyptelėjo, ištraukė indaujos stalčių ir, paėmęs iš jo Bibliją, pamosavo ja Frostui prieš veidą.

– Nemanau, pone Frostai, kad galite tai suprasti, bet pasitenkinu, kaip jūs sakote, Šventuoju raštu. Esu atsivertęs krikščionis.

– Bet šįryt moterims mosavai ne Biblija, – atrėžė inspektorius, – o mažuoju savo pimpinėliu.

– Kiek dar sykių turėsiu pakartoti: šįryt niekur nebuvau išėjęs... Jei norite, galiu ta pačia Biblija ir prisiekti.

– Prisiekti tu greitas, šunsnuki! – suniurzgė Kesidis.

– Įžeidinėjimo nepakęsiu! – sužaibavęs akimis, pratrūko Snelas. – Nerandate tikrojo nusikaltėlio, todėl ir mėginate visas tas šlykštybes prikabinti man, nors pastaruosius dešimt metų gyvenau dorai.

Kesidis iš kišenės išsiėmė dvi nuotraukas.

Vieną jų – dingusio berniuko – įbruko Snelui ir paklausė:

– Kur jį pasigavai?

Frostas stebėjo Sidnį labai įdėmiai ir matė, kaip veikiai jis, iš pradžių sutrikęs, atsipalaidavo. Jeigu tu, pašlemėke, vaidini, pagalvojo inspektorius, tai vaidini meistriškai.

– Niekada nesu jo matęs, – pasakė Snelas.

– O šitą? – Kesidis įdavė jam antrąją fotografiją.

Tačiau Sidnis žiūrėjo ne į ją, o į Frostą, kuris vaikštinėjo po kambarį, traukiojo stalčius ir rausėsi po juos.

– O kratos orderį ar turite? – paklausė šeimininkas.

Inspektorius atsakė lipšnia šypsena.

– Žinoma, neturime. Užsukome tik iš mandagumo.

– Na?.. – nekantriai priminė Kesidis, dūręs pirštu į nuotrauką.

Snelas į ją dorai nė nepažvelgė.

– Niekada nesu jo matęs.

– Vaikas buvo apsvaigintas chloroformu, – pasakė laikinasis inspektorius.

– Tai kas?

– Chloroformą, be kita ko, nešiodavaisi medicininiame krepšyje.

– Tikrai? Jei ir nešiodavausi, niekada juo nesinaudojau, be to, tai buvo prieš dešimt metų. Aš buvau nubaustas ir atsigręžiau į Viešpatį. Jis man atleido, tad kodėl jūs to nesugebate?

– Gal Viešpats tiesiog nežinojo, ką tu laikai stalčiuje, – atrėžė prie indaujos stovįs Frostas. Jis

iškėlė spalvotą dviejų vaikų nuotrauką. Už rankų susikibę penkiamečiai verkė. Abu buvo nuogi. Inspektorius metė nuotrauką Snelui į veidą. – Sakai, lioveisi, ar ne, Sidni?

– Visiškai nekalta dviejų mielų vaikučių fotografija. – Atrodė, kad Frosto užuomina Snelui bjauri. – Koks jūs pagedęs, jei įžiūrite joje šį tą nešvankaus!

– Aš toks pagedęs, – atšovė inspektorius, – kad, žiūrėdamas į atsivertėlį krikščionį, matau gašlų melagį!

Šeimininkas pasipiktinęs žengė į priekį. Žodžius jis išspjovė spjaute:

– Įžeidinėjimo nepakęsiu!

– Užsičiaupk ir atsisėsk! – Frostas stumtelėjo Snelą į krūtinę, ir šis nudribo ant kėdės. – O dabar atidžiai paklausyk. Mėgini pasislėpti už Biblijos, šlykštus veidmaini, nors vėl ėmeisi senų darbelių...

– Aš nieko...

– Taip, po velnių, taip! Makaluoji prieš moteris pimpalu, badai vaikučius. Deja, Sidni, tau pasisekė. Šiuo metu mes tiesiog neturime laiko tokioms šiukšlėms kaip tu. Kada išvažiuoji į Niukaslą?

– Rytoj.

– Patariu išsinešdinti iš čia su aušra, nes, jei dar bent vienas mažylis bus užpultas, jei dar bent viena moteris pamatys mikroskopinį kotą rodantį vyriškį, atsiimsi su kaupu, net jeigu būsi niekuo dėtas. Ar aišku?

– Ei, ei, palauk! – pašokdamas nuo kėdės, piktai sušuko Kesidis.

– Patylėk! – Frostas numojo į kolegą ranka. – Na kaip, Sidni?

– Prisiekiu Biblija, grįžęs į Dentoną, aš niekaip nenusikaltau, bet, kadangi neteisingai mane kaltinate, rytoj iš pat ryto išvažiuosiu į Niukaslą. Tikiuosi, liksite patenkinti.

– Gerai, – linktelėjęs atsakė inspektorius. – Lydėti mūsų nereikia.

Atsisėdęs prie vairo, Kesidis iš įtūžio ir nevilties trenkė kumščiu į prietaisų skydelį. Būtinai tam Frostui reikia ne laiku įkišti trigrašį.

– Aš jį kvočiau...

– Su tais dviem berniukais jis niekaip nesusijęs, – atsakė Frostas. – Ne tas amžius. Visi, kam daugiau kaip šešeri, Sidniui atrodo seni ir surukę.

– Iš kur, po velnių, žinai?

– Stebėjau jo veidą, kai rodei fotografijas. Supratęs, kad lenki ne prie mažylių badymo, išsyk atkuto. Taip, vaikučius lovelėse bado Snelas, bet apie tuodu berniukus jis nieko nežino.

– Tad kodėl nesuimame?

– Neturime įrodymų.

– Įrodymų galima rasti.

– Nėra kada gaišti. Gal užmiršai vaiką, kurio niekaip nerandame, dvi žmogžudystes ir tariamą ar tikrą apiplėšimą, naudojant fizinę prievartą?

– Galime prigriebti Snelą už ekshibicionizmą, – neatlyžo Kesidis. – Moterys jį atpažintų.

– Per daug rūpesčių dėl sušiktos smulkmenos.

– Mano dukters žūtis irgi buvo sušikta smulkmena, ar ne?

Frostas nuleido priekaištą negirdomis.

– Rytoj rytą jis išvažiuos ir bus nebe mūsų problema.

– Grįžęs į savo Niukaslą, tučtuojau griebsis seno amato.

– Nesirūpink. Perspėsiu tenykštį kriminalinį poskyrį. Jeigu jie gerai padirbės ir Snelą pričiups, jis prabils ir apie savo darbelius Dentone.

– Ir visi nuopelnai atiteks Niukaslui.

Frostas tik gūžtelėjo pečiais. Nuopelnai jo nedomino.

– Kad elgeisi prieš mano valią, pareikšiu oficialiai, – perspėjo Kesidis.

Inspektorius dar kartą patraukė pečiais.

– Kaip išmanai, drauguži. Gyvename laisvoje šalyje. – Jis nusižiovavo. – Gal pamėtėtum mane iki namų? – Kai jiedu, nejaukiai tylėdami, privažiavo Frosto namus, šis vėl nusižiovavo ir pasakė: – Užmigsiu nespėjęs nė atsigulti. Pavadovauk. Be būtino reikalo manęs nežadink.

Trečią ryto inspektorių pažadino įkyrus telefono skambutis ir beldimas į duris.

Reikalas buvo būtinas.

7

Buvo antra valanda ryto. Nuožmiai šalo. Mėnulis iš giedro dangaus stebėjo šerkšnotu kraštovaizdžiu važiuojantį tamsiai žalią furgoną „Ford Transit". Niršaus vėjo puldinėjama mašina įsuko į Kresvelo gatvę ir sustojo prie nedidelio vienaukščio. Greta vairuotojo sėdintis vyriškis, dvidešimt šešerių Markas Groveris, trijų vaikų tėvas, jau laukiantis ir ketvirto, išlipo ir apėjo furgoną iš galo. Atidaręs dureles, iškėlė metalinę įrankių dėžę. Uždarydamas kėbulą, patrankė į jo šoną. Vairuotojas kažką suniurnėjo, neatsigręždamas pamojo ir nuvažiavo. Groveris luktelėjo, kol automobilis dingo už posūkio, tada įsirėžęs pakėlė sunkią dėžę ir nužingsniavo namo.

Staiga jis sudrebėjo. Ne vien iš šalčio. Pasijuto stebimas. Jausmas buvo nemalonus. Groveris nužvelgė gatvę. Ant šaligatvio ribėjo vėjo purtomų medžių šešėliai, bet žmonių – nė dvasios.

Varteliai girgždėdami veriojosi. Jis pamėgino prisiminti. Juk uždarė, vakare, išvažiuodamas į darbą, tikrai juos uždarė. Kišenėje graibydamas laukujų durų rakto, Groveris nuskubėjo taku. Bet rakto neprireikė. Neužrakintas duris varstė vėjas. Buvo nutikę kažkas blogo. Labai blogo.

Įėjęs į tamsų koridorių, Groveris apčiuopė elektros jungiklį, bet staiga už nugaros kažkas gar-

siai pokštelėjo. Perkoštas galingo skersvėjo, jis nejučia paleido iš rankos įrankių dėžę ir atsigręžė. Laukujės durys užsitrenkė. Matyt, atviros buvo užpakalinės ar koks langas kitoje namo pusėje. Jis nuskubėjo į virtuvę. Taip, durys į kiemą atlapotos. Groveris dirstelėjo į lauką. Ant krūmų mėnesienoje žibėjo šerkšnas. Varteliai tvoroje, už kurios driekėsi palei valdas nutiestas takas, buvo uždaryti. Jis užvėrė duris ir užrakino. Ir tik tada pastebėjo, kad faneros plokštė, kuria, išdužus durų stiklui, buvo užtaisęs atsivėrusią skylę, atplėšta. Vinys išluptos iš medienos. Kažkas buvo čia įsilaužęs.

Groveris grįžo į koridorių ir vardu pašaukė žmoną. Užėjo į miegamąjį. Jos – nė ženklo. Tada pravėrė vaikų kambario duris. Įsiklausė... Tyla buvo gūdi. Kraupi. Jis drąsindamasis įjungė šviesą.

Priešais gyvenanti moteris niekaip negalėjo užmigti. Dar vienas siaubingas migrenos priepuolis. Ji, iš skausmo kandžiodama lūpą, dar kiek pagulėjo, paskui nubloškė antklodę, atsikėlusi priėjo prie lango ir įsižiūrėjo į tuščią mėnesienos nutviekstą gatvę. Sušvito automobilio žibintai. Netrukus po langais sustojo furgonas. Moteris, svarstydama, ar neišgėrus dar migdomųjų, žiūrėjo, kaip Markas Groveris išlipa iš mašinos ir nueina į savo namus. Veikiai ten įsižiebė šviesos. Ji dažnai matydavo Groverių vaikus žaidžiant pievelėje prie durų. Gražučiai, bet labai jau triukšmingi. Motinos jie, regis, nelabai klausė.

Ji pažvelgė į laikrodį. Penkios po dviejų. Dar šešias valandas teks be miego vartytis lovoje. Mote-

ris nuėjo prie spintelės, iškračiusi iš flakonėlio dvi tabletes, įsimetė į burną ir užgėrė vandeniu.

Veriantis, gyvuliškas riksmas išvertė ją iš lovos. Moteris vėl pripuolė prie lango. Iš vienaukščio išsvirduliavo vyras. Ant rankų jis kažką nešėsi. O Viešpatie! Vaiką. Šio rankutės laisvai tabalavo. Ar tam vyriškiui galvoj negerai? – tokiame šaltyje nešti mažylį į lauką!

Groveris kažką neaiškiai rėkavo. Moteris nesuprato ką. Jis, regis, dar ir verkė. Kituose namuose taip pat sužibo šviesos, žmonės ėmė varstyti langus. Kaimynė iš 25-ojo Groverį piktai aprėkė, girdi, pažadinsiąs jos vaikus.

Kažkas paskambino į policiją apskųsti triukšmadario. Nuobodžiaujantis Bilas Velsas išsiuntė patrulį.

Siekdamas ragelio, Frostas į duris baladojančiam konstebliui sušuko tuojau įsileisiąs.

Skambino Velsas.

– Džekai, bjaurus reikalas. Trys vaikai nužudyti lovelėse, motina dingusi, – pasakė jis.

Frostas susmuko ant kėdės.

– Kokio amžiaus vaikai?

– Vyriausiam treji, mažiausiam – vos keli mėnesiai.

– Velniai rautų, – suvaitojo inspektorius. – Šimts velnių...

Dabar jau beveik visuose namuose tvieskė šviesos, smalsūs kaimynai traukiojo užuolaidas, stebėjo sambrūzdį. Prie vienų vartelių, liūdnai linguodamos galvas, kuždėjosi kelios moteriškės su

chalatais. Vieną jų, pabandžiusią pereiti gatvę, policininkai iš karto sustabdė.

– Ponia, prašom nesiartinti. Nėra į ką čia žiūrėti.

Prie Groverių vienaukščio išsirikiavusiuose automobiliuose sėdėjo reporteriai ir fotografai, apsiginklavę brangiais japoniškais aparatais su didžiuliais, sustumiamais objektyvais. Sendis Leinas, vyresnysis „Dentono aido" korespondentas, nuo didžiųjų Londono dienraščių atstovų laikėsi atokiau, bet buvo pasirengęs nuklausyti kiekvieną tų kietų vyrukų žodį, o kartu vylėsi pasinaudoti vietinėmis pažintimis ir šnektelėti su reikiamais žmonėmis. Įvykis buvo nepaprastas, ir Leinas tikėjosi straipsnį su savo pavarde iškišiąs Londono spaudai, nors pakliūti į rytinę laidą jis nebegalėjo – per vėlu.

Vyrukas iš „BBC", į įvykio vietą atskubėjęs vienas pirmųjų, užtat furgoną pasistatęs užvis arčiausiai Groverių namų, išgėrė kavos iš termoso ir, užsikėlęs ant peties vaizdo kamerą, pasiruošė įamžinti atvykstantį kriminalistą inspektorių Frostą. Pirmiausia jis bendruoju planu nufilmavo privažiuojančią mašiną: atsikosėjęs išmetamosiomis dujomis, „Fordas" sustojo prie policijos automobilių. Tada reporteris išryškino prie vairo sėdintį inspektorių ir galiausiai, kai šis, jau išlipęs iš automobilio, nužiūrinėjo visomis šviesomis plieskiantį namą, vaizdą dar priartino.

Prie durų stovintis Maikas Pekeris, tas pats konsteblis, kuris pirmiau rado Dino Andersono lavoną, praleisdamas inspektorių, pasitraukė į šalį.

– Pone, seržantas Henlonas jau viduje.

Frostas atsigręžęs nužvelgė prie kitų namų susispietusius žmones ir pasakė:

– Nestypsok čia be darbo, sūnau. Apeik kaimynus... pasišnekėk... Beveik visa gatvė šiaip ar taip sukilusi. Nereikės gaišti iš ryto.

Apsidžiaugęs, kad gali nuveikti ką nors naudingo, jaunasis pareigūnas nuskubėjo vykdyti užduoties.

Budintis policijos gydytojas nekantriai laukė inspektoriaus koridoriuje. Pilkas kiliminis takas čia buvo užklotas polietilenu. Iš už durų kitame gale sklido sielvartingos aimanos.

– Tėvas, – paaiškino gydytojas. – Šokas. Sugirdžiau nestiprių raminamųjų, bet reikia vežti į ligoninę. Greitoji turėtų netrukus atvažiuoti.

– Galiu su juo pasišnekėti?

– Nepatarčiau. Be to, veikiai jis šiaip ar taip išsijungs.

Frostas linktelėjo esą pritardamas, nors iš tikrųjų ketino tėvą apklausti, kai tik išvažiuos gydytojas.

– Kas padaryta vaikams? – pasiteiravo.

– Uždusinti, greičiausiai pagalve užspaudus veidą. Mirę maždaug prieš dvi, tris valandas. Kviesk patologą.

– Draisdeilis jau važiuoja, – atsakė inspektorius.

– Na tuomet išsiversite ir be manęs.

Gydytojas čiupo savo lagaminėlį ir suskubo pasišalinti. Vidaus reikalų departamento patologo jis, kaip ir Frostas, nemėgo.

Pro duris, už kurių vis netilo dejonės, išėjo Henlonas. Įprastai linksmas, šįkart jis atrodė sukrėstas.

– Baisu, Džekai, tiesiog baisu! Trys vaikučiai nužudyti, jų motina dingusi.

Inspektorius atsišliejo į sieną ir išsiėmė cigaretes. Tokių bylų jis neapkentė.

– Motina išžudė vaikus ir pabėgo? Bene jai galvoj pasimaišė. Tikiuosi, paieška jau paskelbta?

– Žinoma. Aprašą išplatinau.

Kad atkustų kraujotaka, Frostas pasitrynė delnus. Mirtimi alsuojantys namai atrodė pasiutusiai šalti. Nors lauke, kur stūgavo pjūkladantis vėjas, buvo dar žvarbiau.

– Kaip apsirengusi ji išėjo? – paklausė inspektorius. – Ar bent su paltu?

– Net nenutuokiu, – atsakė Henlonas. – Kol kas nėra nė vieno liudininko, mačiusio ją išeinant.

Kabykloje koridoriuje tvarkingai kabojo drabužiai: vyriški lietpaltis ir gobtuvuota striukė, keli spalvingi vaikiški paltukai ir raudonas šiltas, vilnonis paltas su didelėmis juodomis sagomis. Frostas apčiupinėjo jo kišenes ir išėmė zomšinę piniginę. Joje buvo apie devyniolika svarų.

– Arturai, veikiausiai ji būtų vilkusis šitą paltą. Taigi panašu, kad išskubėjo be jo ir be pinigų, gali būti – pusnuogė. Jei greitai tos moters nerasime, ji sušals į ragą. Ar ji turi kokių netoliese gyvenančių draugių arba giminaičių, pas kuriuos galėjo nueiti?

Henlonas bejėgiškai skėstelėjo rankomis.

– Kol kas vyras nepasakė nieko rišlaus, kaimynai – nieko naudingo. Tik tai, kad labai užsidariusi ir mylėjo vaikus.

– Tiek to. Abejoju, ar ji nuėjo pas ką nors ir pasakė: „Gal galite mane kelias dienas priglobti? Išgalabijau vaikus.“ Vargu.

– Eime, užmesi akį į lavonėlius, – pasiūlė seržantas.

Frostas godžiai įtraukė dūmą.

– Nėra ko skubėti – jie niekur nebepabėgs. – Išsikosėjęs jis pridūrė: – Pirmiau išklok faktus.

– Tėvai – sutuoktiniai. Markas Groveris, dvidešimt šešerių...

– Ar jis ir triukšmavo?

– Taip, tėvas mažylius ir rado, – linktelėjęs atsakė Henlonas. – Dingusioji – Nensė Grover, dvidešimt vienų. Trys vaikai, du berniukai ir mergytė. Vyriausiam treji. Mergaitė – mažoji, jai vienuolika mėnesių. Visų aplinkybių dar nežinau, bet, kaip suprantu, Markas dirba laisvai samdomu kilimų klojėju. Iš namų jis išvažiavo šįvakar aštuntą. Turėjo skubaus darbo.

– Tai bent tinkamas metas kloti suknistus kilimus!

– Ir aš taip pamaniau. Tad štai, namo jis grįžo naktį, tuojau po dviejų. Pagrindinės durys buvo atviros. Užpakalinės – taip pat. Įpuolė į vaikų kambarį... – Henlonas pasitempė. – Pats pažiūrėk, ką rado.

Frostas dar sykį užsitraukė dūmą ir pro tarpdurį išmetė nuorūką laukan.

– Eime, – pratarė.

Seržantas atidarė melsvai nudažytas duris ir jiedu suėjo į nelabai erdvų kambarį. Sienos čia buvo apmuštos vaikiškais tapetais, grindys išklotos patvariu rudos ir oranžinės spalvų kilimu, šis dabar taip pat uždengtas polietilenu. Prie dviejų lovelių žemais kraštais stovėjo mažylės lovytė –

aukštais. Frostas susizgribo tykinąs prie jų sulaikęs kvapą, tarsi bijodamas vaikučius pažadinti. Priėjęs artimiausiąją lovelę, jis palietė šaltą kiek išbrinkusį berniuko skruostą. Vaikui, apvilktam balta trikotažine pižama su Denio Kankintojo* atvaizdais, galėjo būti ne daugiau kaip treji. Gulėjo jis ant apkloto.

– Vardu Denis, – švelniai pasakė Henlonas. – Trejų.

– Ar tėvas jį taip ir rado, ant antklodės?

– Ne. Kai atvažiavome, Markas laikė nebegyvą vaiką ant rankų. Vos atėmėme. Mes jį šitaip paguldėme.

Inspektorius linktelėjo. Kambaryje tvyrantis „Johnson's Baby" miltelių kvapas priminė jam kinę slaugę. Dieve, nejaugi į jos namus jie buvo nuvažiavę taip neseniai, vos vakarykščią naktį?

Jiedu su Henlonu perėjo prie kitos lovelės palei langą. Joje gulėjo antrasis berniukas, šviesiaplaukis šiek tiek labiau nei brolio ištinusiu veidu. Buvo plačiai atsimerkęs, ant ausų ir nosies tamsavo kraujo dėmelės. Antklodė užtraukta iki pat smakriuko.

– Džimis, dvejų, – sumurmėjo seržantas.

Frostas sudrebėjo ir palingavo galvą.

– Varge vargeli!..

Lovūgalyje ant užklodo gumbsojo sumaigyta pagalvė su vos įžiūrima dėme per patį vidurį. Ja ir buvo uždusinti visi trys vaikai.

---

* Populiarių vaikiškų filmų veikėjas.

Išgirdęs atvažiuojant automobilį, inspektorius pažvelgė pro langą, bet paaiškėjo, kad atvyko ne patologas. Kieno tas juodas „Vauxhallas", Frostas iš karto nesumojo.

Sustirusiomis kojomis ant šaligatvio trypčiojąs Sendis Leinas nužvelgė už Frosto automobilio sustojusį juodą „Vauxhallą". Iš šio išlipęs vyriškis pastebėjo žurnalistus ir susiraukė. Atrodė matytas. Kesidis! Kriminalistas seržantas Kesidis, prieš ketverius metus, po to, kai jo duktė žuvo parblokšta automobilio, iš Dentono perkeltas į kitą skyrių. Tad ką jis veikia čia? Sendis nutarė reikėsiant pasidomėti.

Mažučiukė mergaitė lovytėje buvo panaši į lėlę. Ant apkloto sudėtas rankeles slėpė rausvų naktinių rankovės.

– Linda, vienuolikos mėnesių, – pasakė Henlonas.

Frostas labai atsargiai prilietė blyškius žandukus. Šie buvo sustingę. Pasijutęs bejėgis, inspektorius įsižiūrėjo pro langą. Vos tramdė ašaras. Ir kurių galų jam prireikė tapti faru?

– Vargšelė, – suniurnėjo jis. Tiesiog nesumetė, ką dar galėtų pasakyti.

Išgirdęs prie laukujų durų kažką barantis, Frostas išėjo į koridorių. Čia Kesidis vainojo jaunąjį konsteblį Pekerį.

– Buvo prisakyta budėti prie durų, kad žiopliai nelandžiotų! – griaudėjo laikinasis inspektorius.

– Jei koks ir užsuktų, kaipmat išgrūstume

laukan, – pasakė Frostas. – Tai aš paprašiau konsteblio užrašyti kaimynų liudijimus.

– O aš jam įsakau sergėti įėjimą, – atkirto Kesidis.

Inspektorius užjaučiamai į Pekerį žvilgtelėjo, bet nutylėjo. Neketino rietis dėl niekniekių, kai namuose nužudyti trys mažyliai. Ūpo juokauti irgi nebuvo. Jei būtų žinojęs, kad Kesidis prisistatys, mielai būtų perleidęs bylą jam.

Laikinajam inspektoriui nepatiko, kad Frostas sugebėjo įvykio vietoje atsidurti pirmesnis. Henlono lydimas Kesidis užsuko į vaikų kambarį, bet netrukus jiedu grįžo į koridorių ir tada jau visi trys suėjo į miegamąjį. Didelė dvigulė lova su ryškiai raudona pūkine antklode ir tokios pat spalvos pagalvėmis, ant kurių kūpsojo sulankstyti naktiniai ir pižama, buvo nepaklota.

Frostas nuėjo prie lango ir, praskyręs veliūrines užuolaidas, pažvelgė į visame name žibinamų šviesų nutviekstą kiemą. Už jo iki pat horizonto driekėsi laukai ir miškai. Inspektorius ne iš karto sumojo matąs golfo lauką, kitapus kurio gyveno Maleto draugas, subadytosios mergytės tėvas.

– Reikia apieškoti golfo lauką. Moteris galėjo nuklysti ten, – pasakė Frostas.

– Jau ieško, – atsiliepė Henlonas ir parodė tolumoje klydinėjančias žiburiukų dėmeles.

Visi trys perėjo į svetainę. Nužudytųjų vaikų tėvas sėdėjo prie stalo ir spoksojo tiesiai priešais save. Vaistai pagaliau suveikė, tad buvo kiek aprimęs, vis dėlto protarpiais spazmingai sudrebėdavo ir, regis, nevalingai imdavo pirštais barbenti į

stalviršį. Ant nešvarios riebaluotos zomšinės vyriškio striukės priešakio Frostas pastebėjo kraujo drūželę.

– Susitepė, kai nešiojo sūnų ant rankų, – šnipštelėjo Henlonas.

– Užplikykite kuris nors arbatos, – paprašė inspektorius ir, prisitraukęs kėdę, atsisėdo priešais nelaimingąjį. – Pone Groveri, aš Frostas, esu policijos pareigūnas.

Atrodė, kad inspektoriaus vyriškis nemato. Nors lūpos sukrutėjo, sakyti Groveris nesakė nieko.

– Pone Groveri...

Pakalbintasis lėtai kilstelėjo galvą, jo skruostai buvo ašaroti.

– Mano vaikučiai, – pratarė jis. – Ji juos išžudė.

Frostas užuodė alkoholį. Matyt, kas nors sugirdė bėdžiui viskio.

– Pone Groveri, kas išžudė? – paklausė inspektorius.

– Ta kalė... prakeikta kalė...

Vyriškis suskato, lyg ką smaugdamas, gniaužyti pirštus.

– Ar apie savo žmoną kalbate?

Groveris įsistebeilijo į Frostą, tarytum tik dabar jį išvydęs.

– Kas jūs toks? – Paklausęs pasviro į priekį, susiėmė už galvos ir pratrūko kūkčioti.

Nejaukiai pasijutęs inspektorius pasimuistė ir susirado kišenėje nuorūką. Naudos iš Groverio tikėtis nevertėjo. Kurgi sumauta greitoji? Sulig ta mintimi lauke vėl kilo kažin koks sambrūzdis. Pirmiau pasibeldęs, galvą pro duris kyštelėjo Pekeris.

– Inspektoriau, atvažiavo greitoji. Be to, žmogus čia sakosi galįs mums padėti. Filas Kolardas. Dirba su Groveriu. Šiąnakt parvežė jį namo.

Tasai Kolardas, praplikęs pilvūzas, arti keturiasdešimties, nepatiko Frostui iš karto.

– Markai, juk čia koks nors nesusipratimas, ar ne? O Dieve, Markai, pasakyk, kad tai – netiesa! – prapliupo Filas su pataikūniška rūpesčio išraiška veide.

Groveris pažvelgė į jį ir nusišypsojo. Šypsena buvo šiurpi, šalta.

– Vaikai negyvi, – visiškai paprastai ištarė jis. – Visi trys. – Pamatęs sanitarą, atsistojo. – Važiuosiu į ligoninę.

Į nieką daugiau nė nedirstelėjęs Groveris drauge su mediku išėjo iš kambario. Tuojau pat sutvyksčiojo blykstės, nelaimingą tėvą apspito žurnalistai.

Frostas parodė į kėdę, ant kurios dar ką tik sėdėjo Groveris, ir paklausė:

– Na, pone Kolardai, kuo jūs čia dėtas?

– Markas – geriausias mano draugas. Lankėme tą pačią mokyklą, o dabar kartu dirbame.

– Klojate kilimus?

– Taip.

– Tad ką galite papasakoti?

– Ne kažin ką. Įprastai vakarais mudu užsukame į aludę, bet šįvakar, tuojau po septynių, paskambino darbuotojas iš parduotuvių įrangos firmos ir paklausė, ar nepadarytume vieno skubaus darbo.

– Kokio?

– Reikėjo pakloti kilimus restorane „Bonlio" prekybos centre. Rytoj jis iškilmingai atidaromas po rimtos rekonstrukcijos. Juostą kirps pats Deividas Džeisonas. Kilimai buvo užstrigę uosto muitinėje ir į prekybcentrį atkeliavo tik po dešimtos. Taigi firma norėjo, kad padirbėtume per naktį. Pasiūlė po du šimtus į rankas. Aišku, sutikome.

Į duris vėl pasibeldė Pekeris. Šįsyk jis atnešė arbatą. Išpilstęs ją į virtuvėje rastus puodukus, ant stalo padėjo maišelį su cukrumi. Padėkojęs Frostas linktelėjimu paragino Kolardą pasakoti toliau.

– Tuojau po aštuonių užvažiavau paimti Marko. Nensė sėdėjo čia surūgusi, bet bartis nesibarė, tylėjo užsiraukusi... užtat vaikai rėkė, verkė.

– Kuo ji buvo nepatenkinta?

– Sakė bijanti likti visą naktį viena. Niekada nenorėdavo pasilikti vienumoje, net jei valandai, kitai eidavome su Marku į aludę. Tai va, maždaug penkiolika po aštuonių nuvažiavome į „Bonlį" ir pradėjome kloti patiesalus, tvirtinti lentjuostes. Penkios po dešimt atvežė naujuosius kilimus. Plūkėmės kaip prisukti, ir maždaug be dešimt dvi visi kilimai buvo patiesti. Parvežiau Marką, išleidau prie vartelių ir grįžau namo. Vėliau, išgirdęs kaukiant jūsiškių sirenas, išėjau apsidairyti ir kažkas man pasakė, kad Nensė išžudė vaikus. Negaliu tuo patikėti.

– Ar ji yra grasinusi iškrėsti ką nors tokio?

– Grasindavo nusižudysianti, sumautų dramų čia netrūko. Bet kad vaikus... Ne, niekada.

Frostas parodė Kolardui prieškambaryje kabantį raudoną paltą.

– Ar šitą Nensė įprastai vilkėdavo?

– Markas padovanojo jį pernai, per Kalėdas, – linktelėjęs atsakė liudininkas.

– Nenumanote, kur ji galėtų būti?

Kolardas sučiaupė lūpas ir papurtė galvą.

– Žmonės kalba, kad Nensė išnešė mieles, bet kur – neįsivaizduoju. Ji neturi kur bėgti.

– Gal pas kokią draugę... ar giminaičius?

– Draugių ji neturi. Keistuolė tokia, nuolat paniurusi. Giminės? – Kolardas patraukė pečiais. – Nežinau. Kai Nensei buvo keturiolika, motinos sugyventinis pradėjo prie jos kabinėtis, tada mergaitė pabėgo iš namų. Taip ir nebegrįžo.

Frostas gurkštelėjo arbatos.

– Pone Kolardai, ar kas nors iš „Bonlio" paliudys, kad buvote ten iki dviejų? Tai tik formalumas.

– Naktinis sargas. Jis budi iki šešių. – Staiga vyriškis suprato užuominą. – Nejaugi manote?..

– Pone Kolardai, juk sakiau, tai tik formalumas, – nusišypsojęs patikino inspektorius. – Privalome patikrinti kiekvieną smulkmeną, kiekvieną asmenį, nesvarbu, kaltas jis ar ne. – Padėkojęs Frostas paleido Kolardą ir užsidegė cigaretę. Henlonui jis pasakė: – Tą bėdulę moterį jau beveik užjaučiu. Trys vaikai, nė vienos draugės ir naktimis, kai nesėdi aludėje, dirbantis vyras.

– O man jos nėmaž negaila, – atsakė kriminalistas seržantas. – Vaikams visas gyvenimas buvo prieš akis, o ji atėmė jį.

– Matyt, Arturai, kažkas joje nutrūko.

Inspektorius pakėlė prie lūpų puoduką ir susizgribo, kad šis – vaikiškas. Ant jo buvo užrašyta:

DENIS. Frostas padėjo puodelį ant stalo ir dar pastūmė į šalį. Arbatos jis nebenorėjo.

Liepęs Koljeriui paskambinti į „Bonlio" prekybos centrą, inspektorius pasiruošė išklausyti Džordaną, kuris grįžo apėjęs kaimynus.

– Nensė nė su kuo nebendravo, – pradėjo pasakoti konsteblis. – Juodu su vyru nuolat riedavosi. Vienas kaimynų ir šįvakar, kelios minutės po septynių, girdėjo juos kivirčijantis. Kita liudininkė sako girdėjusi barantis prieš pat vidurnaktį, bet neįsitikinusi, kad triukšmauta tikrai šitame name. Štai kas dar: moteris iš 22-o namo prieš kelias dienas nusirenginėdama pastebėjo į ją pro langą žiūrintį vyrą.

– Ar į mus ji kreipėsi? – paklausė Kesidis.

– Nesikreipė. Pamanė, kad to žmogaus vis tiek neieškosime.

– Kaip gerai ji mus pažįsta, – suniurnėjo Frostas. – Žiūrovą apibūdino?

– Ne. Ji surikusi ir anas pabėgęs.

– Ačiū, konstebli. Nieko gero mums nepasakei, – tarė inspektorius ir atsigręžė į Koljerį, kuris pranešė, kad prisiskambinti į „Bonlį" nepavykę, mat ten įjungtas atsakiklis. – Tegul kas nors ten nuvažiuoja. Mums reikia žinoti, kada konkrečiai Kolardas ir Groveris į „Bonlį" nuvažiavo ir kada išvažiavo. Be to, būtina patikrinti, ar tikrai visą laiką buvo ten.

– Džekai, nejau manai, kad tiedu gali būti kaip nors įsivėlę? – paklausė Henlonas.

– Maletas pasiūlė man įvairovės dėlei padirbėti kruopščiai ir pažiūrėti, ar patiks, – atsakė Frostas. – Šit ir stengiuosi.

Kesidis, stovėdamas nuošaliai, tylomis išgėrė arbatą ir grįžo į vaikų kambarį. Norėjo gerai apsidairyti. Palinkęs virš Denio lavonėlio, jis beveik išsyk pastebėjo tai, ką dirbantis Frostas buvo pražiopsojęs. Ant pižamos rankovės, šiek tiek aukščiau alkūnės, tamsavo dėmelė. Kraujas! Laikinasis inspektorius nušvito. Labai atsargiai kilstelėjęs vaiko ranką, jis tol smaukė rankovę, kol ant žasto išvydo mažytį šašiuką. Veikiausiai Deniui Groveriui buvo įdurta smailiu įrankiu, kaip ir anai mergytei, Maleto draugo dukrelei. Kesidis užsmaukė rankovę ir nuleido rankutę. Ką daryti? Jis kreivai nusišypsojo ir nutarė šią įdomią aplinkybę kol kas laikysiąs paslaptyje. Pasijuto laimingas – pirmą kartą nuo tada, kai sugrįžo į Dentoną.

Kai jis įėjo į svetainę, Frostas bukai spoksojo į lubas.

– Perimu bylą, – pasakė Kesidis.

– Ačiū. – Inspektorius pasistengė padėkoti kuo santūriau, nors, atsikratęs tokios bylos, tik apsidžiaugė. Vargu ar, suimdamas vargšę motiną ir pasiųsdamas į psichiatrijos ligoninę, patirtų didelį malonumą.

Koridoriuje jis susidūrė su Liza.

– Atleiskite, pavėlavau, – atsiprašė moteris. – Pasiklydau. Niekaip negalėjau rasti Kresvelo gatvės.

– Verčiau atsiprašyk vyručio, kuris išspyrė tave iš kabineto, – atsakė Frostas. – Dabar vadovauja jis.

Lauke inspektorių apipuolė žurnalistai, bet jis jų klausimų tarsi negirdėjo. Atvažiavo juodas, blizgus „Rolls-Royce" ir reporterių dėmesys nukrypo į

jį. Draisdeilis ir jo padėjėja suėjo į namą, akinami blyksčių. Netrukus šios vėl sutvyksčiojo, mat lavoninės darbuotojai išnešė kūnelius, tokius mažus, kad visiems trims užteko vieno karsto.

Frostas važiavo palei sklypais juodą, sklypais mėnesienos pasidabruotą golfo lauką. Virš klubo vėjyje plazdėjo vėliava. Žiburiukai po lauką nebeklaidžiojo. Bevaisė moters paieška buvo nutraukta.

Ji galėjo nuklysti į Dentono mišką, tad inspektorius nusprendė prasukti jo pakraščiu. Protarpiais automobilio žibintai apšviesdavo per kelią skuodžiančius smulkius gyvūnus, bet moters Frostas taip ir neišvydo. Perimtas drebulio, jis įjungė šildymą. Sykį, akies krašteliu pastebėjęs už krūmo kažką baltuojant, staigiai sustabdė automobilį. Aptiko tik vėjo blaškomą plastikinį maišelį.

Kai įsuko į Pirties gatvę, tolumoje sušvito mėlynas nuovados žibintas. Ilgai negalvojęs Frostas nutarė darbovietėje būsiant šilčiau nei tuščiuose namuose ir įvažiavo į stovėjimo aikštelę. Naktį nuovadoje buvo visai jauku, telefonai tylėjo, jis galėjo netrukdomas vaikščioti po tuščius kabinetus ir raustis kolegų gautųjų dokumentų dėkluose, šitaip iššniukštinėdamas visas naujienas. O svarbiausia, žinojo tokiu metu nepasipainiosiąs kliaučių visur ieškančiam Maletui.

– Koks baisus tų vaikelių likimas, – imdamas pasiūlytą cigaretę, sumurmėjo Velsas.

– Aha, – pritarė Frostas. – Arbatos bus? – paklausė, atsikandęs nuovados seržanto atsinešto

sumuštinio su tunais. Valgyklėlę atidarystik penktą, taigi žmonėms, dirbantiems naktinę pamainą, teko manytis patiems.

Velsas koja nuspaudė mygtuką. Į tinklą virdulys buvo įjungtas jau anksčiau.

– Ar sakiau, kad Maletas vėl paskyrė man dirbti per Kalėdas?

– Taip, regis, minėjai, – atsakė Frostas.

Pastaruoju metu nuovados seržantas daugiau apie nieką ir nekalbėjo. Bet Frostas jo neužjautė. Pats dirbo per kiekvienas Kalėdas ir neėmė į galvą. Jam tai būdavo įprasti darbadieniai su šiokiu tokiu privalumu – skyriaus viršininkas tomis dienomis kaip tik poilsiaudavo.

– Ketinu rimtai su juo pasišnekėti, – toliau burbėjo Velsas. – Daugiau engiamas nesileisiu. – Jis paėmė nuo stalo popieriaus lapą su išspausdinta informacija ir padavė inspektoriui. – Štai dingęs berniukas pastebėtas dar du kartus – Mančesteryje ir Sanderlande.

– Ačiū, – niauriai pratarė Frostas ir įsidėjo lapą į kišenę. – Po kelių valandų pradėsime košti kanalus ir ežerus. Kas žino, kiek nugaišusių šunų ir arklių ištrauksime. – Žiūrėdamas, kaip Velsas deda į puodukus arbatos pakelius ir pila karštą vandenį, jis vėl užsigalvojo apie nelaimę Kresvelo gatvėje. – Tvarkingi namai... vaikiukai gerai prižiūrėti... švariai aprengti... žaislų be skaičiaus... – Inspektorius atsiduso. – Vargšė moteris. Verčiau jau rastume ją nebegyvą. Kaip reikėtų gyventi, išžudžius savo vaikus?

Velsas supratingai palingavo galvą ir padėjo ant stalo pakuotę pieno. Staiga, kažką išgirdęs, nustėro. Regis, trinktelėjo automobilio durelės.

– Ar tik ne Maletas bus atvažiavęs?

– Tyčia mane gąsdini, – papriekaištavo Frostas.

Vis dėlto pro duris iš tiesų įžengė išsipustęs, uniformuotas, švariai nusiskutęs Maletas.

– Tiesiai iš Kresvelo gatvės, – pasiskelbė jis.

– Taip, taip, žinoma! – sulinksėjęs atsiliepė Frostas. Veikiausiai Kesidis bus pranešęs dėmesio ištroškusiam Maletui, kad ten sulėkė žurnalistai su japoniškais fotoaparatais, kainuojančiais gal pusę milijono. – Ar gerai, viršininke, prisifotografavote?

Maletas pasiglostė ūsus.

– Pamaniau, ieškant dingusios trijų vaikų motinos, būtų visai pravartu pasinaudoti televizija. – Jis išdidžiai šyptelėjo. – Pasirodėme puikiai. Laidą žmonės matys per pusryčius.

Vargšai žiūrovai, pagalvojo Frostas, į dribsnius paskui nė pažiūrėti negalės.

– O, arbata! – nudžiugo skyriaus viršininkas. – Seržante, šauniai nuspėjote, kad atvažiuoju! Nusinešiu į kabinetą, – pasakė, imdamas Velso puodelį. – O su jumis, Frostai, pasikalbėsime mano kabinete... tučtuojau! – rūsčiai pridūrė Maletas ir išėjo iš priimamojo.

– Bus suskaičiavęs cigaretes, – persigandęs sukuždėjo Frostas.

– Tik manęs neįpainiok. Aš niekuo dėtas, – atšovė Velsas ir skubiai sumaigė smilkstančią cigaretę.

Vis dėlto ne cigaretės Maletui rūpėjo.

– Sėskite, – amtelėjo jis – kaip visada per vėlai. Inspektorius jau sėdėjo ant interesanto kėdės. Puodelį su karšta arbata buvo pasidėjęs ant lakuoto stalviršio. Maletas skubomis pakišo po puoduku sugeriamąjį popierių. – Kesidžio nuomone, gali būti, kad nelaimėlius vaikučius išžudė ne motina.

– Šit kaip? – nusistebėjo Frostas. – Tai man naujiena.

– Laikinasis inspektorius mano, kad šis atvejis labai panašus į tuos, kuriuos tiriame pastarosiomis savaitėmis.

– Panašus atvejis?! Šitie vaikai uždusinti!

– Ant vyriausio berniuko žasto esama dūrio žymės.

– Aš jokios žymės nepastebėjau, – susiraukęs prisipažino Frostas.

– Užtat Kesidis pastebėjo. Laimė, jis vėl dirba mūsų skyriuje, antraip balažin kokius svarbius įkalčius pražiopsotume.

– Vaikams nuolat pasitaiko susitrenkti, nusibrozdinti, – mėgino prieštarauti inspektorius.

– Berniukui įdurta, – atkakliai pakartojo Maletas. – Po mirties – tai patvirtino Vidaus reikalų departamento patologas.

Šunsnukis Kesidis tyčia nuslėpė tą aplinkybę, pamanė Frostas. Balsu jis pasakė:

– Kai rasime motiną, neabejoju, ji papasakos, kaip viskas buvo.

– Jei motina išvis kuo nors dėta. Kesidis įtaria Sidnį Snelą.

– Snelą? Nesąmonė!

– Frostai, įvertinkite sutapimus. Snelas mėgaujasi, badydamas mažiems vaikams į rankas ir užpakaliukus. Šiuo atveju berniukui įdurta į žastą. Dar Snelas mėgaujasi, pro langus stebėdamas nusirengiančias moteris. Lyg tyčia Kresvelo gatvėje užregistruotas kaip tik toks atvejis. Pirmiau įdurta mergytei vienaukščiame prie golfo lauke... Groverių namas taip pat vienaukštis, taip pat prie golfo lauko. Negalime nekreipti dėmesio į tokią daugybę sutapimų.

– Snelas pasitenkina, ant putlių rankelių ir kojelių matydamas kraują. Pagalvėmis vaikų jis nedusina.

– Visada būna pirmas kartas, – atkirto Maletas. – Koks nors netikėtumas galėjo išmušti Snelą iš pusiausvyros. Tarkime, vaikai prabudo ir pratrūko klykti. Jis supanikavo ir, pagriebęs priegalvį, mėgino juos nutildyti.

– O kas nutiko Nensei Grover?

– Kesidis mano, kad Snelas galėjo nužudyti ir ją, jei, išgirdusi triukšmą, įėjo į kambarį ir jį užklupo.

– Nužudė motiną ir pasiėmė lavoną su savimi, kad kas nors, už jo užkliuvęs, nepargriūtų?

Maletas tik numojo ranka.

– Smulkmenų kol kas nežinome.

– Toji moteris išžudė savo vaikus ir pabėgo, – kategoriškai pareiškė inspektorius. – Snelas čia niekuo dėtas.

– Tikiuosi, neklystate, mat, jei klystate, jums atsirūgs, – pasakė Maletas. – Kaip suprantu, Kesidis norėjo, kad Snelą suimtumėte, bet jūs paleidote jį. Ar galėčiau paklausti kodėl?

– Kai šitiek darbo, nematau reikalo terliotis su tokiu menkysta kaip Snelas. Tegul jį doroja Niukaslas.

Vyriausiasis inspektorius gurkštelėjo arbatos.

– Jeigu išaiškės, kad mažylius nužudė žmogus, kurio jūs, Frostai, nepasivarginote suimti, atsakysite asmeniškai.

Frostas, lipšniai nusišypsojęs, atsistojo.

– Pone, nieko kitko iš jūsų nė nesitikėčiau.

Aštraus pokalbio nuotrupos pasiekė Bilo Velso ausis, ir seržantas, tikėdamasis nuklausyti barnį, jau buvo beeinąs prie Maleto kabineto durų. Sulaikė ūmus skersvėjo gūsis, sušiaušęs popierius ant stalo. Į priimamąjį įšlepseno mažučiukė, gležna gerų aštuoniasdešimties senutė. Rankose ji laikė didelį tuščią pirkinių krepšį. Avėjo rausvas šliures su didžiuliais raudonais bumbulais.

– Kas nutiko autobusams? – spigiai paklausė ji. – Laukiau stotelėje šeštuko, laukiau, taip ir nesulaukiau. Joks autobusas nepravažiavo. O juk turiu suspėti apsipirkti, kol parduotuvių neuždarė.

Velsas atsiduso ir liūdnai palingavo galvą.

– Ada, dabar ketvirta ryto. Autobusai seniai nebekursuoja, parduotuvės uždarytos. Visi šiokiu metu miega, ir jums derėtų.

– Bet aš turiu pataisyti savo vyrui pietus. Jis... – Suglumusiai senolei užlūžo balsas. Jos vyras buvo miręs prieš šešiolika metų.

Sučirškė telefonas.

– Taip, ką tik užėjo, – atsiliepęs pasakė nuovados seržantas. – Pasirūpinsiu, kad kas nors parvežtų namo. – Padėjęs ragelį, jis vėl kreipėsi į senutę: – Jūsų duktė. Ji nerimauja.

– Ar pasakėte, kad išėjau apsipirkti?

– Manau, ir šiaip žino, – atsakė Velsas, imdamas moteriškei už parankės ir sodindamas ant suoliuko.

Į priimamąjį užsuko po pokalbio su Maletu įsiutęs Frostas. Vis dėlto, išvydęs senolę, jis kaipmat pralinksmėjo

– Ada, sveikutė, ką čia veiki? – paklausė, įduodamas jai puodelį su arbata.

– Išsiruošiau apsipirkti.

– Apsipirkti? Tikiuosi, ne į sekso reikmenų parduotuvę? Po pastarojo tavo apsilankymo jie ten nebeturi vibratorių.

Senutė sukikeno ir pašliurpė arbatos. Frostas jai patiko. Sugebėdavo prajuokinti.

– Gal parvežtum ją namo? – šnibždomis pasiteiravo Velsas.

– Turiu ką veikti ir čia.

Sukaukšėjo skubrūs žingsniai ir į priimamąjį įžengė Maletas. Frostas pasivedėjo jį į šalį ir ėmė kažką kuždėti į ausį. Skyriaus viršininkas susiraukęs nužvelgė senolę. Ši garsiai siurbsnojo arbatą.

– Pone, juk jums pakeliui, – meilikaudamas įtikinėjo Frostas.

– Ką gi, pavežėsiu, – nenoromis sutiko Maletas. Žinojo, kad teks sukti didžiuliu lankstu, bet tarnauti visuomenei buvo jo pareiga. Priėjęs prie senutės, vyriausiasis inspektorius tiesiai jai į ausį sušuko: – Garbioji ponia, eime, parvešiu jus namo!

– Aš – ne kurčia, – atrėžė ji ir apglėbė savo krepšį. – Ar galėsime sustoti prie parduotuvių?

– Garbioji ponia, parduotuvės uždarytos, – pasakė Maletas, tempte tempdamas senolę su savimi.

Kai jiedu išėjo, Velsas sunerimęs Frosto paklausė:

– Džekai, ar perspėjai Maletą?

– Dėl ko? – suglumo inspektorius.

– Na, kad ji nelaiko šlapimo...

– Negali būti, – nustebęs pratarė Frostas.

– Po galais, puikiausiai žinai, kad nelaiko. Kai pastarąjį kartą vežei, ji apdergė tau užvalkalus.

– O aš maniau, kad apsisiusiojo ponia Malet, – nekalto avinėlio balsu tarė inspektorius. Lyg prisiminęs, kaip buvo iš tikrųjų, jis spragtelėjo pirštais. – Teisybę sakai... Ados darbas. – Nusišypsojęs Frostas pridūrė: – Nereikėjo siūlyti jai arbatos.

Velsas net išsižiojo.

– Davei senolei arbatos? Po šimts velnių, juk ji pratekės kiaurai.

– Tikėkimės, Maletas važiuos greitai. Tie mėlyni aksominiai užvalkalai siaubingai teplūs, o iš Ados visada išeina daugiau, nei į ją įdėta.

Pakiliai nusiteikęs Frostas nuėjo į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, kuriame, be Bertono, nieko nebuvo. Konsteblis sėdėjo prie telefono ir, krimsdamas sumuštinį, skaitė laikraštį. Išvydęs inspektorių jis lyg prasikaltėlis pašoko.

– Nieko tokio, sūnau, – nuramino jaunuolį Frostas ir atsisėdo greta. – Kas naujo? Gal berniukas jau surastas, tik užmiršai man pasakyti?

Bertonas išsišiepė ir parodė į dėklą, prikimštą per naktį užregistruotų pranešimų.

– Liudijimų galybė, dauguma jų beverčiai, bet vis tiek tikriname. Užtvėrę gatves, nieko nepešė-

me. Labai jau daug vaikų slampinėja su iškamšomis, užtat konkretaus niekas neįsidėmi. – Konsteblis ištraukė iš po segiklio vieną lapą. – Štai prieš porą valandų paskambino toks vyrukas. Pavardės nepasisakė, bet atkakliai tvirtino, kad privalome patikrinti jo suteiktą informaciją. Jiedu su mergina mylėjęsi po tiltu per kanalą netoli Jungtinės Karalystės gatvės. Ant tilto, jiems virš galvų, sustojusi mašina. Jis išgirdęs šnopuojant ir stenant, lyg kas keltų iš automobilio kokią sunkenybę, paskui kažkas pūkštelėjo į vandenį ir iš karto nuskendo. Tasai vyrutis mano, kad galėjo būti išmestas lavonas.

– Girdėjo šnopuojant ir stenant? – perklausė Frostas. – Spėju, jiedu su mergina patys šnopavo ir pūkštė. – Paėmęs lapą, inspektorius permetė jį akimis. – Rytoj atvyksta narai. Toje patiltėje galės ir pradėti darbą. – Įsikandęs cigaretę, Frostas kalbėjo toliau: – Mylėjosi po tiltu per kanalą? Kai kas išsirenka pačias romantiškiausias vieteles – kur šalta, drėgna ir dvokia. Aš – žmogus neišrankus, ir tat dar pagalvočiau, ar verta. – Jis atsistojo ir pasirąžė. – Metas namo, drauguži. Pradedame anksti. Instruktažas aštuntą. – Žvilgtelėjęs į laikrodį, inspektorius pridūrė: – Nelikę nė keturių valandų.

8

Per rytines žinias buvo parodyti „niūrūs mirties namai“ ir lavoninės darbuotojai, išnešantys karstą su trimis lavonėliais. Kaimynai pasakojo, kokie esą prislėgti, sukrėsti ir kokia darni buvusi Groverių šeima. Paskui žiūrovai pamatė nužudytųjų vaikų motinos nuotrauką ir rūškaną vyriausiąjį inspektorių Maletą, šis patikino, kad policijai kelia nerimą moters saugumas, ir kreipėsi į visuomenę, prašydamas bet kokios informacijos apie dingusiąją.

Maletas išjungė televizorių ir pritariamai linktelėjo. Pasirodyta įspūdingai! Pasiėmęs pirštines, plekštelėjo per kišenę – pasitikrino, ar neužmiršęs automobilio raktelių. Prieškambaryje paskutinį kartą dirstelėjo į veidrodį, pasitaisė kaklaraiščio mazgą ir išėjo į lauką. Atidaręs vairuotojo dureles, susiraukė ir nusuko nosį į šalį. Mėlynas užvalkalas buvo nuimtas, o pati sėdynė prisigėrusi dezinfektanto, bet tvaiko vis tiek nepavyko išnaikinti. Maletas dar pripurškė saloną oro gaiviklio. Į darbą jis, nepaisydamas šalčio, važiavo nuleistais stiklais. Prakeikta senė! – plūdosi patyliukais. Ir Frostas ne geresnis! Tikriausiai žinojo, kad apsišlapins, ir tyčia ją pakišo. Skyriaus viršininkas piktdžiugiškai šyptelėjo. Ką gi, kriminalistas inspektorius Džekas Frostas susilauks tokio atpildo, kokio dar net nesapnavo.

Nusileidęs nuo Pirties kalvos, Maletas įsuko į Kamščio gatvę. Jaunas konsteblis atpažino viršininko automobilį ir energingai išreiškė pagarbą. Išvydęs, kad jaunuolis vilki uniformą, vyriausiasis inspektorius patenkintas nusišypsojo jam ir pamojo. Nutarė pagaliau išbarsiąs nuovados seržantą Velsą, mat buvo pastebėjęs, kad kai kurie pareigūnai į darbą ateina su civiliniais drabužiais.

Stovėjimo aikštelėje grūdosi įvairiausios mašinos, didžiuma – paieškos grupės narių. Buvo dar tamsu, žmonės, laukdami visuotinio instruktažo, pusryčiavo valgyklėlėje. Du vyrai aikštelės kampe iš furgono kėlė akvalangus. Narai. Maletas vargais negalais įspraudė automobilį į savąją stovėjimo vietą ir, užrakinęs dureles, dėl viso pikto timptelėjo už rankenėlės. Staiga, vos jo neparbloškęs, už poros colių sustojo purvais aptaškytas „Fordas". Pamatęs iš šio išlipant cigaretę atsainiai įsikandusį Frostą, Maletas net pamėlo.

– Frostai!

Inspektorius nustėręs atsigręžė. Susidurti su viršininku tokioje ankstybėje jis nesitikėjo. Kai akies krašteliu pastebėjo, kad akiniuočio Hario automobilyje keleivio sėdynė – be užvalkalo, širdį užliejo maloni šiluma. Telaimina Viešpats šlapimo nelaikančias senutes!

– Viršininke, labas rytas! – draugiškai pasisveikino Frostas.

– Moteris, kurią pavežėti vakar man įpiršote... – buvo bepratrūkstąs Maletas.

– Ak taip, taip, pone, jūs labai paslaugus, – neleido jam prasižioti inspektorius. Staiga, lyg ką prisiminęs,

pliaukštelėjo delnu sau į kaktą. – Ketinau perspėti, nors nemanau, kad jums tai būtų aktualu. Nepatartina Ados lytiškai jaudinti, na, trintis šlaunimi į šlaunį, kutenti jai slėpsnas ar dar kaip nors – senolė gali apsišlapinti.

Maletas tik prasižiojo ir vėl užsičiaupė. Na niekaip jis to Frosto neperprato, nors nusišauk.

– Tad ką norėjote man pasakyti? – nutaisęs naivią išraišką, paklausė inspektorius.

– Nieko, – atkirto skyriaus viršininkas. – Nieko, – pakartojo ir įėjo į nuovadą.

Žmogžudysčių tyrimo kambaryje konsteblis Džordanas Frosto laukė su naujienomis iš nupigintų prekių parduotuvės, kurioje kažkas jau po Lemio Hokstono mirties pasinaudojo šio kredito kortele.

– Mat kokie ankstyvi, – nusistebėjo inspektorius. – Maniau, jie pradeda dirbti tik devintą.

– Ponas Kesidis liepė versti vadybininką iš lovos, – paaiškino konsteblis. – Laikinojo inspektoriaus nuomone, kai tiriama žmogžudystė, nėra ko laukti, kol bus atidaryta parduotuvė.

– Gal ir taip, – atsakė Frostas, nors jam nepatiko, kad Kesidis kiša savo trigrašį. Kas iš to, kad sutaupysi porą minučių, kai Lemis nužudytas prieš kelis mėnesius? – Tad ką sužinojai?

– Pasinaudojus Lemio kredito kortele, įsigytas 28 colių įstrižainės televizorius „Nicam Stereo Panasonic". Bet praėjo jau dvi savaitės, ir niekas parduotuvėje nebeprisimena, nei kas jį pirko, nei kaip tasai pirkėjas atrodė.

– Ir po dviejų minučių nebeprisimintų, – su-

niurzgė inspektorius. – Be kredito kortelės, jie daugiau nieko ir nemato. Gali užeiti į parduotuvę, atkišęs pimpalą, ir tat nepastebės. – Kredito korteles tvarkanti kompanija, Džordano prašymu, buvo atsiuntusi pirkinio apmokėjimo kvito kopiją. Parašą kvite Frostas palygino su Lemio. Klastotė – abejonių nekilo. – Naivu tikėtis, kad kam nors parduotuvėje kristų į akis skirtingi parašai. Ar yra vilties, kad pirkėjas paprašė televizorių jam atvežti? Tada bent žinotume jo adresą.

– Ne. Atsiėmė pirkinį parduotuvėje.

Frostas svyravo ant kėdės, žįsdamas jau ketvirtą rytinę cigaretę. Kažkas pakišo Hokstono kortelę ir nusipirko didžiulį, brangų televizorių. Vadinasi, Lemis nužudytas dėl kreditinės? Vargu. Kortele pasinaudota tik kartą, gerokai po savininko mirties. Panašiau, kad kažkas nudėjo Lemį dėl kitos priežasties, o kortelė pravertė tik kaip papildomas prizas. Arba žudikas ją išmetė, o kas nors kitas rado? Ant kvito kopijos pabiro pelenai, ir inspektorius juos nukratė. Jis neįstengė prisiversti uoliai ieškoti žudiko. Lemis gavo ko nusipelnęs. Staiga Frostui dingtelėjo viena mintis.

– Patikrink „Panasonicą". Matysime, ar išrašyta garantija.

– Kažin ar tas pirkėjas toks kvailas, – atsiliepė Džordanas.

– Bent jau aš ją kvailai išsirašyčiau. Patikrink.

Galvą į kambarį kyštelėjo Bertonas.

– Pone Frostai, instruktažas.

Valgykloje inspektoriaus laukė ne toks gausus būrys kaip vakar, kai vilčių surasti berniuką gyvą

buvo daugiau. Frostas pastebėjo prie kampinio staliuko pusryčiaujančią Lizą Mod – moteris nepraleido instruktažo, nors tikriausiai iki vėlumos užsibuvo nelaimės ištiktuose namuose Kresvelo gatvėje. Pats inspektorius, nusipirkęs arbatos ir karštą sumuštinį su dešra – duona, sviestui lydantis, zmeko tiesiog akyse, – palypėjo ant paaukštinimo salės gale ir paprašė tylos. Kai šnekos nutilo, jis nužvelgė žmones. Kriminalisto seržanto Henlono tarp jų nebuvo.

– Jis tualete, – pasakė kažkas.

Sulig tais žodžiais už durų sušniokštė nuleidžiamas vanduo ir į valgyklėlę įslinko susitaršęs Arturas Henlonas. Teatriškai nusilenkęs aplodismentais jį pasitikusiems kolegoms, kreipėsi į Frostą:

– Inspektoriau, atsiprašau, kad pavėlavau.

– Rūgštele, Arturai, išėjęs iš tualeto, kaskart atrodai taip, lyg būtum dvylika raundų boksavęsis su Maiku Taisonu. Beje... prisiminiau vieną matematiką, kuriam buvo užkietėję viduriai. Kad juos palaisvintų, jam prireikė rašiklio ir popieriaus.

Auditorija prapliupo kvatoti. Pats Frostas mažne springdamas juokėsi garsiau už visus. Ką tik atėjęs į instruktažą Maletas rūškanas stovėjo pašalyje. Savo prasčiokiškus sąmojus inspektorius kaip visada laidė kur nereikia.

– Ką gi, – juokui nutilus, vėl prašneko Frostas, – gali būti, kad šiandien juoktis nebeteks. – Jis sumuštiniu mostelėjo į išdidintą Bobio Kerbio nuotrauką ant sienos. – Berniuko kol kas neradome. Nuojauta man sako, kad jis arba nebegyvas, arba laikomas kur nors prievarta. Kaip visi žinote, kitą

vaiką, Diną Andersoną, nužudytą radome tame pačiame rajone, kur dingo Bobis. Nuogas Dino lavonas buvo įkeltas į šiukšlių maišą, spėtina, kad tokia pat lemtis galėjo ištikti ir Bobį. Taigi kai kuriems jūsų teks keliauti į sąvartyną ir patikrinti šimtus vakar ten suvežtų šiukšlių maišų. – Inspektorius linktelėjo Bertonui. – Ledi ir džentelmenai, kuriems jūsų nepasisekė, sužinosite iš konsteblio. – Pasriuobęs arbatos, Frostas pridūrė: – Vis dėlto tikėkimės, kad Bobis dar gyvas... taigi surasti jį reikia kuo greičiau, todėl nebedelskite.

Maletas žengė į priekį, parodydamas norįs žodžio.

– Prašyčiau šiek tiek dėmesio ponui Maletui, – pasakė inspektorius. – Per televiziją jį jau matėte, dabar pažiūrėkite, kaip atrodo gyvas.

– Inspektorius Frostas užmiršo paminėti, kad ieškome ir šios moters, – santūriai nusišypsojęs, prabilo skyriaus viršininkas ir palaukė, kol Liza ant sienos šalia berniuko fotografijos pritvirtins kitą didelę nuotrauką. – Baisi nelaimė. Trys jos vaikai nužudyti, pati dingusi. Žinau, pirmenybė – kitoms byloms, bet nepamirškite ir šios.

Kinktelėjęs Frostui, Maletas išėjo. Inspektorius atsisėdo ant stalviršio kampo ir, mataruodamas kojomis, užsižiūrėjo į besiskirstančius kolegas. Paskui nuo švarko atvarto nubraukė užtiškusį šlakelį sviesto ir priėjo prie kryžiažodį sprendžiančios Lizos. Pasilenkęs apsimetė skaitąs raktą.

– Penkios raidės, vertikaliai: kuo didesnė rankenėlė, tuo labiau patinka moterims. Gali įrašyti – KOTAS.

Ne iš karto sumojusi, kad tai – tik dar vienas paaugliškas inspektoriaus sąmojis, Liza ėmė akimis ieškoti rakto. Susigaudžiusi pasitrynė akis ir gurkštelėjo kavos. Neturėjo jėgų net apsimesti, kad jai juokinga.

– Ar bent kiek pamiegojai? – paklausė Frostas.

Moteris papurtė galvą.

– Iki šešių ėjau per kaimynus. Pusę devynių skrodimas. – Ji paėmė inspektoriaus pasiūlytą cigaretę. – Ponas Kesidis nori, kad dalyvaučiau.

Frostas spragtelėjo žiebtuvėliu.

– Mažylių skrodime? Jei nori, pasiųsiu ką nors kitą.

– Manote, nualpsiu? Skrodimą esu mačiusi, – atšovė Liza.

– O aš esu buvęs pas dantų gydytoją, bet tai nereiškia, kad vėl ten veržiuosi. Širdele, vaiko skrodimas – slogus reginys. Jei ne darbas, manęs nė surišto nenutemptum į lavoninę.

– Labai malonu, kad taip manimi rūpinatės, bet važiuosiu, ir tiek, – griežtai pasakė ji.

Inspektorius išgėrė arbatą ir įmetė į puodelį sumuštinio likučius.

– Ar išvažiavęs naktį nieko svarbaus nepražiopsojau? – paklausė.

– Nieko. Vaikų tėvas vis dar ligoninėje, pripumpuotas raminamųjų, tad apklausti jo kol kas negalime. Dar du kaimynai sako prieš pat vidurnaktį girdėję Groverių namuose barantis. Mano, kad riejosi sutuoktiniai.

– Groveris pykosi su žmona? – nusistebėjo Frostas. – Argi ten galėjo būti jis?

Liza papurtė galvą.

– Groveris iki dviejų darbavosi prekybos centre.

– Informacija patikima?

– Kalbėjausi su naktį budėjusiu apsauginiu. Jis patvirtino: abu vyrai išbuvo ten beveik iki pat dviejų.

– Gal jie galėjo išsmukti, jam nežinant?

– Negalėjo. Visi išėjimai prekybos centre užrakinami automatiškai, apsauginis būtų turėjęs kilimų klojėjus išleisti.

– Velniava, – suniurzgė Frostas.

Moteris apie vidurnaktį barėsi su kitu vyru? Mįslių šioje byloje inspektoriui ir šiaip pakako, dar vienos jis nėmaž nenorėjo.

– Kalbėjausi ir su parduotuvių įrangos firmos savininku. Prieš vidurnaktį jis skambino į prekybos centrą pasiteirauti, kaip anuodviem sekasi. Šnekėjosi su Groveriu.

– Dirbi iš tiesų kruopščiai, – pagyrė seržantę Frostas.

– Pono Kesidžio nuomone, kaimynai galėjo girdėti Sidnio Snelo balsą.

– Su įsilaužėliu niekas nesibara, – niekinamai atkirto inspektorius. – Nebent jį aprėkia. Gal Nensė šaukė iš išgąsčio?

– Ne. Pasak kaimynų, būta audringo kivirčo.

– Šiaip ar taip, Sidnis Snelas – ne žudikas. Su šita versija neverta gaišti laiko. – Frostas pažvelgė į laikrodį, užsimetė ant peties šaliko galą ir atsistojo. – Narai... Jei manęs kas teirautųsi, pasakyk, kad pliuškenuosi kanale.

Prie durų, prisiminęs, kad ketino Lizai skirti kažkokią užduotį, jis stabtelėjo. Ak, tiesa, reikėjo išsiaiškinti, kas anksčiau gyveno name, prie kurio rastas Lemio lavonas. Bet seržantė atrodė tokia nusikamavusi, o juk jos dar laukė vizitas į lavoninę. Inspektorius nusprendė darbą paskirsiąs kam nors kitam.

Policijos konsteblis Džonas Koljeris irklavo raukydamasis, jam gėlė pūslių pritrintas rankas. Jau gailėjosi pasisiūlęs. Manė, maloniai irstysis ir stebės plaukmenimis švytruojančius narus. O iš tikrųjų darbas buvo sunkus, sekinantis. Prieš stiprų vėją valtis vos stūmėsi.

– Pirmasis padėjėjau, taip laikyk! – dėdamasis karinio laivo kapitonu, šūkčiojo konsteblis Kenas Ridlis ir ilga kartimi be paliovos badė neįžiūrimą kanalo dugną. Įkyriai kartojama frazė buvo visai nebejuokinga.

Burbulų girlianda priešais valtį rodė, kur panerta policijos naro. Frostas rūškanas sėdėjo ant skersinio ir, čiulpdamas cigaretę, mėtė į vandenį akmenukus. Rytas buvo šaltas, vėjuotas. Nuojauta inspektoriui kuždėjo, kad jie tik gaišta laiką. Netoliese per kanalą žergė tiltas, nuo kurio buvo labai patogu nebereikalingą šlamštą iš automobilio bagažinės išmesti į juodą, sudvisusį vandenį. Ant pakrantės tako suverstos į krūvas riogsojo dvokiančios narų iškeltos šiukšlės. Permirkę čiužiniai, į ritinius susukti beveik nauji, bet jau amžiams gaižaus tvaiko persmelkti kiliminiai takai, plastikinis maišas su mėsininko krautuvės atliekomis,

išpampusi ožkos maita. Ypač koktus radinys buvo sutežusi kartoninė dėžė su kirminų apniktais vištų kogalviais.

– Na štai, būtų mums pietūs, tik bulvių trūksta, – niauriai pakomentavo Frostas ir persiraukė, mat pakeitęs kryptį vėjas bloškė šleikštų dvoką tiesiai jam į veidą.

Prieš daugelį metų, dar vaikystėje, jis sėdėdavo ant to paties tako, gal net toje pačioje vietoje, meškeriodavo. Dabar gi šitame vandenyje jokios gyvasties nebebuvo. Nutrūkus kadaise čia klestėjusiai laivybai, Dentono Jungtinės Karalystės kanalas ilgainiui virto prasmirdusia kloaka.

Iš vandens išniro naro galva. Pririšęs virvę prie kažkokio dugno dumble grimzdinčio objekto, jis mostu paragino Koljerį ir Ridlį traukti. Šie į valtį įtempė juodą, išsipūtusį šiukšlių maišą. Frostui sugniaužė širdį. Sprendžiant iš dydžio ir formos, viduje galėjo būti berniuko lavonas.

Dunkstelėjusi į šlaitą, valtis sustojo, ir abu konstebliai iškėlė radinį į krantą. Pro skyles čiurkšlėmis pasruvo vanduo. Veikiausiai maišas buvo subadytas tyčia – kad greičiau nuskęstų. Frostas nužvelgė jį su nerimu, apie tai, kas viduje, nenorėjo nė galvoti. Išmetęs nuorūką į kanalą, atsitiesė ir neryžtingai bakstelėjo maišą bato nosimi. Ji įsirėmė į kažką minkštą, lyg į yrančius kūno audinius... Galų gale inspektorius pasilenkė, kišeniniu peiliuku perrėžė maišo raištį ir dirstelėjo į vidų. Išvydo permirkusius, vandens patamsintus žmogaus plaukus. Atsigręžęs į Ridlį, liūdnai pratarė:

– Berniukas.

Tada praskėtė maišą plačiau ir staiga net atsiduso iš palengvėjimo.

– Mulkis aš, neraliuotas mulkis!

Jokio lavono šiukšliamaišyje nebuvo. Frostas subruko rankas į vidų ir po akimirkos iškėlė sunkius, sumirkusius audinių kailinius. Apie tokius inspektorius nieko neišmanė, bet šitie, net pabuvoję murkšliname kanalo vandenyje, atrodė prabangiai. Kaip ir sidabrinės lapenos apsiaustas, kurį Frostas taip pat rado maiše. Buvo ten ir svarus, pilkas plastikinis maišelis, apvyniotas virvute su greitosiomis sumegztu mazgu. Išsaugodamas šį, kad ekspertai turėtų ką skrupulingai – ir bergždžiai! – tirti, inspektorius nupjovė virvelę. Maišelyje jis aptiko svarmenį – plytą – ir saują juvelyrinių dirbinių. Taigi, kas buvo pavogta iš Roberto Stenfildo namų, atsirado.

Frostas spoksojo į daiktus suglumęs. Kuriam galui vogti, jei paskui grobį išmeti? Trenkė machinacija, siekiant pasiglemžti draudimo išmoką, nors nei kailiniai, nei brangenybės į padirbinius nepanėšėjo. Inspektorius sudėjo daiktus atgal į maišą ir pasakė:

– Šitas geras keliaus į nuovadą. Išsikviesime motutę Stenfild atpažinti.

Ridlis kartimi į kažką vandenyje pataikė, susyk iškilo stambūs, riebalingi burbulai, pasklido nosį riečiantis dvokas. Konsteblis pamojo narams, bet, šiems nespėjus panerti, prabilo Frosto siųstuvėlis.

– Inspektoriau, kuo skubiau grįžkite į nuovadą. Už ieškomąjį berniuką pareikalauta išpirkos, – pasakė operatyvininkas.

– Lažinuosi, koks nors sumautas apgavikas užsimanė pasipelnyti, – išjungdamas aparatą, sumurmėjo Frostas.

Prieš eidamas į automobilį, jis dar atsigręžė į Koljerį ir Ridlį, kurie kaip tik kėlė iš vandens kažkokį blizgiais glitėsiais aptekusį daiktą. Tempiamas į valtį, šis perlūžo pusiau.

Žmogžudysčių tyrimo kambaryje inspektoriaus laukė būrys nekaip nusiteikusių žmonių: Kesidis, Henlonas, Bertonas, teismo ekspertas Hardingas ir kiti.

– Vadinasi, reikalaujama išpirkos? – pasitikslino Frostas.

Kesidis parodė į išsipūtusį voką ant stalo.

– Atėjo su rytine korespondencija. – Ant voko buvo išspausdinta: DINGUSIO VAIKO BYLĄ TIRIANČIAM PAREIGŪNUI, DENTONO POLICIJOS NUOVADA. Pašto ženklas ir antspaudas bylojo, kad laiškas vakarykščiai išsiųstas iš centrinio pašto. – Štai pats laiškas.

Kesidis padavė Frostui A4 formato lapą permatomoje įmautėje. Inspektorius ėmė balsu skaityti adatiniu spausdintuvu kaip juodraštį išspausdintą tekstą:

BYLĄ TIRIANČIAM PAREIGŪNUI. BERNIUKAS MANO RANKOSE. TAI, KĄ PRIDEDU, PADĖS JUMS ĮTIKINTI SERĄ RIČARDĄ KORDVELĄ, SAVALOTO GENERALINĮ DIREKTORIŲ, KAD NEJUOKAUJU...

– Kas pridėta? – paklausė Frostas.

Kesidis be žodžių iškratė iš voko degtukų dėžutę ir, atsargiai paėmęs ją už kampų, įdavė inspektoriui. Šis pažvelgė, kas joje.

– Negali būti! – pratarė pakraupęs.

Dėžutėje, sukruvintos vatos gniūžtėje, gulėjo žmogaus pirštas. Inspektorius nukreipė žvilgsnį į šalį ir tuojau pat vėl dirstelėjo į dėžutę, vildamasis, kad jam tik pasivaideno. Deja, vaško spalvos pirštas juoda panage niekur nedingo. Nurėžtasis jo galas buvo apskretęs sukrešėjusiu krauju. Frostas net sudvejojo, ar toks mažas pirštelis gali būti tikras, bet Hardingas čia pat patvirtino – tikras, kokių septynerių, aštuonerių metų vaiko.

Valandėlę inspektorius be žado spoksojo į dėžutę, paskui sustūmęs gražino ją Kesidžiui. Ramindamasis įsikando cigaretę ir ėmė skaityti toliau:

ATSIPRAŠAU DĖL TO KITO VAIKIO. NETYČIA TAIP IŠĖJO. BET JEIGU NEPAISYSIT MANO REIKALAVIMŲ, BOBIS KERBIS MIRS NE NETYČIA.

1. VAIKIS GRĮŠ Į NAMUS, JEIGU GAUSIU 250 000 SVARŲ. PINIGUS TURI SUMOKĖTI SERAS RIČARDAS KORDVELAS, SAVALOTO PREKYBOS CENTRŲ GENERALINIS DIREKTORIUS. JAM TOKIA SUMA NIEKO VERTA.

2. TAIP PAT PARAŠIAU SERUI RIČARDUI KORDVELUI, PAAIŠKINAU, KAIP PERDUOTI PINIGUS. JEIGU JIS ATSISAKYS MOKĖTI,

VAIKIS MIRS IR SAVALOTO VARDAS BUS APDERGTAS.

3. JŪSŲ DARBAS ĮTIKINTI SERĄ RIČARDĄ SUMOKĖTI IŠPIRKĄ. PASKUI NIEKUR NESIKIŠATE, JEIGU NENORITE, KAD BERNIUKAS NUKENTĖTŲ. KAI PINIGAI BUS PERDUODAMI, POLICIJOS NETURI BŪTI NĖ ŽENKLO. NET JEIGU PRO ŠALĮ ATSITIKTINAI PRAVAŽIUOS PATRULIS, VAIKIS MIRS. KLAUSYSIUOS VISŲ JŪSŲ POKALBIŲ RADIJO RYŠIU IR ŽINOSIU, KIŠATĖS AR NE.

4. JEIGU BUS MĖGINAMA IŠMOKĄ UŽVILKINTI, VAIKIS NETEKS DAR VIENO PIRŠTO.

5. BERNIUKUI VISKAS GERAI, TIK TRUPUTĮ SKAUDA. JIS PASLĖPTAS TAIP, KAD NIEKADA NERASTUMĖTE. DARYKITE, KAIP LIEPSIU, IR AŠ PASAKYSIU, KUR JIS YRA. JEIGU MANO REIKALAVIMŲ NEPAISYSITE, NIEKADA JO NEBEPAMATYSITE.

6. ŠITO LAIŠKO KOPIJĄ IR KASETĘ SIUNČIU Į DENTONO AIDĄ. TEGUL ŽMONĖS ŽINO: AR BERNIUKAS GYVENS, PRIKLAUSO NUO SAVALOTO.

– Reikia pripažinti, – sumurmėjo Frostas, – tas niekšas – gudrus, praktiškas cinikas. – Dar kartą peržvelgęs laišką, inspektorius numetė jį ant stalo. – Užmiršo pasirašyti.

– Pirštų atspaudų nėra, – pasakė Hardingas.

– Nieko tokio, jūs dėl to nekaltas, – tarė Frostas ir įniko mąsliai žnaibyti randą skruoste. – Kuris nors paskambinkite į „Dentono aidą“, Sendžiui

Leinui. Tegul tučtuojau gabena laišką ir kasetę čionai. Sendžiui nėra reikalo kišti į juos nosies.

– Paskambinta, – atsiliepė Kesidis. – Jis jau pakeliui.

Inspektorius pabaksnojo į degtukų dėžutę.

– Ar garantuotai žinome, kad pirštas – Bobio Kerbio, o ne nužudytojo berniuko... ar išvis kokio nors kito?

– Pasiunčiau kolegą į ponios Kerbi namus paimti atspaudų iš Bobio kambario, – atsakė Hardingas. – Be to, gretiname šito piršto atspaudą su Dino Andersono.

– Tik neprasitarkite Bobio motinai apie išpirką.

– Savaime aišku, – užtikrino ekspertas.

Frostas su visa kėde atsigręžė į sieninį miesto planą, pribedžiotą smeigtukų, žyminčių ieškotojų apeitus plotus.

– Paiešką galime nutraukti, – pasakė.

– Dar nežinome, ar pirštas tikrai Bobio, – šoko prieštarauti Kesidis. – Tai gali būti kokio nors medicinos studento pokštas.

– Pokštas? Būtų neblogai, po šimts velnių! – atšovė inspektorius. – Ne pokštas čia, galvą guldau. – Jis dūrė pirštu į Henloną. – Arturai, atšauk paiešką. – Kesidžio Frostas paklausė: – Ar Kordvelas tikrai gavo laišką?

– Buvau centriniame „Savaloto" biure. Šiuo metu jie naršo korespondenciją. Be to, šnekėjausi su Kordvelo sekretore. Prižadėjo patikrinti jam asmeniškai atėjusius laiškus.

Subirbė vidaus ryšio telefonas. Atvyko Sendis Leinas. Į kambarį jį atlydėjo Bilas Velsas. Žurnali-

stas padavė Frostui atplėštą voką. Lygiai tokį pat, kokiame atėjo ir policijai adresuotasis laiškas.

– Prašėme neatplėšti, – papriekaištavo Kesidis.

– Mane per vėlai perspėjo, – pamelavo Sendis.

– Ar kopija išėjo kokybiška? – pasiteiravo Frostas.

– Tobula, – išsišiepęs atsakė žurnalistas.

Pašto ženklas ant voko buvo toks pat, laiškas adresuotas „Dentono aido" vyriausiajam kriminalinės kronikos korespondentui.

– Vyriausiajam kriminalinės kronikos korespondentui? – nusistebėjo Frostas.

– Man, Džekai, – paaiškino Leinas. – Kriminalinė kronika, sportas, naudotų daiktų išpardavimas, bažnytinės šventės – mano sritys.

– Tikriausiai nučiupinėjai įkalčius nešvariais pirštais, – sumurmėjo inspektorius ir atidavė voką Hardingui. Šis išėmė du laiškus bei kasetinio magnetofono juostelę ir sudėjo į perregimas įmautes.

Vieno laiškų tekstas buvo toks:

VYRIAUSIAJAM KRIMINALINĖS KRONIKOS KORESPONDENTUI.

BOBIS KERBIS – MANO RANKOSE. ŠĮ FAKTĄ PATVIRTINS POLICIJA. IŠ SERO RIČARDO KORDVELO, SAVALOTO GENERALINIO DIREKTORIAUS, REIKALAUJU 250 000 SVARŲ. JO KOMPANIJAI TOKIA SUMA MENKNIEKIS. JEIGU JIS ATSISAKYS MOKĖTI, VAIKIS MIRS. NEABEJOJU, KAD ŠIS PIKANTIŠKAS ATVEJIS SUDOMINS JŪSŲ LAIKRAŠTĮ.

KAI IŠKLAUSYSITE ĮRAŠĄ, PERDUOKITE JĮ POLICIJAI. PRIDEDU KOPIJĄ LAIŠKO, KURĮ IŠSIUNČIAU PAREIGŪNAMS.

– Įrašo, matyt, irgi klauseisi? – spėjo Frostas.

– Atsitiktinai išgirdau, – atsakė Sendis.

Bertonas įdėjo kasetę į magnetofoną. Visi nuščiuvo.

Kelias sekundes buvo girdėti tik šnypštesys ir grumėjimas, paskui prašneko vaikas. Tikriausiai pagrobėjas aparatą tai išjungdavo, kad galėtų padiktuoti berniukui tekstą, tai vėl įjungdavo, todėl įrašas trūkinėjo. Klausytis persigandusio Bobio buvo tikra kančia.

AŠ – BOBIS KERBIS. ESU SURIŠTAS, UŽDENGTOMIS AKIMIS. ŠITAS ŽMOGUS SAKO, KAD PALEIS MANE, JEI PADARYSITE, KO JIS REIKALAUJA. JIS SAKO, KAD ŽINOTE, KAS ATSITIKS, JEIGU JAM NEPAKLUSITE. NORIU NAMO. PRAŠAU... NORIU NAMO.

Po šių žodžių vėl pasigirdo tuščios juostelės šnypštesys. Bertonas ją sustabdė. Hardingas įrašą vėl paleido ir greitai prasuko likusią jo dalį, pasirengęs sustabdyti, jei ką nors išgirstų. Bet juostelėje daugiau nieko nebuvo įrašyta. Ekspertas išėmė kasetę ir įdėmiai apžiūrėjo.

– Manau, juosta visiškai nauja, – pasakė. – Panašu, kad šis įrašas – pirmasis. Vis dėlto ištirsiu, gal sužinosime dar ką nors.

– Gal numanote, kokiu prietaisu įrašyta? – paklausė Kesidis.

– Sprendžiant iš įrašo kokybės, aparato būta ne kažin kokio. Spėčiau – pigaus nešiojamojo modelio su įtaisytu mikrofonu, todėl ir varikliuko burzgimas girdėti.

– Ar toks modelis – retas? – pasiteiravo Frostas.

– Tokių magnetofonų prigaminta milijonai, – atsakė Hardingas.

– O kasetė? Ar galėtume atsekti, kur ji įsigyta?

Ekspertas papurtė galvą.

– Vienas labiausiai paplitusių modelių... Masinės gamybos. Laboratorijoje pamėginsiu išskirti fono garsus. Gal pavyks sužinoti, kur darytas įrašas.

– Padarykite kopiją, – paliepė Kesidis. – Duosime paklausyti berniuko motinai. Matysime, ar atpažins balsą.

– Ne! – paprieštaravo Frostas. – Kam kankinti vargšę moterį. Pasikliausime atspaudu. Jei pirštas tikrai Bobio, vadinasi, ir balsas įraše – jo.

Kesidis susiraukė nepatenkintas, kad jo nuomonės viešai nepaisoma. Be to, Frostas šį kartą buvo teisus. Tai laikinąjį inspektorių tiesiog siutino.

– Pagrobėjas užsiminė apie dar vieną pirštą. Ką tai reiškia? – paklausė Sendis.

Frostas jam paaiškino ir pridūrė:

– Viešinti šitos aplinkybės nevalia. Laikysime ją paslaptyje. Tiesą sakant, kol berniukas saugiai negrįžęs namo, nenorėčiau išvis nieko viešinti.

– Džekai, po paraliais, – nusiminė žurnalistas, – tokios sensacijos man gyvenime nebuvo pasitaikę. Įsivaizduoji, kaip pelningai parduočiau ją Londono dienraščiams?

– Kai sugrąžinsime vaiką motinai, sensacija bus nė kiek ne mažesnė. Tada pats pirmas galėsi ją aprašyti.

Sendis atsiduso.

– Tiek to, sutinku.

– Ar tikrai galime juo pasitikėti? – Leinui išėjus, paklausė Kesidis.

– Galime, – nedvejodamas atsakė Frostas ir dar kartą perskaitė laiškus. – Tai bent gudriai rupūžgalvio sumanyta. Pagrobi bet kurį vaiką, ir visiškai nesvarbu, kad tėvai gal neturi pinigų. Gali sau šantažuoti kokią nors stambią firmą, kuri būtinai sumokės išpirką, mat antraip visuomenė ją tiesiog sutryptų.

Inspektorius patyliukais išsiplūdo, mat į kambarį įėjo Maletas. Akiniuočio Hario Frostas nėmaž nesiilgėjo.

– Frostai, ką tik buvau jūsų kabinete, – pasakė vyriausiasis inspektorius. – Ten taip dvokia...

– Viršininke, galite neatsiprašinėti, – dėdamasis nesupratęs, atsakė Frostas. – Kiekvieną gali netikėtai užklupti bėda. – Pastebėjęs rūstų Maleto žvilgsnį, jis spragtelėjo pirštais. – Aa, turėjote galvoje iš kanalo mūsų išgriebtą gerą. Tai iš Stenfildų namų dingusios vertybės. Iškviečiau draudimo kompanijos atstovą jų įvertinti.

– Kaip suprantu, pareikalauta išpirkos? – paklausė Maletas, stengdamasis neišsiduoti suirzęs – kai kurie pareigūnai kambaryje kone atvirai kikeno.

Frostas padavė jam laišką, parodė degtukų dėžutę ir paleido įrašą. Šio klausydamasis Maletas vis labiau niuro. Išklausęs nusiėmė akinius ir pasižnaibė nosį.

– Tikiuosi, „Savalotas“ sutiks bendradarbiauti, – pasakė.

– Sutiks, – atsakė Frostas. – Bijos susikompromituoti.

– Susikompromituoti?

– Jei kompanija atsisakys mokėti palyginti nedidelę išpirką ir vaikas dėl to žus, spauda sulygins ją su žemėmis.

– Tai – šantažas.

– Bet koks išpirkos reikalavimas yra šantažas.

Bertonas, laikydamas prie ausies telefono ragelį, kita ranka pamojo Frostui.

– Skambinu į „Savalotą“. Kordvelo sekretorė peržiūrėjo jo korespondenciją – nėra jokio pagrobėjo laiško. Centrinis biuras ištikrino visą paštą – ten irgi nėra.

– Kaip gali nebūti?! – nusistebėjo inspektorius. – Turi būti! – Karštligiškai mąstydamas, jis pasitrynė skruostus delnais. – Ei, o juk pagrobėjas laišką galėjo pasiųsti Kordvelui į namus. Sužinok telefono numerį.

Kordvelo telefono numerio abonentų knygoje nebuvo, o sekretorė nesutiko jo pasakyti, bet pažadėjo pati paskambinti viršininkui. Po poros minučių ji paskambino į nuovadą. Kordvelas dar neatsikėlęs, pranešė ji, laiškas su žyma: KONFIDENCIALU – iš tiesų atėjo.

– Tegul neatplėšia. Atvažiuojame, – pasakė sekretorei Frostas.

Moteris ketino paskirti vizito laiką, bet inspektorius jos nebesiklausė. Sučirškė vidaus ryšio telefonas.

– Atvyko ponas Hiksas, – pranešė Velsas.

– Siųsk jį velniop, – atsakė Frostas. – Mes užsiėmę.

– Sako, kad pats jį kvietei. Vertintojas iš „Cityrock" draudimo bendrovės.

Inspektoriui teko laikinai užmiršti pagrobtąjį vaiką ir sutelkti mintis į kanale rastuosius kailinius ir juvelyrinius dirbinius.

– Tegul eina į mano kabinetą. Pasakyk, kad kliautųsi nosimi, tada tikrai nepasiklys.

Hiksas buvo smagaus būdo, nedidelio ūgio vyrukas su akiniais sunkiais raginiais rėmeliais. Išėmęs iš maišo, Frostas parodė jam laimikį. Draudikas, suraukęs nosį, palaikė kailinius ištiestoje rankoje ir linktelėjęs numetė ant grindų. Ji labiau domino brangenybės. Sutikrinęs kiekvieną dirbinį pagal atsineštą sąrašą, Hiksas plačiai nusišypsojo ir pasakė:

– Inspektoriau, atrodo, nieko netrūksta.

– Ar daiktai įvertinti adekvačiai? – paklausė Frostas.

Draudikas papurtė galvą.

– Savininkai įvertino juos septyniasdešimt penkiais tūkstančiais svarų. Aš duočiau trisdešimt penkis, na keturiasdešimt.

– Taigi machinacija?

Hiksas prikando lūpą.

– Jeigu ir machinacija, tai nelabai apsukriai sumanyta. Mes vis tiek nuvertintume daiktus iki realios jų kainos – tai yra trisdešimt penkių tūkstančių. Stenfildai galėjo juos už tiek parduoti, nebūtų reikėję mesti į kanalą. – Jis užsegė savo lagaminėlį.

– Mūsų bendrovei svarbiausia, kad vertybės atsirado, taigi galime nemokėti. Ponas Stenfildas tegul sau moka apdraudas sulig išpūsta daiktų verte, bet, jeigu jie vėl bus „pavogti", tegul žino: išmoką skaičiuosime pagal mano nustatytą vertę.

– O kaip dėl sumos, kurią jis sakosi perdavęs dukters pagrobėjams?

Draudikas patraukė pečiais.

– Jei jis ir buvo tą sumą apdraudęs, tai tikrai ne mūsų bendrovėje. Bet abejoju, ar kas nors sutiktų drausti banke laikomus pinigus.

Frostas pabarbeno pirštais į stalviršį. Jam vis dar atrodė, kad ir apiplėšimas, ir pagrobimas buvo inscenizuoti. Jei daiktai tikrai būtų pavogti, kam reikėtų juos išmesti? Padėkojęs Hiksui, inspektorius palydėjo jį iki laukujų durų. Kai vėl įėjo į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, Bertonas kalbėjo telefonu. Delnu pridengęs mikrofoną, konsteblis Frostui pašnibždėjo:

– Kalbėjau su ekspertais. Jie sutikrino atspaudus. Pirštas tikrai Bobio Kerbio.

Inspektorius numykė, taip ir žinojęs.

– Ridlis klausia, ką daryti su šlamštu, iškeltu iš kanalo.

– Ką, nežino, kad šią savaitę vyksta akcija „Darykim Britanijoje tvarką"? – atšovė Frostas. – Tegul sumeta atgal į vandenį.

Bertonas persakė Ridliui inspektoriaus žodžius ir padėjo ragelį.

– Paieška atšaukta, – pasakė.

Frostas linktelėjęs priėjo prie sienos ir įsižiūrėjo į abiejų berniukų nuotraukas.

– Iš pradžių tas šunsnukis mėgino pagrobti Diną. Apsvaigino chloroformu, o vaikis ėmė ir numirė. Galvažudžio įkarštis dėl to neatvėso, jis tiesiog susirado kitą auką – Bobį.

– Kažin kodėl jis išvis grobė Diną Andersoną?

Frostas godžiai įtraukė dūmą, paskui lėtai išpūtė.

– Tasai niekšas sukurpė puikų planą, todėl jam būtų tikęs bet kuris vaikas. Juk pinigų jis reikalauja iš klestinčio prekybos tinklo – išpirką Kordvelas sumokės, kad pirkėjai jo nepasmerktų. Pagrobėjas – išties apsukrus šūdžius ir ne šiaip sau tikisi visus pergudrauti. – Inspektorius numetė nuorūką ant grindų ir sumynė. – Nagi, sūnau, važiuokime pažiūrėti, kaip gyvena turčiai. Aplankysime prekybos karalių.

Išeidami jie susidūrė su Maletu. Apie pirštų atspaudų tyrimo rezultatus šis jau buvo girdėjęs, bet, savaime suprantama, ne iš Frosto.

– Viršininke, neturime laiko, – eidamas pro šalį, suburbleno inspektorius. – Važiuojame pasimatyti su Apgaviku Diku*. Maletas išsyk sunerimo. Jis abejojo, ar tokiam storžieviui kaip Frostas galima leisti kamantinėti patį serą Ričardą Kordvelą.

– Frostai, Kordvelas – labai įtakingas žmogus. Jis gali būti netgi pavojingas, todėl būkite apdairus.

– Viršininke, nesirūpinkite, elgsiuos kaip visada labai taktiškai, – atsakė inspektorius, taikydamasis išsprūsti pro laukujes duris.

---

* Dikas – mažybinė Ričardo vardo forma. Autorius Frosto lūpomis pavadina Ričardą Kordvelą JAV prezidento (1969–1974) Richardo Nixono pravarde, kurią jam pelnė nesąžiningi veiksmai per rinkimų kampaniją.

Kaip tik šito skyriaus viršininkas ir baiminosi.

– Verčiau važiuosiu drauge, – pratarė jis.

Kordvelas gyveno įspūdinguose Viktorijos laikų rūmuose su gausybe kaminų, didžiulę magnato valdą juosė aukšta akmenų siena, aklinai apaugusi gebenėmis. Kol Bertonas prie uždarytų juodojo ketaus vartų prisistatinėjo į telefonspynės mikrofoną, pareigūnus įdėmiai stebėjo apsaugos vaizdo kamera. Paskui vartai atsivėrė ir, kriminalistams įvažiavus, tuojau pat vėl užsidarė. Prie pagrindinių durų stovėjo pilku perlamutru tviskantis „Rolls-Royce". Frostas dirstelėjo į jo odometrą ir nusivylė patyręs, kad prietaisas neseniai nustatytas iš naujo. Jie palypėjo laipteliais. Prie durų lūkuriuojanti sekretorė pareigūnus nuvedė tiesiai į Kordvelo kabinetą, didžiulį kambarį aukštomis lubomis ir prancūziškais langais, už kurių buvo matyti lygutėlė it biliardo stalas veja, rožynas ir įžuvintas tvenkinukas su fontanu – berniuko ir delfino skulptūra.

Kordvelas, kresnas, aštrių bruožų penkiasdešimtmetis, sėdėjo prie senoviško raudonmedžio stalo, į kurio žalią odinį viršų, sprendžiant iš įdagų, buvo daugel kartų gesintos cigaretės. Į įėjusius pareigūnus šeimininkas nė nepažvelgė.

– Jeigu nesusitvarko, mesk jį lauk – dingstį pats sugalvosi. Nevykėlių man nereikia! – šaukė jis į balto su auksu telefono ragelį. Šį padėjęs, iš sidabrinės dėžutės paėmė cigarą ir spragtelėjo žiebtuvėliu – tikrų tikriausiu titnaginiu pistoletu, tada mostu paragino Frostą ir Maletą atsisėsti.

Kadaise gatvės turgeliuose pardavinėjęs sutrupėjusius sausainius, Kordvelas, apgaudinėdamas partnerius ir regzdamas intrigas, galiausiai užvaldė vieną stambiausių Britanijoje mažų kainų prekybos tinklų.

Kordvelui pakako tik sukrenkšti, ir sekretorė paslaugiai padėjo priešais jį aplanką. Magnatas pastūmė šį pareigūnams.

– Laiškas, – tarstelėjo.

Frostas atvertė viršelį. Vokas buvo atplėštas, laiškas prisegtas prie jo sąvaržėle.

– Prašėme neliesti, – priminė inspektorius.

– Niekas man nenurodinės, ką daryti, ko nedaryti, – maloniai nusišypsojęs, atkirto Kordvelas.

Kol Frostas skaitė laišką, jis, vėl pagriebęs ragelį, vainojo kažkokį kitą nelaimėlį.

– Atšauk sušiktą užsakymą! Man nesvarbu, kad jie įsipareigoję sutartimi – turi būti kokia nors sumauta spraga, leidžianti ją apeiti, taigi atšauk, ir baigta! – Padėjęs ragelį, Kordvelas pamojo sekretorei. – Kokia to subingalvio pavardė? – Ji pasakė pavardę, seras Ričardas brūkštelėjo šią į užrašinę. – Kai vėl mažinsime etatus, jį – patį pirmą į sąrašą.

Frostas Kordvelo nesiklausė. Dėmesį buvo sutelkęs į laišką, kuris mažai kuo skyrėsi nuo pasiųstųjų kitiems:

GERBIAMAS SERE RIČARDAI KORDVELAI,

BOBIS KERBIS – MANO RANKOSE. POLICIJA PATVIRTINS, KAD NEMELUOJU. KAD VAIKAS SAUGIAI GRĮŽTŲ NAMO, JŪSŲ KOMPANIJA TURI SUMOKĖTI MAN 250 000 SVA-

RŲ NAUDOTOMIS KUPIŪROMIS... JEIGU JOS BUS KAIP NORS PAŽYMĖTOS, BERNIUKAS MIRS. ŠĮ VAKARĄ 8-Ą VALANDĄ SU PINIGAIS LAUKITE PRIE TELEFONO BŪDELĖS PASAŽE PRIE JŪSIŠKIO PREKYBOS CENTRO. PASKAMBINSIU IR PASAKYSIU, KAIP PERDUOTI PINIGUS. JOKIŲ POLICININKŲ, AŠ ATIDŽIAI STEBĖSIU PADĖTĮ. JEI NESILAIKYSITE SĄLYGŲ, VAIKIS MIRS. SPAUDA INFORMUOTA, IR TOKIU ATVEJU VISUOMENĖ SUŽINOS, KAD PASMERKĖTE JĮ MIRČIAI.

– Laišką pasiimame, – užversdamas aplanką, pasakė Frostas. Jis manė, kad Kordvelas šoks į akis, bet šis tik numojo ranka.

– Ar čia ne apgavystė? – paklausė.

– Mūsų nuomone, vaikas iš tiesų jo rankose, – atsakė Maletas.

– Jūsų nuomone?! Neketinu kištis, jeigu čia veikia koks nors sukčius.

– Nėra jokios apgavystės, – patikino Frostas. – Jis atsiuntė mums berniuko balso įrašą.

Kordvelas nukratė ant kilimo ilgą cigaro pelenų ritinį.

– Manote, jis tikrai gali tą vaiką nužudyti?

– Gali, – atsakė inspektorius.

– Gerai, – šyptelėjęs pasakė turtuolis. – Nuotrauką turite? – Jis pro dūmų debesėlį pažvelgė į Frosto ant stalo padėtą fotografiją ir kinktelėjo. – Mielas vaikas. Baiminausi, kad bus koks nors nemalonus snarglius – žvairas, išgedusiais dantimis. – Nuspaudęs vidaus ryšio prietaiso mygtuką, Kordvelas ištarė: – Robertsai, užeikite!

Trumpai pasibeldęs įėjo Robertsas, prakaulus paniurėlis su elegantišku sidabriškai pilku kostiumu. Kordvelas parodė jam nuotrauką.

– Pagrobtasis vaikas, – sumurmėjo.

– Mielas berniukas... ir nuotrauka gera, – pažiūrėjęs tarė Robertsas. – Išspausdinta turėtų atrodyti neblogai... Manau, galime imtis.

– Ir aš taip manau. Štai ką turėsite padaryti. Susisiekite su tėvais, gal jie turi daugiau nuotraukų. Būtų gerai – iš kūdikystės. Parenkite pranešimą rytojaus spaudai, visiems didiesiems Londono dienraščiams. Antraštė maždaug tokia – PREKYBOS CENTRŲ SAVININKAS PASIRYŽĘS IŠGELBĖTI BERNIUKĄ. Na pats žinote, ko reikia. Paskui suorganizuosite interviu per televiziją, su manimi ir su berniuku. – Atleidęs Robertsą, magnatas kreipėsi į Frostą: – Jei ketinate rengti spaudos konferenciją, galite joje paskelbti: visokeriopai, beatodairiškai padėjau policijai, kad tik išgelbėčiau vaiką.

– Jūs tiesiog ne šio pasaulio angelas, – pasakė inspektorius. – Ar spėsite surinkti reikiamą sumą?

– Problemų nebus.

– Kada galėsite perduoti ją mums?

Kordvelas susiraukė.

– Kodėl turėčiau perduoti pinigus jums?

– Mums reikės sužymėti banknotus ir užsirašyti bent dalį serijos numerių. Be to, į lagaminą įdėsime nediduką radijo siųstuvėlį.

– Nieku gyvu! – Kordvelas taip vožė kumščiu į stalviršį, kad sidabrinė cigarų dėžutė pašoko, o Maletas krūptelėjo. – Operacijos tikslas – išgelbėti vaiką, taigi nebus jokių gudrybių, jokių pažymėtų

banknotų, nei siųstuvėlių. – Turtuolis vėl įjungė vidaus ryšio įtaisą. – Robertsai, į pranešimą spaudai įtraukite šit ką. Policija norėjo sužymėti išpirkos kupiūras, tačiau prekybos centrų savininkas seras Ričardas Kordvelas griežtai atsisakė. Vienintelis sero Ričardo, sutikusio mokėti išpirką, rūpestis – saugiai sugrąžinti berniuką namo.

Robertsas norėjo kažką pasakyti, bet Kordvelas išjungė aparatą.

– Paklausykite... – prasižiojo Frostas.

– Nenoriu nieko girdėti, – atkirto magnatas. – Verčiau jūs paklausykite. Darau tai ne iš meilės žmonijai. Kažkoks bjaurybė pagrobė vaiką ir nori mano pinigų. Jis įsivaizduoja mane šantažuojąs. Tegul išgraužia – išpirką moku savo noru, todėl, kad man taip patinka.

– Kažin, kažin, – gudriai išsišiepęs, įsikišo Maletas. – Ką pasakytų visuomenė, jei atsisakytumėte mokėti?

– Velniop visuomenę! Be „Savaloto“ ji neišgyventų. Nupiginčiau skardinę pupelių pora pensų, ir žmonės veržtųsi į mano parduotuves, nežiūrėdami, ar berniukas žuvo, ar liko gyvas. Įprastai šantažuojamas nesileidžiu, bet čia – puiki proga pasireklamuoti. Sumokėjęs apgailėtinus du šimtus penkiasdešimt tūkstančių, gaunu reklamos už milijoną. Toks sandėris man patinka. Taigi arba žaidžiate pagal mano taisykles, arba aš išvis nežaidžiu.

– Gerai, – nenoromis sutiko Frostas. – Žaisime pagal jūsų taisykles.

– Vadinasi, kol vaikas saugiai grįš namo, niekaip nesikišite?

– Nesikišime.

– Garbės žodis?

– Garbės žodis.

Kordvelas storu pirštu dūrė į Frostą ir pagrasino:

– Tik pamėgink mane apmulkinti, nenaudėli, sutrinsiu į miltus!

Inspektorius apsimetė užsigavęs.

– Juk sakiau, garbės žodis.

Greitomis atsisveikinę, pareigūnai, sekretorės lydimi, išėjo iš kabineto. Kai susėdo į automobilį, Maletas piktai užsipuolė Frostą:

– Kurių galų švaistotės garbės žodžiu?

– Viršininke, neimkite į galvą, – atsakė inspektorius. – Neketinu to garbės žodžio laikytis.

– Ką? – apstulbo Maletas.

Frostas nusišypsojo skyriaus viršininkui taip pat lipšniai, kaip Kordvelas šypsojosi jam, ir pasakė:

– Niekas man nenurodinės, ką daryti, ko nedaryti.

Kai metaliniai vartai jiems už nugarų užsivėrė, inspektorius iš kišenės išsiėmė tris cigarus. Vieną įsikando pats, kitus du įteikė Maletui ir Bertonui.

Maletas sudvejojo, bet cigaras buvo puikus, galėjo kainuoti kokius devynis svarus. Frostas kyštelėjo ugnelę, ir skyriaus viršininkas su malonumu užsirūkė. Netrukus „Fordo" saloną užplūdo melzgana migla ir sodrus kubietiško tabako kvapas. Prisiminęs tvaiką savo paties automobilyje po naktinės kelionės su ta nelaimėle sene, Maletas kreivai šyptelėjo. Jis įtraukė dar vieną dūmą ir palaimingai nušvito. Geras cigaras žadino gerus jausmus... Gal ne visada tasai Frostas būna kaltas. Gal kartais ir jis, viršininkas, per daug iš vargšo inspektoriaus

reikalauja. Maletas išsiėmė cigarą iš burnos ir užsižiūrėjo į žioruojantį galiuką.

– Nuostabus tabakas. Iš kur tokių gavote? – paklausė jis Frosto.

– Kai Kordvelas užsižiopsojo, nugvelbiau iš jo dėžutės, – atsakė inspektorius.

9

Grįžęs į kabinetą, Frostas vos neprimynė kailinių, kuriuos draudikas buvo numetęs ant grindų. Tiesą Maletas sakė, čia iš tikrųjų bjauriai dvokė. Prieš skambindamas šen ir ten, inspektorius pravėrė langą, įleido gryno oro. Liza buvo išvykusi į lavoninę, kur Draisdeilis, žinoma, kuo kruopščiausiai skrodė tris mažus kūnelius. Bilas Velsas tik patvirtino, kad dingusioji dar nerasta. Frostas susimąstęs pabarbeno krumpliais į stalviršį – ar tik ne per anksti bus atšaukęs paiešką kanale?

Krūvelė juvelyrinių dirbinių vis dar kūpsojo ant stalo. Mardžė Stenfild buvo iškviesta atpažinti savo turto, ir inspektorius norėjo, kad ji kuo greičiau atsiimtų prasmirdusius kailinius. Mardžė! Juk ji tikriausiai – antroji Stenfildo žmona. Frostas prisiminė jo namuose kadaise, kai lankėsi tirdamas padegimą, matęs visai kitą moterį.

Inspektorius bukai žiūrėjo į brangenybes. Nelemta tariamo pagrobimo byla jį tik erzino. Frostas norėjo kuo greičiau jos atsikratyti. Nutaręs nelaukti, kol po skrodimo grįš Liza, iš Žmogžudysčių tyrimo kambario pasikvietė Bertoną.

– Kur važiuosime? – paklausė konsteblis, sėsdamas prie vairo.

– Į Beningtono banką. Noriu pasižiūrėti, ką tuo metu, kai Stenfildas ėmė pinigus, bus pagavusios

apsaugos vaizdo kameros. Kaip sekasi dirbti su seržante Liza?

– Šiandien vos kailio man nenudyrė, – atsakė konsteblis, kuris sankryžoje automobilį buvo pristabdęs ir dabar vėl didino greitį. – Ataskaitoje klaidingai įrašiau datą. – Išsišiepęs jis pridūrė: – Ko gero, ji pradeda man patikti.

– Būtų visai daili, jei bent kiek pasigražintų, – mąsliai pasakė Frostas. – Ji man primena veikėją iš seno Holivudo filmo – niekada nesidažančią akiniuotą mokytoją į kuodą susuktais plaukais ir plokščia kaip lenta krūtine. Pagrindinio herojaus pirmą kartą pabučiuota, ji nusiima akinius, išleidžia plaukus, papai susyk išpampsta. – Jie privažiavo banką, ir inspektorius atsisegė saugos diržą. – Ir mūsų Lizai gali taip nutikti.

Bertonas įsuko į tik darbuotojams skirtą aikštelę banko kieme ir vėl išsišiepė.

– Neprieštaraučiau būti tokios permainos kaltininkas, – pasakė.

Banko valdytojas atnešė kasetę su vaizdo įrašu ir įdėjo į leistuvą.

– Inspektoriau, turiu daug darbo, tad pažiūrėkite be manęs.

– Taip, žinoma, eikite ir pasiųskite velniop kokį nors bėdžių prašeivą. Mes čia nepražūsime ir be jūsų, – atsakė Frostas ir įjungė aparatą.

Ekranas nušvito, pareigūnai išvydo nespalvinį tuščios klientų aptarnavimo salės vaizdą. Sprendžiant iš kampe rodomo laiko, bankas turėjo atsidaryti maždaug po minutės. Pusę dešimtos per

salę perėjo kasininkas ir, pažvelgęs į sieninį laikrodį, atrakino lauko duris. Nustūmęs tarnautoją šalin, į vidų nešinas dideliu lagaminu įpuolė Stenfildas. Aplenkęs kitus klientus, jis pats pirmas atsidūrė prie kasos langelio.

Vaizdo kamera buvo įtaisyta tarnautojų pusėje. Klientai pasklido po salę, bet kriminalistai stebėjo tik Stenfildą, kuris, padavęs kasininkui pinigų išėmimo blanką, ėmė nekantriai skrabenti pirštais į barjerą. Paskui kažką piktai klerkui pasakė ir nuėjo prie durų į tarnybinę salės dalį. Pro jas išėjęs kasininkas nusivedė Stenfildą į valdytojo pavaduotojo kabinetą. Jiedu dingo iš kameros akipločio.

– Kabinete Stenfildas palaukė, kol pinigai bus atnešti iš saugyklos, – paaiškino Frostas.

Į banką prigužėjo dar daugiau žmonių. Kas užsuko išsigryninti čekio, kas – papildyti sąskaitos. Prie langelių nusidriekė eilės.

– Ko ieškome? – pasiteiravo Bertonas.

– Net nenumanau, – prisipažino inspektorius.

Jie dar dešimt minučių stebėjo įeinančius ir išeinančius klientus. Galiausiai Frostui nusibodo, jis ėmė skaityti valdytojui adresuotą konfidencialų laišką.

– Štai jis! – šūktelėjo įrašą dėmesingai žiūrįs konsteblis.

Stenfildas grįžo į klientų aptarnavimo salę. Jo portfelis buvo išsipūtęs, akivaizdžiai pasunkėjęs. Bardamasis, kam painiojasi po kojomis, Stenfildas prasibruko pro žmones ir išėjo į lauką.

Frostas dar porą minučių pažiūrėjo įrašą ir išsiėmė cigaretes.

– Kažkas čia, sūnau, negerai, nuojauta kai ką man kužda... bet nežinau ką. – Paleidęs juostelę iš naujo, inspektorius, pūsdamas dūmus pro nosį, pusiaumirka žiūrėjo į ekraną. – Jau žinau! – sušuko staiga atkutęs ir nuspaudė pauzės mygtuką. Vaizdas krūptelėjęs sustingo. – Pažvelk į bankomatus. – Iš karto Bertonas net nesuprato, ką Frostas turi galvoje. Galiausiai pastebėjo ekrano kamputyje klientą, imantį iš bankomato pinigus. Žmogus stovėjo nugara į kamerą. Vaizdas buvo šiek tiek pasimiglojęs, ir pareigūnai įžiūrėjo tik pavidalą su šviesiomis kelnėmis ir tamsiu gobtuvuotu laisvo kirpimo paltu.

– Tai kas? – paklausė konsteblis.

Frostas vėl nuspaudė mygtuką. Žmogus prie bankomato, ne ką ryškesnis už išskydusią dėmę, pasiėmė pinigų, bet tada jį užstojo kiti klientai. Inspektorius pasuko juostą. Kai vėl paleido įrašą, šiame buvo praėjusios šešios, septynios minutės, žmonių banke gerokai sumažėję.

– Žiūrėk, – pasakė Frostas, – jis vis dar ten... Ką veikia dabar?

Žmogus šviesiomis kelnėmis buvo perėjęs kitur ir pildė kažkokius blankus, turbūt nesėkmingai, mat vieną po kito juos glamžė ir ėmė naujus. Kai Stenfildas su pinigais išėjo iš valdytojo pavaduotojo kabineto, o paskui ir iš banko, anas įmetė dar vieną formą į šiukšlinę ir taip pat išslinko iš salės.

– Jis sekė Stenfildą, trynėsi banke, kol anas buvo ten. Juodu išėjo beveik drauge.

Inspektorius, protarpiais sustabdydamas, dar kartą peržiūrėjo įrašą.

– Net jeigu tas žmogus kuo nors ir dėtas, – tarė Bertonas, – vis tiek jo neatpažinsime. Įrašo kokybė pernelyg prasta.

– Bananą galima nulupti visaip, – atsakė Frostas ir, pasikvietęs valdytoją, parodė į siluetą ekrane. – Kas jis toks?

Bankininkas gūžtelėjo pečiais.

– Net nenumanau.

– Tik nereikia sekti man pasakų, – atkirto inspektorius. – Tas žmogus, naudodamasis kortele, iš bankomato jūsų banke pasiima pinigų. Štai laikrodis, taigi aišku, kada tai padarė. Negali būti, kad bankas nežino, kokia suma kada paimta iš bankomato.

Valdytojas priėjo prie kompiuterio ant mažo staliuko ir pamaigė klavišus.

– Aha, keturios po pusės dešimt išimti penki svarai. – Jis nustebęs įsižiūrėjo į monitorių. – Keista. Devynios po pusės dešimt jie vėl įdėti į sąskaitą.

– Tiesiog vilkino laiką, – pasakė Frostas. – Man reikia to žmogaus pavardės, adreso ir batų dydžio.

Valdytojas kaltai šyptelėjo.

– Informacijos apie klientus mes neteikiame. Jums teks jos pasiieškoti kur nors kitur.

– Galėsite man taip pasakyti, kai kitą kartą ateisite verkšlenti dėl baudos kvito, – atšovė inspektorius.

Bankininkas vėl prisėdo prie kompiuterio ir nuspaudė kelis klavišus. Vaizdas monitoriuje pasikeitė. Atsistojęs valdytojas pasakė:

– Man reikia trumpai išeiti. Prašyčiau nežiūrėti į monitorių. Ši informacija apie klientą – įslaptinta.

Frostas nusišypsojęs jam padėkojo ir pripuolė prie kompiuterio, net nelaukęs, kol bankininkas išeis. Ir išsyk gavo nustebti. Pinigus iš bankomato ėmė ne klientas, o klientė. Treisė Nil, gyvenanti adresu: Slėnio kvartalas 6, Dentonas. Sąskaitoje mergina turėjo 25 svarus. Inspektorius išsyk atkreipė dėmesį į nurodytą jos gimimo datą. Mergina buvo Kerolės Stenfild bendraamžė, penkiolikmetė. Bertonas visus duomenis nedelsdamas užsirašė.

– Maletas irgi laiko pinigus čia, – pasakė Frostas, sėsdamas prie kompiuterio ir prisitraukdamas klaviatūrą. – Įdomu, ar daug. O gal jis bankui dar ir skolingas? Pažiūrėkime, ar neišrašinėja čekių prastos šlovės merguželėms.

Bertonas nervingai dirsčiojo į duris – valdytojas galėjo grįžti bet kurią akimirką.

– Inspektoriau, gal geriau nereikia...

Frostui konsteblio baimė buvo nė motais.

– Kažin ar užteks įrašyti pavardę? – sumurmėjo jis ir nuspaudė klavišą. Monitoriuje pasirodė užrašas: PATEIKITE SĄSKAITOS SAVININKO PAVARDĘ. Inspektorius ėmė vienu pirštu badyti klavišus: M... A... L... Staiga kompiuteris šaižiai sučirpė, monitorius sušvito ir aptemo, vėl sušvito ir vėl aptemo.

– Neteisėta įvestis... neteisėta įvestis! – užgriaudėjo elektroninis balsas, panašus į daleko*.– Rupūžėle! – sukeikė Frostas ir, pašokęs it įgeltas, paskubėjo persėsti ant interesanto kėdės. Kai į kabinetą

* Dalekai – nežemiškos kilmės mutantai iš britų mokslinės fantastikos televizijos serialo „Daktaras Kas“.

įpuolė tūžmingai persiraukęs valdytojas, inspektorius, rodydamas į kompiuterį, nekalto avinėlio balsu paklausė: – Kas čia dedasi?

Įėjęs į savo kabinetą, Frostas rado Lizą prie stalo, įknibusią į dokumentus. Veikiausiai šitaip seržantė mėgino užsimiršti, mat atrodė sukrėsta. Inspektoriaus pasiūlytą cigaretę ji mielai paėmė.

– Kaip sekėsi? – pasiteiravo jis.

Lizos rankos drebėjo, bet kalbėti ji stengėsi ramiai. Įspūdžiai likę slogūs. Nors vaikų mirties priežastis ir šiaip akivaizdi, Draisdeilis dirbęs kaip visada kruopščiai, o stebėti tą patologo uolumą tris kartus buvę tikra kančia. Net Kesidis, ir tas nepakėlęs reginio ir, teisindamasis turįs kažkam paskambinti, palikęs ją žiūrėti skrodimo vieną. Ji dar sugebėjusi laikinajam inspektoriui narsiai nusišypsoti, bet iš tikrųjų buvusi sukrėsta.

– Uždusinti pagalve, tikriausiai nespėję net prabusti, – pasakė Liza. – Mažyliai nei pravirko, nei išvis ką nors suvokė.

– Vargšiukai, – atsiduso Frostas. Pastebėjęs, kad seržantei nesiseka įžiebti degtuko, jis pasiūlė ugnies. – Kokios ten dūrio žymės ant vyriausiojo žasto?

– Nieko ypatingo. Kartą įdurta jau mirusiam. Tiek Draisdeilis ir tepasakė.

– Kada ištiko mirtis?

– Tarp vienuolikos ir vidurnakčio. Konkretesnį laiką patologas nurodys, kai žinos, kada paskutinį kartą vaikai valgė. Vėliau pasišnekėsiu su jų tėvu, jis turėtų pasakyti, kada įprastai motina juos maitindavo. – Liza sudrebėjo, įsivaizdavusi, kaip rūpestingai ta moteris paskutinį kartą taiso savo ma-

žyliams valgyti. – Visi trys mirė per kelias minutes, vienas po kito.

– Apie motiną vis dar nieko negirdėti?

– Nieko.

– Verčiau jau ji nusižudytų. Visiems tik palengvėtų.

Akimirką Frosto cinizmas seržantę suerzino. Vis dėlto ji suprato, ką inspektorius turi galvoje.

– O kaip dėl to kaimynų girdėto barnio? Gal kas nors prisipažino kivirčijęsis su Nense? – paklausė Frostas.

Liza papurtė galvą.

– Dar kartą apklausiau liudininkus, visi sako tą patį: barėsi sutuoktiniai. Bet mes žinome, kad vyro tuo metu nebuvo namie.

– Žmogus, kurio nebuvo, – kasydamasis smakrą, sumurmėjo inspektorius. – Et... viena iš daugelio pasaulio paslapčių. – Jis prisiminė Stenfildo bylą ir papasakojo seržantei apie merginą, kuri, anam imant pinigus, trainiojosi banke. – Patikrink, kas tokia. Bus tau užduotis.

Tikėdamasi galėsianti bent laikinai užmiršti tris kūnelius ant Draisdeilio skrodimo stalo, Liza sudėjo dokumentus į aplanką ir čiupo rankinę. Pro įėjusį Bertoną jai teko spraustis, mat konsteblis iš kelio seržantei nepasitraukė.

– Ką, sūnau, pajutai malonumą? – nusišaipė Frostas.

– Anksčiau net į galvą neateidavo, kad užsimanyčiau pakadrinti seržantę, – prisipažino Bertonas ir, pasistatęs Lizos kėdę prie inspektoriaus stalo, atsisėdo.

– Ar gerai pašildyta dailaus jos užpakaliuko? – paklausė Frostas.

– Kėdė įkaitusi iki raudonumo! – išsišiepęs atsakė konsteblis. – Na štai, dėl tų telefono būdelių prie prekybos centro. Prie visų, kaip prašėte, prisijungta. Visus pokalbius – ir skambinant į jas, ir iš jų – įrašinėjame.

– O blakę tarp pinigų įdėsime?

Bertonas iš kišenės išsiėmė storą voką, iš šio atsargiai išgriebė pilką, plastikinį daikčiuką, nedidesnį už penkiasdešimties pensų monetą, ir padėjo ant stalo.

Inspektorius prilietė prietaisėlį tabako įrudintu pirštu.

– Toks mažas? Tikrai veiks?

– Veiks kuo puikiausiai. Jau patikrinau. Bet kaip įkišime jį prie pinigų, jei Kordvelas atsisako bendradarbiauti?

– Tai jau mano rūpestis, mielas drauge. Mums padės vienas „Savaloto" apsauginių.

– Kuris?

– Toksai Tomis Denas. Buvęs mūsiškis. Spaudžiamas Maleto, pirm laiko išėjo į pensiją. Imdavo kyšius.

– Pasitikite juo?

– Nepasitikiu, bet už butelį viskio jis padarys bet ką. Tomis šiek tiek pašniukštinėjo. Su pirkėjais dirbantis vadybininkas išpirkos pinigus paims iš šios dienos pajamų ir sudės į lagaminėlį. Denas sako nemačiomis užkišiąs mūsų blakę po pamušalu. – Inspektorius įdėjo daikčiuką į voką ir grąžino šį

Bertonui. – Keliauk į „Savalotą" ir teiraukis Tomio Deno... Įdėk blakę jam į kišenę ir važiuok atgal.

Bertonui išėjus, sučirškė vidaus ryšio telefonas. Skambino Velsas. Ponia Stenfild atvyko atpažinti iš kanalo išgriebtųjų kailinių ir brangenybių.

– Puiku, – atsakė Frostas ir čia pat jį apniko panika. Inspektorius suskato dairytis po kabinetą. Sumirkę kailiniai – ant pakabos, Liza užmetė, o kur tie prakeikti juvelyriniai dirbiniai? – Bilai, palūkėk minutėlę, – paprašė jis ir, padėjęs ragelį ant stalo, įniko naršyti brangenybių. Ieškojo visur, net ir ten, kur tikrai žinojo nedėjęs. 40 000 svarų vertus dirbinius palikti ant stalo, kabinete, kurio durys niekada nerakinamos! Kad tik nebūtų kas nudžiovęs, patyliukais meldė Frostas. Staiga prisiminė draudiką. Bene jis ir bus paėmęs?

– Neėmiau, inspektoriau. Man išeinant, dirbiniai juodame maišelyje buvo ant jūsų stalo, – išgirdo, paskambinęs į bendrovę.

– Ak štai jos, – pratarė Frostas, dėdamasis pagaliau brangenybes pastebėjęs. Mėgindamas susikaupti, užsidegė cigaretę ir išgirdo vidaus ryšio telefono ragelyje piktai marmant. Velsas nekantravo. – Bilai, paprašyk jos, kad palauktų. Paskambinsiu, – jau nuovados seržantui pasakė inspektorius ir dar kartą išgriozdė kabinetą, tikėdamasis, kad maišelis su brangenybėmis bus kaip nors stebuklingai atsiradęs.

Vėl subirbė vidaus ryšio telefonas. Paaiškėjo, kad ponia Stenfild nerimauja.

– Tegul ateina kitą kartą, – suburbėjo Frostas. – Pasakyk, kad daiktus pirmiau turi įvertinti draudikai.

– Maniau, jau... – žiojosi priminti Velsas.

– Pasakyk, ir tiek! – it kirviu nukirto inspektorius.

– Gerai, gerai, pasakysiu, – atšovė seržantas, nemaloniai nustebintas Frosto atžarumo. – Beje, tavęs teiravosi Maletas.

– Ar jis kartais neturėjo rankose juodo plastikinio maišelio? – paklausė inspektorius.

– Tiesą sakant, turėjo.

Padėjęs ragelį, Frostas lengviau atsikvėpė. Tuo pat metu vos tvardė įsiūtį. Žinoma, pats kaltas, kvailai apsižioplino, bet, jei jau policijoje negalima palikti daikto be priežiūros... Jis ėmė svarstyti, kaip pergudravus Maletą. Staiga į kabinetą įpuolė Kesidis. Po šimts velnių, nejaugi vėl pratrūks aimanuoti? – pagalvojo Frostas.

– Kur mergužėlė? – pasiteiravo laikinasis inspektorius.

– Skyriau jai vieną tokią užduotį. O ką?

– Skambino Dentono stoties geležinkelio inspektorius. Ant bėgių rastas lavonas. Gali būti Nensė Grover.

– Tikėkimės, taip ir yra, – atsakė Frostas. – Ieškoti jos nėra kada.

Tegul Kesidis sau kapstosi, pamanė jis.

Sučirškė telefonas. Skambino įniršęs Maletas, norėjo tučtuojau išgirsti inspektoriaus ataskaitą.

– Luktelėk, eisiu kartu, – Kesidžiui sušnibždėjo Frostas, delnu pridengęs mikrofoną. – Atsiprašau,

viršininke, skubus iškvietimas, – pasakė Maletui ir skubiai padėjo ragelį.

Važiuodami palei geležinkelį nusidriekusiu plentu, jie pastebėjo, kad visi semaforai tvieskia raudonai. Stovinčiame traukinyje prie langų susigrūdę keleiviai piktai šūkavo, vieni kitų klausinėjo, kas nutikę. Automobilį palikę ant tilto virš tunelio, kriminalistai slysčiodami pylimu nulipo prie žiočių, kur jų laukė du geležinkelio inspektoriai su švytinčiomis geltonomis liemenėmis. Kesidis nervingai nužvelgė žvilgančius bėgius ir paklausė:

– Ar srovė atjungta?

– Taip, – atsakė vyresnysis inspektorius, – bet būtų gerai, kad paskubėtumėte. Griūna visas grafikas.

Tunelyje, net ir šviečiant avariniams žibintams, tvyrojo niūri tamsa. Ūžavo galingas vėjas ir, norint susikalbėti, teko šaukti. Frostas apsikamšė šaliką ir prisimerkė, kad į akis neprižirtų dulkių ir smiltelių.

– Antai ten! – šūktelėjo geležinkelininkas ir nusuko akis į šalį. Tokių reginių jau buvo matęs užtektinai. Prisispaudęs prie sienos, praleido pareigūnus.

Moteris gulėjo tunelyje, už kokių trisdešimties jardų, nurėžtos rankos strampas buvo užmestas ant bėgio. Pasilenkęs žuvusiosios apžiūrėti, Frostas išvydo, kad nelaimėlė – be galvos, ši voliojosi už kelių pėdų, tarp bėgių. Galėjai pamanyti, kad pasidarbuota itin aštriu peiliu, toks dailus buvo pjūvis, bet iš tikrųjų galvą nukirto dideliu greičiu lekiančio traukinio ratai. Sąstato tą akimirką veikiausiai net nesukratė. Į kruviną žuvusiosios kaklą vos

žvilgtelėjęs Frostas nedrąsiai palietė jos ranką. Audiniai buvo sustingę, atšalę. Moteris su juodu, akriliniu megztiniu ir žaliomis duksliomis kelnėmis gulėjo išilgai bėgių. Inspektorius prisivertė apžiūrėti galvą. Akys buvo atmerktos, veidas nubrozdintas, apdaužytas, rusvi plaukai išdrikę, priskretę sukrešėjusio kraujo. Frostas dirstelėjo į išsiimtą iš kišenės nuotrauką. Abejonių neliko. Jie rado Nensę Grover.

– Ar gali būti, kad moteris pakliuvo po traukiniu, eidama tuneliu? – paklausė Kesidis.

– Negali, – atsakė vienas geležinkelininkų. – Jeigu ji būtų ėjusi tuneliu, tikriausiai būtų perpjauta pusiau, o dalys kur nors nublokštos. Spėčiau, kad moteris nušoko nuo tilto. Net neįsivaizduojate, kiek savižudžių mes čia surankiojame – be skaičiaus. Sušikti mėgdžiotojai. Vienas šitaip nusižudo, kiti perskaito apie jį laikraštyje ir irgi puola žudytis.

– Anksčiau jie šokinėdavo nuo daugiaaukštės stovėjimo aikštelės stogo, – įsiterpė antrasis geležinkelininkas. – Tai bent malonumas, po galais, – ištikšti ant betono kaip braškių uogienei!

– Čia dar blogiau, – pasakė pirmasis. – Gali likti gyvas, tik be traukinio nurėžtų rankų ar kojų.

– Ir negalėsi net pasikasyti užnižusio pasturgalio, – pridūrė Frostas. – Na gerai, o kaip ji atsidūrė tunelio gilumoje?

– Įprastai savižudžiai ateina ant tilto, perlipę turėklus, atsistoja ant atbrailos, sulaukia traukinio ir šoka. Manau, ši bėdulė nušoko per vėlai, užkrito ant vagono stogo, linkyje nuo jo nuslydo ir bloškėsi

į tunelio sieną. Ant žemės nukrito taip, kad galva atsidūrė ant bėgio, ir ratai ją nupjovė.

– Ar, moteriai nušokus ant stogo, mašinistas arba keleiviai nebūtų išgirdę dunkstelėjimo?

– Kai šitaip dunda, vargu ar įmanoma ką nors išgirsti.

Frostas dar kartą žingtelėjo prie galvos. Žuvusiosios veidas atrodė įsitempęs, iškreiptas kančios.

– Ak tu, kvailele, – sušnibždėjo inspektorius. – Kad pridirbai, tai pridirbai.

Vyresnysis geležinkelio inspektorius, su kažkuo pasikalbėjęs mobiliuoju telefonu, pamojo Frostui, o kai šis priėjo, pasakė:

– Keturi traukiniai vėluoja į stotis. Būtų gerai lavoną pagaliau išvežti, kad galėtume atnaujinti eismą.

– Suprantu, – atsakė Frostas ir pasikrapštė smakrą, mintyse matuodamas nuotolį nuo moters namų iki tunelio. Greičiau nei per pusvalandį ji niekaip nebūtų lig jo atėjusi. Vaikai nužudyti apie vidurnaktį, taigi šokti prieš traukinį Nensė galėjo ne anksčiau kaip pusę pirmos. – Tad kuris traukinys ją sumaitojo?

– Vienas čia pravažiuoja penkios po dvylikos.

– Per anksti.

– Na tuomet tas, kuris pravažiuoja penkios po pusės pirmos. Paskui kitas buvo tik rytą, penktą valandą dvidešimt dvi minutės.

Į tunelį bardamasis atėjo gerokai įpykęs keleivis, kuriam, matyt, buvo įgrisę kiurksoti stovinčiame traukinyje.

– Kiek, po velniais, dar turėsime laukti?! – šūkavo jis. – Jau beveik valandą prastovėjome!

– Prašau grįžti į traukinį! – užriko geležinkelio inspektorius.

– Pranešiu apie jus, kur pridera! – neatlyžo keleivis.

– Aš apie jus – irgi! – nenusileido geležinkelininkas. – Vaikščioti bėgiais draudžiama! Taigi verčiau nešdinkitės atgal į traukinį! – Frosto jis paklausė: – Nejau negalima jos išgabenti?

– Ne – kol policijos gydytojas nepatvirtino mirties fakto.

– Mirties fakto? Juk moteris – be sumautos galvos!

– Net jeigu ji būtų vyras ir iš jo būtų likęs tik pimpalas, vis tiek turėtume sulaukti daktaro, kad šis patvirtintų mirties faktą. – Kesidžiui, kuris ties tunelio žiotimis radijo ryšiu kalbėjosi su Operatyviojo valdymo centru, inspektorius sušuko: – Ar ilgai dar lauksime gydytojo?!

– Jau važiuoja! – šūktelėjo laikinasis inspektorius.

– O jeigu lavoną uždengtume? Tada galėtume paleisti traukinius. – Vyresnysis geležinkelio inspektorius jau kone meldė. – Grafikas sujauktas velnioniškai.

– Gerai, galite uždengti, – atsakė Frostas. – Tik galvos ant bėgių nepalikite.

Geležinkelininkas net sudrebėjo.

– Neketinu tos galvos liesti.

– Tada turėsime palūkėti.

Laukti teko neilgai. Budintis policijos gydytojas Slomonas atvyko persiraukęs, mat važiuoti teko toli, be to, leisdamasis purvinu pylimu, paslydo ir iš-

sitepė šviesų vilnonį paltą. Nepatikliai nužvelgęs bėgius, jis paklausė:

– Ar srovė atjungta?

– Jei ant bėgio nesišlapinsi, nieko ir nenutiks, – atšovė Frostas ir pasitraukė į šalį.

Išvydęs kūną ir nuo šio atskirtą galvą, Slomonas nusipurtė. Kodėl tam Frostui nuolat tenka visokios bjaurastys? Gydytojas puikiai prisiminė šlapime plūduriuojantį benamio lavoną. Jis pasilenkė ir vos vos prisilietė prie sustingusios rankos.

– Mirtis ištiko prieš devynias ar dešimt valandų.

– Ar ir mirė todėl, kad neteko galvos? – paklausė Kesidis.

– Na, ši aplinkybė išgyventi tikrai nepadėjo, – prunkštelėjęs atsakė Slomonas. – Konkrečios priežasties, kol nėra skrodimo, nesužinosite. – Jis brūkštelėjo į bloknotą porą žodžių ir, išplėšęs lapą, padavė Frostui. – Moteris negyva. Galima išvežti.

Džiaugdamasis, kad niekas jo šitame klaikiame tunelyje nebelaiko, gydytojas ėmė ropštis į pylimą. Kesidis radijo ryšiu paprašė operatyvinininkų susisiekti su lavoninės darbuotojais, tegul atvažiuoją ir tegul paskirią skrodimo laiką. Frostas, mielai palikęs visus darbus laikinajam inspektoriui, pasitraukė į šalį. Moters savižudybė kuo puikiausiai atsakė į visus klausimus. Jis užkopė į kelią ir tik tada prisiminė čionai atvažiavęs su Kesidžiu, šio automobiliu, taigi neturėsiąs, kaip grįžti į nuovadą. Teks laukti laikinojo inspektoriaus, kad jį kur plynios! Žemiau kairėje būrys suirzusių keleivių barėsi su palydovu. Staiga Frostas išgirdo priva-

žiuojant automobilį. Nejau iš lavoninės jau atlėkė? Taip greitai? Jis tikėjosi, kad Operatyviojo valdymo centras bus jos darbuotojus perspėjęs, galvą teksiant paimti atskirai. Kokiam nors priekabesniam lavonvežiui tokia žuvusiosios būklė galėjo ir neįtikti. Vis dėlto atvažiavo ńe jie, o Liza Mod.

– Radome motiną? – paklausė ji, sustojusi prie inspektoriaus.

Šis atidarė keleivio dureles ir įsėdo.

– Radome, širdele. Du atskirus gabalus – ji šoko po traukiniu. – Frostas sulaikė susiruošusią išlipti seržantę. – Verčiau tau jos nematyti.

Ji atstūmė jo ranką.

– Ir kodėl gi?

– Juk sakiau, vargšė motina padalyta į du gabalus.

– Bet jeigu Kesidis ten...

– Ma jį kelmas, tą Kesidį! Jokių paslapčių byloje nėra. Manau, jis ir be pagalbininkų gali sutvarkyti formalumus. – Išgirdęs tunelyje aidint žingsnius, inspektorius pridūrė: – Regis, Kesidis ateina... Nešdinkimės iš čia.

Liza staigiai susuko vairą, išsilenkdama į juos atlekiančio juodo, aplamdyto furgono. Tokiam nešvariam darbui – palaikams surankioti – tviskantis „Rolls-Royce" netiko.

Užsirūkęs Frostas paklausė:

– Gal šnektelėjai su ta mergiote, Treise... kokia ten jos pavardė?

– Dar nekalbėjau. Skambinau į namus. Ji – mokykloje. Lanko, beje, Dentono vidurinę – kaip ir Kerolė Stenfild.

Inspektorius mažne paleido iš burnos cigaretę.

– Bendraamžės, lanko tą pačią mokyklą – greičiausiai bendraklasės. Labai įdomu.

– Sutapimas, ir tiek. Tą mokyklą lanko pusė tokio amžiaus Dentono mergaičių.

Frostui net akys sužibo. Perspektyva lydėti sudarkytą kūną į lavoninę nė iš tolo neprilygo galimybei pasidairyti į sirpias, krūtingas merginas.

– Važiuokime į mokyklą, ten Treisę ir apklausime, – pasakė jis. – Noriu kuo greičiau atsikratyti šitos apgailėtinos bylos, kad galėtume atsidėti rimtesnėms.

Mokyklos direktorės ponios Kvinsi pareigūnų vizitas nenudžiugino. Tasai apkiautėlis kriminalistas inspektorius ne tiek klausėsi, ką ji sako, kiek spigino į penktaklases, sporto salėje už stiklinės sienos žaidžiančias rankinį. Direktorė, mėgindama nukreipti inspektoriaus dėmesį nuo viliojančio reginio, garsiai atsikrenkštė ir paklausė:

– Ar tikrai mergaitė domina jus tik kaip liudininkė?

– Ji gali būti šį tą mačiusi, – linktelėjęs atsakė Frostas.

Tegul ir dvejodama, direktorė apsisprendė neprieštarauti – vis dėlto inspektorius buvo ne vienas, o su pareigūne, moterimi. Ponia Kvinsi mielu noru būtų likusi stebėti apklausos, bet turėjo pavaduoti 4B klasės visuomenės mokslo mokytoją, išvykusią nutraukti nėštumo.

– Štai ir Treisė, – pratarė direktorė.

Pastūmusi dvivėres duris, Treisė įpuolė į sporto salę ir pustekine nuskubėjo pro azartiškai

krykštaujančias raudonskruostes rankininkes. Ji vilkėjo mokyklinę uniformą – rusvą švarką ant baltos palaidinukės ir juodą sijoną. Atrodė gerokai jaunesnė nei banko vaizdo įraše.

– Treise, gal užeitum?! – pašaukė direktorė.

Frostas mergaitę pasitiko su tarnybiniu pažymėjimu ir nuoširdžia, drauginga šypsena.

– Sugaišinsime tave tik porą minučių, neilgiau, – patikino jis Treisę. – Gali būti, kad šį tą matei, ir tavo liudijimas mums labai praverstų. – Ji atsisėdo ir perdėtai nerūpestingai užsimetė koją ant kojos. Inspektorius pašnairavo į sieninį laikrodį, kurio ilgoji rodyklė buvo bebaigianti apsukti ratą. Jis nekantriai laukė skambučio į pamoką, tikėdamasis, kad ta varna direktorė pagaliau išsinešdins. – Dėl viso pikto norėčiau užsirašyti tavo pavardę ir adresą, – tarė Treisei.

Skambutis pagaliau sudžeržgė, ir Frostas pasistengė neišsiduoti lengviau atsikvėpęs.

– Man reikia eiti, – pasakė ponia Kvinsi, imdama nuo stalo knygas. – Deja, negalėsiu jūsų išlydėti.

– Nieko tokio, – atsakė inspektorius – nusivylęs, mat sulig skambučiu rankinio rungtynės baigėsi, ir žaidėjos sugužėjo į drabužinę persirengti ir... O Dieve! – išsiprausti po dušu! Visos tos sirpios penkiolikmetės visiškai nuogos... Staiga jis sumojo, kad mergina kažką sako, ir tučtuojau liovėsi fantazavęs. – Atsiprašau. Ką sakai?

– Norėjote užsirašyti mano pavardę ir adresą. Treisė Nil, gyvenu čia, Dentone, Slėnio kvartale 6.

Frostas užsirašė, nors duomenis jie jau buvo sužinoję banke.

– Vakar rytą, tuojau po pusės dešimtos, buvai Beningtono banke, ar ne? – paklausė jis.

– Buvau.

Mergaitė, dėdamasi nuobodžiaujanti, nusibraukė nuo veido kaštoninių plaukų sruogą.

– Ar pažįsti Kerolę Stenfild?

– Pažįstu.

– Girdėjai, kad Stenfildų namus kažkas apiplėšė?

– Girdėjau. Per radiją. Vagys buvo ją pagrobę ir nurengę... – Tarsi tik dabar susivokusi, Treisė išpūtė akis. – Banke mačiau Kerolės tėvą. Nejaugi jis ėmė pinigus išpirkai sumokėti?

– Vadinasi, jį matei?

– Tik probėgšmais. Mes menkai pažįstami. Nusišypsojau ponui Stenfildui, bet kažin ar jis mane pastebėjo.

– Tavo liudijimas mums labai pravers, – pasakė Frostas. – Ar banke nepastebėjai nieko įtartino? Gal, be tavęs, ten trainiojosi dar kas nors?

Demonstruodama, kaip smarkiai stengiasi prisiminti, Treisė susiraukė.

– Daug ten buvo žmonių. Nieko įtartino nepastebėjau.

– O kai išėjai iš banko, nepastebėjai kokio įtartino tipo prie durų ar automobilyje?..

– Atsiprašau, – pratarė ji, papurčiusi galvą.

Inspektorius apgaulingai padrąsinamai nusišypsojo.

– Nieko tokio, širdele. Beje... Tai tik formalumas. Ką veikei banke?

– Kodėl klausiate? – nepatikliai pasiteiravo mergina. – Kuo aš čia dėta?

Frostas skėstelėjo rankomis.

– Juk sakiau, tik formalumas. Privalome patikrinti visus banke tuo metu buvusius asmenis, net ir akivaizdžiai niekuo dėtuosius. Tad ką ten veikei? Pasiėmei šiek tiek pinigų?

– Taip.

– Ir mokykloje vakar nebuvai?

– Nebuvau.

Inspektorius išsyk pastebėjo, kad Treisė pradeda neramiai muistytis. Dėdamasis apie kažką mąstąs, jis išsiėmė cigaretes. Iš tikrųjų pro stiklinę sieną žiūrėjo į drabužinės tarpdurį, iš kurio kvykaudamos liuoksėjo švarutėlės merginos šlapiais plaukais.

– O kodėl?

Mergaitė patraukė pečiais ir užvertė akis į lubas.

– Nebuvo ūpo.

– Ką gi, dėl tokios rimtos priežasties į pamokas galima ir nenueiti, – supratingai šyptelėjęs, pasakė Frostas. – O ką visą dieną veikei? Skaitei Bibliją ir dalijai vargetoms sriubą?

– Buvau užsukusi pas savo vaikiną. Klausėmės muzikos.

– Nuostabu. Jeigu jis tai patvirtins, būsime sutaupę nemažai laiko. Kokia vaikino pavardė?

– Jenas Graftonas.

– Adresas?..

– Ferfildo kelias 23.

– Puiku. – Inspektorius pirkinių kvite užsirašė pavardę bei adresą ir, lyg netikėtai kažką prisiminęs, pasakė: – Keistokas klausimas. Iš sąskaitos pasiėmei penkis svarus. Kam tų pinigų reikėjo?

– Ketinau eiti į diskoteką „Gojoje". Ten galima kietai pasilinksminti.

– Diskotekos būna vakarais. Kam imti pinigus iš pat ryto?

– O kodėl gi ne? – savo ruožtu įžūliai paklausė Treisė. – Pinigų galima pasiimti bet kada.

– Iš tikrųjų, – nenoromis sutiko Frostas ir pasikrapštė randą. – Pasiėmusi penkis svarus, kelias minutes palaukei ir įdėjai juos atgal į sąskaitą. Kodėl?

– Staiga susigaudžiau, kad sąskaitoje pritrūks lėšų periodiniam pervedimui.

– Vadinasi, diskotekos teko atsisakyti?

– Neteko. Pinigų man paskolino Jenas.

– Auksinės širdies tas tavo Jenas. Į banką važiavai tiesiai iš namų?

– Taip.

– Tavo motina nustebo, kai pasakėme, kad lankeisi banke. Ji manė, kad tuo metu buvai mokykloje.

– Visko mamai nepasakoju.

Inspektorius vėl supratingai nusišypsojo.

– Žinoma. Ar tiesiai iš namų važiavai į banką?

– Taip.

– Puiku. – Frostas jau ketino atsakymą užsirašyti, bet persigalvojo. – Palūkėk. Tavo motina sakė, kad į mokyklą išėjai laiku ir su uniforma.

– Na taip, juk norėjau, kad manytų, jog einu į mokyklą.

– O tu patraukei tiesiai į banką?

– Taip.

Mergaitė atsakinėjo vis labiau dvejodama.

– Bet liudininkė... – Inspektorius pasklaidė kažkokius popierius ir apsimetė suradęs reikiamą. –

Štai... senutė. Veikiausiai ne itin patikima liudininkė... pusaklė ir akinių, lyg tyčia, buvo nepasiėmusi. Ji šit sako ir net pasiryžusi prisiekti, kad buvai su džinsais ir senu nešvariu laisvo sukirpimo paltu – visai ne su dailiąja mokykline uniforma.

– Na, vadinasi, suklydo.

– Tad banke buvai su uniforma – šita pačia?

– Taip.

Ką prieš akimirką buvo užsirašęs, Frostas išbraukė ir atsigręžė į Lizą.

– Na matote, seržante, tai paikai senolei bus prisisapnavę. – Sulig tais žodžiais jis tvarkingai sulankstė popierius ir įsidėjo į kišenę, paskui su kėde pasisuko į merginą ir linktelėjęs nusišypsojo, lyg sakydamas, kad nieko daugiau iš jos nenori. Kai ji atsistojo, inspektorius staiga spragtelėjo pirštais ir tarė: – Na argi aš ne žioplys? Pats viską supainiojau. Ne senutė mums pasakė, kad banke buvai su kasdieniais drabužiais, o apsaugos kameros įraše matėme tave, vilkinčią juodą paltą ir mūvinčią šviesias kelnes. Taigi kažkuris fantazuojate – arba tu, arba vaizdo kamera.

Treisė bukai spoksojo į Frostą ir, karštligiškai svarstydama, ką atsakius, krutino lūpas.

– Buvau pasiėmusi drabužių pamainą ir persirengiau viešajame tualete, – sumurmėjo pagaliau.

– O kur dėjai mokyklinę uniformą? Sugrūdai į unitazą? Banke jos neturėjai.

– Na gerai jau, gerai! – Mergaitė vos tvardėsi nepratrūkusi šaukti. – Jenas su furgonu laukė manęs netoli namų. Mano mamai jis nepatinka. Persi-

rengiau furgone ir Jenas nuvežė mane į banką, palaukė, tada nuvažiavome pas jį. Patenkintas?

– Žinoma, – atsistodamas tarė Frostas. – Tik norėjau išsiaiškinti kai kurias aplinkybes. Ačiū, kad skyrei mums laiko.

Jis santūriai linktelėjo merginai ir jiedu su Liza išėjo.

– Merguželė meluoja, – pasakė seržantė, kai jiedu susėdo į automobilį.

– Na taip. Aplankykime Jeną – kokia ten jo pavardė? Matysime, ko priskies jis.

Prie Jeno namų stovėjo apdaužytas ir gerokai parūdijęs rusvas „Fordas", ankstesnio savininko logotipas ant furgono šono buvo užteptas juodais dažais.

– Tavo liudininko matytasis furgonas irgi rusvas, – priminė Frostas.

– Maniau, kad juo nepatikėjote, – suniurnėjo Liza.

– Kartais galiu mąstyti ir lanksčiai – jeigu man taip patogiau. Retkarčiais lankstus būnu net tada, kai man iš to – jokios naudos, – išsišiepęs pasakė inspektorius ir nuspaudė durų skambučio mygtuką.

Jenas Graftonas, aukštas, liesas aštuoniolikmetis į storą kasą supintais juodais, riebaluotais plaukais, pareigūnus nusivedė į savo butą antrame aukšte.

– Jenai, tikriausiai Treisė tave perspėjo, – tarė Frostas, pro kurio akis nepraslydo telefonas automatas laiptinėje. – Tik norime šį tą patikslinti.

Graftonas glaudėsi viename ankštame kambaryje popmuzikantų nuotraukomis apklijuotomis

sienomis. Darbo vaikinas neturėjo, tad nuomai reikalingas lėšas jam užtikrino socialinė parama. Pastarąjį kartą Jenas dirbo vairuotoju baldų parduotuvėje, bet ši maždaug prieš metus bankrutavo. Daugiau jis nedirbo niekur.

Visi trys susėdo ant lovos, prie jos stovėjo nedidukas muzikinis centras. Jenas žodis žodin patvirtino Treisės versiją, Frostas, neabejodamas, kad vaikinas meluoja, jo pasakojimą gana atmestinai užsirašė.

– Vadinasi, laukei draugės prie banko? – paklausė inspektorius. – Pasistenk prisiminti... Gal pastebėjai netoliese trinantis kokį nors įtartiną tipą?

– Tik nutukusią perekšlę eismo inspektorę, kuri įsūdė man baudą už tai, kad stovėjau prie dvigubos geltonos juostos.

Paėmęs nuo lentynėlės, Jenas pamosavo baudos kvitu. Frostas dirstelėjo į jį akies krašteliu. Sprendžiant iš datos ir laiko, vaikinas nemelavo.

– Ačiū, Jenai. Gali būti, kad norėsime šnektelti su tavimi dar kartą.

Lauke Frostas vėl nužvelgė furgoną. Kaip tik tokią spalvą minėjo liudininkas, bet kvitas buvo išrašytas penkios po pusės dešimtos, vadinasi, mašina negalėjo būti ta pati, kuria pagrobėjai vežė Kerolę Stenfild. Inspektorius galvojo ir šiaip, ir anaip, bet dėlionės dalys vis nederėjo.

Vis dėlto ilgai mąstyti nebuvo kada. Kai tik Liza atidarė jų automobilio dureles, prabilo radijo siųstuvėlis. Frosto buvo prašoma skubiai atvykti į lavoninę. Nensė Grover nenusižudė. Kažkas ją nužudė.

– Nužudyta? – apstulbęs perklausė inspektorius.

Ligoninės patologas, pirmiau manęs, kad skrodimas bus formalus, linktelėjo ir tarė:

– Pats pažiūrėkite.

Lavonas ant stalo buvo apiplautas, drabužiai nuvilkti, galva pridėta prie kaklo, tik dar neprisiūta. Jaunesnysis laborantas, turėjęs tai padaryti, kad velionę būtų galima parodyti artimiesiems, kol kas mindžikavo šešėlyje.

Frostas ir Liza nužvelgė kūną. Kadangi šis buvo nuogas, patologo komentaro net neprireikė. Kriminalistai ir patys matė dūrių žymes pilvo ir krūtinės srityse. Ant apatinių žaizdų tamsavo sukrešėjęs kraujas. Inspektorius greitai suskaičiavo visas. Moteriai buvo durta vienuolika kartų.

– Šūdienė! – sukeikė Frostas. Tokio posūkio jis nėmaž nepageidavo.

– Nužudyti pakako vieno dūrio į širdį, – tarė patologas. – Ant bėgių auka atsidūrė jau negyva.

– Daktare, ar esama bent kokios tikimybės, kad susižalojo pati? – atsidusęs paklausė inspektorius. Ir pats suvokė, kad klausimas – paikas, bet atsisakyti savižudybės versijos buvo labai sunku.

Patologas papurtė galvą.

– Užmeskite akį į aukos rankas.

Frostas žinojo: prieš klausiant, jam derėjo patikrinti. Rankos taip pat buvo žaizdotos – supjaustytos, subadytos. Akivaizdu – moteris gynėsi.

– Ne mano kompetencija, – prisipažino patologas. – Kvieskite poną Draisdeilį.

– Suprantama, – atsakė inspektorius. – Vežkite ją į šaldytuvą.

Jaunesnysis laborantas padėjo lavoninės darbuotojui perkelti kūną ant vežtuvų, tada bjaurėdamasis, pirštų galais, suėmė galvą ir, įmetęs į didelį polietileninį maišą, padėjo ten pat.

Išeidami kriminalistai sutiko Kesidį.

– Subadyta. Smeigta vienuolika kartų. Po traukiniu numesta jau negyva, – trumpai nusakė padėtį Frostas.

Laikinasis inspektorius neįstengė nuslėpti pasitenkinimo.

– Žinojau, kad byla – ne tokia paprasta, kaip tau atrodė.

– Viskas prie ko tik prisiliečiu, sumautai komplikuojasi, – nusiminęs atsakė Frostas.

– Jau po skrodimo?

– Kviečiame Draisdeilį. Nieko sudėtingesnio už įaugusį nagą šitas daktariūkštis nenori imtis.

– Ką gi, Snelą teks uždaryti, – pasakė Kesidis.

– Liaukis kvailiojęs, – atšovė Frostas. – Verčiau paspaustum vyrelį.

– Vyras čia niekuo dėtas. Snelas įsmuko į namus, ėmė badyti mažylius, šie prabudę paleido gerkles. Tasai iškrypėlis supanikavo ir nutildė juos pagalve. Kai į kambarį įpuolė motiną, teko nužudyti ir ją.

– Kodėl tada Snelas nespruko, ją palikęs? Kodėl inscenizavo savižudybę?

– Nežinau. Bet sužinosiu.

– Štai mano versija, beje, daug tikresnė. Vyras iš darbo grįžo namo ir rado žmoną kvailai išsiviepusią. Ji pasigyrė atkeršijusi jam už tai, kad nuolat tenka naktis leisti vienumoje, – išžudžiusi vaikus.

Jis paklaiko ir puolė žmoną badyti – smeigė vienuolika kartų. Suvokęs, kad įtarimas kris ant jo, išvežė lavoną iš namų ir padarė taip, kad atrodytų, jog Nensė nusižudė.

– Vyras jos nužudyti negalėjo, – nenusileido Kesidis. – Jo alibi – visiškai patikimas. Trys asmenys patvirtino, kad Markas iki antros valandos buvo prekybos centre.

– Patikrink jo alibi dar sykį. Ar tik nepaaiškės, kad ne toks ir patikimas. – Lizos inspektorius paklausė: – Groveris vis dar ligoninėje?

– Taip. Rytoj išleidžia.

– Puiku. Į ligoninę jis išvažiavo tiesiai iš namų, taigi – su tais pačiais drabužiais, kuriuos tą naktį vilkėjo. Juos reikia paimti. Tegul ekspertai bent kartą pasistengia, kaip pridera, ir ištiria kiekvieną plaušelį. Kraujo ant drabužių turi būti likę. Juk veikiausiai liejosi kaip iš kibiro. – Kesidžiui Frostas pasakė: – Pasilik stebėti skrodimo. Draisdeilis turėtų netrukus atvažiuoti. Aš lekiu į Groverių namus, ten palauksiu ekspertų ir nusikaltimo vietos tyrėjų.

Kesidžiui būti stumdomam nepatiko. Rangu buvo lygus Frostui, tegul ir laikinai. Vis dėlto nusprendė nesiginčyti. Nujautė, kad byloje dar gali pasitaikyti rizikingų klystkelių, todėl protingiau būtų leisti vadovauti Frostui.

– Gerai, – nuolankiai tarstelėjo laikinasis inspektorius ir nuėjo į lavoninę laukti Vidaus reikalų departamento patologo.

Liza pavežėjo Frostą į Kresvelo gatvę, o pati išvažiavo į ligoninę. Prie Groverių namo budįs jaunasis konsteblis Pekeris padavė inspektoriui pagrindinių durų raktą.

– Eik, išgerk arbatos, užkąsk, – pasiūlė jaunuoliui Frostas. – Aš čia užtruksiu kokią valandą.

Pekeris dėkodamas sulinksėjo. Budėti vienumoje buvo pašėlusiai nuobodu – nei ką veikti, nei su kuo pasišnekėti, nebent su įkyriais smalsuoliais, kuriuos jam derėjo vyti šalin. Konsteblis nusprendė paėjėti iki suvožtinių baro netoliese ir šilumoje užvalgyti.

Frostas įėjo į vidų ir užtrenkė duris. Slogioje tuščių namų tyloje trikdė bet koks garselis. Pastumtos svetainės durys aidžiai sugirgždėjo. Užuolaidos, kad žiopliai nekaišiotų nosies, buvo užtrauktos, ir kambarys skendėjo tamsoje. Inspektorius įjungė šviesą. Ar čia moteris ir buvo nužudyta? Jeigu taip, turėjo būti likę kraujo. Bet jis nematė nė dėmelės.

Frostas išjungė šviesą ir nuėjo į virtuvę, kur ant mažo staliuko vis dar stovėjo nešvarūs puodeliai. Reikėjo liepti kam nors juos išplauti, nepalikti šitaip. Kad nepritrypus grindų, šios buvo uždengtos mėlyna polietilenine plėvele. Inspektorius atkėlė gerą jos sklypą ir nužvelgė baltas ir žydras plyteles. Kraujas išsyk būtų kritęs į akis. Bet ir čia – nė dėmelės. Frostas priėjo prie akinamai balto, aukšto šaldytuvo ir atidarė. Ant viršutinės lentynėlės stovėjo praimta skardinė „Heinz“ maistelio kūdikiams.

Inspektorius apžiūrėjo užpakalines duris. Vienam stiklų kitados išdužus, spragą dabar dengė gabalas faneros. Vinys apatinėje lopo dalyje buvo išplėštos, fanera atsiknojusi, ir bet kas galėjo įkišti pro skylę ranką bei pasiekti užraktą. Kažkuriam pareigūnų ši aplinkybė neprasprūdo pro akis, bet niekas į tokią smulkmeną nekreipė dėmesio, juk byla atrodė visiškai paprasta.

Iš virtuvės Frostas išėjo į koridorių. Grindys tyliai girgždčiojo sulig kiekvienu žingsniu. Vaikų kambarys vis dar dvelkė „Johnson's Baby" milteliais. Lovelės be patalynės buvo nejaukiai šaltos. Nuo lentynos į inspektorių priekaištingai žiūrėjo žaislai: pliušiniai žvėreliai, lėlės baidyklės. Jis žengė prie durų ir nustėro, išgirdęs vaiko balselį.

– Mamyte!

Garsą išleido lėlė, prakeikta lėlė, kurią Frostas nepastebėjęs primynė. Jis paėmė ją ir padėjo ant lentynėlės, prie kitų.

Sukrėstas nuėjo į tamsią svetainę ir atsisėdęs užsirūkė. Storo audinio užuolaidos neįleido į namus gatvės triukšmo, užtat kambaryje tvyrojo niūri tyla. Šalčio perimtas inspektorius sudrebėjo. Akimirką mintis išblaškė keistas garsas, lyg vaikas krizentų, bet įsiklausęs jis nieko neišgirdo.

Paskui kažkas taku atėjo iki laukujų durų ir pasibeldė.

– Ačiū, nieko nereikia, – įleisdamas teismo ekspertus, pasakė Frostas. – Iš agentų niekada nieko neperku.

Jis grįžo į svetainę. Kištis į ekspertų darbą neketino. Kruopštaus, planingo triūso Frostas visada

kratėsi, atsidūręs tarp šitaip dirbančių žmonių, tuojau imdavo nekantrauti. Užkandęs grįžo Pekeris, ir inspektorius iškart pasiuntė jį šnektelėti su kaimynais, gal bus ką nors matę ar girdėję. Pavyzdžiui, automobilį. Juk jeigu Nensė nužudyta namuose, lavoną reikėjo kažkaip nugabenti iki tunelio.

Į duris pabeldė vienas ekspertų.

– Inspektoriau, norėtume čia padirbėti.

Frostas pasijuto tik pinąsis po kojomis. Nuėjo į virtuvę. Hardingas darbavosi kieme, tyrinėjo į taką palei valdas vedančias duris tvoroje. Pamatęs Frostą, jis atėjo į virtuvę.

– Štai, pažvelkite, – pratarė ir, pirštinėta ranka atlaisvinęs ant durų į kiemą vietoj stiklo pritvirtintą fanerą, parodė šiurkštų apatinį jos kraštą. Ant šio buvo likę kraujo, odos skutelių. – Kažkas atitraukė plokštę, kad galėtų prakišti ranką ir atrakinti duris iš vidaus. Faneros briauna iki kraujo nubrozdino riešą. To, kas čia brovėsi, ranka turėtų būti bjauriai sužalota.

– Gal pats Groveris... ar netgi jo žmona, – atsakė Frostas. – Jeigu užmiršo pasiimti laukujų durų raktą, teko į vidų eiti pro šitas.

– Gal, – lyg ir neprieštaravo Hardingas. – Iš čia likusių odos fragmentų galėsime nustatyti DNR. Suraskite įtariamąjį, jei toks yra, ir palyginsime su jo. Jei DNR sutaps, jums net nereikės, kad jis prisipažintų.

– Mokslas – nuostabus dalykas, – sumurmėjo inspektorius. – Palyginti su mokslu, policininko lazda – gryna atgyvena.

Į virtuvę įėjo du ekspertai akinamai baltais kombinezonais.

– Inspektoriau, dabar norėtume padirbėti čia, – pasakė vienas jų.

Frostui nebeliko kur ramiai pasėdėti ir pagalvoti. Jis išėjo į gatvę ir, sėdęs į autobusą, grįžo į nuovadą.

Kesidis su Nensės Grover skrodimo išvadomis laukė inspektoriaus žmogžudysčių tyrimo kambaryje.

– Daug durtinių žaizdų pilvo ir krūtinės srityse. Lemtingas buvo dūris į širdį, moteris mirė beveik iš karto. Rankos sužalotos, ginantis nuo užpuoliko.

– Koks peilis?

– Vienašmenis, smailiu galu. Gali būti – virtuvinis.

– Kada auką ištiko mirtis?

– Naktį tarp vienuoliktos ir pirmos.

Frostas papasakojo Kesidžiui apie išdaužtą užpakalinių durų stiklą.

– Tuojau pat imu Snelą, – entuziastingai pasišovė nušvitęs laikinasis inspektorius.

– Jis tikriausiai Niukasle, – priminė Frostas, jis iš visos širdies tikėjosi, kad taip ir yra, kad Snelas sėdi ten savo namuose ir skaito Bibliją, kad jo rankos – sveikut sveikutėlės.

– Nė velnio! – atšovė Kesidis. – Tenykščiai mūsų kolegos jau patikrino.

Frostas pažvelgė pro langą. Juodi lietaus pripampę debesys kabojo žemai, buvo jau beveik tamsu.

– Ką gi, reikia jį surasti, – sumurmėjo inspektorius.

10

Prie Snelo namų Parnelo bloke jiedu privažiavo kelios minutės po keturių popiet. Buvo jau sutemę, tolumoje grėsmingai dundeno griaustinis. Prie namo švietė tik vienas gatvės žibintas, kito – sunio-koto, nuplėštu gaubtu – laidai kyšojo iš stiebo tarytum įvairiaspalviai spagečiai. Kesidžiui patrankius į duris, niekas neatsiliepė, šviesa neįsižiebė. Palei sieną pūpsojo penki šiukšlių prikimšti maišai.

Frostas pasilenkė ir pro korespondencijos plyšį pažvelgė į juodą tamsą.

– Reikėtų apsidairyti viduje, – pasakė.

– O raktą turi? – pašaipiai paklausė Kesidis.

– Rakto man nereikia, drauguži. O ten kas? – Frostas parodė į gatvę. Atsigręžęs pažiūrėti, laikinasis inspektorius išgirdo dūžtant stiklą. Kai pasisuko į kolegą, šis ant laiptelio pastatė tuščią pieno butelį; durų stikle žiojėjo skylė. – Atrodo, kažkieno mėginta įsilaužti. Reikia patikrinti.

Frostas atsargiai įkišo ranką pro skylę ir atrakino duris iš vidaus. Kesidis buvo linkęs atsiriboti nuo bet kokių inspektoriaus akibrokštų, bet apie šį vargu ar kas galėjo sužinoti, tad jis neprieštaraudamas įėjo į vidų. Frostas spūstelėjo jungiklį ir šviesa prieškambaryje įsižiebė. Ant demblio prie durų mėtėsi du spausdinti raštai, vienas iš elektros tinklų kompanijos, kitas – iš dujų. Abu atėję tą

pačią dieną, abiem pranešama tas pats: „Kaip pageidavote, mūsų atstovas buvo atvykęs 9-ą ryto užfiksuoti skaitiklio rodmenų ir nutraukti tiekimo. Darbuotojo niekas neįsileido, todėl prašome susisiekti su mūsų biuru, kad galėtume iš naujo susitarti dėl vizito."

Svetainėje ant stalo buvo padėti šeši maišeliai su motinos daiktais. Šaldytuve virtuvėje pareigūnai aptiko pakuotę šaldyto maisto iš „Marks and Spencer" ir nepraimtą pakuotę pieno. Lova miegamajame buvo nepaklota, tvarkingai sulankstyta pižama padėta ant priegalvio.

Frostas ištraukė porą stalčių – tuštutėliai.

– Jis nebuvo grįžęs nuo vakar vakaro, – spėjo inspektorius. – Lovoje nemiegota.

– Lovą galėjo nutaisyti ir atsikėlęs, – paprieštaravo Kesidis.

– Oi ne, mielas drauge. Snelas ketino šiandien išvažiuoti į Niukaslą. Buvo susidėjęs daiktus, pasiruošęs. Lovą gal ir galėjo nutaisyti atsikėlęs, bet pižamos tikrai nebūtų lankstęs ir dėjęs ant pagalvės. Be to, būtų praėmęs pieną arbatai pasibaltinti. – Frostas susimąstęs ėmė žįsti nykščio krumplį. – Vakar vakare jis išėjo ir namo negrįžo. Kodėl?

– Man atrodo, akivaizdu, – atkirto Kesidis. – Išžudė vaikus, paskui nugalabijo jų motiną ir paspruko.

– Netikiu. Kuriems velniams inscenizuoti Nensės savižudybę? Kažkoks absurdas.

– Tu mėgini Snelo veiksmus paaiškinti racionaliai. O juk jis – pamišėlis.

– Jeigu jis nubloškė moterį po traukiniu, kad atrodytų, jog ji nusižudė, kam tada sprukti?

– Gal matė, kad traukinys jos visiškai nesumaitojo. Tikėjosi, kad kūnas bus sumaltas į košę ir jokių dūrių žymių niekas neįmatys. Kai taip nenutiko, jam teko sprukti.

Frostas apgalvojo kolegos žodžius. Kesidžio prielaida buvo ne ką patikimesnė už kai kurias paikas jo paties versijas, bet, jeigu ji teisinga, tada išeina, kad Snelas, iki šiol tenkindavęsis ištryškusiu kraujo lašeliu, staiga tapo siaubingu serijiniu žudiku. Inspektorius priėjo prie stalo ir dirstelėjo į vieną maišelių. Į jį buvo įdėta nuotrauka sidabraspalviais rėmeliais: kokių aštuonerių Sidnis Snelas su jūreiviška palaidine, dailiai sušukuotas, prieš fotografuojantis nupraustas, įsikibęs jaunos mamos rankos. Mielas, nekaltas vaikas... galiausiai išaugęs į iškrypėlį.

– Na ką gi, – atsidusęs vėl prašneko Frostas, – susisiek su Niukaslu. Paprašyk kolegų, kad stebėtų Snelo namus ir, kai tik jis grįš, suimtų įtariant žmogžudyste. Tegul mūsų operatyvininkai perspėja visus patrulius – vos pastebėjus Snelą reikia suimti. – Inspektorius paskutinį kartą nužvelgė kambarį ir pridūrė: – Šitą skylę protarpiais taip pat derėtų patikrinti. Jis gali grįžti atsigerti pieno.

Išeidami jie užtrenkė duris, ir tučia gatve nuvilnijo aidas. Kai pareigūnų automobilis pasuko už kampo, iš apleisto namo šešėlio išniro jame slėpęsis siluetas. Sidnis Snelas tirtėjo iš baimės. Grįžtantį pasiimti daiktų, jį išgelbėjo nuojauta, perspėjusi

palūkėti, neiti tiesiai į namus. Apsipylęs šaltu prakaitu, jis stebėjo, kaip Frostas ir Kesidis laužiasi pro duris. Ir dabar, nors jie jau buvo nuvažiavę, Snelas vis dar dvejojo, kankinosi, negalėdamas apsispręsti... Ar rizikuoti eiti į namus? O jeigu farai stovi už kampo ir laukia kaip tik tokio kvailo jo žingsnio? Jis buvo nusikamavęs, alkanas. Praėjusią naktį nė bluosto nesudėjęs. Riešas vėl kraujavo. Sidnis nulaižė kraują ir stipriau užveržė nešvarią nosinę. Ką daryti? Dieve, ką daryti?..

Priimamajame Frosto laukė senutė. Pripuolė, vos jį pamačiusi.

– Radote! Seržantas sako, radote! – sušuko nušvitusi.

Netikėtai užkluptas inspektorius tik kvailai išsišiepė. Kas ji, po galais, tokia? Vis dėlto atpažino tuojau pat. Na, žinoma... Senolė, iš kurios buvo nugvelbti vyro apdovanojimai. Rupūžėle! Per tą laiko stygių jis neapžiūrėjo nė pusės Lemio Hokstono laimikio, kurį anas slėpė namuose, už vandens talpos.

– Taip, širdele, radau jūsų ordiną... Ar galėčiau paprašyti atpažinti?

Jis nusivedė senutę į pagrindinį kvotos kambarį, kur jiedu palaukė, kol Bertonas atneš didelę kartoninę dėžę. Juodoji dėžutė su ordinu buvo ne itin pagarbiai įmesta tarp visokių niekniekių. Frostas paėmė ją iš krūvos ir įteikė savininkei. Ši palaimingai nusišypsojo.

– Jau nesitikėjau atgauti. – Išėmusi iš dėžutės Lakūno garbės ordiną, senolė priglaudė jį prie skruosto. – Vyras norėjo perduoti apdovanojimą sūnui.

Laukiausi, daktaras sakė, kad bus berniukas, bet, kai mūsų namą subombardavo, persileidau.

Frostas atjaučiamai palinksėjo ir perspėjo senutę, kad ordino jai kol kas negrąžins.

– Širdele, tik nesirūpinkite, jūsų ordinas čia bus saugus. Pats jį pasaugosiu, – prižadėjo inspektorius ir patyliukais nusišaipė iš savęs. „Pasaugosiu! Ar taip pat, kaip saugojau Stenfildų brangenybes?" Pagalvojęs apie šias, išsyk prisiminė, kad laukia nemalonus pokalbis su Maletu.

– Ir nuotraukas suradote! Kokia laimė!

Nuotraukas? Kokias nuotraukas?

Dėžėje tarp kitų daiktų buvo ir gumele perjuostas pluoštas dėklų su šeimos fotografijomis. Pirmiau Frostas tik prabėgomis į jas žvilgtelėjo. Matyt, Lemis griebdavo viską, kas pakliūdavo po ranka, nežiūrėdamas, ar daiktas bent kiek vertingas.

Senutė ištraukė viršutinį dėklą ir ėmė vartyti, žiūrinėti nuotraukas.

– Nenorėčiau, kad jas pamatytų kam nedera, – pasakė ir, lyg sąmokslininkė pamerkusi inspektoriui akį, parodė į Bertoną. – Kaip manote, ar šiam jaunuoliui jau galima tokias rodyti? – paklausė ir įdavė Frostui fotografijas.

Inspektorius paėmė jas, gniauždamas žiovulį, nieko įdomaus nesitikėdamas. Ir čia pat nustėro.

– Rūgštele!

Nespalvinės atviruko formato nuotraukos šeimos albumui nėmaž netiko. Jose buvo įamžinta jauna, kūninga tamsiaplaukė. Nuogut nuogutėlė. Miegamajame.

– Rūgštele! – dar kartą išsprūdo Frostui.

Vienoje fotografijoje mergina, išskėstais pirštais apgniaužusi krūtis, rodė spenelių pumpurus, kitoje, atsukusi objektyvui dailų stangrų užpakaliuką, koketiškai žiūrėjo per petį. Atpažinęs ją, Frostas net išsižiojo.

– Čia jūs! – sušnibždėjo poniai Miler.

Ji šelmiškai linktelėjo.

– Mano vyras pats ir išryškino. Popieriaus ir chemikalų jis gaudavo iš Karališkojo oro laivyno fotografų. Per karą tokie dalykai buvo deficitas.

– Rūgštele! – trečią sykį sukeikė inspektorius. – Tai bent gražuolė buvote! – Jis parodė nuotraukas Bertonui, šis išsišiepęs pritariamai palinksėjo. Frostas, tegul ir nenoromis, sudėjo fotografijas į dėklą ir grąžino senutei. – Širdele, verčiau neškitės jas namo. Jei paliksite čia, nebegalėsime dirbti.

Įsidėjusi nuotraukas, senolė užsegė rankinuką.

– Matote, kadaise buvau ne tokia sena kaip dabar, – ilgesingai pasakė.

– Gerai, kad tada nebuvome pažįstami, – atsakė inspektorius. – Vyras nebūtų jūsų nusaugojęs.

Išlydėjęs ponią Miler, Frostas grįžo į kvotos kambarį. Bertonas dėjo daiktus atgal į dėžę.

– Luktelėk, sūnau, – tarė inspektorius, – pažiūrėsime, ką dar Lemiui pavyko nudžiauti.

Atidarę seną šokoladinių saldainių dėžutę, jie aptiko šūsnį pornografinių nuotraukų. Kai kuriose buvo įamžinti vaikai, kai kuriose – vyrai su moteriškais apatiniais. Frostas parodė vieną fotografiją konstebliui.

– Tos kelnaitės su nėrinukais man visai patiktų, bet barzda...

Buvo ten ir laiškų. Vieną perskaitęs inspektorius net švilptelėjo.

– Tai bent smulkiai aprašyta, kokius ledinukus pačiutė čiulpdavo, kol jos vyras būdavo išvykęs, – pasakė.

– Šitas irgi nelabai padorus. – Bertonas parodė žalsvo laiškinio popieriaus lapą neapipjaustytais kraštais.

Dar vieną laišką jie išėmė iš voko su užrašyta gavėjo pavarde ir adresu. Šį Frostas žinojo. Voke taip pat buvo spalvota momentinė nuotrauka. Virš fotelio pasilenkusi stambi moteris užverstu sijonu ir iki kulkšnių nusmauktomis kelnaitėmis, už jos – ilgu, odiniu diržu užsimojęs vyriškis su universiteto profesoriaus kepure ir mantija. Inspektorius greitomis peržvelgė laišką. Jo autorius siūlė vakare pas jį užsukti ir smulkiai dėstė neklusnioms mergaitėms skiriamas bausmes. Nei jo pavardė, nei adresas nebuvo nurodyti. Prie laiško buvo prisegta kopija kito, kuriame moteris pasakojosi esanti siaubinga neklaužada.

– Sukriošusi pasileidėlė! – prunkštelėjo Bertonas.

– Oi ne, anaiptol ne pasileidėlė, – paprieštaravo Frostas. – Buvusi valstybės tarnautoja... gyvena prašmatniame name Chartijos gatvėje.

– Pažįstate ją?

– Klientu būti neteko. Tu, sūnau, ją irgi žinai. Maleto žmonos draugė, abi – kažkokio ligoninės ar panašaus komiteto narės. Buvo mums pranešusi, kad po vandens ūkio darbuotojo apsilankymo iš miegamojo dingo pinigai...

– Prisimenu, – pertraukė inspektorių konsteblis. – Jau kitą dieną prisipažino apsirikusi, esą nieko nedingę.

– Taip, ta pati. Tada nieko blogo neįtarėme, bet manau, kad ji buvo šantažuojama. Mokėk arba nusiųsime nuotraukas vikarui...

Frostas vėl įsižiūrėjo į fotografiją ir neišgirdo, kaip girgžtelėjo atidaromos durys.

– Inspektoriau Frostai!

Inspektorius tyliai suvaitojo. Tasai nupezėlis akiniuotis Haris, žinoma, atėjo bartis dėl be priežiūros paliktų brangenybių.

– Viršininke, kaip tik ruošiausi pas jus eiti, – vargais negalais išspaudęs šypseną, pasakė Frostas ir atkišo fotografiją. – Ar ne jūs tasai profesorius su mantija? Klausiu tik formaliai – kad galėtume išbraukti jus iš įtariamųjų sąrašo.

Maletas dėbtelėjo į nuotrauką ir nukaito.

– Po velnių, puikiai žinote, kad ne aš! Į mano kabinetą – tučtuojau! – iškošė pro dantis įtūžęs.

Frostas sėdėjo, nutaisęs dėmesingą išraišką, ir, viena ausimi klausydamasis monotoniškai tauzijančio skyriaus viršininko, svarstė dienos įvykius. Jei Maleto žmonos draugė iš tiesų buvo šantažuojama, tai beveik garantuotai reiškė, kad Lemis iš miegamųjų nugvelbtais daiktais naudojosi žmonėms paspausti. Vadinasi, Hokstono būta ne tik vagies, bet ir šantažuotojo, o tai jau neblogas motyvas jį nudėti. Gal kuriai nors jo aukų tiesiog pristigo kantrybės.

– ...mano vadovaujamo kolektyvo pareigūnui toks elgesys nederamas... – nugirdo inspektorius, ir

jo mintys vėl nuklydo kitur. Pirmiausia reikėtų pasišnekėti su ta moteriške, gal imtų ir paaiškėtų Lemio mirties aplinkybės. Nagi, viršininkėli, liautumeisi jau... metas darbus dirbti. Staiga Frostas sumojo, kad Maletas, pagaliau nutilęs, klausiamai į jį spokso.

– Jau viską, pone, pasakėte? Puiku! Na, aš atsiprašau. Daugiau taip nedarysiu.

Nelaukdamas, kol Maletas ras dar kokią nors dingstį paburnoti, inspektorius griebė maišelį su brangenybėmis ir žengė prie durų.

– Palaukite!

Tokios intonacijos negalėjo ignoruoti net Frostas.

– Pone?.. – tarstelėjo jis, lėtai atsigręždamas.

– Ta nuotrauka... Man ten kai kas matyta.

– Nesirūpinkite, viršininke, pasistengsiu jūsų neįvelti.

Maletas kietai sučiaupė lūpas ir ištiesė ranką.

– Parodykite. – Dar kartą pažiūrėjęs į fotografiją, nusiėmė akinius ir įniko neskubriai šveisti stiklus. – Ponia Roberts.

– Tai bent žvitrumas akies! – šūktelėjo Frostas. – Aš niekaip nebūčiau ponios atpažinęs vien iš nuogo užpakalio... tiesa, niekada nesu jo matęs...

– Atpažinau kambarį, – nuraudęs pasiteisino Maletas.

– Savaime aišku, pone. Jei taip sakote...

Skyriaus viršininkas sužaibavo akimis.

– Su žmona daugybę sykių esame ten buvę... atpažįstu paveikslus... knygų lentyną...

– Taip, taip, žinoma, pone, – erzindamas viršininką, su abejonės gaidele balse atsakė Frostas. – Turbūt

esate sėdėjęs tame pat fotelyje, ant kurio nuotraukoje užsikniaubusi ponia Roberts. Tikiuosi, susijaudinusi ji jo neapseilėja.

Maletas pasitrynė akis ir vėl užsidėjo akinius.

– Paklausykite, Frostai, reikalas keblus. Ponia Roberts – gera mano draugė, be to, stambi žuvis.

– Ypač stambiu užpakaliu, – pridūrė Frostas.

Vyriausiasis inspektorius praleido jo žodžius negirdomis.

– Ko ketinate imtis? – paklausė.

– Užsuksiu pas ponią Roberts ir parodysiu nuotrauką.

Maletas įsižiūrėjo į stalviršį, vos vos paslinko parkerį ir tarė:

– Manau, bus geriau, jei šio reikalo imsiuos aš. Ta gera draugė gali staiga tapti pavojingu priešu. Jei grąžinsiu poniai Roberts nuotrauką ir užsiminsiu, kad jos pavardė niekur nebus įpainiota, vėliau tokia taktika gali mums atnešti nemažai naudos.

– Atsiprašau, viršininke, pavėlavote. Ponia Roberts tikriausiai jau buvo šantažuojama. Tiesą sakant, gali būti, kad Lemis Hokstonas kaip tik dėl to ir nužudytas.

Inspektorius išaiškino Maletui padėtį, ir šis tik dar labiau sunerimo.

– Frostai, primygtinai siūlyčiau jums nesikišti. Aš įsitikinęs, kad ponia Roberts su žmogžudyste niekaip nesusijusi. Velniai rautų, ji, šiaip ar taip, mūsų šeimos draugė.

Frostas apsimetė neapsakomai suglumęs.

– Pone, ar man nevalia kvosti įtariamojo žmog-

žudyste, jei jis yra jūsų draugas? Tokį Kvotos taisyklių punktą veikiausiai būsiu pražiopsojęs.

Maletas iš pykčio perkreiptu veidu pasviro virš stalo ir sušvokštė:

– Velniai jus rautų, Frostai, puikiausiai žinote, kad ne tai turėjau galvoje! Savaime aišku, privalote ponią Roberts apklausti. Jeigu ji įsivėlusi, nors sunku tai įsivaizduoti, galite tikėtis visapusiškos mano paramos. Bet, jeigu apsidergsime, pritrėkšiu jus be gailesčio.

Taigi Maletas kaip visada mikliai apsidraudė, kad nesėkmės atveju ginkdie nenukentėtų.

Frostas įsidėjo nuotrauką į kišenę ir išeidamas pasakė:

– Viršininke, žinojau, kad mane palaikysite.

Užsukęs į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, jis pasikvietė Bertoną važiuoti drauge. Tokios stambios žuvies kaip ponia Roberts gaudyti vienas Frostas nesiryžo.

Emilė Roberts gyveno nedideliame, su kitu sublokuotame name gatvės gale. Jaukų kiemą priešais pagrindines duris su spalvotu vitražu juosė tvarkingai pakirpta gyvatvorė. Nublizgintą žalvarinę plokštelę, vidur kurios buvo įtaisytas skambučio mygtukas, Frostas, pridėjęs pirštus, kaipmat sutepė. Netrukus durys prasivėrė – tik tiek, kiek leido grandinėlė. Nepadėjo net tarnybinis pažymėjimas. Pasičiupusi jį, šeimininkė nuėjo prie telefono ir paskambino į nuovadą patikrinti, ar nebus atsibeldę kokie apsimetėliai. Pernelyg gerai ji prisiminė sukčių, prisistačiusį vandens ūkio darbuoto-

ju, kuris, tiesą sakant, atrodė visai padoriai, nepalyginsi su aptrintą pažymėjimą atkišusiu apsmukėliu, nė iš tolo nepanašiu į policininką.

Ponia Roberts pareikalavo sujungti ją su geru draugu skyriaus viršininku Stenliu Maletu. Šis kalbėjo irzlokai, bet, šiaip ar taip, patvirtino, kad Frostas – jo pavaldinys, tiesa, prisipažino nežinąs, kokį nusikaltimą inspektorius šiuo metu tiria.

Šeimininkės liepti, pareigūnai, Frostas – labai atsainiai, nusivalė kojas ir suėjo į svetainę su užkurtu židiniu. Ponia Roberts pasiūlė paprastas kėdes, bet apkiautėlis išsidrėbė didžiuliame odiniame fotelyje.

– Puikus baldas! – pagyrė. – Malonu tokiame atsipūsti po geros pylos.

Ponią Roberts persmelkė nerimas. Ar jai tik pasirodė, ar inspektorius iš tiesų pabrėžė žodį „pylos“? O gal išvis sakė „bylos“?

– Kuo galėčiau padėti? – šaltai nusišypsojusi, paklausė ji.

Kambarys atrodė taip pat kaip nuotraukoje, bet stambi vyriškų bruožų moteris su tvido kostiumėliu nėmaž nepanėšėjo į mažą mergaitę, laiške meldusią „mokytojo“ ištaisyti jos klaidas.

– Ponia Roberts, prieš kelis mėnesius pranešėte apie apiplėšimą, – atsakė Frostas.

Jis norėjo, kad moteris atsisėstų. Mat kai šitaip prie jo stūksojo, kalbantis su ja teko įsitempus kraginti galvą. Nerūpestingai numojusi ranka, ponia Roberts tarsi parodė, kad tas apiplėšimas nevertas dėmesio.

– Jau tada sakiau pareigūnui, kad suklydau, ir tiek.

– Mums kilo abejonių, ar tikrai suklydote.

– Ką tuo norite pasakyti? – susiraukusi paklausė ji.

– Veikiausiai iš tikrųjų buvote apvogta, bet vėliau susizgribote, kad vagis nugvelbė tokių dalykų, apie kuriuos mums verčiau nežinoti.

Ponia Roberts išsitempė visu ūgiu, rodėsi, tapo dar aukštesnė.

– Niekas nieko nepavogė, – atšovė. – Niekuo negaliu jums padėti.

– Kodėl jums neatsisėdus? – pasiūlė Frostas. – O gal subinytė pernelyg įskaudusi?

Moteris įsistebeilijo į jį apstulbusi, net prasižiojusi. Iš pradžių dar pamanė neteisingai nugirdusi, bet inspektorius iš voko išėmė nuotrauką.

– Veido gerai nematyti, – pasakė, – bet mes neabejojame, kad čia įamžinta jūs.

Ji pamėgino fotografiją pagriebti, bet Frostas suskubo atitraukti ranką.

– Kaip jūs drįstate?! – sušnypštė ponia Roberts. – Kaip drįstate?!

Ji sužiopčiojo, daugiau neįstengdama išspausti nė žodžio.

– Apgailestauju, – lyg ir nuoširdžiai pasakė inspektorius, – bet, kai pradedi vartyti akmenis, randi po jais visokios bjaurasties. Tik noriu išsiaiškinti porą mums svarbių dalykų.

– Neišgirsite iš manęs nė žodžio, – atkirto moteriškė ir, klestelėjusi į fotelį priešais, demonstratyviai sunėrė rankas ant krūtinės.

– Ką gi, – šyptelėjęs tarė Frostas, – tokiu atveju gesinkite ugnį, renkitės. Pasikalbėsime nuovadoje. Privatumo ten nėra ko tikėtis, bet, jeigu jūs nieko nesigėdijate, man kas...

Ponia Roberts tylėjo, bet jos įžūlumas akivaizdžiai blėso. Inspektorius paėmė iš Bertono aplanką ir jį atsivertė.

– Rugpjūčio 5-ąją paskambinote savo bičiuliui ponui Maletui ir pranešėte apie vagystę. Jūsų namuose apsilankė žmogus, prisistatęs vandens ūkio darbuotoju, o kai jis išėjo, pasigedote tam tikrų vertingų daiktų. Praėjus dvidešimčiai minučių po jūsų skambučio vyriausiajam inspektoriui, pas jus atvyko kriminalistas seržantas Henlonas. Įteikėte jam pavogtų daiktų sąrašą. Buvo dingusios sagės, perlų vėrinys, auksinė pudrinė, sidabrinė apyrankė... Bendra vertė – beveik 2000 svarų. – Frostas išėmė iš aplanko lapą. – Štai tas sąrašas. – Jis parodė popierių šeimininkei. Ši spoksojo tiesiai prieš save, lapo tarsi nematydama. – Ponas Maletas, labai geras jūsų draugas, išsikvietė mane ir liepė skirti visas jėgas nusikaltėliui suimti. Bet kitą dieną jūs vėl paskambinote vyriausiajam inspektoriui, o paskui pasirašėte dokumentą... štai šį... – Frostas pamosavo moteriai prieš nosį kitu lapu. – ...Dokumentą, kuriame teigiate, kad suklydote ir kad niekas nepavogta... Esą vertybes buvote padėjusi į kitą stalčių ir užmiršusi. Ponas Maletas įsakė nutraukti paiešką, aš, žinoma, taip ir padariau. – Inspektorius sudėjo lapus atgal į aplanką. – Ir jaučiuosi dėl to kaltas. Papildomo darbo neieškau, bet

tada privalėjau tęsti tyrimą. Man derėjo paprašyti jūsų parodyti daiktus, kurie esą atsirado. – Jis maloniai nusišypsojo ir paklausė: – Jei gražiai paprašyčiau, gal parodytumėte juos dabar?

Moteris pažvelgė inspektoriui į akis ir nudelbė žvilgsnį.

– Negaliu, – pratarė.

– Tie daiktai dingo?

– Taip.

– Kodėl tada sakėte, kad niekas jų nevogė?

Ji atsistojo, priėjo prie žemo staliuko ir, išsiėmusi iš žvilgančio, juosvai auksinio pakelio cigaretę, užsidegė oniksiniu žiebtuvėliu. Frostas taip pat užsirūkė.

– Tą vakarą man paskambino, – ėmė pasakoti ponia Roberts. – Kažkoks vyras. Perskaitė man dalį laiško ir apibūdino nuotrauką. Pasakė ketinęs siųsti laišką ir fotografiją į spaudą, bet pamanęs, gal norėsiu išsipirkti. – Ji godžiai užsitraukė dūmą. – Paklausiau, kiek kainuos. Jis norėjo penkių šimtų svarų naudotomis kupiūromis. Pasakiau, kad užmokėsiu.

Moteris sumaigė vos pradėtą rūkyti cigaretę.

– O paskui?.. – nekantriai paklausė Frostas.

– Tas žmogus paminėjo šiukšlinę autobusų stotelėje Steisio gatvėje. Voką su pinigais turėjau užkišti tarp šiukšlių dėžės ir sienos. Kitą dieną ten pat turėjo būti paslėpti laiškas ir nuotrauka.

– Ir ką?..

– Padariau, kaip liepta. Palikau pinigus stotelėje. Kai nuėjau ten kitą dieną, pinigai tebebuvo slėp-

tuvėje. Ir dar kitą – taip pat. Pasiėmiau juos, tikėdamasi, kad tas žmogus vėl paskambins. Bet jis dingo kaip į vandenį.

– Ką darėte su pinigais?

– Padėjau atgal į sąskaitą.

– Banko raštų kopijas turite?

Moteris rūsčiai dėbtelėjo į inspektorių ir, nuėjusi prie ąžuolu aptaisyto rašomojo stalo, iš viršutinio stalčiaus išėmė dokumentus. Atkišo juos Frostui, šis perdavė Bertonui.

– Inspektoriau, manote, aš – melagė? – paklausė abejingai.

– Žmonės mums meluoja, – atsakė Frostas. – Būna, apvogti sako, kad niekas nieko iš jų nepavogė.

Jis pažvelgė į Bertoną, šis linktelėjo. Pinigai iš tiesų buvo pirmiau paimti, paskui įdėti atgal į sąskaitą. Inspektorius parodė poniai Roberts Lemio nuotrauką.

– Ar šitas žmogus jus apvogė?

Moteris įsižiūrėjo į veidą fotografijoje.

– Rodos, šitas... Bet nesu tikra. Nelabai kreipiau dėmesį. Atrodė, darbuotojas, ir tiek – kam jį apžiūrinėti?

– Paskutinį kartą jį matėte tada.. – Inspektorius žvilgtelėjo į užrašus. – ...Rupjūčio 5-ąją savo namuose? Ir tą pačią dieną pranešėte apie vagystę, o kitą pareiškėte, kad nieko nepavogta?

– Taip.

– Mes manome, kad tas žmogus galėjo grįžti čionai... kitą dieną, – pasakė Frostas. – Taip pat manome, kad jis reikalavo pinigų ir grasino, jei nesumokėsite, paviešinti nuotrauką ir laišką.

– Jau pasakiau, kaip buvo.

– Bet ar tikrai pasakėte teisybę?

– Aš nepratusi, kad mano žodžiu būtų abejojama, ir neketinu daugiau nieko pasakoti, kol bent iš padorumo nepaaiškinsite, kas dedasi.

Supratingai šyptelėjęs, inspektorius atsakė:

– Žinoma, paaiškinsiu. Tas žmogus, kurio nuotrauką matėte, – Lemis Hokstonas, žinomas nusikaltėlis. Jūsų laišką ir fotografiją kartu su kitais vogtais daiktais radome paslėptus jo namuose. Taip pat radome juvelyrinių dirbinių, kurie gali būti jūsų, nors ir teigiate, kad niekas nieko nepavogė.

– Inspektoriau, man nebėra priežasties ir toliau taip sakyti. Taigi pripažįstu, kad buvau apvogta.

– O juk aš nepasakiau, – tarė Frostas, lyg prisiminęs šį tą ne itin svarbaus, – ko mes išvis ėjome į Lemio Hokstono namus. Jums nesmalsu?

– Nelabai, bet manau, kad vis tiek pasakysite.

Lėtai įtraukęs ir išpūtęs dūmą, inspektorius tarė:

– Ėjome ten todėl, kad viename kieme radome yrantį kirminų ėdamą Lemio lavoną. Kažkas – galbūt norėdamas atsikratyti šantažo – Hokstoną nužudė.

Moteris baldama įsmeigė žvilgsnį į Frostą.

– Jis nužudytas? Nejaugi manote, kad aš?..

– Kodėl gi ne? – atšovė inspektorius. – Jumis dėtas, su malonumu tokį niekšą nudaigočiau, ypač, jei manyčiau, kad pavyks išsisukti nuo atsakomybės.

Ponia Roberts paėmė žarsteklį ir suskato daužyti juo anglis židinyje – taip, lyg talžytų per galvą Frostui.

– Kaip buvo, pasakiau. Neturiu ko pridurti. Mano daiktai atsidūrė jūsų rankose. Norėčiau juos atsiimti, – išrėžė moteris.

– Ponia Roberts, viskam savas laikas.

Frostas stebėjo ją prisimerkęs. Moteriškė buvo tvirta, stipri kaip jautis. Galėjo pakloti Lemį vienu šito paties žarsteklio smūgiu. Lavoną iki automobilio irgi būtų nutempusi nesunkiai. Tik ar viena nuneštų jį nuo mašinos iki anglinės? Čia galėjo prisireikti pagalbos. Pavyzdžiui, draugužio su kvadratine profesoriaus kepure, mėgėjo čaižyti užpakalius.

– Norėčiau sužinoti pavardę ir adresą džentelmeno, su jumis įamžinto nuotraukoje, – pasakė inspektorius.

– Nesakysiu! – griežtai atkirto moteris. – Nėra reikalo jo čia painioti!

Frostas nusprendė primygtinai nereikalauti. Taip pat nusprendė, kad siųsti čionai teismo ekspertų neverta. Per daug praėję laiko, be to, ji nė neneigė, kad Lemio čia lankytasi. Darbo ekspertai ir šiaip turėjo per akis, tad inspektorius nutarė tik dar kiek pakurstyti ponią Roberts slegiančią įtampą.

– Kokia jūsų televizoriaus įstrižainė? – paklausė jis.

– Televizoriaus įstrižainė? – Moteris pažvelgė į Frostą kaip į kokį pamišėlį. – Televizoriaus neturiu. Kam jis man?

– Tuomet tikriausiai neprieštarausite, jei mano kolega apsidairys. – Inspektorius linktelėjo Bertonui, ir šis išėjo iš kambario. Atsistojo ir Frostas. – Norėčiau, kad šiandien pat atvyktumėte į nuovadą

ir pateiktumėte paaiškinimą raštu – apie vagystę ir šantažą.

Ponia Roberts smarkiai nuraudo ir žarstekliu suskaldė dar vieną anglies luitą.

– Paaiškinimą? – perklausė. – Ar tikrai būtina?

– Kai ko galėsite išsamiai neaprašinėti – kad jaunieji mūsų pareigūnai nesutriktų. Apie laišką ir kai kuriuos jame minimus veiksmus, kurių nenorėtumėte viešinti, pakaks užsiminti.

Grįžęs į svetainę Bertonas papurtė galvą. Televizoriaus namuose iš tiesų nebuvo. Pareigūnai išėjo, šeimininkę palikę akivaizdžiai sunerimusią.

Maletas nuovadoje abiejų kriminalistų laukė nekantraudamas, vos nustygdamas. Sugriebęs Frostui už parankės, nusivedė jį į kabinetą.

– Na kaip? – paklausė.

– Gali būti įsivėlusi, – atsakė anas, – bet kol kas patikimų įrodymų neturiu.

Jis apsakė viršininkui padėtį.

– Būta ir daugiau kompromituojančių laiškų bei nuotraukų, – pasakė Maletas. – Ar tuos žmones Hokstonas šantažavo? Patikrinote?

– Ši užduotis įtraukta į ilgą mano darbų sąrašą, – atsakė Frostas, nors iš tikrųjų ji buvo išdulkėjusi jam iš galvos.

– Kuo greičiau išbrauksime ponią Roberts iš...

– Kad ir kaip jums būtų gaila, pone, ši užduotis – pačioje mano sąrašo apačioje.

– Suprantu, suprantu. O dėl laiško ir nuotraukos... Nepasakėte jai, kad mačiau?

– Neklausė.

– Puiku. – Maletas nosine apsišluostė kaktą.

– Būtų labai negerai, jei ponia Roberts sužinotų, kad mačiau tą prakeiktą nuotrauką, skaičiau laišką. – Parodydamas, kad keičia temą, vyriausiasis inspektorius pervertė užrašinės lapą. – Dėl išpirkos perdavimo šįvakar...

– Blakės įtaisytos visuose prekybos pasažo telefonuose automatuose, taigi, kad ir kuriuo pagrobėjas naudotųsi, ką kalbės, girdėsime. Be to, į lagaminėlį su pinigais bus įdėtas vietos nustatymo prietaisėlis.

– Kaip tai padarysite?

– Prisimenate Tomį Deną? Dirbo mūsų poskyryje.

Maletas nepatenkintas susiraukė. Tą nevykėlį pareigūną, stikliuko mėgėją, veikiausiai imdavusį kyšius, jis, žinoma, prisiminė. Kai anas buvo suimtas už vairavimą gerokai viršijant greitį, Maletas pasirūpino, kad kaltinimas būtų atšauktas, bet mainais Denas turėjo atsistatydinti. Gaila, liūdnai pagalvojo vyriausiasis inspektorius, kad Frostui nėra kaip ištaisyti ką nors panašaus. Dar jis prisiminė, kad Denas buvo vienas pareigūnų, prieš ketverius metus tyrusių Kesidžio dukters žūtį. Sklido gandai, kad vairuotojas Tomį tiesiog papirko.

– Prisimenu. O ką?

– Tomis dabar dirba „Savaloto" apsaugoje. Jis ir įkiš blakę į lagaminėlį.

– Kodėl turėtų tai daryti? Jokių paslaugų jis mums neskolingas.

– Šitaip jis atsilygins už tris butelius „Johnnie Walkerio" ir poros baudos kvitų anuliavimą.

Tokių kvitų iš tikrųjų būta šešių, bet Frostas neketino Maletui to sakyti.

– Nenoriu nieko apie tai žinoti, – skubiai perspėjo vyriausiasis inspektorius.

– Už viskį sumokėtą sumą įtraukiau į išlaidas degalams, tad nesistebėkite, jei šios atrodys pernelyg didelės, – nerūpestingai pasakė Frostas. Iš tikrųjų tos išlaidos turėjo būti dar didesnės, mat inspektorius ketino į jas įtraukti ir sumą, išleistą benzinui per atostogas.

Maletas tik numojo ranka.

– Nereikia man tų smulkmenų. Frostai, man nepatinka, kad įvėlėte Deną. Juo nieku gyvu negalima pasitikėti.

– Kitos išeities neturime, – atsakė Frostas.

Vis dėlto jam ir pačiam buvo neramu. Padėti Tomis sutiko, būdamas pusgirtis.

– Taigi, – pasitikslino Maletas, – jei nebus jokių nesklandumų ir Denas neprikiaulins, lagamine su išpirka veiks vietos nustatymo blakė?

– Taip. Kol perduos pinigus, galėsime sekti Kordvelą, o paskui – pagrobėją.

– Jis sako klausysiąs mūsų pokalbių radijo ryšiu...

– Manau, blefuoja, bet dėl viso pikto visus pranešimus šifruosime.

– Berniuko saugumas – užvis svarbiausia, – priminė skyriaus viršininkas.

– Kol nežinosime, kur vaikas yra, ir nebūsime tikri, kad jis – saugus, jokių veiksmų nesiimsime.

Maletas susimąstęs pasikasė smakrą. Iš pirmo žvilgsnio planas atrodė patikimas, bet galėjo kaip-

mat nueiti velniop – juk įgyvendinti jį turėjo Frostas.

– Na ką gi, į detales nesigilinsiu, – apsidrausdamas – kad nesėkmės atveju galėtų teisintis nieko nežinojęs – pasakė vyriausiasis inspektorius. – Vienintelė mano sąlyga: nesusimaukite.

– Sąlyga tiesiog nuostabi! – jau eidamas prie durų, pašaipiai atsakė Frostas. – Turėsiu ją galvoje.

Svarstydamas, ar tik nenuskambėjo pavaldinio balse sarkazmo gaidelė, Maletas išgirdo sekretorę panelę Smit piktai spygtelint.

– Į patį dešimtuką! – po akimirkos šūktelėjo Frostas ir griausmingai nusikvatojo.

Vyriausiasis inspektorius liūdnai palingavo galvą. Na ir kaip su tokiu dirbti? Kai tirštai įraudusi panelė Smit įpuolė skųstis, Maletas pažvelgė į ją su atjauta.

Liza laukė Frosto kabinete ir, vos jam įėjus, pabandė įbrukti pluoštą ataskaitų. Inspektorius į jas nė nepažvelgė.

– Širdele, persakyk, kas čia rašoma. Skaitant man įskausta lūpos.

Vartydama popierius, seržantė ėmė pasakoti:

– Ligoninėje aplankiau Marką Groverį, pranešiau jam apie žmonos mirtį.

– Kad mane kur plynios! – sukeikė Frostas. – Aš turėjau tai padaryti. Atleisk, brangute, kad užkroviau šią naštą tau. Kaip jis reagavo?

– Šaltai. Pasakė, kad ta karvė nieko geresnio ir nenusipelnė.

– Nesakei, kad panašu į žmogžudystę?

– Nesakiau. Panašu, kad šoko po traukiniu – tik tiek užsiminiau. Groveris pasakė, kad nuolat

grasindavo nusižudysianti. Gydytojas buvo išrašęs Nensei antidepresantų.

– Regis, jie nelabai padėjo, – suniurzgė inspektorius. – Pasikalbėsiu su jos gydytoju. – Kad neužmirštų, jis brūkštelėjo porą žodžių į užrašinę. – Kas dar?

– Liepėte perduoti ekspertams Groverio drabužius. Šie dar tiriami, bet kol kas kraujo pėdsakų nerasta.

– Paklausei jo apie kivirčą, kurį minėjo kaimynai?

– Sako, tuo metu nebuvęs namie. Iš prekybos centro išvažiavęs tik prieš pat dvi. Kalbėjausi su Groverio kolega, jis dar kartą tai patvirtino. Buvau ir pas prekybos centro apsaugininką. Ten veikia elektroninė užraktų sistema ir be jo žinios niekas negali nei įeiti, nei išeiti. Apsaugininkas kategoriškai pareiškė, kad durų tą vakarą niekam neatidarė. Dėl visa ko, žinodama, kad jums gali kilti abejonių, susisiekiau su kilimų klojėjų viršininku. Dvidešimt po dvylikos šis skambinęs į prekybos centrą pasiteirauti, kaip sekasi dirbti, atsiliepęs Markas Groveris.

Frostas apgalvojo ką išgirdęs. Jo versijos – Nensę nužudė jos vyras – Lizos pasakojimas nepatvirtino. Kita vertus, inspektorius seržantės klausėsi tik viena ausimi. Jo mintys sukosi apie išpirkos perdavimą. Frostas šį kartą pasiutusiai nenorėjo susimauti.

– Taigi, – toliau kalbėjo Liza, – galime sutelkti dėmesį į pagrindinį įtariamąjį Sidnį Snelą, kuris, regis, paspruko.

– Na netikiu, kad Sidnis galėtų ką nors nužudyti, netikiu, ir gana, – pasakė inspektorius. – Nensė

nužudyta su įsiūčiu. Sidnis galėtų trepteleti koja ir pasakyti „maukis kelnaites", bet įsiusti – niekada.

– Gal Snelas, išvydęs tris vaikus kambaryje, lytiškai taip įsijaudino, kad prarado savitvardą.

– Ir man taip nutinka, vos pamatau sklypelį plikos šlaunies, – atsiduso Frostas. Jau nujautė, kad bus nemalonių naujienų.

– Turime svarbų liudininką. Šunį vedžiojęs senukas dievagojasi matęs, kaip iš Groverių namo išbėgo kažkoks žmogus, įsėdo į mėlyną automobilį ir nuvažiavo.

Inspektorius sukluso.

– Kada?

– Maždaug be dešimt dvi.

– Naktį? Koks nevisprotis tokiu metu vedžioja šunį?

– Iki pensijos jam kartais tekdavo dirbti naktimis, įprotis naktinėti taip ir išliko.

Frostas šūsnyje lapų susirado liudininko pareiškimą ir perskaitė. Senukas iš tiesų neabejojo matęs kažkokį vyriškį.

– Ar jis įsitikinęs, kad tas žmogus išbėgo kaip tik iš Groverių namo? – paklausė inspektorius.

– Įsitikinęs... Ir dar. Markas Groveris sako, kad, jam grįžus namo, pagrindinės durys buvo atviros.

Pasirausęs kišenėse, Frostas aptiko užsigulėjusią nuorūką ir užsirūkė. Cigaretė buvo išdūkusi, bet vis geriau negu nieko.

– Kokios spalvos Snelo automobilis?

– Tamsiai mėlynas, – atsakė Liza.

Inspektorius užsikosėjo ir pelenai pabiro ant Maleto rašto, kuriuo skyriaus viršininkas priekaištavo nesulaukiąs kasdien privalomų ataskaitų.

– Turi būti koks nors įkaltis, turi, – sumurmėjo Frostas ir atsistojęs nusikabino nuo kabyklos šaliką. Kažkas jį graužė, kirbėjo kažkokia miglota mintis, jis nujautė privaląs kažkuo pasinaudoti, bet, kuo įnirtingiau galvojo, tuo giliau į tamsą, į nepasiekiamus sąmonės užkaborius tas kažkas slydo. Inspektoriui reikėjo kur nors išeiti ir pamąstyti. – Aplankysiu Nensės daktarą. Įdomu, ar ir jis, kaip Markas, įžiūrėjo savižudiškus jos polinkius.

Laukiamajame buvo sausakimša žmonių, suaugusieji kosėjo, šnypštė nosį, sunkiai dūsavo, vaikai visur lakstė, krykštavo. Čia užsukęs sveikas, galėjai susirgti per kelias minutes.

Registratorę pylė prakaitas. Pacientai jai priekaištavo dėl vėluojančio gydytojo, telefonai be atvangos čirškė, kažkoks nevaleika, pasiskelbęs policijos inspektoriumi, brovėsi be eilės, nors kiti buvo pralaukę visą valandą.

– Nežinau, kada daktaras galės jus priimti, – pasakė ji. – Jis labai užsiėmęs. Labai.

– Aš taip pat, – atkirto Frostas.

Iš kabineto išėjo pacientas su receptu rankoje, ir registratorė jau žiojosi kviesti kitą, bet tasai apkiautėlis mikliai įsmuko pro praviras duris, ji net nesuskubo perspėti gydytojo.

– Dabar mano eilė! – pasipiktinusi sušuko moteris. – Aš skųsiuos, rašysiu į Vyriausiąją sveikatos tarybą!

Gydytojas, apkūnus trisdešimtmetis, sėdėjo prie stalo ir kažką rašė į žurnalą. Frostui įėjus, jis net nepakėlė akių.

– Ponia Dženkins, prašau sėsti, – pasakė. – Kokios bėdos?

– Lyties keitimo operacija nepadėjo, – atsakė inspektorius ir atsisėdo.

Gydytojas pažvelgė į jį apstulbęs.

– Maniau... – žiojosi teisintis.

– Aš – ne pacientas, – nutraukė jį Frostas ir kyštelėjo tarnybinį pažymėjimą. – Policininkas.

Anas į pažymėjimą spoksojo taip, tarsi inspektorius ant stalo būtų padėjęs rankinę granatą ištrauktu kaiščiu.

– Pareigūne, ko gero, man reikėtų advokato, – išlemeno. – Tos mergaitės nė liesti neliečiau. Ji nusirengė iki pusės, apžiūrėjau, kaip pridera. Žinau, kad jai tik penkiolika...

– Palūkėkite, – vėl pertraukė gydytoją Frostas. – Atėjau visai kitu reikalu... Gaila, nes atvejis, regis, pikantiškas. Bet man rūpi kita jūsų pacientė – Nensė Grover iš Kresvelo gatvės.

Apsidžiaugęs gydytojas tapo be galo paslaugus. Spintoje jis tučtuojau surado Nensės kortelę.

– Ak, vargšai vaikučiai, – atsiduso. – Net nenumaniau, kad ji gali iškrėsti ką nors tokio.

– Nuo ko ją gydėte? – paklausė Frostas.

– Nuo maniakinės depresijos. Moteris buvo įsikalusi į galvą, kad kiti žmonės sekioja jai iš paskos, stebi, naktimis, vyro nesant namie, žiūri į ją pro langą.

– O vyro namie nebūdavo dažnai, ar ne? Gal Nensei reikėjo kito specialisto pagalbos?

– Žinoma, reikėjo. Norėjau siųsti ją pas psichiatrą – atsisakė. Buvau išrašęs raminamųjų, bet įtariu, kad jų negėrė.

– Sakote, pacientei atrodė, kad ją stebi... kad kažkas žiūri pro langą. Ar negalėjo taip būti iš tikrųjų?

– Galėjo. Tokio paciento atveju labai sunku nustatyti, kas dedasi iš tikrųjų, o kas – tik jo galvoje. Šitoks ligonis būna įsitikinęs, kad dalykai, egzistuojantys tik jo sąmonėje, – realūs. Nensė Grover labai sielojosi dėl to, kad vyras ja netiki.

– Kaip manote, kas galėjo sukelti ligą?

– Trys vaikai, ketvirtas jau įsčiose, – liūdnai šyptelėjęs, atsakė gydytojas. – Vyras dienomis daugiausia dirbdavo, vakarais – gerdavo. Jokių giminaičių, nei artimų draugių, kurioms būtų galima pasiguosti. Našta jai buvo per sunki.

Frostas valandėlę tylomis žiūrėjo į gydytojo stalą. Nensės jam buvo pašėlusiai gaila.

– Ačiū, daktare, – padėkojo atsistodamas.

Laukiamajame išvydęs įsiutusių žmonių veidus, paspartino žingsnį. Tamsioje gatvėje ant šaligatvio tiško pirmieji sunkūs lietaus lašai.

– Pone, nepagailėkite penso.

Inspektorius nustėro. Priešais jį, atkišęs delną, stovėjo berniukas, greta jo ant vaikiškos kėdutės su ratukais kioksojo sukrypęs Gajus Foksas. Vaikas buvo kaip iš akies luptas Bobis Kerbis. Bet, žinoma, prieš Frostą stovėjo ne šis.

– Tau nederėtų tokiu metu bastytis gatvėmis, – perspėjo inspektorius.

– Senas, šykštus perdyla! – atrėžė berniukas ir nusitempė kėdutę su iškamša sau.

Frostas pažvelgė jam įkandin. Galbūt reikėtų perspėti tėvus apie vaikų tykančius pavojus, pamanė ir nutarė pasikalbėsiąs apie tai su Maletu.

Vos, įsėdęs į automobilį, įjungė čiaudėjantį variklį, prabilo radijo siųstuvėlis. Bertonas kalbėjo labai susijaudinęs. Iš pradžių inspektorius net nesuprato, ką jis sako, mat vis dar galvojo apie nelaimingąją moterį, trijų vaikų motiną. Kažkieno stebima pro langą, vargšelė įsibaugino, bet vyras ja taip ir nepatikėjo, iš jo ji nesusilaukė jokios paramos. Ar galėjo tas žmogus už lango, žmogus, kurį visi laikė liguistos Nensės vaizduotės padariniu, būti Sidnis Snelas? Frostas nusipurtė ir staiga sumojo, kad konsteblis vis dar kalba.

– Atleisk, sūnau, nenugirdau.

Bertonas lėtai ir aiškiai, lyg kurčiam, pakartojo ką sakęs. Dabar jau ir inspektorius gavo nudžiugti. Lemio Hokstono byloje jiems pirmą kartą nusišypsojo sėkmė.

Po Lemio mirties, pasinaudojus jo kredito kortele, pirktam televizoriui buvo išrašyta garantija. Pareigūnai sužinojo pirkėjo pavardę ir adresą.

11

– Jis išsirašė garantiją! – Bertonas vos tvėrė džiaugsmu. – Duglas Kuperis, gyvena Dentone, Pirklių 2a. Ir yra mūsų klientas.

Konsteblis padavė inspektoriui asmens bylą. Frostui skaityti jos neprireikė.

– Drauguži mielas, Dugį Kuperį prisimenu. Buvau kelis kartus suėmęs... Įsilaužimas į patalpą, vogtų daiktų laikymas, pinigų išviliojimas apgaule.

Inspektorius žvilgtelėjo į laikrodį. Šis rodė dešimt po dviejų. Frostas apmaudžiai pakratė riešą. Po galais, matyt, bus užmiršęs naktį tą kledarą prisukti.

– Ar spėsime iki operacijos „Išpirka" paspirginti Dugį?

Bertonas pažvelgė į savo laikrodį. Penkios po pusės septynių. Pinigus pagrobėjui reikėjo perduoti aštuntą.

– Nelabai.

– Vis tiek paspirginkime.

Siaura šalutinė Pirklių gatvelė šiauriniame Dentone buvo užstatyta automobiliais, daugiausia – be mokesčio disko. Palikę mašiną gatvės gale, važiuojamojoje dalyje, mat prie šaligatvio nebuvo vietos, pareigūnai iki Dugio namo nuėjo pėstute. Išvydęs prie jo stovintį tamsiai pilką „Ford Transit", Frostas prisiminė, kad reikėtų ką nors pasiųsti

stebėti Treisės Nil draugužio, rusvojo furgono savininko.

Duris jiems atidarė pats Kuperis. Prakaulaus veido, sukto žvilgsnio vyriškis arti keturiasdešimties buvo su ūsiukais, tamsius, riebaluotus plaukus susišukavęs į viršų.

– Ponas Frostas?! – apstulbo Dugis, pamatęs, kas jį aplankė.

– Važiavome pro šalį, – pasakė inspektorius. – Žinojome, kad nedovanosi mums, jei neužsuksime pasisveikinti.

Prasispraudęs pro šeimininką, Frostas nuėjo tiesiai į svetainę. Kampe iš tiesų stovėjo didžiulis naujutėlis televizorius „Panasonic". Inspektorius išsidrėbė ant minkštakrėslio ir išsiėmė cigaretes. Kuperis atskubėjo iš paskos sunerimęs.

– Pone Frostai, ko prireikė?

– Argi draugas negali aplankyti draugo šiaip sau, be priežasties? – priekaištingai paklausė inspektorius.

– Nieko blogo nepadariau, – atšovė Kuperis.

Frostas, lyg nenugirdęs jo, pridėjo delną prie ausies.

– Ką sakai? Leidi mums apieškoti namus? Po galais, Dugi, tu iš tiesų kilnus žmogus. Nereikės terliotis, išsirašant kratos orderį.

Inspektorius linktelėjo Bertonui, ir šis laiptais uždunksėjo į antrą aukštą. Kuperis nespėjo užstoti konstebliui kelio.

Į kambarį įpuolė Dugio žmona Džina. Iš prigimties ji buvo anaiptol ne rudė, bet iki šiol išmė-

ginti įvairūs plaukų atspalviai neišvengiamai paliko pėdsakų.

– Kažkoks tipas užlipo į viršų! – sušuko moteris ir nustėro, išvydusi Frostą. Jos veidas susyk paniekinamai persikreipė. – Na taip, tik šito mums čia trūko! – Įsisprendusi į klubus, Džina rūsčiai nužvelgė savo vyrą ir atsigręžė į inspektorių. – Tik nepasakok, kad Dugis ką nors iškrėtė. Jis išvis nieko neveikia. Užpakalio nuo sumauto fotelio nepakelia, nė piršto per dieną nepajudina. – Išgirdusi Bertono žingsnius virš galvos, užvertė akis į lubas. – Ko tas faras ten ieško? Jokių svetimų daiktų namuose nėra... – Pastebėjusi Dugio veido išraišką, Džina pasitaisė: – Po velniais, verčiau jau nebūtų!

– Graži dėžė, – pagyrė televizorių Frostas. – Matyt, nemažai teko pakloti.

– Televizorius pirktas teisėtai, – atkirto moteris. – Turime kvitą. – Ji priėjo prie komodos ir ištraukė vieną stalčių. – Regis, čia...

Pripuolęs prie jos, Dugis įstūmė stalčių ir sušnypštė:

– Nėra čia jokio kvito.

– Ką čia šneki? – nusistebėjo Džina. – Dar šįryt mačiau.

– Nematei, – atrėžė jos vyras. – Pamečiau... prieš porą savaičių.

– Bet aš tikrai mačiau... – Staiga susiprotėjusi, ji piktai dėbtelėjo į Dugį, lyg sakytų: „išsiaiškinsime vėliau“ – ir maloniai šypsodamasi pasisuko į Frostą. – Teisybę vyras sako. Kvitą pametėme.

– Gerai, kad užsukome, – atsakė inspektorius. – Mat lyg tyčia turiu to kvito kopiją. – Jis niūniuodamas išlankstė popieriaus lapą ir apsimetė įdėmiai skaitąs. – „Panasonic"... Modelio numeris: TXT 2228... Serijos numeris... Dugi, gal dirsteltum, koks ten serijos numeris? Turėtų būti užrašytas ant korpuso.

Dugis vos ne vos atitraukė sunkų televizorių nuo sienos ir perskaitė:

– TXT 2822311Y.

– Na štai, – patenkintas ištarė Frostas, sulankstė kopiją ir, įsidėjęs į vidinę švarko kišenę, atsistojo. – Lemi, atsiprašau, kad be reikalo sutrukdžiau... Ei, o kodėl pavadinau tave Lemiu? Juk tu – ne Lemis... Visai galva ištežo.

Inspektorius vėl išsiėmė kvitą, tarsi norėdamas patikrinti pirkėjo vardą.

– Na gerai, gerai, – suniurnėjo Dugis. – Televizorius pirktas iš Lemio Hokstono kredito. Jis man skolingas, todėl leidžia kartais pasinaudoti kortele.

Jis drebančiais pirštais sugraibė cigaretę ir užsirūkė.

– Šit kaip? – Frostas vėl atsisėdo. – Žinojau, kad sugebėsi protingai pasiaiškinti. Kada Lemis davė tau kortelę?

– Tą pačią dieną televizorių ir nusipirkau.

– Nusipirkai televizorių ir grąžinai jam kortelę?

– Na taip.

– Kokiu dezodorantu Lemis purškiasi? – paklausė Frostas.

– Ką? – žioptelėjo Dugis. – Kuo čia dėtas dezodorantas?

– Jo dezodorantas turėtų būti pasiutusiai kvapnus, mat tą dieną, kai paskolino tau kredito kortelę, Lemis nepakenčiamai dvokė – jau tada buvo prieš porą mėnesių miręs.

– Miręs? – Dugis net išsižiojo, cigaretė nusviro jam iš burnos.

Frostas patenkintas linktelėjo.

– Aha. „Domestos" išnaikina devyniasdešimt devynis procentus žinomų mikrobų, o tu nužudei Lemį ir pasiėmei jo kredito kortelę.

– Nužudžiau Lemį? – išblyškęs perklausė vyriškis.

– Dugis nužudė Lemį? – mažne suspiegė jo žmona. – Baikit juokus. Jis nė sušiktos musės nedrįstų pritrėkšti.

– Sušikta musė neturi kredito kortelės, – atšovė Frostas ir pasisuko į Bertoną, kai šis grįžo į kambarį, nešinas tualetinio stalelio stalčiumi.

– Štai ką radau, – pratarė konsteblis.

Stalčius buvo prikimštas pigių juvelyrinių dirbinių, pasidabruotų nuotraukų rėmelių, papuošalų dėžučių, visokių neskoningų niekniekių – didžiumą šių apsimetėlio vandens ūkio darbininko pavogtų daiktų Frostas išsyk atpažino.

– Už tai, kad nudobei Lemį, galėčiau netgi atleisti, bet tu dar ir senutes apvaginėji... – papriekaištavo inspektorius. – Vaje, vaje... Duglai Kuperi, jūs suimamas, įtariant žmogžudyste ir plėšimu. Viskas, ką pasakysite... ir taip toliau. Pats žinai, kas tokiais atvejais sakoma.

– Po šimts šmikių, aš prie Lemio net neprisiliečiau! – išrėkė Dugis.

– Išgirdęs kaltinimą, suimamasis pasakė: „Kaltas, viršininke, įkliuvau", – be intonacijos išbėrė

inspektorius ir pridūrė: – Eime, Dugi, keliausime į belangę.

Džina iš pykčio vos tvardėsi.

– Prakeiktas televizorius! Kur protas tokį pirkti?! Kuo buvo blogas senasis?

– Pati sakei, kad norėtum didesnio, – mėgino pasiteisinti Dugis.

– Ji turėjo omeny ne televizorių, – už Džiną atsakė Frostas ir paragino suimtąjį. – Nagi, judinkis, neturime laiko.

Kvotos kambaryje kažkas neseniai buvo išsivėmęs, užtat čia tvyrojo gaižus, troškus dvokas. Pigus pušų kvapo gaiviklis jo neįveikė.

Bertonas įdėjo kasetę į magnetofoną ir paskelbė, kas dalyvauja kvotoje. Frostas neskubriai atsisėdo ant kėdės priešais Duglą Kuperį.

– Na ką gi, Dugi, – prašneko inspektorius, – metas nuoširdžiai išpažinti juodus darbus. Šiandien tavo namuose radome nemažai daiktų, kurie buvo laikomi pavogtais. Gal norėtum pasipasakoti?

– Nieko nesakysiu, – burbtelėjo sulaikytasis.

– Taip pat radome televizorių, įsigytą iš Lemio Hokstono kredito, praėjus maždaug dviem mėnesiams po šio asmens mirties. Gal apie tai norėtum pasipasakoti?

– Nieko nesakysiu.

– Ar į visus mano klausimus ketini atsakinėti taip pat?

– Nieko nesakysiu, – atkakliai pakartojo Dugis.

– Išjunk sumautą magnetofoną, – paliepė Bertonui Frostas. – Kvota nutraukiama. Laikas toks ir

toks. – Įsikandęs cigaretę, jis kreipėsi į Kuperį: – Dugi, kvėša tu, mums nė nereikia, kad prisipažintum. Įkalčių tau patupdyti ir šiaip turime per akis. Nemanau, kad nužudei Lemį – tavo blauzdos per skystos. Bet man reikia ką nors suimti, ir tu tiksi kuo puikiausiai. Tave apkaltinęs, gaunu taškų už gerus darbus ir man nusišvilpt, ar tu patiesei Lemį, ar kas kitas. Konstebli, veskite jį į kamerą. – Pastarieji žodžiai buvo skirti Bertonui.

Grįžęs į savo kabinetą, Frostas rado Lizą Mod uoliai pildančią ataskaitas. Seržantė net akių į jį nepakėlė. Inspektorius atsisėdo prie savo stalo ir pamėgino surikiuoti, kas kurioje byloje nuveikta. Dino Andersono nužudymą buvo galima susieti su Bobio Kerbio pagrobimu, liko tikėtis, kad vakare, sučiupus išpirką imantį pagrobėją, abi bylos bus baigtos. Kolegos iš Niukaslo raštu informavo, kad Snelas kol kas nepasirodė, bet jo butas akylai stebimas. Taigi kol Niukaslas iškrypėlio nerado, šią bylą reikėjo pristabdyti. Kitame ant inspektoriaus stalo gulinčiame rašte buvo pateiktos laboratorijos išvados: ištyrus Lemio Hokstono skrandžio turinį, paaiškėjo, kad auka dvi valandos prieš mirtį valgė bulvinius paplotėlius su lašiša, traškučius, pupeles, gėrė angliarūgštės prisotintą kokakolą.

Pertraukęs Lizos darbą, Frostas paprašė jos susisiekti su Lemio žmona ir pasidomėti, ar ne ši patiekusi jam tokius pietus.

– Nors greičiau patikėčiau, kad putojančiais gėrimais ji vaišina savo jaunuosius meilužius, – pridūrė inspektorius. Apgalvojęs šią mintį, nutarė, kad ji – visai nebloga. – O juk galėjo taip būti. Me-

gė ketino pavaišinti pietumis savo bernužėlį, bet netikėtai parsirado Lemis, ir jai teko pameluoti, kad valgyti pataisiusi jam. Po pietų Lemis aptiko už užuolaidos pasislėpusį vaiką nusvirusiu pimpaliuku. Jie susigrūmė, ir Megė, meilužio padedama, atvožė Lemiui kiaušą.

– Tik kam jiems prireikė nukirsti jam pirštus? – paklausė Liza.

– Grumtynėse galėjo nušnioti juos atsitiktinai, – neįtikinamai pamėgino paaiškinti Frostas. – Na nežinau, – prisipažino atsidusęs ir atsistojo. Pastumtos kėdės kojos su nemaloniai šaižiu garsu perbruožė rudą grindų linoleumą. – Skrandžio turinio tema sužadino man apetitą. Einu į valgyklą.

Valgykloje prie inspektoriaus staliuko nešinas padėklu priėjo Arturas Henlonas. Atsisėdęs priešais, jis pirmiausia užtrėškė padažo ant kiaušinienės ir traškučių.

– Džekai, ar vakarui gerai pasiruošta? – paklausė.

– Tikiuosi. Prie telefonų automatų mes prisijungę, lagamine irgi tupės blakė.

– Kiek žmonių tau prireiks?

– Arturai, nekvaršink man galvos skaičiais, – suburbėjo Frostas, šakute smeigdamas traškutį Henlono lėkštėje. – Vienas stebės telefono būdeles, kitas – Kordvelą ir važiuos paskui jį, jei kartais blakė nesuveiktų, du patruliai su automobiliais budės, pasirengę prisidėti, jei prireiktų, dar Specialioji oro tarnyba, dar Jungtinių Valstijų kavalerija... Mažiausiai du, trys šimtai būtų neprošal. O kiek galiu norėti?

– Dvylikos. Ir tat geriausiu atveju.

– Na, jei vienas iš dvylikos bus Arnoldas Švarcenegeris, užteks ir tiek.

Frostas padažė savo traškutį į Henlono kiaušinienę. Staiga prabilęs garsiakalbis pakvietė inspektorių prie telefono. Dugis Kuperis panoro kažką pasakyti.

Pakeliui į kvotos kambarį Frostas susidūrė su maloniai besišnekučiuojančiais Kesidžiu ir Maletu. Abudu šaltai linktelėjo inspektoriui. Kesidis padavė skyriaus viršininkui visą šūsnį ataskaitų. Maletas išsišiepė iki ausų.

– Jau suruošėte?! – sušuko patenkintas. – Kesidi, jūs tikras šaunuolis!

– Na juk prašėte, šit ir padirbėjau, – atsakė laikinasis inspektorius.

Frostas akies krašteliu dvilktelėjo į ataskaitas. Tos pačios, kurias anksčiau tvarkė Liza, sumojo jis. Vadinasi, darbą nudirbo seržantė, o Kesidis begėdiškai prisiskyrė nuopelnus. Tas šunsnukis nuo anų laikų nėmaž nepasikeitė.

Duglas Kuperis jau sėdėjo kvotos kambaryje, laukė inspektoriaus.

– Dugi, tikiuosi, neketini tuščiai gaišinti man laiko, – pasakė Frostas, sėsdamas ant tos pačios, kaip pirmiau, nepatogios kėdės. – Turiu svarbių reikalų. O bylą tau prisiūti galėčiau ir vėliau.

– Pone Frostai, išklausykite, – prašneko sulaikytasis. – Lemio aš nežudžiau. Kad taip norite, galiu pripažinti vieną, kitą vagystę, bet žudyti nežudžiau nieko.

Inspektorius mostu paragino Bertoną įjungti magnetofoną.

– Gali dainuoti, Dugi, tu – eteryje.

– Mudu su Lemiu Hokstonu veikėme drauge. Užmačia buvo jo. Lemis sugalvojo, kaip patekti pas žmones į namus. Kol jie krapštydavosi apačioje, mes darbuodavomės antrame aukšte. Būdavo, nepešdavome nieko, bet kartais nuraudavome gerą laimikį.

– Kaip veikdavote? – paklausė Frostas.

– Apsimesdavome vandens ūkio darbuotojais. Nusižiūrėdavome tinkamą namą – dažniausiai vienišos senutės, – tada kuris nors vilkdavomės kombinezoną ir senu dviračiu važiuodavome pas pasirinktą auką. Gudrybė buvo šit kokia. Lauko kolonėlėje užsukdavome vandenį, tada pasibelsdavome į duris ir sakydavome, kad žmonės skundžiasi vandentiekio gedimu, reikia patikrinti. Senučiukė atsukdavo čiaupą, vanduo, žinoma, netekėdavo.

„Nieko baisaus, tuojau pataisysiu", – sakydavome. Tada vėl paleisdavome vandenį ir vėl pasibelsdavome. „Na, pabandykite dabar." Savaime aišku, vanduo kuo puikiausiai tekėdavo. „Stebėkite čiaupą, o aš užlipsiu į viršų ir nuleisiu vandenį į klozetą. Pažiūrėsime, ar srovė čia nesumažėja", – sakydavome. Senutei tik džiaugsmas, kad gali kuo nors pasitarnauti. O mes, užlipę į antrą aukštą, nerdavome į miegamąjį panaršyti po stalčius. Ko tik žmonės nelaiko naktiniuose staliukuose... Kai kas – net pinigus... šimtus svarų. Na tai va, nugvelbtą turtą sukiši į įrankių dėžę, lipi žemyn, atsisakai

arbatos, kurios dėkinga senolė būtinai pasiūlo, šoki ant dviračio ir mini velniop. Kitas laukia furgone. Dviratį – į vidų, kombinezoną nusivelki. Juk aišku, kad jūs, farai, ieškosite dviračiu važiuoto vyriškio su darbiniais drabužiais, o ne dviejų kostiumuotų, važiuojančių furgonu.

– Dugi, labai neišsiplėsk, – pasakė Frostas. – Man rūpi ta istorijos dalis, kur tu nužudai Lemį.

– Nežudžiau aš jo, – pakartojo Kuperis. – Nors maustė mane skersai išilgai. Kai į žygį eidavau aš, grobį dalydavomės pusiau. O jis, aptikęs ką nors geresnio, patyliukais priglobdavo ir pameluodavo, esą nieko doro nepešė.

– Reikėjo pranešti mums, – tarė inspektorius. – Tam ir esame. Tiek to, verčiau papasakok, kaip nušvilpei jo kredito kortelę.

– Paskutinį kartą drauge dirbome rugpjūtį... Rodos, buvo šešta. Tą popietę buvome nusižiūrėję kelis namus. Pirmiausia ketinome apšvarinti kotedžą netoli Oldernio sankryžos... ten gyvena dvi moterys. Lemio nuomone, taikinys – idealus... Vieta nuošali, klientės turtingos. Prieš darbą užkandome aludėje.

– Kokioje?

– Pavadinimo neprisimenu. Nedidelė kaimiška aludė atokiau nuo pagrindinės gatvės.

– Ką valgėte?

– Šimts velnių, pone Frostai, praėję keli mėnesiai. Aš net neprisimenu, ką vakar valgiau pietums.

– Ar Lemis toje aludėje ko nors gėrė?

– Alkoholio tikrai negėrė. Buvome taip sutarę...

vandentiekio darbininkas su kvapeliu bet kuriai senutei atrodytų įtartinas. Taigi – jokio alkoholio.

Frostas ir Bertonas susižvalgė. Ši aplinkybė atitiko Lemio skrandžio turinio tyrimo išvadas.

– O paskui?..

– Furgoną pastačiau viename skersgatvyje. Lemis persirengė, sėdo ant dviračio ir nuvažiavo. Laukdamas jo, paskaičiau laikraštį, surūkiau cigaretę. Laukiau, laukiau, bet jis, po šimts velnių, taip ir negrįžo. Išlaukiau daugiau nei valandą, tada dingtelėjo, kad bus įkliuvęs, na tai parvariau namo. Sėdėjau namie, tirtėdamas iš baimės, maniau, tuojau pasibels farai. Bet nieko nenutiko. Nei tą, nei kitą dieną. Paskambinau Lemiui, jo boba pasakė, kad vyro nėra namie ir ji nežinanti, kada jis gali grįžti.

– Ir ką?

– Ir nieko. Daugiau Lemio nebemačiau.

– Jei nebematei, kaip nudžiovei kredito kortelę?

– Švarką jis buvo palikęs furgone. Dingo vilkėdamas kombinezoną. Pakabinau švarką spintoje, maniau, kai parsiras, grąžinsiu, bet Lemis taip ir nebeparsirado.

– Ką manei, kas jam galėjo nutikti?

– Spėjau, kad tame kotedže bus aptikęs suknistą aukso gyslą.

– Ką turi galvoje?

– Maniau, gal miegamajame rado santaupas – kokį tūkstantį, kitą, – nusprendė, kad dalytis neverta, ir nešė mieles. Grybas tu, Lemi, pagalvojau, taigi atvožiau švarke buvusią jo piniginę, pasiėmiau kelis svarus, iš kredito nusipirkau dėžę.

– Daugiau nieko nepirkai?

– Nesiryžau tampyti likimo už ūsų. Išmečiau kortelę velniop.

Frostas atsilošė ir ratilais išpūtė dūmus į lubas.

– Neblogą istoriją, Dugi, surietei, bet maniškė versija man patinka labiau... Dalydamiesi grobį, judu susibarėte, ir tu Lemį nudėjai.

– Pone Frostai, prisiekiu...

– Tas kotedžas, kurio apvogti jis važiavo... Koks ten adresas?

– Nerasti jo neįmanoma. Geltonas kaip trynys. Taip ir vadinasi – Geltonasis kotedžas.

Inspektorius pavartė vagysčių bylą. Nei namo tokiu adresu apiplėšimas, nei pasikėsinimas apiplėšti nebuvo užregistruoti. Frostas užvertė aplanką.

– Netikiu, Dugi, nė vienu tavo žodžiu, – pasakė. – Bet juk žinai, kokios geros širdies žmogus esu, taigi pasakysiu, ką ketinu daryti – atsidėkoti galėsi vėliau. Tavo versiją aš patikrinsiu. Bet pirmiau norėčiau, kad prisiimtum sau visus judviejų su Lemiu darbelius – visus aliai vieno.

– Gerai, pone Frostai. – Kuperis nekantravo iškloti nusikaltimų aplinkybes. – Pirmiausia...

– Palūkėk, – suskubo pertraukti jį inspektorius. – Ne man pasakok, Dugi, ne man, aš neturiu laiko. – Jis kyštelėjo galvą į koridorių. Nelaimingasis, kuriam pasitaikė tuo metu eiti pro šalį, buvo Arturas Henlonas.

– Arturai, sveikinu, – prašneko Frostas, imdamas seržantui už parankės, – ką tik išgliaudei visą šūsnį apiplėšimų... Kai pasakysi Maletui, tas apsimyš iš laimės.

– Ką? – Tik tiek suglumęs pratarė Henlonas, inspektoriaus vedamas į kvotos kambarį.

– Arturai, juk žinai, kaip nekenčiu popierizmo. Perleidžiu visus nuopelnus tau, nuo šiol būsi Maleto numylėtinis. – Dūręs pirštu į sulaikytąjį, Frostas šį paragino: – Nagi, Dugi, klok viską iš eilės!

Civiliu persirengęs policijos konsteblis Koljeris lėtai nuvažiavo iki gatvės galo ir sustojęs išjungė žibintus. Lietus pylė kaip iš kibiro, bet stebėti padėtį puikiai apšviestoje iki sero Ričardo Kordvelo namų durų vedančioje prievažoje turėjo būti nesunku. Vos Kordvelui išvažiavus, konsteblis privalėjo apie tai pranešti Frostui ir, atsilikęs saugiu nuotoliu, sekti magnatą.

Prasibrovęs pro minią, plūstančią prekybos pasažu prie „Savaloto", Bertonas įsitaisė ant medinio suoliuko. Iš šios pozicijos jis gerai matė keturių telefono būdelių rikiuotę. Saldžią muzikėlę, aidinčią iš aukštai pakabintų garsiakalbių, protarpiais pertraukdavo žvalus balsas, viliojantis pirkėjus nuolaidomis. Ant visų keturių būdelių durų kabojo užrašai: NEVEIKIA – be to, visi keturi automatai buvo perdaryti taip, kad skambinti iš jų būtų neįmanoma. Taip patvarkė Kordvelo apsaugininkai: reikėjo užsitikrinti, kad koks praeivis nesumanytų pasinaudoti telefonu kaip tik tuo metu, kai skambins pagrobėjas.

Bertonas iš vidinės striukės kišenės išsiėmė radijo siųstuvėlį ir susisiekė su Žmogžudysčių tyrimo kambariu. Norėjo įsitikinti, kad šifratorius veikia be priekaištų.

– Puikiausiai girdžiu ir tave, ir tą nupiepusią muziką, – atsakė Frostas ir žvilgtelėjo į laikrodį. Be penkiolikos aštuonios. Netrukus Kordvelas turėjo išvažiuoti iš namų.

– Inspektoriau, ar galėtume pasikalbėti?

Sprendžiant iš balso, tasai nenaudėlis Hopelongas Kesidis atsivilko bėdoti.

– Kas nutiko, sūnau? – paklausė Frostas.

– Aš tau ne sūnus, o inspektorius, jei leisi priminti, – atšovė Kesidis. – Ar galime pasišnekėti už durų?

– Jeigu kas, kviesk, – paprašė Frostas Lamberto ir laikinajam inspektoriui iš paskos išėjo į koridorių, bet, pasirengęs prireikus pulti atgal, akių nuo durų nenuleido. – Na, inspektoriau, kuo galiu padėti?

– Būtų gerai, kad su savo bylomis galėčiau tvarkytis pats, – atrėžė Kesidis. – Gal sakysi, ne aš tiriu Lemio Hokstono bylą?

O kad tave!.. Bus sužinojęs apie Dugį Kuperį, pamanė Frostas. Ir apie Maleto draugužę ponią Roberts jam nepasakiau.

– Turi galvoje Kuperį? – paklausė.

– Taip, po velnių! Ne tik kvotei Kuperį, man nežinant, bet dar ir perleidai tam nutukėliui seržantui visus nuopelnus, nors vagystes išaiškino ne jis.

– Nepyk, sūnau, pamaniau, kad tu svetimų nuopelnų tikrai neužsigeisi, – pasakė Frostas. Perpratęs užuominą, Kesidis net sumirksėjo. – Šiaip ar taip, byla – tavo, – pridūrė inspektorius.

Kesidis žiojosi priekaištauti dėl dar kai ko, bet Frostą išgelbėjo duris pravėręs Lambertas.

– Inspektoriau, yra naujienų, – pasakė jis.

Frostas puolė į vidų. Prie Kordvelo namų budintis Koljeris pranešė, kad magnatas išvažiavo.

– Kuriuo automobiliu? – paklausė inspektorius. Jis vylėsi, kad Kordvelas važiuoja ne sunkiai pastebimu pilkuoju „Rolls-Royce'u" su inicialais numeryje. Juk tokiu atveju paskui mašiną pasileistų gera pusė Didžiosios Britanijos žurnalistų.

– Tamsiai žaliu „Nissanu", – atsakė Koljeris ir padiktavo automobilio numerį. – Ar man jį sekti?

– Sek, bet laikykis atstumo. Žinome, kad jis važiuoja į „Savalotą", taigi nebūtina įsikabinti į užpakalį. Kai nuvažiuosi, sustok šalutinėje gatvelėje prie Turgaus aikštės. Kordvelui išėjus iš prekybos centro, su tavimi susisieksime. – Frostas nedelsdamas pranešė Bertonui, kad magnatas jau pakeliui. – Po kokių penkių minučių jį pamatysi.

– Aišku, – atsakė konsteblis.

Inspektorius užsirūkė ir kaip tik tuo metu į kambarį įėjo Liza.

– Jau žinome, į kokią aludę buvo užsukę Kuperis ir Lemis, – pasakė ji. – „Žaliasis slibinas". Jie ten siūlo kompleksinius priešpiečius. Valgiaraštis kasdien vis kitoks, bet penktadieniais visada patiekiama bulvinių paplotėlių su lašiša. O rugpjūčio 6-oji kaip tik ir buvo penktadienis.

– Kadaise ir aš mėgau tuos paplotėlius, – prisipažino Frostas. – Kol pamačiau plūduriuojančius Lemio skrandyje. Mat kokios smulkmenos kartais atkrato nuo mėgstamo patiekalo. – Pasigirdo traškesys, ir inspektorius suklusęs pasisuko į garsiakalbį, bet garsą buvo sukėlę trukdžiai. – Ar Trynio kotedžu pasidomėjai?

– Geltonuoju? Pasidomėjau. Ten gyvena dvi seserys, vienai apie keturiasdešimt, kita – ketvirtą dešimtį įpusėjusi. Tiesa, su jomis dar nekalbėjau.

– Nieko tokio. Rytoj rytą nuvažiuosime ten drauge. Tik primink man.

Frostas išvydo ateinant Bilą Velsą, ir jo šypsena akimoju išblėso. „Lauk bėdos" bylojo seržanto veido išraiška. Kažkas buvo nutikę.

– Džekai, rodos, buvai su Tomiu Denu sutaręs, kad pakiš blakę? – paklausė Velsas.

– Taip. O ką?

– Jo pagalbos verčiau nebesitikėtum.

– Kas atsitiko? – sunerimęs pasiteiravo inspektorius.

– Tomis suimtas.

Frostui nusmilko padai.

– Suimtas?

– Konsteblis Simsas jį parveža. Tomis įkliuvo, „Savaloto" gėrimų parduotuvėje mėgindamas nudžiauti du butelius viskio.

Inspektorius įdūrė akis į Velsą, vildamasis negerai išgirdęs.

– Apsivogė? – perklausė.

– „Savalotas" nori pateikti Denui kaltinimą. Ir – kad apieškotume jo butą. Jų nuomone, jis ir anksčiau vogė prekes, prekybininkai tikisi bent dalį jų atgauti.

Frostas, užvertęs galvą, žiūrėjo į lubas ir tyliai plūdosi.

– Ak tu, rupūžgalvi neraliuotas! – Kumščiu baksnodamas į kitos rankos delną, jis karštligiškai galvojo. – Ką gi, keičiame planą. Praneškite į visus atrakcijoje dalyvaujančius automobilius: dėl nepri-

klausomai nuo sumautos mūsų valios pasikeitusių aplinkybių negausime signalo, rodančio, kur yra lagaminas su pinigais, todėl labai svarbu Kordvelo mašinos nepamesti iš akių. Išplatinkite jos aprašą ir numerį. Kas pamatys Kordvelą, tegul iš karto informuoja mane. Taip pat perspėkite operacijoje nedalyvaujančius pareigūnus su automobiliais. Jei Kordvelą pamesime, gali prisireikti jų pagalbos.

Pastebėjęs į kambarį įėjusį Maletą, inspektorius suvaitojo balsu. Kraujo ištroškę maitvanagiai jau telkėsi aplink jį.

– Frostai, kas ten nutiko Tomiui Denui? – paklausė Maletas.

Buvo akivaizdu, kad viską jis jau žino, tad Frostas nė nebandė išsisukinėti.

– Jis sučiuptas vagiant. Blakės lagaminėlyje nebus.

Vyriausiajam inspektoriui iš pasitenkinimo sužibo akys.

– Buvau jus perspėjęs nesinaudoti tokio padugnės paslaugomis. Nepaklausėte manęs, ir štai – dabar turėsite atsakyti už pasekmes. Ar sugebėsime toliau veikti, nepabaidydami pagrobėjo? Jei per jūsų neišmanymą berniukas nukentės...

– Žinoma, sugebėsime. Štai ką aš...

Maletas nutraukė inspektorių įsakmiu mostu. Jokių konkrečių plano detalių jis nenorėjo nė girdėti, kad, neduokdie, nereikėtų joms pritarti, dar nežinant, ar operacija praeis sklandžiai.

– Tik būkite malonus nesusimauti, – burbtelėjo skyriaus viršininkas ir, staigiai apsigręžęs, nužingsniavo prie durų.

Frostas palydėjo viršininką užgaulia dviejų pirštų kombinacija ir, prašydamas kolegų dėmesio, suplojo delnais.

– Manau, jums derėtų žinoti, – pasakė, – kad ponas Maletas visokeriopai mus palaiko su sąlyga, kad mums pasiseks. Bet, jeigu ištiks nesėkmė, mums padės tik Dievas.

Nekantriai dirsčiodamas į garsiakalbį, inspektorius ėmė skrabenti pirštais į stalviršį.

– Objekto automobilis – aikštelėje, – Koljerio balsu pagaliau prabilo garsintuvas. – Kordvelas išlipa ir pro šoninį įėjimą įžengia į pasažą.

Po kelių minučių prašneko ir Bertonas:

– Matau Kordvelą. Laukia prie telefono būdelių.

– Dar kartą patikrinkite, ar girdėsime pokalbį telefonu, – paprašė Frostas. – Jei blakės nesuveiks, geriau žinoti iš karto.

Pareigūnas su ausinėmis greitai patikrino prietaisus ir kilstelėjo nykštį.

– Veikia puikiai.

– Gerai.

Ryšio su Bertonu kanalo Frostas neišjungė. Pareigūnai Žmogžudysčių tyrimo kambaryje girdėjo, kaip pasaže klega praeiviai. Tik foninė muzika ten nebeskambėjo – žinoma, Kordvelui paliepus, – kad neužgožtų telefono skambučio. Ilgoji sieninio laikrodžio rodyklė apsuko dar vieną ratą. Pagrobėjas vėlavo jau penkias minutes.

– Nemanau, kad jis paskambins, – ištarė Liza.

– Nebūk surukusi pesimistė, – atsiliepė Frostas. – Tikriausiai jis užtruko siusiodamas. Pilna pūsle išpirkos pinigų niekas neima.

Iš garsiakalbio vis dar sklido tik minios keliamas triukšmas. Staiga išgirdę Bertono balsą, visi pašoko. Bet konsteblis tik norėjo pranešti, kad jokių naujienų nėra.

– Džo, dėl Dievo meilės, nepaikiok! – užriko inspektorius, kuris tiesiog siusdavo, kai žmonės imdavo pranešinėti, kad nėra ko pranešti.

Į kambarį įėjęs Kesidis atsistojo Frostui už nugaros ir pasiteiravo:

– Kas dedasi?

– Nieko, – suniurzgė inspektorius.

– Kaip suprantu, ketinai pasinaudoti Tomio Deno paslaugomis?

– Ketinau.

– Norėčiau apie tai pasikalbėti, – šnipštelėjo laikinasis inspektorius.

– Gal kitą kartą, – atšovė Frostas ir lengviau atsikvėpė, kai atgrasusis Kesidis išėjo.

Buvo dvidešimt po aštuonių.

– Ar tie sukrušti telefonai būdelėse tikrai veikia? – ėmė svarstyti inspektorius. – O kas, jeigu „Savaloto“ apsauginiai apsiriko, ir dabar į automatus negalima paskambinti?

– Galite išmėginti, – pasiūlė Liza.

Frostas griebė telefoną ir surinko numerį.

Bertono balsas garsiakalbyje sušuko:

– Kordvelas artinasi prie būdelės! Skambina!

Inspektorius skubiai padėjo ragelį ir pasakė konstebliui:

– Žinau. Aš pats ir skambinau. Tikrinau ryšį.

Panašu į nevykusią komediją, pamanė Frostas. Beveik tuojau pat vėl prašneko Bertonas:

– Kažkas vyksta. „Savaloto" vadybininkas bėga prie Kordvelo... Jie kalbasi. Dabar abu bėga į prekybos centrą.

– Sek paskui juos, – paliepė inspektorius. – Neišleisk iš akių.

Konstebliui braunantis pro minią, kelias akimirkas buvo girdėti tik čežesiai ir ūžesiai.

– Pamečiau... ne, matau. Kordvelas eina į Klientų aptarnavimo skyrių. Kelia telefono ragelį... – su pertrūkiais pasakojo Bertonas. – ...Arčiau prieiti negaliu, pastebės... Klausosi. Deda ragelį... Eina pro tarnybines duris. Ar man sekti ir ten?

– Nereikia! – atsakė Frostas. – Tikriausiai nuėjo paimti pinigų. Ar, grįždamas į automobilį, turės praeiti pro tave?

– Nežinau.

Inspektorius paskubomis svarstė, ką daryti.

– Bėk į stovėjimo aikštelę, – paliepė galų gale. – Susirask Kordvelo automobilį ir pranešk man, kai jis išvažiuos. – Koljeriui Frostas pasakė: – Važiuok prie išvažiavimo iš aikštelės ir būk pasirengęs Kordvelą sekti... Visi kiti laukite nurodymų.

– Kas dedasi?

Nujausdamas, kad Frostas gali apsijuokti, ir, nenorėdamas pražiopsoti tokio malonaus reginio, į kambarį grįžo Kesidis.

– Šmikis mus apmovė, – atsakė inspektorius. – Nė neketino skambinti į būdelę – tikriausiai nujautė, kad klausomės. Paskambino tiesiai į prekybos centrą.

– Ką ketini daryti?

– Paseksime Kordvelą. Tikiuosi, nei jis, nei pa-

grobėjas nepastebės. Bet gali tekti spėlioti, kur magnatas važiuoja, ir pabandyti atsidurti ten pirmiems. Improvizuosime.

Kesidis slapčia išsišiepė. Atrodė, kad Frosto vadovaujama operacija eina velniop. Laikinasis inspektorius pasidžiaugė, kad pirmiau nepraleido progos išsakyti Maletui savo skeptišką nuomonę: „Bus bėdos, pone. Operacija suorganizuota kaip pakliuvo." Juolab kad Maletas jo nuomonei pritarė.

Garsiakalbyje kažkas slopiai suūžė, pasigirdo visiškai nesuprantamos žodžių nuotrupos, trūksmingas blerbimas.

– Pakartok! – sušuko Frostas. – Pakartok! Kas ten dedasi?

Konsteblis Lambertas padirbėjo svirtelėmis.

– Jie – požeminėje stovėjimo aikštelėje, – pasakė. – Radijo ryšys ten neveikia.

– Pasakyk, kad bėgtų į viršų, – paliepė Frostas.

Lambertas persakė nurodymą į mikrofoną ir papurtė galvą.

– Mes negirdime Bertono, jis – mūsų.

Inspektorius pagriebė savo siųstuvėlį ir rėkte išrėkė į jį:

– Koljeri! Kordvelas tuojau išvažiuos! Būk pasirengęs sekti!

– Bertonas – Operatyviojo valdymo centrui. Ar girdite? – nugriaudėjo iš garsiakalbio.

Visi sutartinai lengviau atsikvėpė. Konsteblis buvo grįžęs į ryšio zoną.

– Kordvelas nešasi drobinį kelionkrepšį, – išbėrė jis. – Kartu eina pora apsaugininkų, taigi krepšyje greičiausiai – pinigai. Jis sėda į automobilį...

– Vienas ar su apsaugininkais?

– Vienas... Išvažiuoja.

Frostas perjungė kanalą.

– Koljeri, girdėjai?

– Taip... Matau jį... Seku.

– Per daug nepriartėk, bet ir nepamesk, dėl Dievo meilės.

– Pasistengsiu...

– Koljeris – nekoks seklys, – įsikišo Kesidis.

– Ir aš nekoks, – atsakė Frostas. – Kokias pajėgas turime, tokiomis ir versimės.

Tą nevėkšlą Tomį Deną inspektorius įmanydamas būtų pasmaugęs. Taip tikėjosi galėsiąs ramiai sėdėti ir ekrane stebėti Kordvelo judėjimą. Visos viltys nuėjo perniek.

– Objektas suka į Pirties kelią, – pranešė Koljeris.

Frostas pažvelgė į Lambertą, kuris magnato kelią žymėjo miesto plane. Kur konkrečiai Kordvelas važiuoja, kol kas buvo visiškai neaišku.

– Objektas suka į kairę... Mažina greitį... Ko gero, mane pastebėjo, – toliau kalbėjo konsteblis.

– Pravažiuok pro jį, tik nežiūrėk, – patarė inspektorius ir prišoko prie plano. – Kol neprivažiuos Hiltono kelio, Kordvelas neapsisuks. Varyk ten ir lauk jo. Kai jis pro tave pravažiuos, pranešk.

Frostas užsidegė cigaretę ir tik tada susizgribo, kad peleninėje viena jau smilksta. Susisiekęs su Bertonu, perspėjo šį, kad būtų pasirengęs perimti iš Koljerio sekamąjį.

Tyliai zirziantis garsiakalbis kartkartėmis sutreškėdavo, rodėsi, tuojau prašneks kuris sekėjų, bet naujienų vis nebuvo. Frostas nekantraudamas čiupo siųstuvėlį ir nuspaudė mygtuką.

– Koljeri, po galais, jis jau seniai turėjo pravažiuoti.

– Nepravažiavo. Stebiu Pirties kelią... Matomumas per lietų nekoks, bet Kordvelo automobilį įžiūrėčiau. Jo nėra, matau tik porą sunkvežimių.

– Po šimts! – Spėliodamas, kas galėjo nutikti, inspektorius delnais pasitrynė skruostus. – Turbūt tasai šunsnukis apsisuko tiesiog gatvėje. Koljeri, važiuok atgal! Jei pastebėsi, sek... ir pranešk, kai važiuosi pro tą vietą, kur paskutinį kartą matei Kordvelą.

Frostas ėmė energingai žingsniuoti po kambarį. Koljeriui vėl prašnekus, jis staigiai atsigręžė į garsiakalbį.

– Nuvažiavau iki pat išsukimo iš Pirties kelio. Kordvelo – nė ženklo.

– Po paraliais! – Inspektorius nesusivaldęs trenkė kumščiu į stalviršį. – Visoms grandims... Girdėjote, ką pasakė konsteblis. Ieškokite to šūdžiaus... Kai tik pastebėsite, praneškite.

Į kambarį įžengė Maletas – neprilygstamas talentas išdygti netinkamu metu.

– Kaip sekasi? – pasidomėjo jis.

Pameluoti, esą operacija vyksta pagal planą, Frostas nespėjo.

– Atrodo, inspektorius Kordvelą pametė, – vargiai slėpdamas džiugesį, paskelbė Kesidis.

– Ar taip ir yra? – rūsčiai paklausė Maletas.

– Laikinos kliūtys. Tuojau jį surasime, – patikino jį Frostas.

– Patariu surasti. Ir, po velnių, kuo greičiau! – išeidamas suniurzgė vyriausiasis inspektorius.

– Fe, kaip negražu keiktis, – pavymui papriekaištavo Frostas. Staiga jis pasijuto nebeištveriąs uždaros Žmogžudysčių tyrimo kambario erdvės. Vien pasyviai klausytis pranešimų inspektoriui buvo tikra kančia. Jis čiupo šaliką. – Deduosiu prie medžiotojų. Kuo daugiau žmonių Kordvelo ieškos, tuo greičiau jį rasime. Važiuoji drauge? – paklausė Kesidžio, nė neabejodamas, kad šis prisidės.

Laikinasis inspektorius sudvejojo. Jis nenorėjo būti siejamas su nesėkme, jei Frostas susimautų, bet būtų mielai pasimaudęs šlovės spinduliuose, jei inspektoriui pavyktų suimti pagrobėją ir išvaduoti berniuką. Nugalėjo garbėtroška. Kesidis pasiėmė paltą ir išsekė paskui Frostą.

Gūždamiesi lietuje, jiedu nuskubėjo prie „Fordo“. Frostas sėdo prie vairo ir trečiu mėginimu pagaliau paleido variklį. Ištaškęs gilias balas, automobilis išburzgė iš aikštelės.

– Kur važiuosime? – paklausė Kesidis.

– Ketinu traukti Dentono miško link. Jei man reikėtų paimti iš ko nors pinigus, rinkčiausi tą vietovę.

– Teritorija pasiutusiai didelė.

– Mano kotas irgi didelis, – sumurmėjo Frostas, – bet įprastai randu tą jo dalį, kurios man reikia.

Jis susisiekė su Lambertu ir paprašė susakyti visų grandžių pozicijas. Ilgai neužtrukęs konsteblis jas išsiaiškino. Naršyti miesto buvo išsiųsta kuo daugiau važiuotų pareigūnų, bet jų vis tiek neužteko patikrinti visoms gatvėms, į kurias galėjo nusukti Kordvelas. Frostas dar kartą prakeikė Tomį Deną. Su blake pareigūnų užduotis būtų

vienas juokas, be jos jiems teko klaidžioti it akliems po tirštą rūką. Tegul jį velniai, tą Deną!

– ...Tomis Denas... – Balsas įsipynė į jo mintis, lyg kas būtų jas skaitęs.

– Ką? – Frostas pažvelgė į Kesidį. Šis savo ruožtu žiūrėjo į jį, laukdamas atsakymo. – Atleisk, sūnau, užsigalvojau.

– Aš tau ne sūnus, po galais! Klausiau Tomio Deno adreso.

– Nežinau, – suniurnėjo inspektorius, šnairuodamas į artėjantį automobilį – vis dėlto šis buvo ne žalias.

– Sušiktas melagis, – atšovė Kesidis.

Frostas neatsakė. Taip, jis pamelavo. Tomio adresą žinojo, bet neketino leisti laikinajam inspektoriui vėl rakinėti senas žaizdas. – Daug vandens, sūnau, nutekėjo. Kas buvo – pražuvo.

– Nebloga porelė judu su Tomiu buvote, ar ne? Vienas – sumautas nemokša, kitas nuolat atkišęs leteną kyšiui.

– Sūnau, to vairuotojo ieškojau, stengiausi kaip įmanydamas. Visi ieškojome. Dirbome sunkiai. Deja, nesėkmingai.

– Neabejoju, inspektoriau, kad stengeisi, bet tavo pastangos dažniausiai būna sumautai apgailėtinos.

Frostas gūžtelėjo pečiais. Kesidis savo dukterį dievino, ir jo apmaudas dėl nesėkmingo tyrimo net po šitiek metų buvo suprantamas, jei ne pateisinamas.

– Tas niekšas parbloškė mano dukterį, lėkdamas didžiuliu greičiu, – toliau burbėjo laikinasis inspektorius, – ir nušvilpė sau, nesiteikė patikrinti,

gal mergaitė dar gyva. Jis ją tiesiog ištaškė. Keturiolikos metų! Duktė taip ir nespėjo pagyventi! Mirė net nepagyvenusi!

– Žinau, drauguži, žinau.

– Po velnių, tu žinai daugiau, nei sakai.

– Ką turi galvoje?

– Tada, prieš ketverius metus, iš tavo tyrimo nebuvo jokios naudos, todėl ėmiausi pats ieškoti to galvažudžio vairuotojo. Radau liudininką.

– Šit kaip?

Pro šalį pralėkė žalias automobilis. Deja, perdažytas „Volkswagen Beetle".

– Tas žmogus tada buvo stovėjimo aikštelėje prie „Kokosų giraitės". Išgirdo didžiuliu greičiu atūžiantį automobilį, paskui – signalą ir dunkstelėjimą.

– Bet paties įvykio nematė?

– Ne. Jis išbėgo į gatvę, ten aplink mano dukters kūną jau buvo susispietę žmonės.

– Visa tai, drauguži mielas, mes ir šiaip žinojome.

To vakaro Frostas taip ir nepamiršo... Vis prisimindavo, kaip mėlyno greitosios švyturėlio atspindys švysčiojo kraujo klane kelių policijos kreida apibrėžtame kontūre. Prisimindavo sumaitotą kūną lavoninėje, smulkų keturiolikmetės kūną, iš kurio išplūdo šitokia gausybė kraujo. Tąkart jis mėgino sulaikyti Kesidį, kad šis nepamatytų lavono tokio, bet buvo nustumtas į šalį... Prisiminimai apie tėvo sielvartą ir pyktį vis dar skaudino, atrodė, kad žaizda sieloje niekad neužgis.

– Žinojome, – pakartojo jis.

– Pasakysiu kai ką, ko tikriausiai nežinai. Gatvėje prie klubo stovėjo BMW. Vairuotojas sėdėjo mašinoje. Tomis Denas su juo pasikalbėjo.

– Sūnau, nežinojau, kad Tomis su kažkuo kalbėjosi. Jeigu kalbėjosi, kažkur turėtų būti liudininko pareiškimas.

– Nebūtinai – jeigu Tomiui, kad laikytų liežuvį už dantų, buvo sumokėta.

Frostas užsidegė cigaretę ir pasakė:

– Dar nežinia, ar tas tavo liudininkas – patikimas. Keista, kad Tomis tada niekam nieko apie tai neužsiminė.

– Jis sako papasakojęs tau.

Inspektorius susizgribo lekiąs kaip akis išdegęs ir sumažino greitį.

– Netiesa. – Jį mažne apakino artėjančio automobilio šviesos. Balto „Mercedeso". – Klausyk, verčiau kol kas atidėkime šį reikalą. Mes visai užmiršome Kordvelą.

– Norėčiau pamatyti Rebekos mirties tyrimo bylą, – primygtinai pasakė Kesidis.

– Surasiu ją, ir galėsi sau skaityti, – atsakė Frostas.

Jis nutarė, vos grįžęs į nuovadą, paslėpsiąs bylą taip, kad nerastų niekas. Neketino rodyti jos Kesidžiui. Nieku gyvu. Be to, nusprendė apie plepųjį liudininką pasikalbėsiąs su Tomiu Denu. Kas tas liudininkas, inspektorius žinojo. Kesidis atsisakė pasiūlytos cigaretės ir po akimirkos paklausė:

– Ką Denas tą vakarą veikė prie „Kokosų giraitės"? Rinko kyšius?

– Tikrino, ar nesinaudojama vogtomis kredito kortelėmis, – atsakė Frostas ir persikreipęs nužvel-

gė dar vieną pro šalį prašvilpusį automobilį. – Niekada nebūčiau pamanęs, kad Dentone šitiek sumautų žalių automobilių.

Jis paniuręs įsitaisė ant sėdynės ir pro lietaus lašų maršką, kurios girgždčiojantys valytuvai niekaip neįstengė nubraukti, vėl įsmeigė akis į kelią.

– Bertonas – inspektoriui Frostui. Matau objektą. Jis vėl Pirties kelyje, važiuoja šiaurės kryptimi. Seku.

– Kur konkrečiai?! – suriko Frostas į siųstuvėlį. Nuo staigiai sukamo automobilio į visas puses pažiro lietaus lašai.

– Ką tik pravažiavo Sendauno kelią.

– Aišku. Frostas – visoms grandims. Dviese aplenkite Kordvelą. „Čarli Bite", važiuok iki posūkio į greitkelį. Kai Kordvelas priartės, perimk jį iš Bertono. „Čarli Are", sek jiems iš paskos. Jei atrodys, kad „Čarlį Bitę" objektas pastebėjo, perimk jį.

Tai jau labiau panėšėjo į veiksmą. Inspektorius ėmė patenkintas švilpiniuoti.

– Objektas suka šiaurėn, į Girios taką, – pranešė Bertonas.

Frostas tik linktelėjo. Atrodė, kad Kordvelas taiko į Dentono mišką, kur susekti jį, jei, palikęs automobilį, toliau eitų pėsčias, būtų velniškai sunku. Inspektoriui reikėjo gerokai daugiau žmonių. Kažkelintą jau sykį jis mintyse išplūdo Tomį Deną, per kurį ir atsidūrė tokioje keblioje padėtyje.

– Mažina greitį... mažina greitį, – vėl prabilo Bertonas. – Stoja.

– Kur?! – riktelėjo Frostas. – Gerai būtų žinoti.

– Atsiprašau. Prie telefono būdelės, Girios prie-

globsčio rajone. Lipa iš automobilio, eina prie būdelės. Laukia, žiūri į laikrodį. Telefonas būdelėje čirškia... objektas atsiliepia. Kabina ragelį, skuba atgal į „Nissaną".

– Tikriausiai išklausė paskutinius nurodymus, – pasakė Frostas. – Nepamesk Kordvelo iš akių... Netrukus prisidėsime.

Pernelyg priartėjęs prie sekamojo, Bertonas pristabdė automobilį. Dar ką tik buvo pametęs „Nissaną" iš akių, bet, vos numynęs greičio paminą, tik neįdūrė jam į galą. Laimė, kitkuo susirūpinęs Kordvelas nieko nepastebėjo.

Kelias staigiai suko, ir užpakaliniai „Nissano" žibintai vėl dingo. Bertonas atsargiai padidino greitį. Danga dėl oro sąlygų buvo pavojingai slidi. Įveikęs posūkį, konsteblis sukeikė. „Nissanas" stovėjo. Nejaugi Kordvelas bus persekiotoją pastebėjęs? O gal dėl viso pikto sustojo pasitikrinti, ar niekas neseka? Bertonas pravažiavo „Nissaną", stengdamasis į jį nežiūrėti, bet ties kitu posūkiu sumažino greitį ir tuojau pat sustabdė mašiną žolėtoje šalikelėje. Paskubomis įbrukęs siųstuvėlį į lietpalčio kišenę ir pasikabinęs po kaklu naktinio regėjimo žiūronus, išlipo iš automobilio – tiesiai į liūtį. Bėgdamas susisiekė su Frostu.

– Objektas sustojo, – pranešė.

– Kur? – paklausė inspektorius.

– Prie didelio ąžuolo ties Viešąja giria.

– Ką daro?

Ką Kordvelas daro, Bertonas nežinojo. Jis nematė ničnieko. Net automobilio. Magnatas buvo išjungęs žibintus.

– Luktelėkite, – paprašė konsteblis.

Siųstuvėlį vėl įsimetęs į kišenę, jis pakėlė prie akių žiūronus. Išvydo ąžuolą ir nubėgo prie „Nissano“. Kordvelo automobilyje nebuvo. Konsteblis nužvelgė apylinkę. Krūmai, medžiai... Objektą jis buvo pametęs... Pametęs, po šimts tarakonų! Bertonas dairėsi it pašėlęs, vildamasis ką nors pastebėti. O kas gi ten? Kažkas baltas! Konsteblis įsmeigė žvilgsnį į baltą lietpaltį vilkintį Kordvelą. Šlovė Viešpačiui, magnatas apsivilko kaip tik tokį apsiaustą, antraip būtų likęs nepastebėtas. Konsteblis pakoregavo ryškį. Kordvelas kažką nešėsi. Krepšį su pinigais.

Bertono kišenėje sutreškėjo siųstuvėlis. Frostas nekantravo išgirsti naujienas. Konsteblis įsijungė aparatą ir, kone dusdamas, išbėrė:

– Matau objektą. Netrukus su jumis susisieksiu.

Vėl pakėlė žiūronus prie akių. Po šimts! Tik medžiai ir krūmai, Kordvelo – nė ženklo. Konsteblis nužvelgė apylinkę, kreipdamas žiūronus iš kairės į dešinę. Magnato nebeišvydo. Kur, po velnių, jis galėjo dingti? Štai! Vėl pastebėjęs baltą dėmę, Bertonas iš džiaugsmo net sudrebėjo. Kordvelas, išniręs iš gervuogių brūzgyno, ėjo atgal... automobilio link. Ar jis tebeturi pinigus, Bertonas iš pradžių nežiūrėjo. Bet, kai magnatas šiek tiek pasisuko, abejonių neliko – kelionkrepšio jis nesinešė.

Konsteblis vėl išsiėmė siųstuvėlį ir nenustygstančiam Frostui pranešė:

– Objektas paliko pinigus.

Inspektorius iš palengvėjimo net atsiduso.

– Šaunuolis, konstebli! – pagyrė. – Ką jis daro dabar?

Bertonas žvilgtelėjo pro žiūronus.

– Grįžta į automobilį. – Net per lietų buvo girdėti, kaip suūžė „Nissano“ variklis. – Apsisuka. Važiuoja Dentono kryptimi.

Priešais sutvisko automobilio žibintai, Frostas kiek prisilenkė, ir po akimirkos pro šalį prašvilpė Kordvelo „Nissanas“. Inspektorius susisiekė su „Čarliu Bite“ ir liepė laukti objekto prie Sendauno kelio, o anam pravažiavus sekti, atsilikus saugiu nuotoliu.

– Jei tik važiuos ne namo, tučtuojau pranešk, – paprašė Frostas.

Pagrobėjas buvo gudrus tipas ir visa, kas dėjosi iki šiol, galėjo būti apgaulingas manevras; visai įmanoma, kad Kordvelas pinigus tebeturėjo ir ruošėsi palikti juos visai kitur.

Priešakyje, girgždėdamas vėjyje, dunksojo galingas ąžuolas, prie kurio pirmiau buvo sustojęs magnatas. Frostas sumažino greitį ir ėmė dairytis Bertono automobilio. Pastebėjo jį tuojau už kito posūkio ir privažiavęs sustojo šalikelėje. Išlipę abu su Kesidžiu įsižiūrėjo į lietingą tamsą. Bertono – nė ženklo.

– Sūnau, kur tu? – į siųstuvėlį sušnibždėjo inspektorius.

Konsteblis kelis kartus žybtelėjo žibintuvėliu ir aniedu nuėjo ten link.

Tamsoje, pliaupiant lietui, prieš vėją kumpinti nelygia, pažliugusia žeme buvo nelengva. Kesidžio pilvą raižė šėtoniški skausmai. Bene tam Frostas jį ir bus pasikvietęs – kad prikištų prakeiktą silpnumą? Jeigu taip, pagalvojo laikinasis inspektorius ir susiraukė, lyg ugnies perlietas sopulio, jeigu taip, Frostui teks nusivilti.

Bertonas gūžėsi už pakrypusio medžio kamieno. Slėptuvė ne kažin kokia, bet vis geriau negu nieko. Konsteblis mostelėjo į tamsą ir padavė Frostui žiūronus.

– Pinigai kažkur ten, – pasakė.

Nukratęs lašus, inspektorius pakėlė žiūronus prie akių.

– Nė velnio nematau.

Žiūronus perėmė Kesidis.

– Ar anie krūmai? – paklausė ir pridūrė: – Jie už kokių septyniasdešimties jardų. Negalime prieiti arčiau?

– Laukymė plyna, – atsakė Bertonas. – Būtume kaip ant delno.

– O kur pinigai?

– Kažkur už tų krūmų.

– Kažkur? Negali pasakyti konkrečiau?

– Mačiau, kaip Kordvelas įlindo į tuos krūmus su pinigais ir išlindo be jų.

– Vadinasi, pinigai už nežinia kurio iš tų nugeibusių krūmų, o mes kiūtome čia, už septyniasdešimties jardų.

Bertonas apmojo plačią laukymę.

– Anoje pusėje nėra kur pasislėpti. Mus pamatytų iš tolo.

– O jeigu už anų? – rodydamas paklausė Kesidis.

Frostas pažvelgė ten link ir papurtė galvą. Iki tų krūmų taip pat driekėsi plynė.

– Geriau nei čia nerasime, – pratarė.

Mirktelėjo Bertono siųstuvėlio lemputė. Konsteblis prisuko garsą ir ėmė klausytis. „Čarlis Bitė" pranešė, kad Kordvelas buvo sustojęs tik kartą – prie telefono būdelės. Kai priėjo prie šios, į automatą kažkas paskambino. Trumpai pasikalbėjęs, magnatas nuvažiavo namo.

– Pagrobėjas tikrino, ar pinigai palikti, – spėjo Frostas. – Skambino tikriausiai iš būdelės. Kur artimiausia?

– Girios take, – atsakė Bertonas.

– Jei pagrobės tikrai skambino iš ten, čia jis atsidurs greičiau nei per dešimt minučių, – konstebliui pasakė inspektorius. – Grįžk į mašiną ir būk pasirengęs sekti jį po to, kai pasiims pinigus.

– Nebūtinai turėjo skambinti iš būdelės, – paprieštaravo Kesidis. – Gal turi mobilųjį. Stovi dabar po antai tais medžiais ir stebi mus.

– Jei turi mobilųjį ir stovi po tais medžiais, – atkirto Frostas, – tuomet turėjo matyti, kaip Kordvelas numeta krepšį. Kam tada jam skambinti ir klausti?

Inspektorius mostu paragino Bertoną. Šis nubėgo, o Frostas pakėlė žiūronus ir ėmė dairytis juos stebinčio žmogaus. Netrukus konsteblis pranešė sėdįs automobilyje ir laukiąs nurodymų.

Inspektorius dirstelėjo į laikrodį. Be keturiolikos dešimt. Lietus negailestingai karšė jau ir šiaip permirkusius drabužius. Rūkyti buvo per šlapia, teko laukti, ir tiek.

Šit jie ir laukė.

12

Kesidis, mėgindamas ant šlapios žolės bent kiek įsitaisyti, pasimuistė.

– Kaip manai, kiek dar čia teks kiurksoti? – paklausė.

– Nebeilgai, – sušnibždėjo Frostas, pro žiūronus spigindamas į atokius krūmus. – Per didelė suma ten guli. Kad kas nors kitas ją rastų? Pagrobėjas taip nerizikuos.

– Atvažiuoja mašina, – pranešė Bertonas.

Kriminalistai, užgniaužę kvapą, luktelėjo. Bet automobilis lėkė ir pralėkė. Ir kitas netrukus – taip pat.

Kurį laiką mašinos nebevažiavo ir Frostas vėl ėmė dairytis po nykų kraštovaizdį. Kaip naudotis naktinio regėjimo žiūronais, jis susigaudė ne iš karto. Protarpiais vaizdas užtemdavo, mat visą akiplotį užimdavo krūmas ar medžio kamienas. Galiausiai inspektorius vėl nukreipė žiūronus į brūzgyną, už kurio gulėjo krepšys su pinigais.

Užgriaudė, iš praplyšusio dangaus vėl pliūptelėjo liūtis. Pareigūnams, kad išgirstų vienas kitą, teko šaukti. Kesidis nusibraukė nuo akių lašus ir atmetė šlapius plaukus.

– Prakeikta dargana! – suniurzgė.

– Geresnio oro nė nebūna, – atsakė Frostas. – Pagrobėjams ir subingalviams farams – pats tas.

Taigi kas tokiu oru moklinėja gatvėmis, tas – mūsiškis. – Jis vėl pakėlė žiūronus ir įsižiūrėjo į medžius už kokių aštuoniasdešimties jardų. Prieš pat prapliumpant lietui kažkas ten lyg ir judėjo. Pro lietaus maršką ką nors įmatyti buvo sunku, ir inspektorius buvo beprisipažįstąs suklydęs, bet... vis dėlto jis neapsiriko.

– Mano akelės, mažos kaip uogelės, mato daiktą, panašų į automobilį*, – sukuždėjo, kumštelėjęs Kesidžiui.– Kur? – sušnypštė laikinasis inspektorius, spangindamas į tamsą.

Frostas padavė jam žiūronus.

– Antai, už medžių, – šnipštelėjo rodydamas.

Kesidis įsižiūrėjo. Pirmiausiai pamatė medžius... Taip, Frostas nesuklydo. Ten stovėjo... slepiamas automobilis. Laikinasis inspektorius dar labiau susikaupė, sulaikė kvapą, tvirčiau suėmė žiūronus. Žvelgiant pro juos, vaizdas buvo žalsvokas, bet buvo aišku, kad automobilis – „Ford Escortas“ – šviesios spalvos... kreminis, rusvas, gal pilkas.

– Matau. Šviesos išjungtos, – pasakė Kesidis.

– Čionai atvažiavę dauguma išjungia šviesas, – sumurmėjo Frostas. – Įjungia jas tik tada, kai mergina kitaip neranda kelnaičių. Ar viduje kas nors sėdi?

Kesidis, stengdamasis permatyti lietaus uždangą, dar labiau įtempė regą.

– Ne.

– Duokš man. – Frostas atsiėmė žiūronus.

– Griebsime jį?

---

* Aliuzija į vaikišką žaidimą-spėlionę.

– Ne. Kol nepasiėmė pinigų, nėra kuo jo apkaltinti... Ėė...

Inspektorius pasitaisė žiūronus ir sukikeno.

– Kas ten? – sušnypštė Kesidis.

– Pats pažiūrėk.

Laikinasis inspektorius čiupo žiūronus ir tuojau pat pasibjaurėjęs numykė. Automobilis suposi ant lingių, langai buvo apgaravę iš vidaus.

– Deja, ne pagrobėjas, – liūdnai pratarė Frostas. Staiga jis ėmė deklamuoti ant viešojo tualeto sienos kadaise matytą eilėraštuką:

Buvo kartą storgalys,
Meilėje virtuozas.
Jam giliai įlįsti
Tiko visos pozos.

Kesidis paniekinamai prunkštelėjo. Nejaugi Frostas neturi nė lašo savigarbos? – pamanė. Dieve brangus, juk gaudome vaiko žudiką!

Automobilis už medžių staigiai pasviro.

– Tai bent tratinasi! – gėrėdamasis pratarė Frostas. – Va jie tai tikrai bus išmėginę visas pozas. Galėčiau lažintis, jos žandai raudoni kaip paprika.

– Gyvuliai neraliuoti! – suniauzgė Kesidis.

Inspektorius leidosi į prisiminimus.

– Kadaise ir aš čionai atvažiuodavau ir elgdavausi kaip neraliuotas gyvulys... Seniai tai, žinoma, buvo...

Tada jis buvo sveikata trykštantis paauglys... O ta tamsiaplaukė?.. Ta mažoji ištvirkėlė?.. Kuo vardu ji buvo?.. Staiga jis atsiminė. Jergutėliau, kaip galė-

jo užmiršti?! Ji buvo jo žmona. Tiesa, tada dar tik būsimoji. Jiedu susituokė gerokai vėliau. O, tais laikais jos būta dailios lėlytės... Akį traukianti figūra, juodutėliai plaukai, riesta nosis... Mergiotė dėl jo ėjo iš galvos... Šit kaip seniai tai buvo! Tais laikais, kai jie dar nesiriedavo, o bendra ateitis atrodė kaip nesibaigiančių stebuklų metas. Kai jiedu įsivaizduodavo, kaip susituoks, kaip jis įstos į policiją ir išsitarnaus iki vyriausiojo inspektoriaus. Ir štai dabar jis prisiminė... tą naktį... tą vasaros naktį, tokią šiltą, kad galėjai vaikščioti po mišką nuogas. Tą naktį, kai jis pirmą kartą... ją nurengė ir...

Kažkas tempė jam už rankovės ir šnypštė:

– Frostai!

– Ką? Kas? – Naktis buvo visai ne vasariška. Pliaupė lietus, jis gūžėsi peršlapęs, sušalęs. Kesidis tampė už rankovės ir rodė į kelią. – Kas yra? – paklausė inspektorius.

– Atvažiuoja dar viena mašina.

Iš pradžių jie įžiūrėjo tik blausias žibintų šviesas, bet netrukus išvydo ir patį automobilį. Tamsiai mėlyną „Austin Metro".

– Mažina greitį. – Kesidis pastebimai jaudinosi. – Stoja... nenaudėlis stoja.

Frostas pažvelgė pro žiūronus. Pavidalą prie vairo vos įžiūrėjo. Daugiau žmonių salone lyg ir nebuvo. Automobilis, ištaškęs balą, sustojo, beveik tiesiai prieš krūmus, už kurių gulėjo numestas krepšys su pinigais.

– Jis! – sušnibždėjo inspektorius. – Po šimts velnių, niekas kitas negali būti!

Kelias minutes automobilis stovėjo pukšinčiu varikliu, ir tiek. Paskui vairuotojas išjungė ir šviesas, ir variklį. Vėl buvo girdėti tik lietaus šnaresys.

– Nesirodyk, – sušnypštė Frostas, tempdamas pasistiebusiam Kesidžiui už skvernų.

Jiedu dar kiek palaukė. Paskui Frostas, atsigulęs į aukštą žolę, pašliaužė į priekį ir jam pavyko įžiūrėti automobilio numerį. Kesidis pašnibždėjo jį į siųstuvėlį – Operatyviojo valdymo centrui. Šiam pakako kelių sekundžių išsiaiškinti, kieno vardu registruota mašina. Jos savininkas buvo Henris Finčas, gyvenantis Dentone, Linkolno kelyje 2. Daugiau apie jį nežinota nieko, kad automobilis būtų pavogtas, nepranešta.

Siųstuvėlį paėmė Frostas.

– Pagrobėjas būtų tikras avigalvis, jei važiuotų savo automobiliu. Mašinos savininkas gali net nežinoti, kad ji nuvaryta. Paskambink Finčui ir paklausk, kur jo automobilis. Jei sakys, kad stovi gatvėje prie namų, žinosime, kad jis vis dėlto nuvarytas. Jei niekas neatsilieps, siųsk patrulį apsidairyti prie Finčo namų. Jeigu jis ir yra pagrobėjas, berniukas gali būti ten. Nagi veik.

– Bus padaryta, – atsakė operatyvininkas ir pridūrė: – Neišsijunkite, su jumis nori pasikalbėti ponas Maletas.

– Nutraukiu ryšį, – atsakė Frostas ir įsidėjo siųstuvėlį į kišenę.

– Lipa iš automobilo, – kumštelėjęs inspektoriui, sukuždėjo Kesidis.

Vairuotojo durelės atsilapojo, išlipo vyriškis su trumpoku, duksliu tamsiai mėlynu lietpalčiu ir, išskleidęs skėtį, peržergė balą. Kelias sekundes stovėjo ir dairėsi, į vieną, į kitą pusę – lyg žvėris, uodžiantis pavojų. Pro lietaus lašus, kurie čiurkšlėmis liejosi nuo skėčio, įžiūrėti to žmogaus bruožus buvo nelengva. Frostas spėjo, kad jam gali būti arti šešiasdešimties.

Daugiau žmonių automobilyje, regis, nebuvo. Inspektorius patenkintas linktelėjo.

– Ne porelė, panūdusi pasikirkinti. O vogčia stebėti, kaip kirkinasi kiti, netinkamas oras... Taigi turėtų būti tas, kurio mums ir reikia! – Staiga Frostas susiraukė. – Ką jis, rupūžė, ten daro?

Vyriškis atsigręžė į automobilį, pasilenkęs kažką pasiėmė iš daiktadėžės ir įsidėjo į kišenę.

– Ar matei, ką paėmė? – paklausė Kesidis. – Bene ginklą?

– Tikiuosi, ne ginklą, po šimts velnių! Per mažas daiktas.

Inspektorius vėl nukreipė žiūronus į paslaptingąjį, kuris, atidaręs užpakalines dureles, su kažkuo lyg ir kalbėjosi. Lūpos krutėjo, bet išgirsti tokiu oru buvo neįmanoma.

– Salone yra dar kažkas, – pasakė Kesidis.

– Jeigu ir yra, tai pasiutusiai mažas. Bent jau aš nieko nematau.

Vyriškis, kūprindamasis po skėčiu, žengė kelis žingsnius ir atsisukęs kažką sušuko. Iš automobilio, džiaugsmingai viauksėdamas, iššoko nedidukas, rudos ir baltos spalvų Džeko Raselo terjeras

trumpučiu uodegos stimburiu. Šeimininkas užtrenkė dureles, išsiėmęs iš kišenės gerokai apkramtytą teniso kamuoliuką, sviedė į laukymę ir paragino šunį. Šis, nėmaž nepaisydamas lietaus, puolė prie kamuoliuko. Vyriškis stebėjo augintinį, stovėdamas prie mašinos.

– Koks jis pagrobėjas! Atsivežė palakstyti šunį, – nusivylęs suburbleno Kesidis.

– Dar blogiau, – niūriai pritarė Frostas. – Jis su savo nusmurgusiu Rintintinu* pagrobėją tik nubaidys.

Inspektoriaus kišenėje sublerbė siųstuvėlis. Operatyvininkas pranešė skambinęs, kaip liepta, Finčui. Niekas neatsiliepęs. Patrulis šiuo metu esąs prie jo namų. Juose tamsu, durų niekas neatidaro. Kaimynė mačiusi Finčą prieš pusvalandį su šunimi kažkur išvažiuojant.

Frostas tik beviltiškai numykė. Kur yra Finčas, jiedu su Kesidžiu ir patys žinojo. Prakeiktas juokdarys, lyg tyčia, išsiruošė kaip tik ten, kur numesti išpirkos pinigai, ir dabar sumautą kiaurą naktį žais su savo Fido.

Cigaretė peršlapo vos išimta iš pakelio, inspektorius net nespėjo jos užsidegti. Įsidėjo ją į kišenę, kad apdžiūtų. Vyriškiui prie automobilio liūtis buvo nė motais, pasislėpęs po skėčiu, jis kuo ramiausiai svaidė kamuoliuką; kai tik šuo laimikį parnešdavo, šeimininkas jį tučtuojau atimdavo ir vėl mesdavo. Kąsk tam niekšui, kąsk, mintyse siundė terjerą Frostas. Kad ir kaip jis gaužėsi, šalti

* Vokiečių aviganis tokiu vardu, Pirmajame pasauliniame kare amerikiečių kario išgelbėtas ir priglobtas, vėliau išgarsėjo „suvaidinęs" 27-uose Holivudo filmuose.

lašai vis tiek sroveno už pastatytos lietpalčio apykaklės. Inspektorius buvo peršlapęs, jautėsi bjauriai, sena pažįstama nuojauta jam kuždėjo, kad bus tik dar blogiau. Be to, Frostas juste juto, kaip džiūgauja kolegos nesėkme patenkintas Kesidis.

Bet netrukus inspektoriaus nevilties neliko nė ženklo. Šuo dar sykį sykį grįžo su kamuoliuku ir, pašėlusiai vizgindamas uodegos bigę, išdidžiai numetė jį šeimininkui po kojomis. Tas kamuoliuką pakėlė ir, staigiai pasisukęs, sviedė į patį tankumyną, už kurio gulėjo krepšys. Judesio net nespėjęs pastebėti terjeras uostinėjo žolę. Pareigūnai išgirdo Finčą kartojant: „Paimk, paimk." Jis rodė į krūmus, bet šuo tik amsėjo sutrikęs ir strykčiojo, laukdamas, kada gi šeimininkas vėl mes kamuoliuką.

Finčas pasilenkė, paėmė terjerą ant rankų ir nunešė į automobilį. Pagrūmojęs augintiniui pirštu, apsigręžė ir nužingsniavo krūmyno link. Veikiai vyriškis dingo kriminalistams iš akių.

– Tai jis! – žioptelėjo Frostas. – Vaidina meistriškai, gyvatė! – Jis nedelsdamas susisiekė su Bertonu. – Sūnau, būk pasiruošęs sekti. Objektas ima pinigus.

Finčo apsukrumas buvo neprilygstamas. Policininkų užkluptas, jis ramiausiai galėjo dėtis nekaltas – esą ieškojęs šuniui mesto kamuoliuko, – net sučiuptas su pinigais rankose galėjo tvirtinti radęs juos atsitiktinai. Ir nieko mes neįrodytume, manė Frostas... nebent berniukas – automobilio bagažinėje. Inspektorius nukreipė žiūronus į „Austiną". Išvydo tik rudos ir baltos spalvų Džeko Raselo terjero galvą ir į stiklą atremtas letenas. Šuo nekantriai laukė šeimininko.

Operatyvininkas persakė, ką išgirdo iš patrulio. Pareigūnai apžiūrėję Finčo namą, kiek tai buvę įmanoma nesibraunant į vidų. Iš išorės nieko įtartino nepastebėta.

– Pasakyk jiems, kad iš ten nesitrauktų, – paliepė Frostas. Jei Finčą teks suimti, patruliuojantys konstebliai galėsią jo namus apieškoti. Baigęs pokalbį, inspektorius vėl įsižiūrėjo į krūmus. – Ar dar neišlindo?

Kesidis papurtė galvą. Nusibraukęs nuo blakstienų lašus, Frostas vėl pakėlė žiūronus. Stebeilijo, kol įskaudo akys. Anoje pusėje niekas nė krust. Jokių gyvybės požymių.

– Neskuba, šūdžius. – Inspektorių apniko nerimas. – Ar negalėjo išlįsti nepastebėtas?

– Būtume matę, einantį prie automobilio, – atsakė Kesidis. Staiga jam dingtelėjo mintis. – Nebent „Austiną" tyčia pastatė čia mūsų dėmesiui nukreipti, o pats nuvažiavo kita mašina, kurią buvo palikęs kitur.

Apie tai Frostas nebuvo pagalvojęs.

– Šūdas! – sukeikė jis ir vėl įsmeigė žvilgsnį į automobilį. Terjeras vis dar žiūrėjo pro langą ir, regis, unkštė. – Netikiu, kad jis paliktų šunį. Tas niekšas gali nužudyti vaiką, bet šuns nė už ką nepames.

Frostas slapčia tikėjosi neklystąs, vylėsi, kad tas šuo nėra benamis, Finčo, važiuojant čionai, tam kartui paimtas iš kokio sąšlavyno.

Kesidis surezgė dar vieną gniuždančią versiją.

– Mes net nežinome, ar šitas žmogus – tikrai Finčas. Gal jis pagrobė automobilį su visu šunimi, o Finčas guli kur nors surištas.

– Kiek laiko jis jau tūno už tų krūmų? – Frostas pažvelgė į laikrodį. Atrodė, kad prabėgo ištisos valandos, nors iš tikrųjų – vos šešios minutės. Gal Finčas pasičiupo pinigus, o jiedu kvankso čia, kaip vėplos, ir žiopso į sušnerkštą brūzgyną. Kita vertus, jei dabar pultų Finčo ieškoti, gal užkluptų jį šlapinantis, o tikrasis pagrobėjas iš jų tik skaniai pasijuoktų. Inspektorius atsiduso. Ir šiaip blogai, ir anaip negerai. Vis dėlto nusprendė laikytis senos savo nuostatos – geriau daryti bent ką nors nei išvis nieko. Mostelėjęs Kesidžiui, Frostas atsistojo ir sušnibždėjo:

– Eime, apsidairysime.

– Manau, verčiau palaukti, – atsakė laikinasis inspektorius, kad ištikus nesėkmei galėtų teisintis kolegos veiksmams nepritaręs. Bet Frostas jau turseno laukyme. Kesidis taip pat prisivertė atsistoti ir, vaitodamas iš skausmo, sudrėkus žaizdai paūmėjusio, nuskubėjo inspektoriui iš paskos. Drožė kiek pajėgdamas greičiau.

– Prakeikti diegliai, – sumurmėdavo protarpiais.

Krūmyną jie persiskyrę apėjo iš priešingų pusių. Kesidis iš visos širdies vylėsi, kad Finčas nebėgs. Vytis laikinasis inspektorius nebūtų įstengęs.

Tamsą perskrodė abiejų kriminalistų žibintuvėlių spinduliai, šviesos rėžiuose sutumulavo garai. Jokio žmogaus už krūmų nebuvo. Staiga pasigirdo kažkoks garsas.

– Kas čia?

Abu sukluso. Kelias akimirkas buvo girdėti tik lietaus šnarėjimas... Paskui kažkas vėl... sudejavo. Frostas pašvietė ten link, ir jie išvydo ant žemės gulintį žmogų. Finčą.

Jis kniūbsčias tįsojo žolėje. Kai pareigūnai kūną atvertė, iš lietpalčio kišenės išslydo šuns kamuoliukas. Vyriškis buvo užsimerkęs, šaltas, iš gumbo kaktoje srovenantį kraują lietus beregint skiedė, ir skruostais varvėjo vos rausvas skystimas. Kol Kesidis kvietė greitąją, Frostas spardė į šalis nukritusius lapus, naršė žolę, ieškojo kelionkrepšio. Šis buvo dingęs.

– „Escortas"! – šūktelėjo inspektorius. – Prakeiktas „Ford Escortas"! – Jis pakėlė prie akių žiūronus. Automobilio už medžių nebebuvo. Sugraibęs siųstuvėlį, Frostas į jį išbėrė: – Visoms grandims! Ieškomi asmenys, spėtinai – vyras ir moteris, važiuojantys šviesios spalvos automobiliu „Ford Escortas". Mašina paskutinį kartą pastebėta Dentono miško pakraštyje, netoli Girios tako. Stabdyti visus aprašą atitinkančius automobilius!

– Gal žinote numerį? – pasiteiravo operatyvininkas.

– Jei žinočiau, po paraliais, pasakyčiau! – piktai atkirto Frostas.

– Mažoka informacijos.

– Automobilis – su keturiais ratais ir dviem raudonai šviečiančiais žibintais gale. Ar dabar užteks?

– Ačiū. – Mandagus Lamberto atsakymas nuskambėjo it priekaištas pykčiu prapliupusiam Frostui. – Su jumis nori pasikalbėti ponas Maletas.

– Kaip sekėsi? – nekantriai paklausė skyriaus viršininkas.

Frostas įsmeigė žvilgsnį į siųstuvėlį, karštligiškai galvodamas, ką atšovus, kad Maletas užtiltų

visiems laikams. Kodėl tas myžnius neklausia, kaip sekėsi, kai reikalai klostosi puikiai?

– Viršininke, iškilo pora menkų kliūčių, – pasakė inspektorius. – Išsamiau papasakosiu grįžęs.

– Kliūčių?! – užriaumojo Maletas. – Kokių kliūčių?!

Frostas jau buvo išjungęs aparatą.

Į laukiamąjį įėjo mirtinai nusikamavęs jaunesnysis gydytojas rezidentas.

– Inspektoriau Frostai...

Frostas atsistojo ir, pirštais užgnybęs cigaretę, įsimetė į kišenę.

– Kaip jis? – paklausė.

– Smūgio būta stipraus. Lengvas smegenų sukrėtimas, nieko ypatingo. Šiąnakt dar stebėsime, bet rytoj pacientas galės važiuoti namo.

– Ar jis susivokia?

– Taip, bet nenorėčiau, kad dabar jį kvostumėte?

– Daktare, suprantu jus, bet aš ieškau dingusio septynerių metų vaiko...

Gydytojas gūžtelėjo pečiais, parodė į galinę palatos lovą, kurią jauna seselė kaip tik atitvėrė užuolaida, ir nusižiovavo. Nebeturėjo jėgų net prieštarauti.

Frostas priėjo prie lovos. Jis taip pat buvo nuvargęs po ilgos dienos. Jei laukiant, kol pagrobėjas pasiims pinigus, inspektorių dar palaikė adrenalinas, tai dabar, šiam po nesėkmės atslūgus, jis vos išstovėjo ant kojų. Smulkutė seselė, atpažinusi Frostą, nusišypsojo. Naktiniai apsilankymai ligoninėje jam buvo įprasti. Medikai išsikviesdavo inspektorių kaskart, kai jiems pasirodydavo, kad jo

žmona ryto nebesulauks, bet ji vis išsikepurnėdavo. Viena lova palatoje, pačiame viduryje, buvo tuščia, švarūs baltiniai sulankstyti ir sudėti krūvele. Frostas mielu noru būtų griuvęs ant čiužinio ir akimoju išsijungęs. Bet nuovadoje jo laukė Maletas. Prieš nerdamas į miego prabangą, inspektorius pirmiau turėjo atkentėti pylą.

Ant lovos galo kabančioje kortelėje buvo parašyta: HENRIS ALANAS FINČAS, AMŽIUS – 66. Po temperatūros ir kraujospūdžio duomenimis brūkštelėta, kad pacientui paskirti skausmą malšinantys vaistai.

Finčas atrodė vyresnis nei pamiškėje – kai lipo iš automobilio. Vyriškio veidas buvo nupilkęs, jis gulėjo užsimerkęs, alsavo sunkiai, beveik knarkdamas. Žaizdą kaktoje dengė stačiakampis pleistras. Apkūnokas, retėjančių rudų plaukų, su tvarkingai pakirptais, šiek tiek tamsesniais ūsais, Finčas panėšėjo į atsargos karininką.

Frostas prisitraukė kėdę ir atsisėdo. Atlaisvino šaliką, atsisagstė lietpaltį. Palatoje buvo karšta, ir inspektoriui, kad neužsnūstų, prireikė pasistengti.

– Pone Finčai...

Sužalotasis prasimerkė ir, pakreipęs galvą į Frostą, susiraukė.

– Kas jūs? – paklausė. Inspektorius parodė tarnybinį pažymėjimą. Finčas markstydamasis į jį įsižiūrėjo ir pasiteiravo: – Kur mano šuo?

– Nuovadoje. Be priežiūros neliks. Kaip jaučiatės?

– Viskas man gerai. Noriu važiuoti namo. – Finčas nužvelgė prietemoje skendinčią palatą. – Kur seselė?

– Pirmiau atsakykite į kelis klausimus. Ką tokiu metu veikėte pamiškėje?

– Buvau nusivežęs palakstyti šunį.

– Per liūtį?

– Darau tai kiekvieną vakarą. Įstatymas, kaip suprantu, to nedraudžia.

– Ar visada važiuojate ten pat?

– Visada. – Vyriškis vėl dairėsi po palatą. – Sesele!

– Ir kas gi šįvakar atsitiko?

– Kažkoks velnio išpera mane užpuolė ir patiesė.

– Išsiaiškinkime nuosekliai. Mes matėme jus, sėdintį automobilyje.

– O ką jūs ten veikėte? – prisimerkęs pasidomėjo Finčas.

– Ką veikėme – nesvarbu. Jums pasisekė, kad buvome ten. Taigi sėdėjote automobilyje ir neskubėjote išlipti. Kodėl?

– Užėjo smarki liūtis. Jau svarsčiau, gal vis dėlto važiuoti namo.

– Bet likote pamiškėje.

– Šuo labai nekantravo. Nenorėjau jo apvilti.

– Ar kitų žmonių ten matėte?

– Nemačiau.

– Po medžiais stovėjo kitas automobilis. Nematėte?

– Nemačiau. – Vyriškis, mėgindamas įsitaisyti patogiau, pasimuistė ir iš skausmo sugriežė dantimis. – Norite, kad papasakočiau, kas nutiko?

– Būkite toks malonus.

– Mėčiau šuniui kamuoliuką. Jis nulėkė į krūmus. Komandavau parnešti, bet šuo užsispyrė, taigi įkėliau jį į mašiną, o pats nuėjau ieškoti kamuoliuko.

– Šitaip pliaupiant? Ar ne per daug rūpesčių dėl kamuoliuko?

Frostas išgriebė iš kišenės apkramtytą, mažne nusvidintą teniso kamuoliuką ir padėjo ant spintelės.

– Turite šunį? – pasiteiravo Finčas.

– Neturiu, – prisipažino inspektorius.

– Užtat ir nesuprantate! Šitas kamuoliukas – mano terjero mėgstamiausias. Jei turėtumėte šunį, nė neklaustumėte.

– Gerai. Vadinasi, nuėjote už krūmų...

– Ieškodamas kamuoliuko, pastebėjau kelionkrepšį. Atrodė naujas, buvo sunkus. Ir dar neperšlapęs, tad spėjau, kad paliktas neseniai. Pamaniau, reikia jį paimti ir iš ryto perduoti policijai.

– Pagirtina. Ir jums buvo visiškai neįdomu, kas krepšyje?

Finčas atsiduso.

– Gerai jau, gerai, ketinau namie išlaužti užraktą ir pasižiūrėti. Jei būtų pilnas narkotikų, nedvejodamas neščiau į policiją, na, o jeigu pinigų... – Jis patraukė pečiais. – ...Dar nežinia. Šiaip ar taip, pasitikrinti padorumo nespėjau. Staiga išdygo kažkoks storžievis ir sako: „O, radai mano krepšį... labai ačiū." Ir jau ims mano radinį...

– Atidavėte?

– Nė velnio. Tada jis man pagrasino. „Ei, senoli, – sako, – jei nenori, kad sopėtų, atiduok geruoju." Ir sugniaužė kumščius. Tikėjosi pagąsdinsiąs. Mane, karo veteraną! Rizikavusį gyvybe dėl tokių šiknių kaip jis ateities! Taigi sakau jam: „Tik pabandyk, sūneli." Tas tik patraukė pečiais, esą tiek to, ir

jau eis sau. Kai tik nusigręžiau – na argi ne kvailys aš? – jis tvojo man plyta ar kuo, taip ir išsitiesiau paslikas. Atsigaivelėjau greitosios automobilyje.

– Ar galėtumėte užpuoliką apibūdinti?

– Ūgis – maždau penkios pėdos devyni coliai. Švariai nusiskutęs, snukis pašaipus.

– Amžius?

– Nežinau, gal įpusėjęs trečią dešimtį.

– Plaukų spalva?

– Plaukų nemačiau. Striukė buvo su gobtuvu.

– Kokios spalvos striukė?

– Tamsiai mėlyna, raudonu pamušalu, gobtuvas apkraštuotas, regis, triušio kailiu.

– Kelnės?

– Tamsios... Apytamsės... Tiesą pasakius, neįsidėmėjau. Bet žinote ką? Atpažinčiau tą paršelį bet kur. Tegul tik pasipainioja man be plytos rankoje, strėnas jam nuleisiu.

– Atpažintumėte užpuoliką? – nušvitęs perklausė Frostas.

– Užsimerkęs atpažinčiau!

Inspektorius atsistojo, nuovargio kaip nebūta.

– Sesele, neškite šen šito džentelmeno drabužius! Poną Finčą aš išsivežu!

Šuo, užuodęs šeimininką, patrako isteriškai viauksėti. Seržanto Velso įleistas į kvotos kambarį, terjeras puolė prie Finčo it pamišęs, energingai viksėdamas uodegos strampu. Finčas su arbatos puoduku rankoje sėdėjo prie stalo, ant kurio buvo padėti fotografijų rinkiniai.

– Neskubėkite, – pasakė Frostas. – Jei abejosite, taip ir sakykite.

– Jeigu jis jūsų albumuose yra, atpažinsiu, – patikino nukentėjusysis. Jis sriūbtelėjo arbatos, paglostė šunį, kuris jau nurimęs drybsojo šeimininkui prie kojų, ir atsivertė pirmąjį rinkinį. Bertonas liko su Finču, o Frostas išėjo į savo kabinetą.

Gautųjų dokumentų dėklas vėl buvo prikimštas popierių, daugiausia – mirtinai įgrisusių Maleto raštpalaikių. Nejaugi tas liurbis daugiau neturi ko veikti? – pagalvojo inspektorius. Atsidrėbęs ant kėdės, jis užsidegė cigaretę ir ranka prisitraukė gautųjų dokumentų dėklą, koja – šiukšlinę. Pirmieji trys Maleto raštai prasidėjo vienodai: „Kada galėčiau tikėtis?.."

– Tikėtis gali kada tik nori, – sumurmėjo Frostas, – bet sulaukti nesulauksi niekada.

Jis sugniaužė popierius į vieną gniutulą ir įmetė šį į šiukšlių dėžę.

Ketvirtasis prasidėjo šiek tiek kitaip: „Pakartotinai primygtinai prašau..." – bet ir tas nukeliavo ten pat.

– Frostai, šit kur sėdite! O aš laukiau jūsų savo kabinete.

Kad kur skradžiai tą snarglaižą akiniuotį Harį!

Vizitą į senąjį rąstų namelį Frostas atidėliojo, tikėdamasis pirmiau sulaukti gerų naujienų iš Finčo. Tada eiti ant kilimėlio būtų buvę bent kiek drąsiau...

– Buvau, viršininke, beeinąs, – pasiteisino Frostas.

Maleto žvilgsnis užkliuvo už suglamžytų popierių šiukšlinėje. Jie atrodė įtartinai matyti.

– Siunčiau jums keletą dokumentų, – priminė vyriausiasis inspektorius.

– Tikrai? – išpūtęs akis, nusistebėjo Frostas. – Dar nespėjau peržiūrėti. – Pašokęs nuo kėdės, jis koja nustūmė šiukšlių dėžę po stalu. – Apie ką norėjote pasikalbėti? – paklausė ir išsekė paskui viršininką iš kabineto.

Atrodė, Maletas nebenurims niekada. Frostas sėdėjo neblogai užsisklendęs, bet kai kurie žodžiai: pasibaisėtina, nesuvokiama, gėdinga, visiškas krachas – vis tiek pasiekė jo ausis. Nepakenčiamas karštis, kaip ir ligoninėje, ir monotoniškas Maleto burnojimas lenkė inspektorių į miegą. Frostas buvo bepradedąs knapsėti, bet vidinis automatinis pilotas suveikė laiku – kaip tik tada, kai viršininkas tikėjosi atsakymo į klausimą – ir jis akimoju pakirdo.

– Atsiprašau, pone... daugiau taip nebus, – sumurmėjo inspektorius, vildamasis, kad neprašovė.

– Atsiprašote?! Atsiprašymų negana, – atkirto Maletas, vėl pajutęs jėgų antplūdį.

Negana? – pagalvojo Frostas. Jei negana, galiu tave kur nors pasiųsti. Kaip tada? Jis jau buvo pritvinkęs pasiūlyti Maletui susikišti tą šūdiną darbą į... bet išgelbėjo telefono skambutis.

Vyriausiasis inspektorius suirzęs griebė ragelį.

– Maletas! – išburbleno. Po akimirkos jo veide šmėstelėjo nerimo šešėlis. Skyriaus viršininkas pridengė mikrofoną delnu. – Seras Ričardas Kord-

velas, – sušnypštė ir vėl prašneko į ragelį: – Sveiki, sere Ričardai... Taip, ką tik grįžau į kabinetą, neabejoju, kaip sakote, taip ir yra. Žinau, kad pažadėjo... Pasidomėsiu... Aplinkybių nežinau... Suprantama, aš – niekuo dėtas... Deja, tas žmogus paspruko... – Maletas atitraukė ragelį nuo ausies ir į kabinetą paplūdo užgaulių keiksmų tirados. Kai pašnekovui aname laido gale prireikė atsikvėpti, vyriausiasis inspektorius įteikliai nusišypsojo mikrofonui ir paklausė: – Kaip suprantu, pagrobėjas su jumis nesusisiekė ir berniuko paleidimas dar neaptartas? – Maletas susiraukė ir vėl atitraukė ragelį, mat iš šio pasiliejo dar viena keiksmų lavinos banga. – Iš pagrobėjo – jokių žinių, – sušnibždėjo jis Frostui ir vėl kreipėsi į Kordvelą: – Suprantu, sere Ričardai, bet nemanau, kad mūsų kaltė... Na ką jūs... Vargu ar galima taip sakyti...

Nedrąsias Maleto replikas Kordvelas be gailesčio nutraukė.

Subirbė vidaus ryšio telefonas ir, viršininkui mostelėjus ranka, Frostui, kuris jau tikėjosi pasinaudoti proga ir išsmukti iš kabineto, teko pakelti ragelį. Skambino Bertonas.

– Ponas Finčas atpažino užpuoliką. Tikriname informaciją, – susijaudinęs pasakė konsteblis.

– Ar jis įsitikinęs? – paklausė Frostas ir numojo ranka į Maletą, kuris savo ruožtu mojo jam, prašydamas kalbėti tyliau.

– Sako nėmaž neabejojąs.

Inspektorius padėjo ragelį ir vėl pamojo Maletui, kuris dar kartą pridengė mikrofoną delnu.

– Gali būti, kad Finčas atpažino užpuoliką, – pasakė Frostas. – Jeigu nesuklydo, suimsime dar šiąnakt.

– Ar jis įsitikinęs? – nepatikliai paklausė Maletas.

– Sako, kad įsitikinęs. Tuojau patikrinsiu informaciją.

Skyriaus viršininkas, su palengvėjimu atsidusęs, persakė naujieną Kordvelui.

– Netrukus pats jums paskambinsiu, – užtikrino. – Sere Ričardai, sužinosite pirmas. – Padėjęs ragelį, Maletas patenkintas jį paglostė. – Eisiu kartu, – tarė Frostui.

Jiedu nuėjo į kvotos kambarį, kur savimi patenkintas Finčas, atsilošęs ant kėdės, taršė šuns kailį.

– Tai jis, – išdidžiai pareiškė Frostui nukentėjusysis. – Atpažinčiau net užsimerkęs. To snukio niekada neužmiršiu.

Džiugiai nusiteikęs Maletas nedrąsiai paglostė terjerą, o Frostas tuo metu perskaitė įrašą po susiraukusio jaunuolio nuotrauka. Ričardas Frensis Hartlis, dvidešimt ketverių metų. Daugybę smulkių nusikaltimų vainikavo smurtinis apiplėšimas, už kurį vyrukas atsėdėjo dvejus metus. Frostas jo nepažinojo, mat suimti dar nebuvo tekę, bet, sprendžiant iš nuotraukos, Hartlis turėjo būti atgrasus tipelis.

Galvą pro duris kyštelėjo Bertonas. Jųdviejų su Frostu žvilgsniai susidūrė. Konsteblis, rodydamas nuleistą nykštį, kvietė inspektorių į koridorių – buvo akivaizdu, naujienos nekokios. Nerimo apniktam Frostui vogčia išsmukti nepavyko. Maletas

pageidavo gerą žinią išgirsti pirmas ir paragino Bertoną užeiti į kambarį.

– Iškilo šiokių tokių keblumų, – pasakė konsteblis. – Asmuo, kurį ponas Finčas tvirtina atpažinęs, – kardomajame kalėjime Bisteryje. Jau dvi savaitės.

Maletas perliejo Frostą tūžmingu žvilgsniu. Suprantama, kaltas dėl pastarosios aplinkybės buvo inspektorius.

– Kaip visada, po velnių! – sušnypštė skyriaus viršininkas. – Kaip visada!

– Galėčiau prisiekti, – nė kiek nesumišęs tikino Finčas. – Jeigu ten buvo ne Hartlis, tuomet kas nors labai į jį panašus.

– Įprastai antrininkai teismo nedomina, – atšovė Frostas. – Teismui reikia tikrojo nusikaltėlio.

– Na atsiprašau. – Finčas gūžtelėjo pečiais ir prisegė šuniui pavadėlį.

– Nieko tokio. – Inspektorius rūgščiai nusišypsojo. – Vis tiek jį sučiupsime.

– Kai sučiupsite, – atsakė nukentėjusysis, – tik švilptelėkite man. Iš karto jį atpažinsiu.

– Jį arba ką nors labai panašų į jį, – Finčui išėjus, sumurmėjo Frostas. – Senas, kvailas perdyla, – pridūrė atsisėdęs, pakirstas vėl siūbtelėjusio nuovargio.

– Kvailių čia yra ir daugiau. – Maleto užuomina buvo akivaizdi.

Išsekęs Frostas atsakymo nesurezgė. Net du pirštus skyriaus viršininkui įkandin, ir tat vos iškėlė. Girdėjo lauke viauksint Finčo šunį. Prakeiktas šunėkas pražiopsojo šitokią puikią progą įkąsti

Maletui! Frostas dar kartą žvilgtelėjo į atpažintojo užpuoliko nuotrauką.

– Brolio dvynio, kuris būtų sėdėjęs už vaiko pagrobimą, jis tikriausiai neturi? – paklausė.

Bertonas nusišypsojo ir papurtė galvą.

– Tik seserį prostitutę.

Frostas į stalviršio briauną brūkštelėjo degtuką ir užsirūkė.

– Et, sūnau, dienelė man nenusisekė, ką ir sakyti. Kas pagrobėjas – nežinome, pinigus praradome, vaiko neišvadavome. Tiesa, bent Maletui sugadinau nuotaiką, bet netgi ši maloni aplinkybė manęs nedžiugina.

Į kambarį įėjo Kesidis. Frostas šiaip ne taip išspaudė šypseną ir paklausė:

– Jau girdėjai apie tai, kaip Finčas atpažino užpuoliką?

– Girdėjau. Nepasisekė, – atsakė laikinasis inspektorius be menkiausios užuominos į atjautą balse. – Suėmėme Snelą.

– Puiku, – abejingai pratarė pavargęs Frostas. – Kaip pavyko?

– Konsteblis Džordanas pastebėjo jį, išeinantį iš motinos namų. Buvo grįžęs pasiimti daiktų. Jį jau atveda.

– Nuostabu!

– Kvosiu jį aš.

– Žinoma. – Kovoti dėl pirmenybės kvotos kambaryje Frostas neketino. Jis galvojo tik apie lovą. Be to, netikėjo, kad Snelas galėjo nužudyti Nensę ir jos vaikus. Inspektorius atsistojo ir apsivyniojo šaliką. – Iki ryto.

– Iki, – atsakė Kesidis.

– Ar Snelą vesti čia? – paklausė duris pravėręs Velsas.

Kesidis linktelėjo ir, nors neišgirdo deramo kreipinio – „pone" ar „inspektoriau", – nutarė nepriekaištauti.

– Taip, seržante. Veskite čionai, – atsakė ir, baimindamasis, kad Frostas nepersigalvotų, paskubėjo atsisėsti ant jo ką tik atlaisvintos kėdės.

Kai Džordanas ir Simsas įvedė Snelą, Kesidis patenkintas nusišypsojo. Sulaikytasis atrodė nusigandęs. Vakarykščio įžūlumo nebebuvo nė ženklo.

– Pone Frostai, aš – niekuo dėtas. Prie jų net neprisiliečiau, – patikino Snelas.

Inspektorius parodė į Kesidį ir tarė:

– Sidni, dabar galėsi meluoti šitam džentelmenui.

Kesidis mostelėjo į kėdę priešais.

– Sėskite.

Snelui prisitraukiant kėdę, jo palto rankovė šiek tiek atsismaukė ir pasirodė kraštelis tvarsčio. Frostas sugriebė Sidniui už rankos ir patraukė rankovę aukštyn.

– Kažkur susižeidei? – paklausė.

Snelas trūktelėjo ranką ir suburbėjo:

– Įsipjoviau.

– Kuo? Aštria Biblija?

Kesidis sunerimo, mat Frostas, lyg nusprendęs vis dėlto pasilikti, buvo benusivyniojąs šaliką. Laikinasis inspektorius nieku gyvu neketino leisti jam brautis į šlovės dalybas.

– Na tad iki ryto, – atsisveikino Kesidis.

Supratęs užuominą, Frostas santūriai kinktelėjo jam ir išėjo. Gūbrindamas koridoriumi, išgirdo už nugaros žingsnius: prastai nusiteikęs Maletas su elegantiškuoju paltu skubinosi išsmukti iš nuovados, kol Kordvelas nepaskambino ir nepaklausė apie pagrobėją.

– Pone Maletai!

Skyriaus viršininkas, suraukęs antakius, atsigręžė į Velsą.

– Skambina seras Ričardas Kordvelas, – prisivijęs pranešė šis. – Klausia, ar suėmėme pagrobėją.

– Pasakyk, kad manęs nėra, – jau stumdamas laukujes duris, sumurmėjo Maletas. – Pasakyk, kad negali su manimi susisiekti.

Nuovados seržantas, stovėdamas šalia Frosto, pažvelgė įkandin skyriaus viršininkui, kuris plevėsuodamas skvernais, visai neoriai nešė kudašių.

– Džekai, Kordvelas teiraujasi ir tavęs.

– Pasakyk jam, kad aš išvykęs su Maletu, – atsakė Frostas.

Na, žinoma, kai nebereikėjo po atviru dangumi kiurksoti ant šlapios žolės, liovėsi ir lietus. Tiesiai namo jis nenuvažiavo. Kažkodėl pasuko lankstu, palei golfo lauką, atsidūrė Kresvelo gatvėje ir, sustojęs prie nelaimingųjų namų, išjungė variklį. Tamsu ir tylu buvo visoje gatvėje, bet kitaip nei tuose mirties paženklintuose namuose. Kažkas sugirgždėjo. Vėjo varstomi varteliai – lygiai taip pat jie girkšėjo Markui Groveriui paryčiais grįžus iš darbo. Frostas išlipo iš automobilio jų uždaryti ir nusprendė dar apsižvalgyti.

Jam po kojomis sugurgždėjo tako žvyras. Iš pašto plyšio kyšojo vakarinis laikraštis. Niekas išnešiotojo neperspėjo. Namai buvo tušti, svetingai atviri vagims. Inspektorius įstūmė laikraštį ir išgirdo, kaip šis nukrito ant demblio. Kažkokio akstino pagautas Frostas išsiėmė iš kišenės raktą ir atsirakino duris. Viduje vis dar tvyrojo „Johnson's Baby" miltelių kvapas. Ir ta šiurpi tyla. Kad bent būtų sušlamėję, sugirgždėję. Nė garselio. Inspektorius gilioje kišenėje sugraibė žibintuvėlį. Koridoriumi pasileido šliaužioti spindulys. Prie mėlynųjų vaikų kambario durų Frostas sudvejojo ir į vidų vis dėlto nėjo. Tos lėlės liūdnais veidais...

Nuėjo į virtuvę. Ji buvo sutvarkyta, puodeliai ir lėkštutės, kuriomis pirmiau naudojosi pareigūnai, suplautos. Atšovęs kiemo duris, jis išėjo į lauką. Išmuštą skylę pirmiau dengusį faneros gabalą ekspertai pasiėmė kraujui ir odos dalelėms ištirti, o vietoj ano kažkas prikalė naują. Ar ir Snelas šitaip pat čia stovėjo, prieš įsibraudamas į vidų? Snelas, kurį jis galėjo suimti, bet, vos subaręs, paleido vien per prakeiktą tingėjimą, todėl, kad bodėjosi popierizmo.

Jis vėl įėjo į virtuvę ir užtrenkė duris. Kūnu perbėgo nevalingas drebulys, tokia stipri buvo tragedijos aura, persmelkusi visą namą. Ką, po galais, jis čia veikia?! Įsidėjęs žibintuvėlį į kišenę, Frostas kone tekinas grįžo į automobilį, kuriame plyšojo radijo siųstuvėlis – savimi nežmoniškai patenkintas Kesidis nekantravo pranešti naujienas.

– Inspektoriau, pamaniau, norėsi žinoti. Ekspertai neužtruko. Įrodyta, kad kraujas ir odos dalelės

ant faneros – Snelo. Be to, jo rieše aptikta mažyčių medienos atplaišėlių. Taigi žudiką pričiupome.

– Nuostabu! – atsakė Frostas, dėdamasis apsidžiaugęs.

– Paskambinau Maletui. Jis nesitveria džiaugsmu, nors ir apgailestauja, kad nesuėmėme Snelo vakar. Vyriausiasis inspektorius norės rytoj su tavimi apie tai pasikalbėti.

– Nekantriai lauksiu pokalbio.

Frostas išjungė aparatą ir numetė ant keleivio sėdynės. Motina ir trys mažyliai. Ar jie būtų gyvi, jei jis būtų suėmęs Snelą? Dar niekad iki šiol inspektorius nesijautė toks menkysta, toks niekam tikęs policininkas, dar niekad jo taip neslėgė kaltė kaip dabar. Jis atidarė daiktadėžę ir paėmė iš jos Širlės dovanotą butelį.

Viskio gerti nederėjo. Frostas pamėgino prisiminti, kada paskutinį kartą sočiai valgė, ir neįstengė. Pernelyg seniai tai buvo. Ir alkoholio tuščiam skrandžiui – per daug. Inspektorius nusižiovavo ir sugebėjo nuvyti miegą, nors pagunda snustelėti bent kelias minutes buvo galinga, beveik neįveikiama. Nusprendė važiuosiąs namo ir griūsiąs į lovą. Kad paleistų variklį, teko kaip reikiant susitelkti. Frostas labai, labai atsargiai apgręžė automobilį ir pasuko į miestą. Salone buvo pašėlusiai karšta. Įvažiuodamas į žiedą, jis atlaisvino šaliką.

Iš pradžių važiavo lėtai, bet pamažėle, taip pamažėle, kad Frostas beveik nė nepajuto, mašina įsibėgėjo. Už langų šmėsčiojo medžiai, namai, jis skriejo pagrindine magistrale. Ši buvo tuščia. Priešakyje Frostas matė į tolį tarsi mažytės šventinės

girliandos nusidriekiančias spalvotų dėmelių virtines – šviesoforų žiburiukus. Jis nuleido stiklą, tikėdamasis, kad sūkuriuojantis šaltas oras atgaivins it geras antausis. Nereikėjo gerti to viskio, oi nereikėjo. Inspektorius jautėsi pakaušęs. Jis sunkiai vijo šalin įkyrią mintį – nuvažiuoti prie Maleto namų, mesti akmenį į miegamojo langą ir surikti: „Nupezėli tu, jei turi ką man pasakyti, klok dabar!"

Sankirtoje su Pirties keliu jau žiebėsi raudona šviesa, bet jis nusprendė surizikuoti. Vidur sankryžos netikėtas galingas smūgis, lydimas virpaus gausmo, bloškė Frostą, kiek leido saugos diržas, ant vairo. Po akimirkos jis išgirdo džerždžiant metalą, dūžtant stiklą ir pratisai pypiant signalą. Numynė stabdžių pedalą ir nusigandęs įsižiūrėjo pro priekinį langą. Suvokė tvojęsis į didžiulį, brangų automobilį, išnirusį balažin iš kur.

Frostas išlipo ir iš karto atsirėmė į savo mašinos šoną. Pasipiktinusi anos vairuotoja atžirgliojo bartis. Šeštą dešimtį bebaigiančios moteriškės audinių kailiniai iki žemės išrodė ne ką pigesni už tviskantį, nerūdijančiu plienu aptaisytą jos „Bentley". Priekinis naujutėlaičio automobilio sparnas buvo sumaigytas, žibintas sudaužytas.

Atrodė, vairuotoja iškabins Frostui akis, o tada griebsis dar žiauresnių veiksmų.

– Ką čia išdarinėji, tešlagalvi tu?! Žlibas ar ką?! Suknisto šviesoforo nematei?!

Moterį ir jos „Bentley'į" pirmiau regėjęs tarsi pro miglą, inspektorius staiga labai aiškiai išvydo net menkiausias detales. Šaltas oras ir sukrėtimas jį išblaivė.

– Atsiprašau, širdele, – sumurmėjo Frostas. – Kaltas.

– Žinoma, kaltas. Vos manęs neužmušei! – Moteris suraukė nosį ir pasvirusi į inspektorių pauostė. – Girtas! Tu girtas kaip šamas! Ko stebėtis, kad nematai šviesoforo? Skambinu į policiją. – Iš savo mašinos salono ji pasiėmė mobilųjį telefoną. – Tokius padugnes reikia laikyti už grotų.

Frostas puolė į neviltį. Ar maža buvo rūpesčių! Dabar jau joks ordinas nebepadės, manė jis. Išmušė Maleto valanda.

Moteris kažkodėl įdėmiai, tarsi tyrinėdama, žvelgė Frostui į veidą. Jis į ją taip pat pasižiūrėjo atidžiau. Kažkur atminties gelmėse lyg ir šmėstelėjo prisiminimas, bet labai jau blausus.

– O juk mudu pažįstami, ar ne? – Paklausė ji, dūrusi į jį pirštu. – Tu – faras! Prakeiktas faras! – Staiga atsiminusi pavardę, spragtelėjo pirštais. – Frostas... Seržantas Džekas Frostas.

– Garbioji ponia, gal ir nepatikėsite, bet aš esu kriminalistas inspektorius Džekas Frostas, – pasakė jis, remdamasis į savo automobilį visu svoriu, mat kojos buvo kaip vatinės, ir įsižiūrėjo į moterį dar įdėmiau. Atmintyje vėl neaiškiai sušmėžavo veidas. – Mudu tikrai pažįstami?

– Ak tu, senas briedi, šitiek kartų suėmęs mane už žargstymąsi, dabar nebepažįsti?

– Už žargstymąsi? – Buvo nelengva ištarti pastarąjį žodį taip, kad skambėtų kuo padoriau. Frostas užsimerkė. Prisiminė lieknesnę, daug jaunesnę moterį su pigiu paltu, leopardo kailio imitacija. Kai atsimerkė, atminties kartoteka galų gale pateikė

reikiamą pavardę. – Kitė? Kitė Reinolds? O tu nė mаž nepasikeitusi. Vis dar tame pačiame versle?

– Verslas tas pats, padalinys – kitas, – nusišypsojusi atsakė moteris. – Aš dabar vadovauju nedideliems specializuotiems namams. Keturios merginos. Kur jie, nesakysiu.

– Širdele, aš ir neklausiu. – Inspektorius numojo ranka. – Bylų ir šiaip per akis. – Jis, iš paskutiniųjų stengdamasis nesvyruoti, apėjo ir apžiūrėjo „Bentley'į". Paaiškėjo, kad nuostolių pridarė dar daugiau, nei atrodė iš pirmo žvilgsnio. – Regis, būsiu apibraižęs tavo vežėčias.

Frostas paseilino pirštą ir, lyg iš to būtų kokios naudos, patrynė sulamdytą sparną.

– Apibraižęs? Ak tu, girtas parše! Remontas man kainuos kokį tūkstantį! Bet tiek to. – Kitė tarsi sąmokslininkė nusišypsojo. – Draudikams pasakysiu, kad avarijos kaltininkas nesustojo ir numerio nespėjau įsidėmėti.

Vėjas buvo ne toks jau žvarbus. Naktis – ne tokia jau tamsi. Frosto angelas sargas iš atostogų grįžo pačiu laiku.

– Rupūžėle, Kite, tu – šventoji. Šventoji!

Moteris vėl nusišypsojo.

– Džekai, neužmiršau, kad esu tau skolinga. Jei kadaise nebūtum į kai ką pažiūrėjęs pro pirštus, būčiau įklimpusi į labai rimtą bėdą.

Frostas pamėgino prisiminti aplinkybes, bet neįstengė. Šitokią daugybę kartų buvo į šį ar tą pažiūrėjęs pro pirštus.

– Neatsimenu, Kite, bet jei pagelbėjau tau, tai tikrai su malonumu. – Inspektorius pamojo mote-

riai. – Verčiau važiuosiu namo, kol policajai neužuodė grobio. – Jis žengė prie savo automobilio ir tučtuojau turėjo įsitverti „Bentley'į", mat kojos nė-maž neklausė.

Kitė, atlošusi galvą, nusijuokė.

– Kaip vairuosi, šitiek prisilakęs? Šok į mano mašiną. Tavo kledarą pastatysiu antai tame skersgatvyje, o mudu važiuosime pas mane. Bent išsiblaivysi.

Gyveno ji niūrioje gatvelėje, įsiterpusioje į Vikariato bloką. Iš išorės namas atrodė vargingas, apšiuręs – pats tas Frostui svečiuotis, – bet laukujų durų spyna buvo be galo įmantri ir brangi, ko gero, brangesnė už patį statinį.

– Užeik, Džekai, – pakvietė Kitė.

Ji įžiebė prieškambaryje šviesą, ir inspektorius apstulbo, išvydęs prašmatnius namus. Apdaila, baldai – viskas čia buvo naujoviška ir brangu... labai brangu. Moteris paėmė jį už rankos, nusivedė į svetainę, pasodino ant gilios, minkštos sofos, priešais padėjo puikią sidabrinę dėžutę su cigaretėmis. Pati išėjo į virtuvę. Frostas sėdėjo apšilęs, laimingas ir mėgavosi į kambarį plūstančiu sodriu kavos kvapu. Kitė ant padėklo atnešė puodelius, lėkštutes ir koštuvėlį. Įpylusi abiem juodos, garuojančios kavos, atsisėdo į fotelį priešais svečią ir ėmė, jį stebėdama, gurkšnoti.

– Uu, kokia karšta! – pasiskundė Frostas.

– Gerk neverkšlenęs, – paragino šeimininkė.

Jis įsibėrė į kavą kupiną šaukštelį cukraus ir gerai išmaišė. Juodos nepakentė.

– Tad aną amatą metei? – paklausė.

– Teko. Tokiam darbui aš jau per sena.

Inspektorius pasriuobė kavos.

– Aš savajam irgi gerokai per senas, bet vis tiek dirbu.

– Vaje, vaje, – paniurusi atsakė moteris, – kaip mums savęs gaila, ar ne?

– Kadaise man iš tiesų buvo gaila savęs, bet dabar jau ne, – kreivai šyptelėjęs, pasakė Frostas. Jis nusivyniojo šaliką, atsisagstė lietpaltį, vienu mauku išgėrė kavą ir nusipurtė, tarsi būtų nurijęs vaistus. Deja, Kitė pasviro į priekį ir vėl pripildė jo puodelį. Inspektorius vėl įsibėrė cukraus ir atsargiai gurkštelėjo kavos. – Nežinau, Kite, kuo pavergdavai vyrus, bet tik jau ne šituo bjauriu srėbalu... Skonis kaip arklio myžalo.

– O tu tik verkšlenti ir sugebi. Gerk ir blaivėk. Tokio pas žmoną tavęs neišleisiu.

– Mano žmona seniai mirusi.

Kitės veido išraiška susyk persimainė.

– Oi, Džekai, atsiprašau. Tikriausiai dabar jautiesi vienišas?

– Širdele, aš, gyvendamas su ja, jaučiausi vienišas. Nelabai mudu sutarėme.

Frostas atlaisvino kaklaraištį, pasitaisė kietai suveržtą mazgą. Jei kava inspektorių ir blaivino, jos poveikį neutralizavo svetainėje tvyranti kaitra. Moteris liūdnai palingavo galvą ir pasakė:

– Vargšelis tu, Džekai. Jei nori, gali pasilikti čia nakčiai.

– Ką? – paklausė jis, pajutęs gyvenimą prasidedant iš naujo.

– Jei apkurtai, užmiršk, ką sakiau. Aš su kurčiais vyrais nemiegu. – Kitė atsistojo ir išnešė in-

dus į virtuvę. Grįžusi įsisprendė į stambius klubus, pakreipė galvą ir nužvelgė inspektorių. – Jei padoriau apsirengtum, atrodytum visai neblogai.

Frostas apsižiūrėjo, patrynė ant švarko užtiškusios kavos dėmę ir tarė:

– Maniau, kostiumas visai padorus. Oho kiek už jį suplojau!

– Kada? Prieš Pirmąjį pasaulinį karą? Tik pažvelk į save: rankogaliai apspurę, kelnės sutrintos. Rankovės saga vos laikosi. Nori, prisiūsiu?

Jis pirštu palietė laisvai tabaluojančią sagą.

– Tu dar ir siuvi? – nusistebėjo.

Moteris supratingai nusišypsojo.

– Nustebtum patyręs, kokių paslaugėlių aš galiu pasiūlyti.

Frostas buvo nusiteikęs nustebti. Velniop pagrobėją! Velniop Maletą! Velniop viską! Jis atsistojo ir žengė prie Kitės. Ir kaip tik tą akimirką jo prireikė operatyvininkams.

– Operatyviojo valdymo centras – inspektoriui Frostui. Prašau atsiliepti.

Sutrikdyta nežinia iš kur staiga nuskambėjusio keisto balso, Kitė krūptelėjo.

– Koks čia dar šūdas?!

Inspektorius išsiėmė iš kišenės aparatą.

– Elektroninis skaistybės diržas, – atsakė, sunkiai atsidusęs, ir nuspaudė mygtuką. – Frostas klauso.

– Inspektoriau, ar galite skubiai atvykti į nuovadą? Paskambino asmuo, prisistatęs pagrobėju. Jis sutinka kalbėti tik su bylą tiriančiu pareigūnu... Luktelėkite. – Po trumpos pauzės Lambertas susi-

jaudinęs pridūrė: – Pavyko nustatyti, kad skambina iš būdelės prie centrinio pašto. Pagrobėjas laukia. Džordanas ir Simsas išvažiavo ten.

– Lekiu, – atsakė Frostas. Įsidėjęs siųstuvėlį į kišenę, jis pasisuko į moterį ir apgailestaudamas ištarė: – Atleisk, širdele. Ne tik saga man kabaliuoja, bet darbas yra darbas.

– Ką gi, dabar bent žinosi, kur mane rasti.

Kitė, pirmiau nubraukusi nuo apykaklės pelenus, padavė jam lietpaltį. Užtrenkusi laukujes duris, ji staiga suvokė, kad Frostas negrįš.

Veikiai paaiškėjo, kad skambinta girto kaip dūmas apsimetėlio, kurį sukurstė toks pat įkaušęs draugužis. Abu atsidūrė nuovadoje, jiems buvo pateiktas kaltinimas gaišinant policijos laiką.

Nusivylęs Frostas parvažiavo namo ir mėgino bent kiek pamiegoti, bet ėmė ir suveikė Kitės kava, o kai galų gale pavyko užsnūsti, supypsėjo žadintuvas.

13

Į nuovadą jis atvažiavo anksti, mat norėjo sužinoti naujienų ir vėl dingti, dar prieš atvykstant Maletui. Ir vis tiek Liza inspektorių aplenkė – jau sėdėjo prie savo stalo, apsikrovusi popieriais, skrupulingai pildė ataskaitų, kurių nė pats kipšas nebūtų supratęs, blankus. Seržantė ruseno apmaudu, atrodė, kabinetas tuojau užsiliepsnos.

Frostas dirstelėjo Lizai per petį. Ji kaip tik skaičiavo per ketvirtį išaiškintų nusikaltimų procentą.

– Maniau, tai – Kesidžio darbas, – pasakė inspektorius.

– Ne Kesidžio, – šiurkščiai atkirto moteris. – Liepta padaryti man.

Frostas į bylų spintos šoną brūkštelėjo degtuką. Pasiūlė cigaretę ir kolegei, ši atsisakė.

– Tikėtis, kad berniukas išlaisvintas, turbūt neverta? – paklausė jis.

– Iš kur man žinoti? Aš tik kanceliarijos pasiuntinukė.

Ji sumosavo ranka, blaškydama virš popierių plūduriuojančius dūmus. Inspektorius paskambino Kordvelui paklausti, ar pagrobėjas su juo jau susisiekė, bet tokiu ankstyvu metu atsiliepė tik atsakiklis. Padėjęs ragelį, Frostas suraukė antakius, bet staiga jo nuotaika persimainė.

– Atsakiklis! Na, žinoma, nelemtas atsakiklis!

– Kas nutiko? – nervingai paklausė Liza. Taip anksti ateidama į darbą, ji tikėjosi, kad galės padirbėti netrukdoma, užtat dabar irzo.

– Atsakiklis! – pakartojo Frostas. – Groverio alibi man vis kliuvo ir niekaip nesupratau – kodėl. Dabar jau suprantu.

– Tikrai? – abejingai pratarė moteris. Savo nuomone inspektorius galėjo dalytis su Kesidžiu, ne su ja. Ji tiko tik blankams pildyti. – Nepamirškite, šįryt ketinome važiuoti į kotedžą, pas tas moteris.

– Pas kokias moteris?

– Į Geltonąjį kotedžą – spėjama, paskutinius Lemio Hokstono apvogtus namus.

– Nuvažiuosime vėliau, – nekantriai atsakė Frostas. – Negriebkime kelių bylų iš karto. Juk tu kalbėjai su kilimų klojėjų viršininku? Naktį jis skambino į prekybos centrą, ar ne?

Valandėlę Liza tylėdama vedžiojo rašiklį virš stulpeliais surašytų skaičių. Kiek dar sykių reikės kartoti tą patį? Atsidususi ji padėjo šratinuką ir atsivertė užrašinę.

– Viršininkas kalbėjosi su Marku Groveriu prieš pat vidurnaktį, tai yra maždaug tuo metu, kai buvo nužudyta Nensė Grover. Taip pat maždaug tuo metu kaimynai girdėjo kivirčą. – Padėjusi užrašinę, seržantė vėl įniko į ataskaitą. Frosto kitados užrašytus duomenis jai reikėjo įtraukti į pagrindinę lentelę. – Čia trys ar penki? – paklausė.

Vos žvilgtelėjęs inspektorius papurtė galvą.

– Gali būti ir trys, ir penki. Ar yra skirtumas?

Moteris vėl atsiduso. Tie Frosto duomenys veikiausiai buvo pramanyti, tad, po galais, iš tiesų – koks skirtumas! Ji įrašė penkis.

– Šuo šit kur pakastas, – vis nerimo inspektorius. – Tą naktį, kai buvo išžudyti mažyliai, paprašiau Koljerio paskambinti į prekybos centrą ir pasišnekėti su apsaugininku. Jis negalėjo prisiskambinti, nes ten veikė atsakiklis. Telefonai prekybos centre nakčiai išjungiami. Taigi kaip klojėjų viršininkas galėjo jiems paskambinti?

Liza rašiklio galu pabarškeno sau į dantis.

– Kam jam meluoti?

– Manau, derėtų jo ir paklausti.

Seržantė nužvelgė šūsnį popierių, į kuriuos Frostas buvo neįskaitomai prikeverzojęs iš piršto laužtų skaičių, ir nusprendė, kad blogiau už šitą koktų darbą vis tiek nebus.

– Kodėl gi ne? – atsakė, imdama paltą.

Parduotuvių įrangos firmos savininko Frenko Meltbio nebuvo namie. Žmona pareigūnams pasakė, kad jis „Bonlyje“ – vadovauja prekystalių montuotojams. Ten kriminalistai neaukštą ūmaus būdo skardžiabalsį ir surado – Meltbis stovėjo vidur didžiulio naujintelio raudonos ir mėlynos spalvų kilimo, Kolardo ir Groverio pakloto tą naktį, kai buvo išžudyti pastarojo vaikai. Tam kartui pasamdyti darbininkai aplink kalė ir pjaustė. Kol Frostas naršė kišenes, tarp nuorūkų ieškodamas tarnybinio pažymėjimo, Liza suskubo parodyti Meltbiui savišką.

– Ko prireikė? – susiraukęs paklausė tas ir piktai aprėkė Frostui už nugaros pjūklu besidarbuojantį vyruką. – Ei, tu, žiūrėk, ką dirbi! Čia tau ne sušnypšta fanera, o brangus raudonmedis! Na

tai ko prireikė? – pakartojo, vėl kreipdamasis į inspektorių.

Kad perrėktų triukšmą, Frostui teko šaukti.

– Aiškinamės kai kurias aplinkybes! Ar tikrai prieš pat vidurnaktį skambinote Markui Groveriui?!

– Aišku, skambinau! Sakiau bobai, na damutei, štai jai!

Jis dūrė pirštu į Lizą.

– Kad ir sakėte bobai, damutei, štai jai, – sušuko Frostas, – iškilo šiokia tokia kliūtis!

– O kas tokio?!

– Prekybos centro telefono tinklo komutatorius aštuntą išjungiamas ir pradeda veikti atsakikliai.

– Skambinau ne į fiksuotąjį, – gudriai šyptelėjęs, atsakė Meltbis. – Į mobilųjį.

– Į mobilųjį? – nepatikliai paklausė Liza. – Maniau, į fiksuotąjį.

– Na tai teks manyti iš naujo, meilute.

– Sakėte, kad Groveris tuo metu buvo čia.

– Ir buvo. Kur dar jis galėjo būti?

– Bet kur, po šimts velnių! – atšovė Frostas. – Galėjo būti lovoje ir dulkintis su boba, damute, štai ja! Galėjo būti namie!

– Bet buvo ne namie, pasipūtęs fare, o čia! Klojo kilimą!

– Įdomu, iš kur taip gerai žinote.

– Jis pats man sakė, šit iš kur. O dabar prašyčiau nebesipainioti po kojomis, žmonės čia dirba.

– Ką gi, sutinku, – taikiai pripažino seržantė, jiedviem grįžtant į automobilį. – Kad Groveris tuo metu buvo prekybos centre, neįrodyta. Bet neį-

rodyta ir to, kad nebuvo. Kiti du žmonės paliudijo, kad jis dirbo.

– Ak kaip neigiamai tu mąstai, – papriekaištavo Frostas. – Groveris pasirūpino, kad alibi jam užtikrintų trys žmonės, bet dabar likę tik du. Aplankykime tą naktį budėjusį apsaugininką.

Priėję prie automobilio, jie išgirdo plyšojant radijo siųstuvėlį. Atrodė, Kesidis sprogs iš pasipūtimo.

– Inspektoriau, pamaniau, norėsi išgirsti naujieną. Nusikaltimą aš ištyriau. Snelas prisipažino.

Frostas, neįstengdamas patikėti, įsispoksojo į aparatą.

– Prisipažino?

– Viską išklojo: kaip žudė vaikus, kaip – jų motiną. Sakė, buvo aptemęs protas – nesuprantąs, kas jam užėję.

Valandėlę abu tylėjo. Frostas, kuris buvo įsitikinęs, absoliučiai įsitikinęs, kad žudikas – ne Snelas, nežinojo, ką sakyti.

– Ei, ar kalbi su manimi? – paklausė Kesidis.

– Kalbu, – paskubėjo atsiliepti inspektorius. – Atsiprašau. Sveikinu... Gerai padirbėjai.

Nors stengėsi, kad šie žodžiai nuskambėtų nuoširdžiai, pats jautė, kad nepavyko. Siųstuvėlyje pasigirdo čežesys. Mikrofoną nuovadoje perėmė Maletas.

– Frostai, kad ir ką dabar veikiate, noriu tučtuojau su jumis pasikalbėti. Ir prašyčiau neišsisukinėti.

Inspektorius išjungė aparatą.

– Tas iškrypėlis prisipažino, – sumurmėjo jis Lizai, pats netikėdamas tuo, ką sako. – Vadinasi, maniškė versija – velniui į uodegą.

Seržantei Frosto pagailo.

– Inspektoriau, tik jūs pastebėjote, kad Groverio alibi – įtartinas. Daugiau niekas, net Kesidis, neatkreipė į tai dėmesio. Tik jūs ryžotės patikrinti.

Frostas kreivai šyptelėjo.

– Kaip boba, moteris ar kas ten dar, tu visai nebloga seržantė. Et, žmogeliai, metas atkišti pasturgalį rykštėms. Grįžtame į rančą.

Maletas inspektoriaus jau laukė. Šįsyk skyriaus viršininkas spėjo parodyti į kėdę dar prieš Frostui atsisėdant.

– Štai ką jums pasakysiu, – prabilo Maletas. – Pirma, spauda kažkaip suuodė, kad dar prieš žudynes įtarėte Snelą, bet nesiėmėte jokių veiksmų. Jiems maga išgirsti pasiaiškinimą. Antra, manęs laukia pokalbis su seru Ričardu Kordvelu. Ar teisingai suprantu, kad jūs jam taip ir nepaskambinote?

– Kol kas ne.

– Kol kas ne? – perdėtai nustebęs pakartojo skyriaus viršininkas. – Taigi sakote, kad net nesiteikėte serui Ričardui paskambinti, nepasidomėjote, gal po visiškos vakarykštės jūsų nesėkmės pagrobėjas vis dėlto tesėjo sandėrio sąlygą?

– Neabejoju, kad tokiu atveju seras Ričardas būtų mums pranešęs.

– Apgailėtina! – sušnypštė Maletas.

Frostas tik kinktelėjo. Šį kartą akiniuotis Haris buvo teisus.

– Manau, nenustebsite sužinoję, – toliau kalbėjo vyriausiasis inspektorius, – kad pagrobėjo nė ženklo negirdėti. Kordvelo įsitikinimu, taip yra todėl, kad į išpirkos perdavimo operaciją nevykusiai

įsikišote jūs, nors buvote pažadėjęs to nedaryti. – Maletas pasviro į priekį. – Jūs mane užtikrinote, kad viskas bus gerai. Besąlygiškai prižadėjote.

Frostas mintyse perkratė pokalbį su viršininku. Būtų galėjęs prisiekti, kad nieko nežadėjo.

Maletas nusiėmė akinius ir įniko šveisti stiklus.

– Inspektoriau, šį kartą išgelbėti jūsų nuo kilpos nebegaliu. – Jo balse nebuvo nė lašo nuoširdumo.

Kada gi tu mane gelbėjai? – pamanė Frostas.

– Kordvelas paaukojo pinigus ir likti tuščiomis nenori. Jis tikėjosi išgarsėti kaip vaiko išgelbėtojas, o kai tai nepavyko, nori bent, kad visuomenė laikytų jį labdariu, kurio taurius ketinimus niekam tikęs policininkas paleido vėjais. Dešimtą valandą seras Ričardas šaukia spaudos konferenciją, kurioje viešai paskelbs apie jūsų nesėkmę.

– Jokios nesėkmės nebuvo, – atrėžė Frostas. – Kol pagrobėjas nepasiėmė krepšio su pinigais, nesirodėme niekam akyse. Mes nekalti, kad tasai vėpla Finčas su savo blusiumi atsibeldė į veiksmo vietą.

Maletas abejingai šyptelėjo.

– Manau, seras Ričardas papasakos kiek kitokią įvykių versiją. Tik nesitikėkite, – jis dūrė į inspektorių pirštu, – kad dėl jūsų nekompetencijos aukosiu gerą savo vardą. – Skyriaus viršininkas sumosavo tvarkingai prirašytu popieriaus lapu. – Štai mano raportas policijos viršininkui.

Frostas santūriai linktelėjo ir atsistojo.

– Pone, nenoriu, kad, traukdamas mane iš bėdos, verstumėte kaltę sau... ir nepergirkite manęs. Juk žinote, kaip tokiais atvejais sutrinku.

Maletas, numaudamas parkerio dangtelį, patraukė pečiais. Prisiimti kaltės jis ir neketino. Tikėjosi, jei pasiseks, artimiausiu metu inspektorių iš Dentono skyriaus išspirti.

Ištikimoji sekretorė Ida Smit, atšokusi nuo durų, prie kurių klausėsi, kaip viršininkas karšia Frostui kailį, suskato tauškinti rašomosios mašinėlės klavišais. Maletas inspektoriaus nemėgo, todėl bodėjosi juo ir sekretorė. Frostas vis dėlto buvo neišauklėtas storžievis. Kokį šlykštų atviruką atsiuntė jai iš kurorto! Prireikus inspektoriaus akivaizdoje pasilenkti, ji turėdavo saugotis storo jo piršto. Nenorėjo atsidurti keblioje padėtyje, antraip seniai būtų pasiskundusi oficialiai.

Frostui išėjus iš kabineto, panelė Smit piktdžiugiškai vyptelėjo. Ir tuojau pat gavo nustebti, mat inspektorius sustojo prie jos ir padėjo ranką ant peties.

– Ida, kaip malonu žinoti, kad turiu čia bent vieną draugą, – pasakė.

Sarkazmą sekretorė, kaip ir jos viršininkas, užjusdavo pavėluotai. Vėl įnikusi spausdinti kažkokį raštą, panelė Smit klavišus daužė taip, lyg kaltų vinis į Frosto karstą.

Eidamas į savo kabinetą, inspektorius susidūrė su seržantu Džoniu Džonsonu.

– Džekai, spėk, kas pas tave atėjo, – tarė šis.

Frostas, dėdamasis svarstąs, suraukė antakius.

– Nejaugi vėl princesė Diana? O juk liepiau jai darbe manęs nebetrukdyti.

– Oi ne.

– Na tada pasiduodu.

Inspektorius buvo nėmaž nenusiteikęs spėlioti.

– Tomis Denas nori su tavimi šnektelėti.

– O aš nenoriu jo matyti. Kaip tik per ilgus jo pirštus įmaknojau į šūdą iki kaklo.

– Tomis sako, reikalas svarbus. – Regis, Džonsonas buvo pasiryžęs inspektorių įkalbėti.

Jiedu suėjo į kabinetą. Frostas atsisėdo prie savo stalo ir prisitraukė gautųjų dokumentų dėklą. Pora naujausių Maleto raštų kaipmat atsidūrė šiukšlinėje.

– Ko jis nori? – paklausė inspektorius.

– Vakar Tomis įkliuvo apsivogęs. Nori, kad padėtum išsisukti.

– Kad jį kur plynios, gerai būtų, kad man kas nors padėtų išsisukti. Tomis puikiausiai žino, kad pagelbėti jam negaliu. – Frostas atsiduso. Kadaise Denas, kad ir koks pliuškis, buvo padaręs jam vieną, kitą paslaugą. – Tiek to, vesk jį čionai... tik kad Kesidis, dėl Dievo meilės, nesužinotų.

Denas buvo nutukęs, net iš pažiūros menkai kam tikęs žmogus. Raudonskruostis, penktą dešimtį bebaigiąs Oliveris Hardis*, tik be ūsiukų. Jis luktelėjo, kol išeis Džonis, ir atsisėdo – Džekai, nepyk dėl vakarykščios.

– Tomi, Tomi, per tave įklimpau taip, kad nebeišbrisiu.

– Nenorėjau tau prikiaulinti, dievaži, nenorėjau, – sumurmėjo Denas. Klausyk, turi man padėti. Į kalėjimą nenoriu. Juk žinai, kas ten lauktų buvusio faro.

---

* Oliveris Hardy'is (1892–1957) – garsus amerikiečių komikas, Stano Laurelo partneris.

– Už pirmą pražangą niekas tavęs į kalėjimą nekiš.

– Ne pirma jau, Džekai. Turėjau panašios karčios patirties, dirbdamas apsaugininku „Kešizyje" Lekstone. Paskui dar...

– Kaip tuomet gavai darbą „Savalote"? – pertraukė Tomį Frostas. – Maniau, prieš priimdami apsaugininkus jie kruopščiai patikrina.

– Turėjau firminių blankų, tad pasirašiau sau rekomendaciją.

– Ei, Tomi, smulkmenų žinoti nenoriu, – sumosavęs ranka, perspėjo inspektorius. – Kas nutiko šį sykį?

– Žiopliškas nesusipratimas. Paėmiau iš gėrimų parduotuvės porą butelių – neturėjau pinigų. Vogti nė į galvą nebūtų atėję – ketinau vėliau du butelius nupirkti ir padėti į vietą. Nespėjau. Mane sulaikė.

– O kas atsitiko, kai „Savaloto" darbuotojai apieškojo tavo namus?

– Dar vienas nesusipratimas. Jie rado kelis butelius alkoholio ir pripaišė man, esą vogti. Džekai, aš juos buvau prieš kelias dienas nusipirkęs.

– Jei turėjai alkoholio namie, kam dar ėmei? Nepyk, Tomi, tu ne tik kvailys, bet ir melagis. Kad ir koks aš lengvatikis, vis tiek neapmulkinsi.

Denas išsiėmė iš kišenės nosinę ir apsišluostė kaktą.

– Džekai, jeigu sėsiu – man galas. Juk tavo santykiai su Kordvelu – geri. Įkalbėk jį atsiimti kaltinimą.

Frostas pašaipiai nusijuokė.

– Mano santykiai su Kordvelu – geri? Jis trokšta mano galvos ir genitalijų ir, Maletui padedant, tikriausiai gaus.

Atsigręžęs į duris, Tomis įsitikino, kad uždarytos, tada palinko į Frostą ir sušnibždėjo:

– Džekai, siūlau sandėrį. Žinau šiokios tokios Kordvelą kompromituojančios informacijos. Galėtum ja pasinaudoti.

– Į sumautą šantažo aferą drauge su tavimi veltis neketinu, – atšovė Frostas. – Liaukis, Tomi, niekuo negaliu padėti.

– Bent išklausyk.

Inspektorius įsikando cigaretę, ja pavaišino ir Deną.

– Na gerai, tik neišsiplėsk.

Tomis užtraukė dūmą, švirkšte iššvirkštė jį ir padėjo cigaretę ant peleninės briaunos.

– Maždaug prieš pusantrų metų mieste cirkuliavo daugybė padirbtų dešimties ir dvidešimties svarų banknotų. Prisimeni?

Frostas kinktelėjo. Kol bankas susizgribo, kol perspėjo parduotuves, mieste spėjo pasklisti apie trisdešimt tūkstančių netikrų svarų. Nusikaltėlių policija taip ir nesučiupo, jie persimetė kažkur kitur ir galiausiai įkliuvo Mančesteryje.

– Aleno byla. Tai kas?

– Į „Savaloto" kasas tada pateko labai daug padirbtų pinigų – apie dvidešimt tūkstančių.

– Oi oi, – abejingai tarstelėjo Frostas.

– Gal prisimeni, nusikaltėliai į apyvartą juos paleido penktadienį – „Savalote" tą dieną buvo

pats prekybos įkarštis. Šeštadienio rytą pajamas nuvežėme į banką. Pirmadienį Beningtonas nedirbo, o „Savalotas" buvo atidarytas ir sekmadienį – taigi trys intensyvios prekybos dienos. Ankstų antradienio rytą mums paskambino iš banko ir pranešė tarp šeštadienį įneštųjų pinigų aptikę padirbtų banknotų už keturis tūkstančius. Darbuotojai išaiškino, kaip tokias kupiūras atpažinti, kad jų nepakliūtų į apyvartą dar daugiau, bet buvo per vėlu. Mūsų seife jau gulėjo trijų dienų pajamos. Kordvelas iš įsiūčio mažne patrako.

– Man patinka laimingos pabaigos, – tarė Frostas.

– Džekai, paklausyk paties skanumo. Netikrų pinigų mes net neatgavome – jie buvo konfiskuoti. Patikrinę tų trijų dienų pajamas, aptikome daugybę padirbtų dešimtinių ir dvidešimtinių, iš viso – už penkiolika tūkstančių.

– Tikiuosi, prie ko nors pagaliau prieisime.

– Turėk kantrybės, Džekai. Taigi štai: suvokęs, kad įsigijo krūvą makulatūros ir kad, pamėginęs įnešti į banką, praras net ir ją, Kordvelas dar labiau įtūžo. Sudėjo klastotes atgal į seifą. Jis tikėjosi apiplėšimo arba gaisro, kad galėtų paimti draudimo išmoką kaip už tikrus. O paskui pradėjo nedideles sumas permetinėti į mažesnes savo tinklo parduotuves. Netikri pinigai pakliūdavo į kasas ir su grąža atitekdavo pirkėjams. Šitaip Kordvelas atsikratė beveik dviejų tūkstančių, o į „Savalotą" padirbtų banknotų grįžo vos vienas, kitas. Bet eikime prie išpirkos...

Frostui sužibo akys. Jis jau nujautė, ką papasakos Denas.

– Nori pasakyti, kad dalį išpirkos Kordvelas sumokėjo netikrais pinigais? – paklausė inspektorius.

– Apie trylika tūkstančių. Mokėti pagrobėjui padirbtomis kupiūromis tikriausiai ne nusikaltimas, bet esu tikras – Kordvelas nenorėtų, kad apie tai sužinotų visuomenė.

Frostas atsilošė ir, užvertęs galvą, plačiai nusišypsojo.

– Tomi, jei nemeluoji...

– Šventą teisybę, Džekai, sakau.

– Jeigu taip, išsisuksi ne tik tu, bet, ko gero, ir aš. – Išlydėdamas Deną pro duris, inspektorius pasakė: – Susisieksime. Triušio iš kepurės kol kas dėl viso pikto netrauk. – Tomiui išėjus, jis pasikvietė Bertoną. – Pabudėk čia, sūnau. Aš aplankysiu Kordvelą.

Kordvelas nužvelgė Frostą su piktdžiuga.

– Iki spaudos konferencijos turite dvi minutes, – pasakė. – Pagrobėją sučiupote, vaikas išvaduotas?

– Ne, – atsakė Frostas.

– Tokiu atveju patarčiau atsiversti laikraštį ir pasidomėti darbo pasiūlymais, mat šiandien pat iš policijos būsite išspirtas.

– Nemanau.

– Viską sušikote. Nors buvote man prižadėjęs, kad nesikišite, vis tiek mėginote, beje, nevykusiai, sekti išpirkos perdavimo procesą. Pražiopsojote

pagrobėją, o kadangi įsikišote, berniuko jis nebepaleis. Taigi kaltė krinta ant jūsų, po galais.

– Sklinda gandas... – prasižiojo inspektorius.

Kordvelas trenkė kumščiu į stalviršį.

– Suknisti gandai manęs nedomina.

– Šitas tikrai sudomins. Iš labai patikimų šaltinių sužinojome šit ką: pagrobėjas nesilaiko sandėrio sąlygos todėl, kad jam sumokėta padirbtais banknotais.

Kordvelas, lyg gavęs smūgį, atsilošė ir persiraukė, bet tučtuojau susitvardė. Paėmęs popieriaus pjaustiklį, švelniai pabaksnojo juo į stalviršį. Prašneko tyliai, žiūrėdamas kažkur Frostui už nugaros, lyg kalbėtų apie kasdieniškus dalykus:

– Ir kas gi skleidžia tokius bjaurius gandus?

– Pora nepadorių šelmių – aš ir Tomis Denas, – lipšniai nusišypsojęs, atsakė inspektorius.

– Denas? Tasai pašlemėkas mano apsaugininkas? Tas pats, tuštinęs lentynas mano gėrimų parduotuvėje? Ar iš jo ir išgirdote tas nesąmones?

– Savo informacijos šaltinių mes niekada neatskleidžiame, – tarė Frostas ir atsistojo. – Pasimatysime spaudos konferencijoje.

– Spaudos konferencijoje? – prisimerkęs paklausė Kordvelas.

– Ketinu žurnalistams pasiūlyti porą antraščių, – atsakė inspektorius. – Kaip jums patiktų tokia: PREKYBOS MAGNATO AFERA BERNIUKUI KAINAVO GYVYBĘ? Gali tekti skardinę pupelių nupiginti daugiau nei pora pensų, kad žmonės tai užmirštų... Be to, žiniasklaidai neabejotinai pa-

rūps, ar neketiname patraukti jūsų baudžiamojon atsakomybėn už padirbtų pinigų laikymą. – Jis pažvelgė į laikrodį. – Na neverskime jų laukti.

Kordvelas smeigė pjaustiklį į stalviršį, peilis net suzvimbė.

– Frostai, jūs – šunsnukis, – sušnypštė magnatas.

– Toks tokį pažino, – šypsodamasis atrėžė inspektorius.

– Kaip suprantu, galėčiau išsipirkti? – Kordvelas išsiėmė čekių knygelę ir lūkuriuodamas pabaksnojo į ją auksuotu parkeriu.

– Kainuos jums daug mažiau, nei derėtų. Atšaukite spaudos konferenciją ir kaltinimą Tomiui Denui.

– Denas – buvęs faras, ar ne? Jūs, šunkaros, vienas kitu pasirūpinate.

– Daugiau nėra kam, – atsakė Frostas. – Be to, noriu visos informacijos apie padirbtus banknotus... nominalai, serijos numeriai ir taip toliau... Nedelsiant. Perspėkite savo darbuotojus, kad būtų ypač dėmesingi. Tikėkimės, pagrobėjas nieko nelaukęs pradės leisti pinigus. – Inspektorius pastūmė antikvarinį telefoną arčiau Kordvelo. – Prašyčiau.

Magnatas paėmė ragelį. Pasibeldusi įėjo jo sekretorė ir, išvydusi rūgščią viršininko miną, išsyk susigūžė.

– Atsiprašau, kad trukdau, sere Ričardai, – išlemeno, – bet spaudos konferencija – po poros minučių.

– Nešdinkis, karve tu! – užriko Kordvelas. – Jokios spaudos konferencijos nebus!

Priimamajame prie Frosto susyk prišoko Džonis Džonsonas.

– Džekai, ką padarei Maletui? – pasiteiravo. – Sugižo, kai tik paskambinai jam.

– Tai tokia palengvėjimo ir džiaugsmo išraiška, – paaiškino inspektorius. – Pirmiau sielojosi, nes buvo beprarandąs mane, dabar strakalioja iš laimės, nes aš lieku čia. – Jis išsiėmė iš kišenės lapą su surašytais banknotų duomenimis. – Padaugink ir išdalyk bankams, prekybos centrams, automobilių servisams, išparduotuvėms, viešiesiems tualetams. Perspėk prekybininkus, kad atkreiptų dėmesį į tuos, kas už stambius pirkinius mokės grynaisiais, tegul ir nepadirbtais. Jei tik kas nors mėgins atsiskaityti netikrais pinigais, mums turi būti pranešta nedelsiant.

Džonsonas paėmė lapą, o mainais inspektoriui įdavė storą šūsnį prispausdintų popierių.

– Čia tau, Džekai. Dentone ir apylinkėse gyvenančių „Ford Escorto" savininkų duomenys.

Frostas pasklaidė lapus. Pavardžių ir – atitinkamai – adresų buvo šimtai.

– Koks pamišėlis prašė sudaryti tokius sąrašus?

– Tu pats, Džekai. Juk ieškai „Ford Escorto", kurį matei prieš pagrobėjui pasičiumpant išpirką.

Inspektorius pasibruko lapus po pažastimi.

– Matyt, protas buvo pasimaišęs. Ką gi, kokią savaitę bent nepristigsiu šikpopierio. Pakeisti Maleto raštus bus neprošal.

Liza su paltu laukė Frosto kabinete.

– Inspektoriau, aš pasiruošusi, – pasakė ji.

– Kam? – pasitikslino Frostas. – Jeigu seksui, tuomet uždaryk duris. Atsiprašau, kad teko manęs laukti.

Seržantė nė nešyptelėjo. Ataskaitas, kurias ji taip kruopščiai rengė, net nepadėkojęs pasičiupo Kesidis, maža to, ji girdėjo, kaip Maletas giria laikinąjį inspektorių už šauniai nudirbtą darbą.

– Sakėte, važiuosime į Geltonąjį kotedžą, kur Lemis Hokstonas darbavosi paskutinį kartą.

Frostas sudvejojo. Byla Kesidžio, bet visas šio dėmesys dabar skirtas Sidniui Snelui, pagalvojo ir numetė ant stalo atsineštus lapus. Gal siųsti žmones tikrinti informacijos? Bet pareigūnų trūksta, o suknistas sąrašas – labai jau ilgas.

– Į Geltonąjį kotedžą? Ką gi, važiuokime, – atsakė.

Geltonasis kotedžas, vienišas septintajame dešimtmetyje suręstas dviaukštis ilgo vingiuoto tako gale, buvo išdailintas taip, kad atrodė kaip septyniolikto amžiaus statinys. Juodomis dėmėmis tyčia sendintos ąžuolinės durys, erkeriai su nedideliais langeliais, uždangstytais kartūno užuolaidomis, vėdryno geltonumo sienos. Nuo baltų medinių vartelių iki prienamio pareigūnai nuėjo takeliu. Frostas išsilenkė kabančios pintinės su gėlėmis ir patrankė į duris gerai nusvidintu žalvariniu belstuku.

– Kas ten? – pasigirdo moters balsas. Suamsėjo šuo.

– Policija! – atsakė inspektorius. – Panele Fleming, jums nėra ko nerimauti. Tik šį tą tikriname.

Durys prasivėrė, kiek leido stora grandinėlė, šeimininkė įsižiūrėjo į tarnybinius pažymėjimus. Paskui, tegul ir nenoriai, pareigūnus įsileido. Į penktą dešimtį vos įžengusi Milė Fleming buvo apkūnoka, kaštoninių plaukų, ant gėlėtos suknelės vilkėjo rausvą vilnonį nertinį. Vos kriminalistams įėjus, šuo, mažiukas spanielis, suskubo pasislėpti po kėde.

– Kiemsargis ne kažin koks, – šyptelėjusi pasakė moteris, – bet, tikėkimės, lodamas vagis atbaido.

Jie stovėjo tamsiu ąžuolu ištaisytoje svetainėje. Baldai čia buvo aptraukti kartūnu. Frostas paglostė šunį. Tarsi atsiprašydamas už bailumą, spanielis didelėmis rudomis akimis palaižė inspektoriui ranką.

– Visai draugiškas, – tarė jis. – Kiek jam?

– Apie keturis mėnesius. Ką tik įsigijome.

– Čia nuošalu. Šuns jums iš tiesų reikia. Ar dviese su seseria ir gyvenate?

– Taip. Inspektoriau, kuo galėčiau padėti?

– Ilgai jūsų negaišinsime. Ar čionai nebuvo užsukęs vandens ūkio darbuotojas – bent jau taip prisistatęs žmogus?

– Buvo, bet jau senokai, – atsakė moteris. – Prieš kokius penkerius metus – kai tik čia atsikraustėme. Prijungė vandentiekį.

– Mus domina daug vėlesnis laikas. Prieš tris mėnesius, rugpjūčio pradžioje...

– Lyg ir niekas nebuvo užsukęs, – papurčiusi galvą, atsakė šeimininkė.

– Gal jūsų sesuo žinotų? Ar ji namie? – paklausė Frostas.

– Nėra. Ji dirba ligoninėje, seselė. Netrukus turėtų grįžti. – Moteris pasisuko į Lizą. – O koks čia reikalas?

– Gavome pranešimų apie asmenį, kuris apvaginėja vienišas moteris, – atsakė seržantė. – Jis pasisako esąs iš vandens ūkio. Kol šeimininkė virtuvėje sukioja čiaupą, jis viršuje kemša į kišenes brangenybes ir pinigus.

– Dievulėliau! – nusigandusi šūktelėjo panelė Fleming. – Kaip baisu! Jei tik kas nors užeis ir sakys esąs iš vandens ūkio, tučtuojau jums pranešiu.

Frostas iš kišenės išsiėmė Lemio Hokstono nuotrauką.

– Gal vis dėlto prisiminsite? Ar šis žmogus jums tikrai nematytas?

Moteris nusinešė fotografiją prie lango ir, įdėmiai pažiūrėjusi į atvaizdą, grąžino inspektoriui. Papurčiusi galvą, pasakė:

– Tikrai niekada nesu jo mačiusi. Ar galėčiau paklausti? Nuovada pasiuntė čionai inspektorių ir seržantę. Ar reikalas tikrai toks rimtas?

– Radome jį negyvą, – atsakė Frostas.

Šeimininkė ėmė ties pilvu gniaužyti megztinį.

– Negyvą? – perklausė.

– Turime informacijos, kad šis asmuo ketino čionai užsukti ir kaip tik tą dieną numirė. Mėginame atsekti jo veiksmus.

– Ruošėsi mus apiplėšti? Ačiū Dievui, neapiplėšė.

Jie išgirdo prie namo privažiuojant automobilį, netrukus – rakinant laukujes duris. Šuo, džiaugsmingai lodamas, nėrė iš po kėdės ir iškuduliavo iš kambario. Milė Fleming atsistojo ir pasakė:

– Grįžo sesuo. Gal ji ką nors prisimins.

Moteris išėjo į koridorių. Trumpai pasišnibždėjusios, į svetainę įėjo drauge. Ketvirtą dešimtį įpusėjusi guvaus būdo Milės sesuo vilkėjo medicinos sesers uniformą. Tamsūs jos plaukai žvilgėjo, veidas buvo gerai prižiūrėtas. Frostui į akis išsyk krito dailios moters kojos, aptemptos juodomis kelnėmis.

Seserys susėdo ant minkštakrėslio priešais inspektorių.

– Mano sesuo Džulė, – pristatė Milė.

Džulė nusišypsojo, parodydama išpuoselėtus dantis. Nė kiek neprieštaraučiau, jei ji užsinorėtų pakramsnoti man ausų lezgelius, pamanė Frostas.

– Atvykote dėl kažkokio čia apsilankiusio žmogaus? – paklausė Džulė. – Inspektorius glaustai nusakė vizito priežastį ir parodė nuotrauką, bet ji tik pakartojo, ką jau buvo sakiusi sesuo. – Veidus įsidėmiu puikiai, bet šito žmogaus neprisimenu, nesu jo mačiusi, – pridūrė.

– Ar jis negalėjo ateiti tada, kai judviejų nebuvo namie? – pasidomėjo Frostas. – Buvo rugpjūčio šeštoji, penktadienio popietė. Gal įmanoma kaip nors patikrinti, ar tada buvote namuose?

Džulė nusibraukė nuo akių neklusnią sruogą. Inspektorius neramiai pasimuistė – moters seksualumas jį trikdė.

– Buvau ligoninėje arba namie, miegojau. Priklauso nuo to, kurioje pamainoje tada dirbau. – Ji išsiėmė iš kišenės bloknotėlį ir pavartė. – Tuo metu budėjau naktimis. Vadinasi, tą dieną buvau namuose.

– O aš veikiausiai darbavausi sode, – įsiterpė antroji sesuo. – Tikrai niekur nebuvau išvykusi.

Frostas ir Liza susižvalgė. Regis, Lemis Hokstonas Geltonojo kotedžo tada vis dėlto neapvogė. Kriminalistai atsisveikino ir išėjo.

– Tą medicinos seselę mielai paminkyčiau, – sėsdamas į automobilį, prisipažino Frostas. – Galėtų numazgoti mane visą kada tik panorėjusi.

Pavariusi mašiną, Liza supratingai šyptelėjo.

– Inspektoriau, nemanau, kad jūs būtumėte jai įdomus.

– Tikrai? – nuviltas pratarė Frostas.

– Manau, aš jai atrodau patrauklesnė.

– Ką? – Inspektoriui prireikė kelių minučių, kad suprastų užuominą, ir vis tiek jis nenorėjo Lizos prielaidos pripažinti. – Liaukis, širdele. Iš kur žinai?

– Moterys tam tikrus dalykus nujaučia.

Frostas vaizduotėje paregėjo Džulę ir papurtė galvą. Negali būti! Posūkyje jis pažvelgė pro šoninį langą ir šūktelėjo:

– Stabdyk!

Jie sustojo prie provėžų išraižyto šalutinio keliuko, vedančio į nedidelį ūkelį. Dugis Kuperis tvirtino kaip tik čia laukęs Lemio, numynusio į vakaro žarose skendintį Geltonąjį kotedžą. Frostas nužvelgė šunkelį, tada atsigręžė ten link, iš kur buvo atvažiavę jiedu.

– Jei Dugis nemeluoja, Lemis turėjo grįžti šiuo keliu, – pasakė jis. – Kur jam daugiau dėtis? – Inspektorius pasikasė smakrą. – Abi moterys teigia, kad Lemis pas jas nebuvo, Dugis sako, kad jis negrįžo. Kas tad meluoja? Važiuokime pasišnekėti su Dugiu.

– Pone Frostai, juk sakau, – dievagojosi Kuperis, – Lemis dviračiu nuvažiavo į kotedžą ir aš jo nebesulaukiau. Kam man meluoti?

Priežasties meluoti inspektorius nespėjo sugalvoti, mat į kvotos kambario duris kažkas energingai pasibeldė. Galvą kyštelėjo konsteblis Bertonas.

– Apyvartoje pasirodė netikrų banknotų, – susijaudinęs pranešė jis.

– Jau? – nusistebėjo Frostas. Tai bent! Jis buvo įsitikinęs, kad teks laukti dienų dienas.

– Paskambino iš banko. Ką tik į sąskaitą padėta per šešis tūkstančius svarų, iš jų daugiau nei tūkstantis – padirbtomis kupiūromis.

– Kas tas klientas?

– Kažkoks Filipas Meihju, gyvena Dentone, Heigo prospekte 47. Patikrinau, mūsų archyvuose neįrašytas.

– Ką gi, teks su juo susipažinti, – atsakė inspektorius ir atsigręžęs į kambarį sušuko: – Kvota atidedama!

Su gretimu sujungtas namas buvo šviežiai nutinkuotas. Gatvėje prie jo stovėjo „Jaguaras“ ir „Ford Sierra“, prie garažo nuleistais vartais – „Range Roveris“.

– Daugoka mašinų vienam namui, – pakomentavo Frostas.

Norėdami ištyrinėti padėtį, pareigūnai iš pradžių lėtai pravažiavo pro šalį. Užuolaidos viename antro aukšto langų buvo užtrauktos. Bene ten berniuką ir laiko, pamanė inspektorius. Jie apsuko kvartalą. Užpakalinio išėjimo iš Meihju valdos ne-

buvo, norint pasiekti šalutinę gatvelę būtų reikėję perlipti šešias tvoras. Viename sodelių, pasiryžęs į skutus sudraskyti bet kokį įsibrovėlį, bėginėjo didžiulis rotveileris ribančiais raumenimis. Kad kas nors rizikuotų bėgti per tą valdą, tikimybė buvo menka, bet vis dėlto Frostas šalutinėje gatvėje paliko budėti porą vyrų. Jis įtemptai galvojo, mėgindamas nuspėti tikėtiną nesėkmę, bet tokio scenarijaus versijų buvo pernelyg daug, tad nevertėjo kvaršinti sau galvos. Jie grįžo prie namo iš pagrindinės pusės.

– Nagi pirmyn, pirmyn, pirmyn! – paragino kolegas Frostas.

Lydimas Lizos, Bertono ir dar dviejų uniformuotų konsteblių, jis takeliu nuskubėjo prie durų ir padaužė belstuku. Vos prasivėrusias inspektorius atplėšė plėšte, pareigūnai puolė į vidų.

Raumeningas penktą dešimtį įpusėjęs vyriškis atsikišusia barzda, mosuodamas beisbolo lazda ir kažką viduje ragindamas skambinti į policiją, pamėgino duris užtrenkti.

– Policija! – šūktelėjo Frostas.

Šeimininkas užsimojo tvoti jam, bet Liza, pripuolusi iš nugaros, sugriebė už rankos ir šią užlaužė.

– Mesk! – sušnypštė.

Beisbolo lazda nubildėjo ant grindų.

– Policija, – pakartojo inspektorius, atkišęs tarnybinį pažymėjimą, ir pridūrė: – Turime kratos orderį.

– Supainiojote namus, – atšovė šeimininkas.

– Jūs – Filipas Kenetas Meihju? Vadinasi, nesupainiojome. Užeikime į vidų.

Frostas įstūmė Meihju pro pačias pirmas duris ir jie atsidūrė erdvioje svetainėje. Čia stovėjo didžiulis televizorius su įtaisyta erdvinio garso sistema. Palyginti su šiuo, tas, kurį Dugis pirko už Lemio pinigus, atrodė kaip nešiojamasis. Staiga į kambarį su geležiniu strypu rankoje įpuolė moteris labai aptemptu juodu drabužiu. Ilgais sidabro spalva nulakuotais nagais įmanydama būtų iškabinusi Frostui akis.

– Galvažudžiai jūs, iškviečiau policiją! – suspiegė ji.

– Mes patys – policija, – atsakė inspektorius.

Moteris nuleido strypą, bet padėti jo nepadėjo. Tasai apsileidėlis į policininką nėmaž nepanėšėjo. Net tarnybinis pažymėjimas jos neįtikino.

– Ko jiems prireikė? – paklausė ji vyriškio.

– Kad aš žinočiau, – atsakė tas. – Sako turį kratos orderį.

– Turime, – patvirtino Frostas.

Jis padavė dokumentą Meihju, šis, užmetęs akį, atkišo moteriai.

– Skambink advokatui, – paliepė.

– Šiandien į sąskaitą padėjote didelę sumą pinigų, – tarė inspektorius.

– Ne. Šiandien iš namų dar nė kojos nebuvau iškėlęs, – atsakė šeimininkas, įsikando cigaretę ir užsidegė didžiuliu senoviško „Rolls-Royce Silver Ghost“ formos žiebtuvu.

– O aš tvirtinu, kad šiandien, be šešių minučių vienuolika, į sąskaitą Beningtono banke Aukštojoje gatvėje padėjote šešis tūkstančius keturis šimtus

devyniasdešimt penkis svarus, – primygtinai pareiškė Frostas.

– O aš sakau, kad nepadėjau, – atkirto Meihju.

– Jei taip norite žinoti, aš tuos pinigus padėjau, – įsikišo moteris. – Ką, nesugebate išsiaiškinti paprasčiausio fakto? Nieko nuostabaus, kad nekalti žmonės pakliūva į kalėjimą! – Antrame aukšte kažkas subildėjo, sutrinksėjo ir ji užvertė galvą. – Ką tie moliai ten daro?! – sušuko moteris ir buvo bepuolanti patikrinti, bet Liza ją sulaikė. – Nekišk nagų, gyvate tu! – iššvokštė seržantei šeimininkė.

Spragtelėjęs žiebtuvu, Frostas taip pat užsirūkė ir meiliai nusišypsojo žaibus laidančiai moteriškei.

– Kas iš tikrųjų įdėjo pinigus, man nusispjauti, – pasakė. – Svarbiau, kad dalis jų – netikri. Geras tūkstantis svarų.

Šeimininkė nustėrusi įsmeigė žvilgsnį į vyrą. Šiam atkrago žandikaulis, net auksinės plombos pasimatė.

– Netikri? – apstulbęs paklausė jis. Frostas linktelėjo. Meihju sumaigė cigaretę apskritoje stiklinėje peleninėje, apjuostoje miniatiūrine gumine automobilio padanga. – Niekšas! Apgailėtinas menkysta! Aš jam visus kaulus sulaužysiu!

– Apie ką tokį čia kalbame? – pasidomėjo inspektorius.

– Apie šunsnukį, kuriam pardaviau automobilį.

– Kokį automobilį?

– „Honda Accordą". Šįryt jis sumokėjo šešis su puse tūkstančio grynaisiais ir išsivarė.

– Pardavėte kažkam mašiną?

– Triskart, po velnių, valio! – šūktelėjo Meihju ir pašaipiai suplojo delnais. – Tai bent įžvalgumas! Taip, pardaviau mašiną. Nieko kitko ir neveikiu. Pardavinėju naudotus automobilius. Nežinojote, po galais?

Frostas iš tiesų nežinojo. Šeimininkas padavė jam skelbimų laikraštuką. Inspektorius žvilgtelėjo į apibrauktą parduodamų automobilių sąrašą atitinkamame skyriuje. Tarp jų buvo paminėta ir „Honda Accord". Kaina – šeši tūkstančiai septyni šimtai penkiasdešimt svarų.

Nutrinksėjęs iš viršaus, į svetainę įėjo Bertonas. Vos pažvelgęs konstebliui į akis, Frostas sumojo, kad nei išpirkos pinigų, nei berniuko jis nerado.

– Paieškok čia, – paliepė inspektorius. – Kiti du tegul išnaršo sodą, stoginę.

Pats jis išsivedė Meihju ir šio žmoną į virtuvę. Ši buvo puikiai įrengta, prikimšta brangios įrangos, bet užgriozta tuščiais buteliais ir nešvariais indais.

– Galbūt sugaištume mažiau laiko, jei pasakytumėte, ko ieškote, – suburbėjo Meihju. – Gal net padėtume surasti.

– Ieškome likusių pinigų.

– Kokių pinigų? Kiek iš pirkėjo gavau, tiek į banką ir padėjau.

– Kalbėkime be užuolankų, – atsirėmęs į indaplovę, tarė Frostas. – Kodėl jūs, paprastas naudotų automobilių pardavėjas, puolėte mus su beisbolo lazda?

– Kartais žmonės nusivilia pirkiniu. Būna, veržiasi čionai įnirtę. Mums tenka gintis.

– Vadinasi, tokių atvejų būna?

Meihju gūžtelėjo pečiais.

– Būna. Vos koks šūdniekis sugenda, pirkėjas, žiūrėk, jau ir reikalauja grąžinti pinigus.

– Koks šūdniekis sugenda? Pavyzdžiui, važiuojant nulekia ratai arba drožlės pabyra iš pavarų dėžės?

– Mūsų parduodamų automobilių būklė atitinka kainą. Juk „Mercedeso" iš parodų salono už tris šimtus svarų negausite.

– Papasakokite apie „Hondą", – paprašė Frostas.

– Tas vyrukas man paskambino.

– Kada?

– Šįryt. Sakė, pastebėjęs skelbimą laikraštėlyje ir, jei „Honda" dar neparduota, norįs užsukti apžiūrėti. Pasakiau, kad dar neparduota, bet patariau paskubėti, jei nenori, kad kas kitas nugriebtų iš panosės, mat mašina klasiška. Jis prižadėjo užsukti po pusvalandžio.

– Ir užsuko?

– Gal už pusvalandžio, gal už keturiasdešimt penkių minučių... žodžiu, nesuvėlavo.

– O kaip jis čia atsidūrė – pėstute atkulniavo?

– Atvažiavo pilku „Ford Escortu". Su mergina. Ji ir vairavo.

– Ar ji irgi užėjo į vidų?

– Ne. Laukė gatvėje.

– O kas toliau?

– Na parodžiau jam vežėčias – stovėjo prie garažo, kur dabar „Roveris" stovi. Leidau išbandyti. Apvažiavo kvartalą. Užmetė akį į variklį, paspardė padangas. Paklausė, kiek nuleisiu, jei mokės grynaisiais. Galima pamanyti, kad imčiau su-

šnypštą čekį! Pasisakė išlošęs žirgų lenktynėse. Aš jam ir sakau: „Tau, vyruti, dukart pasisekė, mat perleisiu „Hondą" už šešis su puse." – „Sutarta", – sako. Sukirtome rankomis ir jis iš „Fordo" atsinešė plastikinį maišelį. Suėjome į vidų, žmona perskaičiavo pinigus. Trūko penkinės, bet neketinau dėl tokio menkniekio kelti triukšmo. Jis pasiėmė formuliarą, kvitą ir išvažiavo. Mergiotė su „Fordu" – iš paskos. Štai ir viskas.

Į vidų suėjo sodą apieškoję konstebliai.

– Nieko neradome, – pasakė.

– Po poros dienų užsukite dar kartą, – patarė jiems šeimininkas. – Jei man pavyks tą myžnių prigriebti, rasite čia užkastą lavoną.

Bertonas svetainėje taip pat nieko įtartino nerado, bet Frostas neėmė į galvą.

– Jei išrašėte pirkėjui kvitą, vadinasi, žinote jo pavardę ir adresą? – paklausė jis pardavėjo.

Jie grįžo į svetainę, Meihju ištraukė popierių prigrūstą komodos stalčių ir padavė inspektoriui kvito kopiją.

– Džekas Robertsas, adresas: Dentonas, Virėjų gatvė 187.

Frostas perdavė lapą Bertonui.

– Patikrink, ar ne klientas.

Konsteblis paėjo į šalį ir ėmė šnibždėti į radijo siųstuvėlį.

– Apibūdinkite tą žmogų, – paprašė šeimininko inspektorius, sumaigęs nuorūką padangos formos peleninėje.

Prieš atsakydamas Meihju kiek pagalvojo.

– Kokių dvidešimt penkerių, dvidešimt šešerių.

Plaukus susirišęs uodegėle. Ne kažin koks stipruolis... smulkaus sudėjimo, ūgis – gal penkios vienuolika. Su džinsais... atvartai nuspurę, sportbačiai purvini.

– Sušiktas Bo Bramelas*, – suniurzgė Frostas. – Jums nepasirodė keista, kad toks žmogus vežiojasi pusseptinto tūkstančio?– Šiame versle manęs nestebina niekas.

– Kai jį suimsime, norėsime, kad atpažintumėte.

– Jeigu man pavyks pričiupti jį pirmam, galėsite ieškoti vyručio be koto.

Frostas išsišiepė. Reikalai klostėsi visai neblogai. Pareigūnai jau galėjo tikėtis per kokią valandą, žinoma, jei pasisektų, suimsią pagrobėją ir išvaduosią berniuką. Inspektorius klausiamai pažvelgė į siųstuvėlį išjungusį Bertoną. Deja, visos viltys subliūško, vien pažvelgus į konsteblio veidą.

– Virėjų gatvėje paskutinis namas – 92-as, – pasakė Bertonas. – Pavardė ir adresas – tokie pat netikri kaip ir pinigai.

* Beau Brummellas (1778–1840) – garsus anglų dendis, diktavęs vyriškos aprangos madas; princo Regento, būsimojo karaliaus Jurgio IV, draugas.

14

Frostas sėdėjo ant stalo kampo pasitarimų kambaryje, jam iš burnos sviro neuždegta cigaretė. Apsakęs kolegoms padėtį vaiko pagrobimo byloje, inspektorius pridūrė:

– Man jau neramu. Pagrobėjas pasiėmė išpirką, jau švaisto ją, o berniuko taip ir nepaleido. Vadinasi, gali būti, kad Bobio nebėra gyvo.

Pareigūnai sulinksėjo galvomis. Dauguma Frosto nuomonei pritarė.

Jis pagaliau užsidegė cigaretę ir lėtai įtraukė dūmą.

– Mums palanki tik viena mažytė aplinkybė. Pagrobėjas nežino, kad dalis pinigų – padirbti, todėl leis juos be baimės. Jis įsigijo raudoną „Hondą Accordą". Mašinos numerį žinome. Tas vyrukas čionykštis, važinėja po miestą, todėl visų prašau dairytis akylai. – Inspektorius linktelėjo ranką pakėlusiam Henlonui. – Arturai, ko norėtum paklausti?

– Iš kur žinome, kad jis – čionykštis?

– Skelbimą apie „Hondą" jis aptiko laikraštuke, kuris niekur kitur neplatinamas. Pas pardavėją tas žmogus prisistatė per pusvalandį. Žinome apie jį dar šį tą. Turi draugę, kuri vairuoja pilką „Ford Escortą" ir mėgsta jame pasidulkinti, nors tą patį, deja, galėtume pasakyti apie pusę moteriškosios ly-

ties Dentono gyventojų. Nežinia, ar įtariamasis turi garažą, gali būti, kad „Hondą" laiko gatvėje, taigi iššniukštinėkite kiekvieną prišnerkštą skersgatvį. Tą šunsnukį reikia surasti. Vis dėlto neužmirškite: kad ir kaip trokštume jį sučiupti, dar svarbiau mums – rasti vaiką. Įtariamąjį pastebėję, nepulkite jo griebti... informuokite mane ir sekite. Visi laisvi.

Frostas nužvelgė besiskirstančius kolegas ir susiraukė, pastebėjęs įeinant Maletą.

– Na ką, inspektoriau, dar vienas pėdsakas – šuniui ant uodegos?

– Deja, taip, – suniurnėjo Frostas. Ar neturi daugiau kuo pasidžiaugti, pasalkanda tu? – pagalvojo.

– Gaila, kad sėkmė jums ne tokia palanki kaip ponui Kesidžiui. Galbūt vertėtų bylą perduoti jam?

Frostas kietai sučiaupė lūpas ir nutylėjo.

– Regis, man skambina, – pasakė po akimirkos ir nuėjo.

Maletas įtempė klausą, bet jokio skambučio neišgirdo.

Eidamas į stovėjimo aikštelę – ketino kur nors pasivažinėti, kad tik nesipainiotų po akimis Maletui, – Frostas sutiko Bilą Velsą. Šis griebė inspektoriui už rankovės.

– Džekai, Sidnis Snelas nori su tavimi pasikalbėti.

– Byla ne mano, – atkirto Frostas.

– Jis sako, reikalas labai svarbus.

– Kur Kesidis?

– Kažkur išvažiavęs.

Inspektorius trūktelėjo pečiais. Bala nematė, galima ir išklausyti, ką tas Snelas tauzys – blogiau nebus. Velsui iš paskos jis nuėjo iki kameros ir palaukė, kol seržantas atrakins duris. Sidnis, prisitraukęs kelius, sėdėjo ant gulto. Atrodė graudžiai.

– Pone Frostai, aš nežudžiau, – pratarė jis.

– Sidni, turėjau vilktis iki čia, kad išgirsčiau vis tą pačią subraižytą plokštelę? Tavo dainelę moku atmintinai: „Pone Frostai, nežudžiau, prisiekiu motinos kapu."

– Šį kartą tikrai sakau teisybę.

– Net jeigu ir taip, kas iš to? Tu šiukšlė, Sidni... Vien todėl esi nusipelnęs būti gerai išdulkinamas.

– Tik ne už tai, ko nepadariau. Aš nežudau vaikų, nežudau moterų.

– Bet prisipažįsti ir dar pasirašai, – atrėžė inspektorius.

– Pone Frostai, jis mane privertė. Ponas Kesidis be paliovos kartojo, kad aš išžudžiau šeimą, kad, nuritęs akmenį nuo krūtinės, pasijusiu geriau. Galų gale neištvėriau ir pasirašiau – dėl šventos ramybės.

– Spėju, Sidni, gausi dvidešimt penkerius metus ramybės. Na, jei gerai elgsies, porą dienų tau nubrauks.

– Prisipažinti prisipažinau, bet nieko nesu nužudęs, – atkakliai pakartojo suimtasis.

– Buvo Gildfordo ketvertukas, Birmingamo šešetukas, o dabar – Dentono vienišius. Sidni, verčiau atsikvošėtum. Vienam iš nužudytų mažylių durta taip, kaip ir tu badydavai vaikučius. Tavo

kraujo ir odos dalelių rasta ant faneros, kuri buvo prikalta prie durų į kiemą. Tave sprunkantį matė liudininkai. Jei dar negana, priminsiu, kad esi šlykštus padugnė, man į tave net žiūrėti koktu.

– Pone Frostai, neneigiu, buvau ten tą naktį. Sekiau motiną, kai vedėsi vaikučius į parką, stebėdavau ją pro langą... Bet nei jos, nei mažylių nežudžiau.

– Ko tad pirmą valandą nakties laužeisi į vidų? Atsiprašyti?

– Aš tik norėjau pažiūrėti pro langą. Dievas mato, pone Frostai, jokių piktų kėslų neturėjau... kartais tiesiog nesusivaldau... kai velnias pradeda man kuždėti...

– Ir ką jis sako? „Išžudyk juos visus vien tam, kad apjuoktum tą kvailį Frostą, kuris patingėjo tave suimti"?

– Jis parodė man tą atsiknojusią fanerą. Liepė prakišti po ja ranką ir atsirakinti duris. – Snelas pasitrynė aptvarstytą riešą. – Norėjau tik pažiūrėti į juos... Man patinka žiūrėti į lovelėse miegančius kūdikius.

– Man patinka žiūrėti į nuogas nimfomanes, bet negaliu pažadėti, kad nieko joms nedarysiu. Buvai pasiėmęs peilį, bjaurybe tu, ir juo padirbėjai.

Snelas užsidengė veidą delnais.

– Pone Frostai, pasiėmiau peilį tik odelei įpjauti. Na niekaip nesusilaikau. Nežinau, kodėl taip yra, bet man gera matyti kraują... mažyčius raudonus lašelius ant rankelių.

– Ei, Sidni, tvardykis, – sudraudė Snelą Frostas. – Tu seilėjiesi.

Suimtasis nusišluostė burną.

– Taip, lytiškai pasitenkinu, bet nežudau – negalėčiau.

Inspektorius atsisėdo greta jo ant gulto ir užsidegė cigaretę.

– Paaiškinime parašei, kad vaikai atsibudo ir užspiegė... visi trys. Tau teko juos nutildyti... pagalve... Tada įbėgo mažylių motina, teko nužudyti ir ją.

– Ne! – Snelas kone pratrūko šaukti. – Tai pono Kesidžio žodžiai, ne mano. Aš nieko negalėčiau nužudyti. Bijau mirties, bijau lavonų. – Į Frosto pasiūlytą cigaretę jis numojo ranka. – Ligoninėje man parodė motinos lavoną. Ji buvo susitraukusi. Atrodė siaubingai.

– Ji ir gyva atrodė pasiutusiai siaubingai, – atsakė inspektorius.

– Pamaniau, kad man pakišo kitą numirėlę... bet ten iš tikrųjų buvo mano motina. Išbėgau iš ligoninės tekinas. Taip ir nebegrįžau. Pone Frostai, manote, kad po to galėčiau žiūrėti į kokį kitą lavoną? – Snelas energingai papurtė galvą. – Nė už ką... nė už ką!

– Jei nori atsisakyti prisipažinimo, kreipkis į Kesidį, – tarė Frostas. – Byla – ne mano.

Suimtasis apsiblaususiomis akimis jo negirdėjo. Prisiminimai atgijo, ir Snelas tarsi grįžo žvarbią naktį į tuos namus.

– Nutykinau iki vaikų kambario durų. Atidariau jas ir sulaikiau kvapą. Buvo taip tylu – turėjau susiprasti, kad kažkas negerai. Juk vaikus įprastai girdi... jie net miega triukšmingai. Šnarpščia, pukši. Bet aš buvau pernelyg susijaudinęs, niekas man

nerūpėjo. Priėjau prie berniuko. Storos trumpos jo rankutės gulėjo ant pūkinės antklodėlės. Atsmaukiau pižamos rankovę ir bestelėjau, labai staigiai. Pone Frostai, vaikai net skausmo nepajunta. Jei prabunda, išsigąsta, bet skaudėti jiems neskauda. Pradūriau odą, o tas mažylis nesukniurkė, neprabudo. Paleidau jo ranką ir ji tiesiog nudribo ant apkloto. Kai paliečiau veiduką, vaikas nesujudėjo, negirdėjau jo kvėpuojant. Nė vienas jų nekvėpavo. Tik tada suvokiau, kad jie negyvi... visi trys. Buvau atsidūręs kambaryje, kuriame gulėjo trys negyvi mažyliai. Supanikavau. Puoliau pro pagrindines duris tiesiai į gatvę.

– Ar gatvėje buvo žmonių?

– Senukas su šunimi. Vos jo neparbloškiau.

– Apie jį žinome. Daugiau žmonių nebuvo?

– Nieko nemačiau. Nuskuodžiau iki automobilio ir išsinešdinau iš ten. Pone Frostai, turite man padėti. Aš – nekaltas.

Frostas numetė cigaretę ant grindų ir sumynė.

– Sidni, tu nesi nekaltas. Tu – iškrypęs padugnė, prievartauji vaikus. Gal ir suėmėme tave už tai, ko nepadarei, bet nesvarbu – rezultatas vis tiek teigiamas. Būsi įkištas už grotų – visiems tik palengvės.

– Pone Frostai, jeigu mane pasodins, tai reikš, kad tikrasis žudikas išsisuko.

Inspektorius atsiduso.

– Tiek to, Sidni, pasidomėsiu, pažiūrėsiu, kas ir kaip. Bet didelių vilčių nedėk. – Jis pasišaukė Velsą. – Didžioji teismo klaida, – pasakė šiam.

– Klaida bus padaryta, jei jį kada nors išleis į laisvę, – atšovė seržantas.

Dokumentai Frosto gautųjų dėkle jau vos laikėsi, tiek buvo prigrūstas. Inspektorius greitomis juos peržvelgė, svarstydamas, kuriuos galima išmesti iš karto. Storą pluoštą sudarė Lizos parengtoji nusikaltimų išaiškinimo statistinė analizė. Prierašas skelbė, kad jis turįs ją patikrinti ir pasirašyti. Pasirašė neskaitęs ir įdėjo į peržiūrėtųjų dokumentų dėklą. Staiga visi popieriai ant stalo šiūstelėjo – į kabinetą įsiveržė persiutęs Kesidis ir priekaištingai dūrė į inspektorių pirštu.

– Kalbėjaisi su Snelu?

– Jis prašė.

– Nesvarbu, ko Snelas prašo – jis mano suimtasis ir byla mano! Turėjai atsiklausti manęs, aišku?

– Aišku, – gūžtelėjęs pečiais, atsakė Frostas. Kesidis jau baigė jį užknisti.

– Kam jam tavęs prireikė? O gal tai – paslaptis?

– Snelas sako, kad nieko nežudė.

Laikinasis inspektorius sumosavo Frostui prieš veidą susegtais lapais.

– Jis prisipažino ir pasirašė!

– Jis ketina atšaukti prisipažinimą.

Kesidžio veidą išpylė sodrus raudonis. Jis sugniaužė ir vėl atgniaužė kumščius, atrodė, tuoj voš Frostui į smakrą.

– Gal tai ir neatitinka pakvaišusių tavo versijų, bet Snelas – tas pats, kurio nenorėjai suimti, – prisipažino. Jis nužudė ir vaikus, ir jų motiną. Taigi nė nesiartink prie jo. Byla – mano, ir aš nenoriu, kad, tenkindamas savo tuštybę, žlugdytum tyrimą.

Dar kartą nusvilinęs kolegą pelenais verčiančiu žvilgsniu, Kesidis išpuolė iš kabineto, vos nesumindydamas įeinančio Bertono. Šis krenkštelėjo, prašydamas Frosto dėmesio.

– Regis, ponas Kesidis kiek susinervinęs? – Konsteblis pasistengė, kad balsas neskambėtų labai jau džiaugsmingai.

– Ir tu pastebėjai? – apsimetė nustebęs Frostas. – Maniau, kad man pasirodė. Kuo galiu padėti?

– Liepėte stebėti Jeno Graftono namus.

Inspektorius suraukė antakius.

– Matyt, buvo priežastis. Bet kas tasai Jenas Graftonas?

– Vyrukas, vežęs Treisę Nil į banką. Tada, kai buvo pagrobta Kerolė Stenfild.

– Aa, jaunuolis su kasele. Na tai ką?

– Į jo namus šį rytą atvežta brangios garso aparatūros. Bendra vertė – devyni šimtai devyniasdešimt penki svarai.

Frostas iššyk sukluso.

– Parduotuvėje pasidomėk, kaip už ją mokėta.

– Jau pasidomėjau, – atsakė Bertonas, šiek tiek užsigavęs, mat su parduotuve jis susisiekė pirmiausia, niekieno nepatartas. – Mokėta grynaisiais, iš karto.

– Ką gi, drauguži, manau Jenas nusipelnė dar vieno vizito, – nusikabindamas nuo kabyklos šaliką, pasakė inspektorius.

– Kaip – dabar? – nusistebėjo konsteblis.

Frostas stabtelėjo. Vis dėlto labiau jam rūpėjo Snelas ir trys nužudyti vaikai.

– Ne. Pirmiau reikia nuveikti dar šį tą. Noriu pasišnekėti su apsaugininku, kuris tvirtina, kad Groveris ir jo draugas iš prekybos centro nebuvo išvykę.

– Bet juk byla – Kesidžio, – priminė Bertonas. – Argi jis ką tik nesakė?..

Inspektorius tik numojo ranka.

– Nelabai klausiausi, ką tas Kesidis vapėjo. Kažką šaukė, rėkė... Kai grįšime, reikės su juo išsiaiškinti.

Apsaugos darbuotojas Polas Miltonas gyveno nedideliame su kitais sublokuotame trijų kambarių name už golfo lauko. Jei ne sūkuriuojantis rūkas, apglėbęs žalią plynę, vienaukštis, kuriame įvyko tragedija, būtų buvęs matyti pro apsaugininko namų antro aukšto langus. Pareigūnus įleido Miltono žmona su šešių mėnesių kūdikiu ant rankų.

– Polas ką tik atsigulė, – pasakė ji. – Šią savaitę dirba naktimis.

Jie suėjo į valgomąjį, kur putlus dvejų metų berniukas, sėdėdamas ant aukštos kėdės, oriai kirto duoną su uogiene.

– Norėtume su Polu pasikalbėti, – šyptelėjęs pasakė Frostas. – Ilgai negaišinsime.

– Polai! – pašaukė moteris ir, užtūpusi kitą aukštą kėdę, suskato kimšti mažajam „Heinz“ kūdikių maistelį.

– Na ko?! – atsiliepė irzlus balsas viršuje. – Vos priguliau!

– Policininkai atėjo!

– Kokio velnio jiems prireikė?!

– Lipk žemyn, pats galėsi paklausti!

Netrukus, kišdamasis į kelnes marškinius, įėjo Polas Miltonas. Buvo nesiskutęs, akys pasmėlusios.

– Norėjau nusnūsti. Naktį turėsiu budėti, – pasiguodė Frostui ir atsisėdo greta žmonos. – Kuo galėčiau... Velniai rautų! – išsprūdo mažylio maisteliu apipliurkštam tėvui. Didesnysis berniukas, nutėškęs ant grindų uogiene apteptą riekę, pratrūko klykti. – Beprotnamis, grynas beprotnamis! – sušuko Miltonas. Jo žmona kuo ramiausiai pakėlė duoną ir, nupūtusi dulkes, grąžino vaikučiui. – Eikime verčiau į svetainę, – sagstydamasis apykaklės sagas, pasiūlė šeimininkas ir išsivedė pareigūnus į koridorių. Siektelėjęs svetainės durų rankenos, staiga persigalvojo. – Gal geriau į virtuvę.

Virtuvė net Frostui labiau panėšėjo į kiaulidę. Nešvarios lėkštės ir prikaistuviai buvo suversti džiovykloje į krūvą, kraikas katės dėžėje senų seniausiai nekeistas, ant grindų mėtėsi maisto atliekos. Prie skalbyklės stovėjo vystyklų kupinai prikimštas kibiras. Miltonas nušlavė nuo kėdės šūsnį nešvarių seilinukų bei sauskelnių ir mostu paragino Frostą atsisėsti. Inspektorius nutarė verčiau pastovėsiąs. Arbatos jis taip pat atsisakė.

Frostas užsidegė cigaretę. Neišmanė, kuris tvaikas – katės dėžės ar kibiro – jį labiau erzina, bet tikėjosi, kad tabako dūmas suveiks kaip gaiviklis.

– Pone Miltonai, atsakykite į porą klausimų, – prašneko jis. – Žinau, šia tema jums jau teko kalbėti, bet man reikia šį tą pasitikslinti. Dėl Marko Groverio.

Miltonas atsiduso ir liūdnai palingavo galvą.

– Vargšai vaikeliai. Matyt, ta moteris buvo galutinai nukvakusi. – Išgirdęs valgomajame spiegiant, jis paniuro. – Man pačiam dažnai užeina noras nusukti savo vaikams sprandus, bet juk to nedarau.

Erzelio siutinamas Frostas sugriežė dantimis.

– Pone Miltonai, jei jums ir dabar užėjęs toks noras, neleiskite mums jūsų sulaikyti, – pasakė ir žvilgtelėjo į užrašinę. – Vienam mūsų pareigūnų Groveris tvirtino, kad juodu su Filu Kolardu į prekybos centrą kloti kilimų atvyko apie aštuonias ir išvyko naktį, be dešimt dvi. Ar taip ir buvo?

Šeimininkas nusižiovavo, neprisidengdamas burnos.

– Žinoma, taip ir buvo.

– Ar įmanoma, kad kuris nors jų galėjo išeiti iš pastato, jums nežinant?

– Neįmanoma. Ten veikia elektroninė sistema. Man būtų reikėję nuspausti mygtuką.

– Jie dirbo viršutiniame aukšte. O kur tuo metu buvote jūs?

– Sėdėjau sarginėje prie užpakalinio išėjimo arba apeidinėjau pastatą. Toks mano darbas – kas pusvalandį apeiti kiekvieną aukštą, laiku nuspausti spynų-laikmačių klavišus.

– Ar klojėjai negalėjo išeiti, kol vaikščiojote po aukštus?

– Negalėjo. Atidarius duris būtų įsijungusi signalizacija, be to, atidaryti jų be pagrindinio rakto, kurio aš neišleidžiu iš akių, jie irgi negalėjo. Jeigu tiems vyrukams reikėjo išeiti, galėjo paprašyti. Juk ne kalėjime buvo.

– Bet neprašė?

– Ne, – dar kartą nusižiovavęs atsakė Miltonas.

Frostą jo atsakymai sutrikdė. Buvo įsitikinęs, kad Markas Groveris kažkaip, niekam nežinant, išsmuko iš prekybos centro. Kaip tai įrodyti, inspektorius neišmanė.

– Atleiskite, kad sutrukdėme, pone Miltonai. Dabar galėsite pamiegoti, – pasakė jis.

Prie svetainės durų Frostas stabtelėjo. Kodėl šeimininkas nenorėjo įsileisti jų į šį kambarį? Ką jis slepia? Yra ką nors nugvelbęs iš prekybos centro?

– Išeiti pro čia, ar ne? – lyg niekur nieko paklausė inspektorius, jau lenkdamas durų rankeną.

– Ne, ne, ne čia! – prišokęs sušuko Miltonas, bet buvo per vėlu – Frostas jau spėjo įeiti į svetainę.

Kambaryje tvyrojo sodrus naujos brangios vilnos kvapas, inspektorius išsyk prisiminė, kad panašiai kvepėjo ir „Bonlio" prekybos centre. Jis įžiebė šviesą. Taigi. Visa svetainė buvo išklota raudonos ir mėlynos spalvos vilnoniu kilimu. Naujajam „Bonlio" restoranui pagal specialų užsakymą užsienyje kurtos dangos raštą Frostas taip pat atpažino.

– Mano akelės, mažos kaip uogelės, mato daiktą, kuris atrodo vogtas, – progiesmiu užtraukė jis.

– Atlikusios atraižos, – mėgino teisintis Miltonas. – Vis tiek būtų išmetę.

Inspektorius atsisėdo ant minkštakrėslio ir, bandydamas elastingumą, pamindžiojo kilimą.

– Nagi pasakokite, – paragino.

– Matyt, kas nors apsiriko skaičiuodamas, jei jau atliko toks didelis sklypas kilimo... Na mes su klojėjais ir pasidalijome.

– O kaip šitas sklypas rado kelią nuo prekybos centro iki jūsų namų?

Miltonas neramiai suruzgėjo. Žiūrėti Frostui į akis jis nedrįso.

– Jie ir užvežė.

– Vadinasi, Groveris ir Kolardas tą vakarą buvo išėję iš prekybos centro?

– Na... taip. Bet trumpai... užtruko kokią valandą, neilgiau.

– O jūs mums pamelavote?

– Nekaltas toks melas. Juk aš – apsaugininkas. Jei „Bonlyje" kas sužinotų, kad prisidėjau pasisavinant geriausios kokybės kilimą už tūkstantį, oi degtų mano užpakalis.

– Jis ir dabar dar nesaugus. Tiriame žmogžudystę, o jūs mums meluojate. Taigi jei nenorite įklimpti dar giliau į srutas, patarčiau kloti viską iš eilės... be jokių sumautų melagysčių.

– Gerai, gerai. Kaip jau sakiau, tuodu vyrukai atvažiavo tuojau po aštuonių. Darbavosi suprakaitavę, net užkąsti neturėjo kada. Apie vidurnaktį, jau baigdami kloti, apsižiūrėjo, kad atlieka didžiulis gabalas kilimo... Markas Groveris spėjo, kad kainuotų toks apie tūkstantį. Taigi sutarėme: dalis dangos man, dalis – jiems. Prieš pat dvyliktą juos išleidau. Užvežė mano dalį čia, kažkur nudangino savąsias ir apie pusę dviejų grįžo. Baigė kloti restorane... Vakar storulis – Filas Kolardas – užsuko čionai ir šit paklojo. Liežuvį liepė laikyti už dantų.

Frostas pakramsnojo nykščio krumplį.

– Kai naktį grįžo į prekybos centrą... kaip jie atrodė?

– Paprastai, nieko ypatingo. Nelabai į juos ir dairiausi, man kaip tik reikėjo eiti per aukštus. Girdėjau juos viršuje dirbant. Prieš dvi vyrai nulipo žemyn ir išvažiavo. Gal neišduosite manęs vyresnybei?

Atsakyti inspektorius nespėjo, mat Bertonas, radijo ryšiu pasikalbėjęs su operatyvininkais, turėjo naujienų.

– Džordanas ir Simsas Vitmoro prospekte pastebėjo raudonąją „Hondą", – pranešė jis.

Kai jie pasileido lėkti gatvėmis, Frostas trumpai persakė Bertonui savo pokalbį su apsaugininku.

– Taigi, – pridūrė, – Marko Groverio alibi nuėjo velniui po uodega.

– Gal jis ir galėjo išžudyti šeimą, – tik iš dalies sutiko Bertonas, pasiruošęs pavaryti automobilį, kai tik įsižiebs žalia, – bet įrodymų, kad taip ir padarė, dar neturime.

– Nusmurgęs tu pedante, – suburbėjo Frostas. – Atsitempsiu Groverį ir storulį jo draugelį į kvotą, nors Kesidžiui tai nepatiks. – Jie pasuko į kitą gatvę ir beveik tuojau pat inspektorius šūktelėjo: – Antai patrulis!..

„Čarlis Bravo", kitaip tariant, konsteblis Džordanas, laukė jų šalutinėje gatvelėje, o Simsas, užsimetęs ant uniformos apsiaustą, Vitmoro prospekte stebėjo „Hondą".

– Nagi pasižiūrėkime, – pratarė Frostas.

Jiedu su Džordanu paėjėjo iki sankryžos ir atsargiai pažvelgė už kampo. Nušiurusio Vitmoro prospekto namai buvo sublokuoti triaukščiai, kai kurie – su rūsiais. Didžiumą pertvarkius į daugiabučius, kiti – neberemontuotini – liko tušti, užkaltais langais ir durimis. Gatvė buvo užstatyta automobiliais, daugiausia – senomis griuvenomis, užtat žibinto šviesoje tviskanti beveik nauja „Honda“ tarp kitų atrodė kaip svetimkūnis.

– Nepastebima, kaip pusnuogė kekšė vienuolyne, – pakomentavo inspektorius.

Prie jų priėjo Simsas.

– Spėjame, kad pagrobėjas – viename tų namų, – pasakė jis. – Tik nežinome – kuriame. Automobilį tikriausiai įspraudė, kur buvo vietos, nebūtinai prie savo namo.

– Gal toje gatvėje jis net negyvena, – atsiliepė Bertonas. – „Hondą“ galėjo pasistatyti bet kur.

– Oi ne, – paprieštaravo Frostas. – Kad tokias blizgančias naujutėles vežėčias imtų ir paliktų sutriestame rajone? Pasistatė taip, kad matytų. Lažinuosi iš penkinės: viename tų namų jis ir gyvena.

Jie grįžo į šalutinę gatvelę ir ėmė laukti paspirties. Po poros minučių prie inspektoriaus „Fordo“ sustojo kitas automobilis. Iš jo išlipo Liza Mod ir dar du pareigūnai su civilių drabužiais. Prabilo siųstuvėlis. Nuovada pranešė, kad atvyksta dar keturi kolegos. Frostas nurodė jiems, apvažiavus kvartalą, laukti kitame Vitmoro prospekto gale. Gal pajėgų buvo sutelkta ir per daug, bet rizikuoti inspektorius nebenorėjo.

Jiedu su Bertonu vėl nuėjo prie kampo. Prospekte buvo maždaug po dvidešimt triaukščių abipus.

– Velniava! – subambėjo Frostas. – Juk neisime ir nesibelsime į kiekvienas duris, prašydami raudonos „Hondos" savininką pasirodyti. Jeigu berniuką jis laiko čia, galų gale užkursime įkaitų dramą.

– Tad kaip mums jį iškrapštyti? – paklausė konsteblis.

Inspektorius akimirką pagalvojo, tada priėjo prie apgriuvusios juosmenį siekiančios plytų tvoros, kuri nuo gatvės užstojo laiptus į apleistos valdos rūsį. Tvoroje žiojėjo skylės, plytos daug kur buvo išklibusios. Frostas vieną jų iš mūro išplėšė ir atsainiai nužingsniavo prie „Hondos". Staigiai apsidairęs, iš visos sveikatos sviedė plytą į langą vairuotojo pusėje.

Pažiro stiklai, užspiegė signalizacija, ėmė tvykščioti automobilio žibintai. Frostas įkišo ranką pro skylę stikle ir pamėgino pasiekti kasetinį magnetofoną ant prietaisų skydo.

Antrame vieno namų aukšte atsilapojo langas, skersai gatvę nusidriekė šviesos rėžis.

– Ožy, atšok nuo mano mašinos! – užbliovė per langą išsisvėręs vyrukas.

Frostas, nekreipdamas į jį dėmesio, tiesė ranką į magnetofoną. Vyrukas dingo, bet po kelių sekundžių su trenksmu atsivėrė laukujės durys, ir jis vėl pasirodė. Švytruodamas į uodegėlę surištais plaukais, pasileido skuosti Frosto link.

– Pirmyn, pirmyn! – sušuko šis į siųstuvėlį ir tik tada susizgribo nespėjęs deramai išdėstyti savo grupės.

Vyrukas, išvydęs iš abiejų pusių atskubančius policininkus, akimirką sudvejojo, tuojau pat apsigręžė ir nukūrė atgal.

– Šūdienė! – sukeikė inspektorius. Užkirsti bėgliui kelią nebuvo kam. Jeigu tas arkliauodegis spės parbėgti namo ir užtrenks duris, šit ir bus įkaitų drama, kurios jis, Frostas, taip nenorėjo. Puolė vytis pats, bet veikiai sumojo, kad nepasigins. Lengviau atsikvėpė pastebėjęs, kad Liza, apdairiai skutanti kita gatvės puse, baigia užbėgti vyrukui už akių.

– Stok... Policija! – sušuko seržantė.

– Dink, kale tu! – užkriokė bėglys ir sumosavo kumščiais.

Kas nutiko paskiau, inspektorius dorai nespėjo nė sužiūrėti. Liza liuoktelėjo ant vyrioko lyg terjeras ant žiurkės ir sugriebė už rankos. Tada smeigė keliu, anas suinkštė iš skausmo ir, susiėmęs už slėpsnų, griuvo ant žemės. Nelaukdama, kol jis atsikvošės, seržantė parvertė kniūbsčią ir užlaužė ant nugaros rankas. Atskubėjo Bertonas ir Frostas.

– Tramdykit tą storą karvę! – išrėkė paslikasis.

Konsteblis pasilenkė ir užspaudė jam ant riešų antrankius.

– Įkliuvai, – pasakė, nors anam tai buvo aišku ir šiaip.

Liza atsitiesusi nusipurtė dulkes, Bertonas tuo metu pastatė vyruką ant kojų ir apieškojo kišenes. Išėmęs vairuotojo pažymėjimą, atvertė ir padavė Frostui.

– Kreigas Hadsonas. Jūs?

Išblyškęs sulaikytasis kinktelėjo.

– Automobilis jūsų?

– Mano. Ir tu, ožy, atlyginsi nuostolius. – Staiga vėl suriestas skausmo, Hadsonas pro sukąstus dantis iškošė: – Prakeikta karvė!.. Man reikia daktaro!

– Gražiai elkitės ir galbūt ji išgydys jus bučiniu, – atkirto Frostas, imdamas jam už alkūnės. – Eime į vidų, pasišnekėsime.

Pareigūnai nusivedė sulaikytąjį į namą, visi palypėjo tamsiai žaliu linoleumu dengtais laiptais. Pro atlapotas buto pirmame aukšte duris jie suėjo į didoką, bet kukliai apstatytą kambarį: čia buvo tik televizorius ir trijų dalių komplektas, aptrauktas išblukusiu gėlėtu moketu. Ant grindų mėtėsi galybė tuščių išsineštinio maisto pakuočių iš folijos, aštrus kario aromatas grūmėsi su marihuanos kvapeliu – kuris kurį? Iš pradžių pareigūnai pamanė, kad kambarys tuščias, bet staiga virš minkštasuolio atlošo iškilo tumulas tirštų dūmų. Išsidrėbusi ant sofos gulėjo gerų dvidešimties tamsiaplaukė mergina ir prisimerkusi su visiškos palaimos išraiška veide traukė storą kvaišalo suktinę. Iki pat kaklo sukeltas pilkas megztinis nedengė nei žavingų nuogų krūtų, nei plokščio pilvo. Merginos džinsai ir kelnaitės buvo nusmaukti iki kulkšnių.

– Tikiuosi, nesutrukdėme skonėtis? – išpūtęs akis, bet mandagiai pasiteiravo Frostas.

Ji didžiai patenkinta nusišypsojo ir pasiūlė inspektoriui trūktelėti dūmo.

– Teikitės prisidengti, – sušnypštė Liza.

– Tegul sau, – įsikišo Frostas. Juk pastaruoju

metu malonumų darbe būta taip retai. Šiaip ne taip atplėšęs akis nuo merginos, jis atsisuko į vyriškį. – Sėskite! – paliepė.

Bertonas pasodino sulaikytąjį į fotelį. Lauke kilo kažkoks bruzdesys, pasigirdo sunkūs žingsniai ir netrukus į kambarį įžengė Kesidis.

– Pono Maleto nuomone, man dera žinoti, kas dedasi, – tarė jis.

– Puiku, – abejingai atrėžė Frostas. Glaustai nusakęs Maleto numylėtiniui padėtį, jis išsiuntė Džordaną ir Bertoną kruopščiai apieškoti patalpų name. Žinojo, kad vėliau gali tekti išnaršyti kiekvieną namą gatvėje. Berniukas, surištas, užkimšta burna, galėjo kiūtoti bet kuriame iš tų apleistų pastatų. – Kur jis? – paklausė inspektorius sulaikytojo.

– Kas?

– Nevaidink kvailelio! – užriko Kesidis. – Puikiausiai žinai – kas! Kur berniukas?!

– Berniukas? Koks berniukas?

Mergina ant minkštasuolio padėjo suktinę ir delnais trindamasi visą kūną, ėmė niūniuoti panosėje kažkokią dainelę. Susikaupti Frostui buvo pašėlusiai sunku.

– Kur Bobis Kerbis? – paklausė Kesidis.

– Nesu tokio girdėjęs, – atsakė vyrukas ir paprašė: – Gal dabar nusegtumėte antrankius?

– Kada reikės, tada ir nusegsime, – atšovė laikinasis inspektorius.

– Nusek, – paliepė Bertonui Frostas. Jis neabejojo, kad Hadsonas jokių kvailysčių nekrės.

Bertonas, stebimas persiutusio Kesidžio, kuriam atrodė, kad Frostas jį pažemino, nuėmė antrankius. Hadsonas pasitrynė riešus, kad greičiau išsivaikščiotų kraujas.

– Reikalauju paaiškinti, kas čia dedasi, – pareiškė jis.

– Užtilk! – suurzgė laikinasis inspektorius. – Čia aš galiu ko nors reikalauti, ne tu.

Tarpduryje išdygęs Džordanas, kinktelėjęs galva, pasikvietė Frostą. Visus butus name konsteblis buvo apžiūrėjęs. Vaiko neradęs, ruošėsi ieškoti toliau.

Kesidis jau ketino kibti kvosti Hadsoną, tik staiga Frostas paklausė sulaikytojo nei šio, nei to:

– Iš kur imate visą šitą ėdalą?

Laikinasis inspektorius iš nuostabos net išsižiojo. Koks, po galais, skirtumas?! Juk reikia kuo skubiau surasti berniuką!

Pastebėjęs, kaip pasipiktino Kesidis, Hadsonas išsišiepė.

– „Tadž Mahalyje", už kampo. O ką, norėtumėt užkąsti?

– Patys parsinešate ar pristato?

– Pristato. Koks, velniai rautų, skirtumas?

Inspektorius pasivedėjo į šalį Lizą.

– Pabėgėk iki indiško maisto užeigos ir išklausk, ko ir kiek jie pristatė.

Seržantė nustebo nemažiau nei Kesidis.

– Kam to reikia? – paklausė.

– Jeigu berniukas šitų rankose, tikiuosi, valgyti jie jam duoda. Šita „Mis Karis", neišsiterliojusi papų, turbūt net sviesto ant duonos neužsiteptų, tad gali būti, kad užeigoje jie užsisako po tris pakuotes.

Liza, tegul ir nenoromis, pripažino inspektoriaus logiką ir išskubėjo vykdyti užduoties. Kesidis vėl pristojo prie Hadsono.

– Už automobilį sumokėjai šešis su puse tūkstančio. Iš kur toks padugnė kaip tu gali turėti tiek pinigų?

– Išlošiau žirgų lenktynėse.

– Kuris žirgas?! – užbaubė laikinasis inspektorius.

Sulaikytasis atsakė, nė akimirkos nesudelsęs:

– Šokanti Puta, vakar, antros valandos lenktynės.

Ant grindų prie minkštasuolio voliojosi rytinis laikraštis. Frostas atskleidė sporto puslapį ir patikrino.

– Iš tikrųjų. Šokanti Puta laimėjo. Santykis buvo penki su vienu.

– Na, ką sakiau! – Vyrukas patenkintas vyptelėjo.

– Bet jeigu toks santykis, – pasakė Frostas, – kad laimėtum mašinai pirkti reikiamą sumą, tau reikėjo pastatyti daugiau nei tūkstantį. Cituodamas gerą savo bičiulį poną Kesidį, paklausiu: iš kur toks padugnė kaip tu gali turėti tūkstantį svarų?

– Buvau susitaupęs.

– Taip ir maniau, kad išgirsime logišką atsakymą, – nusišaipė inspektorius.

Į kambarį, pergalingai mosuodamas kelionkrepšiu, įėjo Bertonas.

– Pažvelkite, ką radau už spintos.

Frostas atsegė krepšį. Šis buvo prikimštas dešimtinių ir dvidešimtinių.

– Šituos irgi susitaupei? – paklausė inspektorius.

Hadsonas dėbtelėjo į pinigus ir nusuko veidą į šalį.

– Neturiu ką pasakyti, – sumurmėjo.

– Verčiau rastum, po šimts velnių! – aprėkė jį Kesidis. – Šitie pinigai – išpirka, sumokėta už Bobį Kerbį. Drauguži, tu įklimpęs iki ausų. Taigi kur berniukas?

– Nežinau jokio berniuko, – atkirto Hadsonas ir vėl atsisėdo į fotelį.

Frostas palinko prie jo ir parodė į pusnuogę merginą, kuri švelniais, lyg plunksnelės, pirštais glamonėjo sau krūtis ir bukai vaipėsi.

– Šit, sūnau, gerai įsižiūrėk. Jeigu sėsi į kaliūzę, tokių grožybių nematysi dvidešimt metų. Tavimi dėtas, aš jau pradėčiau atsakinėti į klausimus.

Vyrukas pažvelgė į merginą, kuri nusišypsojo jam ir gundomai pasiraivė.

– Na gerai, – suniurnėjo jis, – radau aš tuos pinigus.

– Kur?

– Centre, prie šiukšlinės už stovėjimo aikštelės.

– Sušiktas melagi! – suurzgė Kesidis. – Kur berniukas?!

– Kiek dar reikės kartoti? Apie jokį nusmurgusį berniuką nieko nežinau!

Mergina ant minkštasuolio nusprendė atsisėsti. Iš įstangos ji sukrizeno. Priėjęs Frostas suėmė už pečių ir gerai papurtė. Merginos galva sumataravo į šalis, plaukai išdriko ant veido. Į krūtis, siūbuojančias lyg gyvačių galvos, buvo gražu pažiūrėti. Inspektorius žavėjosi reginiu, bet ir berniukas jam labai rūpėjo.

– Kur vaikas? – paklausė jis.

Mergina pakėlė neklusniomis sruogomis apkritusias akis į Frostą, iš jos veido nenyko apdujėliško pasitenkinimo išraiška.

– Man taip patinka, kai tu šiurkštus... – suvogravo ji.

– Šiurkštaus manęs dar nematei, – atrėžė inspektorius. – Kur vaikas?

– Vaiko neturiu, – atsakė mergina sukikenusi. – Piliules vartoju.

Frostas numojo į ją ranka. Beviltiška.

– Kviesk nusikaltimo vietos tyrėjus ir teismo ekspertus, – paliepė Bertonui, – ir pasakyk Velsui, kad man čia reikia daugiau žmonių. – Kesidžiui jis pasakė: – Vežkis Hadsoną ir „Mis Karį" į nuovadą ir pamėgink gerai iškvosti. Tegul pasako, kur vaikas. Surikiuosiu čia darbus ir grįšiu.

Atsinešę iš miegamojo apklotų, pareigūnai susupo į juos merginą ir išsivedė ją kartu su Hadsonu.

Frostas, laukdamas ekspertų ir nusikaltimo vietos tyrėjų, rūkė, dairėsi, stengėsi nesipinti niekam po kojomis. Kai specialistai atvažiavo, jis pasakė jiems:

– Iššniukštinėkite kiekvieną colį. Reikia išsiaiškinti, ar berniukas čia pabuvojo. – Lauke sutrinksėjo automobilio durelės – atvyko dar keli pareigūnai. Inspektorius išėjo jų pasitikti. – Apieškokite visą gatvę, kiekvieną pastatą. Nepraleiskite nė vieno rūsio, nė vieno buto, nei gyvenamo, nei apleisto. Jei reikės, laužkite duris. Jeigu kas nors skųsis, aš atsakysiu.

Dar palūkėjęs, kol Bertonas paskirstys ieškotojus į grupes, Frostas išvažiavo į nuovadą.

Hadsonas su baltu kombinezonu, kurį jam teko apsivilkti, mat drabužiai buvo perduoti ištirti, trindamas riešus ir slėpsnas, sėdėjo kvotos kambaryje. Pakliūtų man ta karvė farė tamsiame skersgatvyje, manė, niauriai dirsčiodamas į konsteblį, kuris stovėjo atsirėmęs į žaliai dažytą sieną.

– Kiek dar reikės laukti? – paklausė suimtasis.

Pareigūnas gūžtelėjo pečiais.

– Kur mano draugė Sindė?

Konsteblis vėl patraukė pečiais.

– Norėčiau cizos.

– Nerūkau, – atkirto pareigūnas, patenkintas, kad gali atkišti suimtajam špygą.

Į kambarį įėjo Kesidis ir kriminalistas seržantas Henlonas.

– Na pagaliau, po velniais! – suburbleno Hadsonas.

Laukdamas, kol Henlonas paruoš magnetofoną, Kesidis varstė suimtąjį rūsčiais žvilgsniais.

– Aš – Kesidis, – prašneko jis, – laikinasis kriminalistas inspektorius Kesidis. Kvotoje taip pat dalyvauja kriminalistas seržantas Henlonas. Kur berniukas?

– Po šimts šmikių, ką tau žmogus sako, nesiklausai, ar ne? – prapliupo Hadsonas. – Tuomet skaityk iš lūpų – apie jokį berniuką nieko nežinau!

– Pareikalavai išpirkos. Gavęs ją, už dalį pinigų nusipirkai „Honda Accordą".

– Jau sakiau, tuos pinigus radau!

– Meluoji.

– Tad įrodyk!

– Kur vaikas?

– Apie jokį vaiką nieko nežinau...

Frostas savo kabinete nekantriai laukė, kuo baigsis paieška. Ant peleninę palaidojusios nuorūkų kaugės smilko dar viena cigaretė. Liza paskambinusi pranešė, kad Hadsonas indiško maisto užeigoje užsisakydavo po dvi, ne po tris porcijas. Jei berniuką laiko pagrobę anuodu, juk turi jį maitinti... Bet jeigu vaikas nebegyvas, kam tada pirkti maistą. Hadsonui suorganizuoti pagrobimą nepakaktų proto. Gal jam vadovauja kas nors kitas... Mergina? Ši vis dar pernelyg apdujusi, tokios neiškvosi, taigi lieka tikėtis, kad Kesidžiui pavyks ką nors išgauti iš vyruko.

– Kas girdėti?

Nupezėlis Maletas, išsipustęs, lyg ruoštųsi kalbėti per televiziją, landžiojo į kabinetą kas penkias minutes.

– Kol kas nieko, – atsakė Frostas.

Vyriausiasis inspektorius susiraukė. Galėjai pamanyti, kad naujienų nėra dėl Frosto kaltės.

– Noriu, kad nusikaltimas būtų ištirtas kuo greičiau.

– Jau minėjote, pone, – sumurmėjo Frostas.

Subirbė telefonas. Inspektorius griebė ragelį. Iš Hadsono buto skambino Bertonas.

– Ekspertai iščiupinėjo kiekvieną colį, – pasakė jis. – Nė menkiausio įkalčio, kuris sietų Hadsoną su pagrobimu. Žinoma, išskyrus krepšį su pinigais.

– O paieška kitose valdose?

– Kol kas nieko gero. Pora žmonių mūsiškių neįsileido.

– Į jų ožius nekreipkite dėmesio. Eikite į vidų, ir tiek. Jeigu kas, paskui galėsime atsiprašyti, – pasakė Frostas ir padėjo ragelį.

Maletas inspektoriaus nurodymo apsimetė negirdėjęs, kad, iškilus keblumams, galėtų nuo jo atsiriboti. Frostas pažvelgė į laikrodį. Ką sau mano Kesidis? Hadsono kvota truko jau gerokai daugiau nei valandą.

Už durų pasigirdo žingsniai ir į kabinetą įėjo laikinasis inspektorius – piktas, nusivylęs.

– Nė per žingsnį nepajudėjau. Tvirtina apie jokį pagrobimą nieko nežinąs ir be paliovos kartoja krepšį su pinigais radęs stovėjimo aikštelėje.

– Kodėl mums nesurengus akistatos? – pasiūlė Maletas. – Atsivežkime Finčą atpažinti Hadsono.

– Verčiau nereikia, – tarė Frostas. – Finčas sykį jau atpažino ne tą žmogų. Hadsono gynyba, tuo pasinaudojusi, sudraskytų mūsų argumentus į skutus... Be to, tam mulkiui Finčui gali vėl prisisapnuoti panašumas.

– Kas girdėti iš ekspertų? – pasiteiravo skyriaus viršininkas.

– Beveik ničnieko. – Frostas paėmė peleninę ir iškratė jos turinį į šiukšlių dėžę. – Ką gi, grįžkime prie Hadsono. Velniop mandagybes, tam šūdžiui reikia įvaryti baimės.

– Nesmarkaukite, – sudraudė inspektorių Maletas. – Mums nereikia garsiųjų jūsų gudrybių, per kurias vėliau teisme apsijuoktume. Svarbiausia dabar – garantuotas kaltinimas.

– Ne! – atšovė Frostas. – Svarbiausia dabar – rasti vaiką... Kaip tik tai ir ketinu padaryti.

– Perspėju. Jei dėl avantiūrinių jūsų metodų sužlugs kaltinimas...

– Jei avantiūriniais metodais rasiu berniuką, kaltinimas šiaip ar kitaip bus garantuotas. Jums nėra ko nerimauti, pone, jei nepasiseks, prisiimsiu visą atsakomybę, – prižadėjo Frostas, puikiai žinodamas, kad atsakomybė bet kuriuo atveju jį užgrius.

– Atsakysite galva, – pagrasino Maletas į kvotos kambarį jau išeinančiam inspektoriui. – Jeigu susimausite, žinokite – šito pokalbio nebuvo.

Kesidis, eidamas Frostui iš paskos, sąmoksliškai viršininkui nusišypsojo, lyg sakytų: „Pone, jeigu jis susimaus, aš – su jumis..." Žinoma, jeigu Frostui pasiseks, jis tikėjosi nugriebti bent dalį šlovės.

– Na ko dar? – suburbėjo Hadsonas, išvydęs įeinančius inspektorius.

Frostas atsisėdo priešais suimtąjį, atsineštą aplanką padėjo ant stalo. Kesidis buvo bededąs į magnetofoną kasetę, bet kolega jį sulaikė.

– Neįrašinėsime, – pasakė ir, lipšniai nusišypsojęs Hadsonui, paklausė: – Kur Bobis Kerbis?

– Burnos daugiau nebeaušinsiu. Paskutinį sykį sakau: nieko nežinau apie jokį vaiką.

– Ką gi, laiko tauzalams aš neturiu, – atsakė Frostas. – Atsigręžęs į uniformuotąjį pareigūną, jis paprašė: – Konstebli, palaukite už durų.

Konsteblis kiek padvejojęs išėjo ir uždarė duris. Frostas vėl nusišypsojo Hadsonui ir tarė:

– Na argi ne smagu? Likome trise.

Vyrukas ėmė išgąstingai dirsčioti tai į vieną kriminalistą, tai į kitą.

– Kas čia dedasi? – paklausė baugščiai.

Frostas išėmė iš aplanko dvi nuotraukas ir pastūmė arčiau Hadsono.

– Atpažįsti juos?

Suimtasis abejingai dėbtelėjo į fotografijas.

– Ne!

– Keista, – pasakė inspektorius ir pabaksnojo į Bobio Kerbio nuotrauką. – Mat šį berniuką tu pagrobei.

– Jau sakiau...

– Užtilk! – šūktelėjo Frostas. – Aš pavargęs, neišsimiegojęs ir nenusiteikęs toliau klausytis paistalų. Man nusispjauti į tai, ką tu šneki. Verčiau pasakysiu, kaip buvo. – Jis pridėjo pirštą prie Bobio atvaizdo. – Šį berniuką tu pagrobei, o tą kitą nužudei. Pareikalavai išpirkos. Tada judu su kekše nuvažiavote prie Viešosios girios paimti pinigų. Išjungei senuką ir juos pasičiupai. Manei neįkliūsiąs. Manei, pinigų bus neįmanoma rasti... Suklydai. Prigriebėme tave, ir dabar mums nusišvilpt – gali sau sveikas meluoti, esą nieko apie tai nežinai. Mums net nebereikia tavo pliurpalų įrašinėti.

– Nežinau, apie ką čia kalbate. Tuos pinigus radau. Jei manote, kad įrodysite...

– Užtilk! – vėl suriko inspektorius. – Sūneli, tu manęs dar nepažįsti. Aš – Džekas Frostas. Esu ne pats geriausias, ne pats protingiausias faras, todėl man tenka gudrauti. Kad kaltinimas būtų garantuotas, kartais net pameluoju. Ir dabar meluosiu

apie tave, susna tu. Meluosiu be sąžinės graužaties, nes žinau, kad tu – nusikaltėlis.

Rodydamas, kiek jam terūpi inspektoriaus šnekos, Hadsonas išsiėmė šukas ir brūkštelėjo jomis per plaukus. Frostas ištiesė ranką ir paklausė:

– Galiu pasiskolinti?

Suglumęs vyrukas padavė jam šukas. Dar labiau Hadsonas sumišo, kai Frostas nutraukė nuo šukų kelis plaukus ir įdėjo į perregimą vokelį. Šį įmetė į aplanką.

– Kuriam galui? – pasidomėjo suimtasis.

– Prašėme teismo ekspertizės laboratorijos ant nužudytojo berniuko kruopščiai paieškoti įkalčių, kurie padėtų mums atpažinti žudiką... Na, pavyzdžiui, plaukų. – Sulig tais žodžiais inspektorius patapšnojo per aplanką.

Hadsono šypsenėlė kaipmat išblėso.

– Niekše, ketini mane pakišti! – suriko jis.

– Tik jeigu reikės, sūnau, – su prasikaltusiojo išraiška veide atsakė Frostas. – Tu – šiaip ar taip prisidirbęs, tad nemiga dėl to manęs neapniks.

– Neišdrįsi.

– Pažiūrėsime, – meiliai nusišypsojęs, atsakė inspektorius.

Hadsonas, tikėdamasis paramos, pasisuko į Kesidį. Jautė, kad tiedu kriminalistai nesutaria.

– Girdėjote, ką jis pasakė. Paliudysite už mane! – ištarė beveik maldaudamas.

Kesidis tylėdamas žiūrėjo tiesiai prieš save. Jeigu Frosto planas žlugtų, jis galėtų atsiskaityti su inspektoriumi už viską.

Hadsono veidas bjauriai persikreipė.

– Niekšai! – sušvokštė jis.

– Dar ne iš tokių esame girdėję, – atkirto Frostas ir vėl paklausė: – Kur berniukas?

Vyrukas sukryžiavo ant krūtinės rankas ir atsilošė.

– Na gerai, pasakysiu, kaip buvo. Taip, pinigus aš nugvelbiau. Mudu su Sinde... Jai patinka birbintis gamtoje. Matėme, kaip sustojo žalias „Nissanas", išlipo toks kadras ir paslėpė krūmuose kelioninį krepšį. Pamaniau, reikia pažiūrėti, kas ten, ir po kokių penkiolikos minučių...

– Kodėl šitiek laukei?

– Pirma, tikėjausi, kad apstos lietus, antra, buvau be kelnių, trečia, Sindė reikalavo dar. Kai pagaliau nuėjau, krūmus naršė seniokas. Jis pirmas pagriebė krepšį, na aš prišokau, pabandžiau atimti. Buvo pasiryžęs kapotis, bet aš peštis nemėgstu, tad užtvojau jam medgaliu, čiupau krepšį, grįžau į mašiną ir mudu su Sinde pardūmėme namo. Kai pamačiau, kiek ten pinigų, iš laimės vos neapsišikau. Taip buvo, prisipažįstu, o apie jokius nusususius vaikus nieko nežinau...

15

Frostas paniuręs sėdėjo kabinete ir spoksojo į nuorūkų prismaigstytą purią kaugę peleninėje. Kambaryje plūduriavo migla, inspektorius bjaurėjosi šleikščiu skoniu burnoje, aliejingo tabako įrudinti jo pirštai žvilgėjo. Buvo prisirūkęs iki vėmimo ir cigaretėmis jau bodėjosi, bet norėjo nubausti save už tai, kad byloje nėmaž nepasistūmėjo, taigi laukdamas, kol grįš Hadsono merginą iškvotusi Liza, užsidegė dar vieną – iš Maleto ypatingųjų atsargų. Nujautė, kad toji mergšė savo eržilo alibi tik patvirtins, šitaip išvaduodama jį nuo bet kokių sąsajų su pagrobimu, taigi dar viena tyrimo gija nueis velniop.

Diena buvo nekokia. Supratęs, kad apie išgelbėtą berniuką ir suimtą pagrobėją per televiziją paskelbti negalės, namo Maletas išvažiavo didžiai pasipiktinęs. Snelas išsikvietė advokatą ir, pareiškęs, kad prisipažinimas buvęs išgautas prievarta, šio atsisakė. Maletas ir Kesidis dėl to apkaltino Frostą. Taip jam ir pasakė.

Į kabinetą įėjusi Liza išsyk užsikosėjo ir suskato rankomis sklaidyti dūmus.

– Ar ji pasakė, kur slepia berniuką? – viltingai paklausė inspektorius.

Seržantė papurtė galvą ir atsisėdo prie savo stalo.

– Nepasakė. Ji tik kartoja Hadsono žodžius. Mylėdamiesi pamatė numetant krepšį. Pinigus pasiėmė, bet daugiau niekur neįsivėlę. Dar ji tvirtina, kad tą vakarą, kai vaikas buvo pagrobtas, jiedu iki vėlyvo vidurnakčio linksminęsi diskotekoje Levingtone. Sindė paklojo visą sąrašą žmonių, kurie tai patvirtintų. – Liza atkišo lapą inspektoriui, bet šiam buvo neįdomu.

– Patikrink, – pratarė jis, nors neabejojo, kad merginos versija pasitvirtins.

Frostas nusižiovavo. Jautėsi sugniuždytas. Prabėgo trys dienos, o jie nepasistūmėję nė per colį. Jis pamėtėjo į orą suglamžytą Maleto raštą ir iš eigos nukreipė jį į šiukšlinę.

– Mėgsti žuvį su traškučiais? – paklausė staiga.

– Mėgstu, – nustebusi atsakė Liza.

Inspektorius nusiėmė nuo kabyklos šaliką ir pasakė:

– Eime, užkąsime.

Žmogžudysčių tyrimo kambario durys atsilapojo ir į vidų, prie krūtinės glausdamas riebaluotą popierinį maišelį, įžengė Frostas. Išėmęs kelias pakuotes, sumosavo jomis ir sušuko:

– Kam menkių su traškučiais?!. Kam plekšnių su traškučiais?!

Bilas Velsas, atėjęs į kambarį paplepėti su kolegomis, nusigando.

– Juk žinai, kad Maletas draudžia neštis čionai žuvį su traškučiais. Prasmirs visa nuovada.

– Dabitiškas jo losjonas ne tiek prismardina. – Frostas kilstelėjo vieną pakuotę. – Jei teisingai suprantu, menkių su traškučiais nenori.

Velsas ilgai nesispyriojo.

– Jeigu jau nupirkai... Tik neužmiršk paskui išvėdinti.

Frostas įsitaisė ant stalviršio krašto ir valgydamas kreipėsi į kolegas:

– Žuvis laikoma maistu smegenims, tad matysime, ar bus mums kokios naudos. Taigi. Hadsono ir „Mis Tvin Pikso" alibi dar tikriname, bet atrodo, kad tuodu niekuo dėti.

– Ir mums tenka pradėti darbą iš pradžių, – suniurzgė Kesidis.

Jis rūškanas žiūrėjo pro langą. Dėkui Frostui, įkalčiai Snelo byloje anaiptol nebeatrodė tokie patikimi, ir Kesidis baiminosi būsiąs susietas su dar viena inspektoriaus nesėkme. Jis nesižemino ir užkandžio neužsisakė, o dabar dėl to gailėjosi. Pilvas gurgė, į galvą mušė žuvies ir acto kvapai, burnoje kaupėsi seilės.

– Gal taip, o gal ir ne, – atrėžė Frostas ir išspjovė ašaką. – Kad nebūtume ko pražiopsoję, dar kartą pažvelkime į aplinkybes. Bobis pagrobtas dėl vienos vienintelės priežasties – siekiant gauti išpirką. Pirmiau pagriebtas Dinas Andersonas numirė, tada pagrobėjas šaltakraujiškai čiupo kitą vaiką. Kodėl jis nemelavo, kad Dinas gyvas? Juk išpirka vis tiek būtų buvusi sumokėta. Tik nesakykite, kad pagrobėjas bijojo pažeisti prekės aprašo aktą.

– Jam reikėjo gyvo vaiko, kad galėtų padaryti žiniasklaidai skirtą įrašą, – įsiterpė Bertonas.

– Pritariu. O ši aplinkybė man sako, kad susidūrėme su pedantiškai veikiančiu tipu, ne tokiu nutrūktgalviu kaip Hadsonas. Pagal planą pagro-

bėjui reikėjo garso įrašo, ir jis tą įrašą padarė, nors tam teko pasigauti kitą vaiką. – Trupinius iš maišelio inspektorius susikratė į burną, tada išmetė riebaluotą popierių ir į švarko priešakį nusišluostė rankas. – Kita mįslė. Viskas vyko pagal planą, pagrobėjo reikalavimai buvo patenkinti. Bet jis kažkodėl neatvyko pasiimti pinigų. Kodėl?

Frostas mąsliai pasikasė smakrą ir pavaišino visus cigaretėmis.

– Jam sutrukdė koks nors įvykis, – spėjo Liza.

– Kas nors turėjo nutikti paskutinę akimirką, – pritarė Frostas, – juk jis paskambino Kordvelui, kai tik šis paliko pinigus.

– Gal jį ištiko širdies priepuolis? – pasiūlė versiją Bertonas.

– Nenusišnekėk! – burbtelėjo Kesidis.

– O ką, galėjo taip būti, – sutiko su konstebliu inspektorius. – Tau paskambina ir praneša, kad laukia ketvirtis milijono svarų, reikia tik pasiimti... Aišku, kad apsimyši iš laimės arba gausi infarktą. Pasuk į viešąją ligoninę, – paliepė konstebliui Frostas, – sužinok, ar vakar vakare nebuvo infarkto atvejų.

– Kodėl būtinai priepuolis? – irzliai paklausė Kesidis. – Gal pagrobėją partrenkė automobilis, gal jis susilaužė koją.

– Arba nusitraukė pimpalą, – pridūrė inspektorius ir patarė Bertonui taip pat pasidomėti visomis vakarykštėmis traumomis.

Įėjęs Koljeris padavė Frostui pluoštą popierių. Inspektorius juos pasklaidė. Buvo ten Hadsono ir jo merginos paaiškinimų kopijos, taip pat Dentono

municipaliteto pateiktas atsakymas: buvusių laužyno, kuriame pareigūnai rado Lemio Hokstono lavoną, gyventojų sąrašas. Viena pavardė iš karto krito į akis. Frostas parodė ją Lizai. Ši net švilptelėjo.

– Milisentė Fleming iš Geltonojo kotedžo?

– Mažas tas pasaulis, ar ne? – pasakė inspektorius. – Keista, kad ji nė žodžiu apie tai neužsiminė. Ką gi, rytoj aplankysime panelę Fleming dar kartą.

Sukiauksėjo telefonas. Ragelį pakėlė Henlonas ir netrukus persakė Frostui ką išgirdęs.

– Džordanas ir Simsas surado tris diskotekoje buvusius liudininkus. Visi trys patvirtino, kad Hadsonas ir Sindė užsibuvo ten iki vėlyvo vidurnakčio. Mergina fojė apsivėmė, matyt, todėl ją ir įsiminė.

Inspektorius giliamintiškai patraukė pečiais. Anuodu jis šiaip ar taip buvo išbraukęs iš įtariamųjų sąrašo. Greitomis peržvelgęs Hadsono paaiškinimą, Frostas jau ketino jį atidėti, bet staiga kai kuo susidomėjo. Paprašęs kolegų tylos, inspektorius perskaitė raštą dar kartą ir nušvito.

– Klausėme savęs, kodėl pagrobėjas neatvyko pasiimti pinigų, – prašneko jis ir, nuslydęs ant grindų, ėmė dideliais žingsniais matuoti kambarį. – O juk atsakymas toks sumautai paprastas, kad būtų aiškus net Maletui. Tik mes – nė vienas – apie tai nepagalvojome!

– Ir apie ką gi mes nepagalvojome? – paklausė Kesidis, kuris, sprendžiant iš intonacijos, neabejojo tuojau išgirsiąs kokią nors nesąmonę.

– Pagrobėjas pinigus pasiėmė, – atsakė Frostas ir, reikšmingai patylėjęs, pridūrė: – Bet tuojau pat prarado.

Visi suglumę sužiuro į inspektorių. Pirmas susiprotėjo Bertonas.

– Aa, jūsų nuomone, pagrobėjas – Finčas, senukas su šuniu?

Frostas kinktelėjo.

– Vien todėl, kad jis ten buvo? Tai bent argumentas, – nusišaipė Kesidis.

– Lietus pylė kaip iš kibiro. Sveiko proto žmogus tokiu oru išvis nekiša nosies iš namų, o jis sumanė pamėtyti kamuoliuką.

– Kalbėjau su Finčo kaimynais, – pasakė Bertonas. – Anot jų, šunį palakstyti jis išveda kiekvieną vakarą bet kokiu oru – per lietų, krušą, saulei šviečiant.

– Stengiasi, kad kaimynai tai įsimintų, – atšovė inspektorius. – Juk žinome, kad pagrobėjas – tikras pedantas.

– Tūkstančiai žmonių elgiasi pedantiškai, – suburbėjo Kesidis. – Bet tai nereiškia, kad jie grobia vaikus.

– Tūkstančiams žmonių nepasitaiko numesti kamuoliuko kaip tik ten, kur guli ketvirtis milijono.

– Atsitiktinumas! – it kirviu nukirto laikinasis inspektorius.

– Atsitiktinumais netikiu, – pasakė Frostas, – nebent jie man tinka. O šį kartą netinka. Finčas – mūsų klientas!

– Kad patikėčiau, tau teks paieškoti svaresnių argumentų, – tarė Kesidis ir ėmė graibytis rūkalų. Frostas jį pavaišino. Cigaretė buvo ne įprastos inspektoriui rūšies, o brangi – iš Maleto atsargų, skirtų ypatingiems svečiams.

– Tuomet paklausyk. – Frostas ėmė balsu skaityti Hadsono paaiškinimą: „Pamačiau tą senį vaikštinėjant palei krūmus, kur buvo numestas krepšys, todėl ir pats tenai nubėgau. Jis spardė žolę, kažko ieškojo. Suradęs pagriebė krepšį. Tyliai prisėlinau ir mėginau pačiupti..." – Inspektorius nužvelgė sutrikusių kolegų veidus ir susiraukė. – Bene man galvoj maišosi? Kaip gali būti, kad daugiau nė vienas nematote?

– Ko? – paklausė Kesidis.

– Hadsono aiškiai pasakyta: Finčas spardė žolę, kažko ieškojo.

– Šuns kamuoliuko, – lyg vaikui atsakė laikinasis inspektorius.

– Kai radome Finčą, tįsantį be sąmonės, kamuoliukas buvo jo kišenėje. Jeigu jau buvo jį radęs, kokio velnio dar ieškojo?

– Pinigų! – šūktelėjo Bertonas.

– Būtent! – pritarė Frostas. – Jis ieškojo pinigų.

Kesidis apgalvojo versiją, ieškodamas silpnos vietos, ir turėjo nenoromis pripažinti, kad tokios nėra.

– Senis velniškai apsukrus, – toliau kalbėjo inspektorius. – Jeigu policija nestebi, jis pasiima pinigus ir nė lapė nesuloja. O jeigu mes vis dėlto pasipainiojame, Finčas gali tvirtinti pinigus radęs atsitiktinai. Ir kas įrodys, kad buvo ne taip? – Frostas pasisuko į Bertoną. – Kalbėjaisi su kaimynais. Ką apie Finčą sužinojai?

– Jis – laisvai samdomas buhalteris, tvarko apskaitą smulkiesiems verslininkams Dentone ir aplinkiniuose miesteliuose. Velionė jo žmona „Sava-

lote" dirbo kasininke. Išdirbo penkiolika metų, bet, persikėlę į naujas, erdvesnes patalpas, jie visas anksčiau dirbusias kasininkes atleido.

– Kodėl?

– Rinkosi jaunikles, mat tokias lengviau įpratinti prie naujovių. Pasak kaimynės, darbas poniai Finč buvo gyvenimo prasmė. Atleista ji sudepresavo ir maždaug prieš pusantrų metų nusinuodijo.

– Vadinasi, Finčas turi labai rimtą priežastį neapkęsti Kordvelo.

Kesidis papurtė galvą. Sutikti su tokiu argumentu jis negalėjo.

– Nejaugi sakysi, kad visas tas vaiko pagrobimas buvo suorganizuotas iš keršto? Žmona nusižudė prieš pusantrų metų.

– Kerštas rusena, rusena, o paskui pliūpteli liepsna, – atsakė Frostas. – Šiuo atveju visos aplinkybės susidėjo į krūvą.

– Kol kas tai tik tavo versija, – paprieštaravo laikinasis inspektorius. – Kad ją pagrįstum, tu pasiryžęs iškraipyti faktus.

– Aš visada taip dirbu, – tarė Frostas. – Ketinu apskaldyti Finčui ausis, ir bus, po šimts velnių, gaila, jeigu paaiškės, kad jis niekuo dėtas. – Bertono inspektorius paklausė: – Ką dar apie tą tipą žinome?

– Nedaug... Žmogus jis užsisklendęs, šunį įsigijo neseniai.

Frostas kilstelėjo antakius.

– Kada?

– Prieš dvi ar tris savaites.

Inspektorius valandėlę, kumščiu baksnodamas į kitos rankos delną, pamąstė.

– Sakiau, kad jis – apsukrus veikėjas. Šuo, ir tas tik plano dalis. Viskas apgalvota iki smulkmenų. – Frostas pakramsnojo krumplius, paskui, kilstelėjęs pirštą, prašneko visai grupei. – Šit kodėl Dinas Andersonas buvo nurengtas. Finčas nenori palikti nė menkiausio įkalčio. Ant berniuko drabužių tikriausiai buvo šuns plaukų, taigi nenaudėlis drabužių atsikratė. – Kuo giliau į bylos aplinkybes inspektorius niko, tuo labiau jaudinosi. – O ruoželis, patologo pastebėtas ant Dino kaktos... Lažinuosi, tą žymę paliko dušo kepuraitė. Finčas dengė berniuko plaukus, naikindamas bet kokius pėdsakus, kurie padėtų jį susekti.

– Negaliu patikėti, – prisipažino Liza. – Finčas visiškai nepanašus į šaltakraujį galvažudį.

– Nespręsk iš išvaizdos, – patarė Frostas. – Maletas irgi nepanašus į asilą.

Kesidis kietai sučiaupė lūpas. Šitaip kalbėti apie vyresnybę žemesnio rango pareigūnės akivaizdoje, jo nuomone, nederėjo.

– Dabar jau žinome, kas pagrobėjas. Kaip lošime?

– Atsargiai. Neskubėdami, – pasiūlė Liza.

– Neskubėti negalime, – paprieštaravo inspektorius. – Laikas mus spaudžia. Vieną vaiką pagrobėjas jau nužudė, gali nužudyti ir kitą. Jis nebeturi ko prarasti.

Vėl suviauksėjo telefonas. Ragelį pakėlė Kesidis. Skambino iš ligoninės, traumų skyriaus. Išskyrus nuo laiptų nusiritusią nėščiąją, jokių pacientų, sužalotų taip, kad neįstengtų pasiimti ketvirčio

milijono dydžio išpirkos, vakar vakare tarp devynių ir pusės vienuolikos nepasitaikė. Laikinasis inspektorius persakė informaciją Frostui ir atsistojęs pamankštino įsmilkusią koją. Jis jau norėjo namo, bet buvo pasiryžęs anksčiau už Frostą neišvažiuoti.

– Koks čia bjaurus kvapas?

Jergutėliau! – suvaitojo inspektorius. Iš kur velnias atnešė Maletą?

– Pone, ir aš kažką užuodžiau, kai tik jūs įėjote, – atsakė Frostas. – Bene būsite į ką nors įmynęs? – Jis vogčia mostelėjo Velsui, girdi, atidaryk langą, o pats, suėmęs Maletui už alkūnės, išsivedė šį į koridorių. – Norėčiau šnektelėti.

– Aš su jumis, Frostai, taip pat norėčiau šnektelėti, – pasakė vyriausiasis inspektorius. Iki jo kabineto jie žingsniavo tylėdami. Kai suėjo į vidų, Maletas vėl prašneko: – Man skambino policijos viršininkas. Jis labai sunerimęs dėl to, kad pagrobimo byloje mes nė kiek nepasistūmėję į priekį. Viršininko žiniomis, berniuko motina vienam iš laikraščių pareiškė, kad policija nieko neveikia.

– Pone, veikti mes veikėme, tik pirmiau nebuvome aptikę jokių pėdsakų.

– Nebuvome aptikę? O dabar jau esame aptikę? – Maletas sukluso, pagyvėjo. Jei paaiškėtų, kad taip ir yra, jis galėtų tučtuojau skambinti policijos viršininkui.

– Ir netgi patikimą.

Frostas trumpai apsakė padėtį.

– Finčas? Tas pats – užpultasis? – pasitikslino vyriausiasis inspektorius.

– Tas pats, pone.

Maletas susimąstęs pasikrapštė smakrą.

– Ar gali būti, kad vaiką jis slepia namuose? – paklausė. – Galėtume dar šiąnakt sugrąžinti berniuką motinai?

Jei pavyktų šitoks triumfo žygis, pamanė Maletas, rytiniai laikraščiai būtų apsijuokę negyvai.

– Gal ir galėtume, viršininke, – pasakė Frostas. – Mums tik reikia sugalvoti, kaip berniuką rasti. Abejoju, ar pagrobėjas slepia jį namuose.

– Tad ką siūlote? – Maletas žvilgtelėjo į laikrodį. – Kratos orderiui gauti prireiks šiek tiek laiko.

Frostas sąmoksliškai pamerkė viršininkui akį ir tarė:

– Pone, leiskite veikti man.

Vyriausiasis inspektorius pažvelgė į pavaldinį įtariai. Apie avantiūrinius metodus, kuriais šis ketino pasinaudoti, jis nieko nenorėjo žinoti.

– Frostai, laikykitės taisyklių ir neužmirškite manęs informuoti, – pasakė.

Inspektoriui išėjus, patenkintas Maletas šyptelėjo į ūsą ir ėmė galvoti, ką pasakytų policijos viršininkui, jei Frostui pasisektų. „Pone, žinau, taisyklėms šiek tiek nusižengėme, bet svarbiausia buvo vaiko saugumas... Suvokti suvokiau, kad mano karjera kabo ant plauko, bet man tai rūpėjo mažiausiai..." Jis pratinosi ištarti šias frazes tyliai, deramai kukliai. Paskui Maleto išraiška persimainė, jis prisimerkė ir ėmė repetuoti, kaip elgtųsi ištikus nesėkmei. „Aš primygtinai reikalavau Frosto laikytis taisyklių... Rizikuoti vaiko gyvybe jis neturėjo teisės..." Vyriausiasis inspektorius pats save pa-

sveikino. Žinojo, kad nei vienu, nei kitu atveju nepraloš. Tokias situacijas jis mėgo.

Žmogžudysčių tyrimo kambaryje Frostas dalijo saviškiams nurodymus. Cigarečių jis nebeturėjo, bet viršutinėje švarko kišenėje rado pusėtiną nuorūką ir nedelsdamas ją įsikando.

– Finčas neturi žinoti, kad jį įtariame. Jeigu vaiko jo namuose nebus, stebėsime pagrobėją, nenuleisdami akių, ir tikėsimės, kad jis nuves mus kur reikia.

– Nenori, kad Finčas sužinotų esąs įtariamas? – paklausė Kesidis. – Betgi jis, po velnių, sužinos tą pat akimirką, kai prisistatysime su kratos orderiu.

– Mes prisistatysime be kratos orderio, – atsakė Frostas. Išpūtęs dūmus palubėn, jis stebėjo, kaip jie pro atvirą langą vinguriuoja laukan, į nakties šaltį. – Mes elgsimės taktiškai, subtiliai, pasinaudosime savybėmis, kuriomis aš garsėju pasaulyje.

Pabeldus į duris, šuo pratrūko skalyti ir nenutilo net tada, kai Finčas, įjungęs koridoriuje šviesą, paklausė:

– Kas ten?

– Policija, – atsakė Frostas. – Ar galėtumėte skirti minutę, kitą?

Šeimininkas atidarė duris. Prienamyje stovėjo tasai nevaleika su apsiaustu ir nutampytu šaliku.

– Ponas Frostas, ar ne? – pasitikslino Finčas.

– Tikrai taip, pone. Atleiskite, kad trukdau, bet mums nusišypsojo sėkmė. Sulaikėme žmogų, kuris jus užpuolė ir atėmė pinigus.

Finčas nušvito.

– Šaunu, inspektoriau!

Jis nusivedė pareigūnus į svetainę, tvarkingą, išblizgintą, iščiustytą pedanto kambarį.

– Kažkur išsiruošėte? – paklausė Frostas, mat šeimininkas buvo su švarku.

– Ketinu pavedžioti šunį. Darau tai kas vakarą. Na tai kuo galėčiau padėti?

– Reikia, kad atpažintumėte kelionkrepšį. Kartu – ir sulaikytąjį.

– Ar jis prisipažįsta pagrobęs tą vargšą berniuką?

– Oi, pone, meluoja per akis. Sako, kad pinigus rado jis ir kad jūs mėginote juos atimti.

– Tai bent įžūlėlis! Juk per jį atsidūriau ligoninėje. Žinoma, aš jį atpažinsiu. Gal paduotumėte paltą?

Paltas tvarkingai kabojo ant kėdės atkaltės. Frostas padavė jį Finčui. Išvydęs, kad šeimininkas susiruošė išeiti, šuo, tikėdamasis ištrūkti į lauką, suskato džiaugsmingai amsėti ir strykčioti.

– Pasiimkite ir šunį, – pasiūlė inspektorius. Jis nėmaž nenorėjo, kad terjeras painiotųsi po kojomis. – Ak, šit kas dar... – Frostas kuo nuoširdžiausiai nusišypsojo. – Nepalaikykite akiplėša, bet ar galėčiau jūsų namuose apsidairyti?

Finčas nustebęs kilstelėjo antakius.

– Kam?

– Jeigu sulaikytąjį atpažinsite, jis garantuotai neigs esąs kaip nors susijęs su vaiko pagrobimu ir mėgins įpainioti jus. Sakys, kad į pamiškę važiavote paimti išpirkos.

– Bet juk tai absurdas! – pasipiktino Finčas. – Kelionkrepšį radau visiškai atsitiktinai.

Inspektorius supratingai linktelėjo.

– Na, žinoma, pone, žinoma. Bet tas žmogus tvirtins, kad slepiate berniuką. Taigi norėčiau – suprantama, jums leidus – formaliai pasižvalgyti jūsų namuose, kad galėtume iš karto užkirsti kelią to žmogaus paistalams.

– O ar orderį turite?

– Pone, kokie ten orderiai. Nejaugi manote, kad į paiešką žiūriu rimtai? Jei norite, galiu tą orderį atsivežti, bet dėl poros minučių... – Frostas atidarė artimiausias duris ir įžiebė šviesą. – Čia poilsio kambarys, ar ne? – Apsižvalgęs inspektorius pasakė: – Ką gi, akivaizdu, jokio berniuko čia nėra. – Uždaręs duris, jis pridūrė: – Užmesiu akį į virtuvę, gal slepiate jį duoninėje.

Į laukujes duris kažkas pasibeldė. Šuo lodamas puolė į koridorių. Į vidų įleistas konsteblis Džordanas pasakė:

– Ką tik gavau žinią iš nuovados. Jie ten pakeitė atpažinimo procedūros laiką. Nori, kad prisistatytume tuojau pat.

– Velniai juos rautų! – sukeikė Frostas. – Norėčiau baigti darbą čia. Nejaugi nepalauks penkių minučių?

– Atsiprašau, pone, bet nuovada prašo atvykti kuo greičiau. Visi jau išrikiuoti.

Inspektorius atsigręžė į Finčą. Šis pasilenkęs ramino šunį.

– Pone, ar galėtumėte važiuoti su šiuo pareigūnu? – paklausė inspektorius. – Aš dar pasidairysiu čia ir atvažiuosiu po kelių minučių.

Finčas kiek padvejojo, paskui gūžtelėjo pečiais ir nužingsniavo prie patrulio automobilio.

– Nepamirškite užtrenkti durų! – šūktelėjo atsigręžęs.

– Nesirūpinkite, pone, tikrai nepamiršiu! – atsakė Frostas, žiūrėdamas, kaip Finčas su šuniu lipa į mašiną. Kai tik ši dingo už kampo, inspektorius į siųstuvėlį sušnibždėjo: – Išvažiavo. Paskubėkite!

Veikiai į Finčo namus be triukšmo sugužėjo aštuoni vyrai, daugiausia – teismo ekspertai, netoliese dviejuose automobiliuose laukę ženklo pradėti darbą. Inspektorius trumpai nusakė užduotį.

– Dirbkite kruopščiai, kaip velniai, bet pėdsakų nepalikite, Finčas nieko neturi suuosti. Ieškokite bet kokio įkalčio, įrodančio, kad vaikas čia buvo... plaukų, pluošto, kraujo pėdsakų. Taip pat būtų gerai rasti kasetinį magnetofoną, adatinį spausdintuvą, buteliukų, kuriuose laikytas chloroformas. Užtektų, net jeigu terastumėte prie kėdės pririštą berniuką, žiūrintį televizorių.

Įgudę specialistai energingai kibo į darbą. Frostas slankiojo po namą, stengdamasis jiems netrukdyti, tik protarpiais kyšteldamas nosį į kokią spintą ar spintelę. Visi daiktai Finčo, itin pedantiško žmogaus, namuose buvo tvarkingai sudėti kur pridera, ir ši aplinkybė gerokai lengvino ekspertams darbą.

Svetainėje ant sienos kabojo įrėminta fotografija. Joje daug jaunesnis Finčas su šviesiaplauke moterimi šoko kažkokį šokį. Inspektorius įdėmiai apžiūrėjo nuotrauką. Šokėjai atrodė tokie laimingi.

– Pone! – pašaukė jį Bertonas, koridoriuje po laiptais aptikęs duris.

Konsteblis žibintuvėliu apšvietė akmeninius laiptus į rūsį, iš kurio patvoskė plėkais.

– Nieko ten nėra, – numykė Frostas, – bet vis tiek patikrink.

Likęs viršuje, jis gana abejingai stebėjo, kaip žemyn lėtai lipančio Bertono žibintuvėlio spindulys šmaižioja senais rakandais. Į pagalbą buvo pasišauktas Džordanas, ir abu konstebliai ėmė kilnoti rūsyje sukrautą šlamštą. Įsitikinę, kad vaiko, nei gyvo, nei mirusio, ten nėra, kiekvieną daiktą jie kuo atsargiausiai padėdavo atgal. Sykį Bertonas koja užkliudė mėlyno rievėto stiklo butelį, ir šis pariedėjo akmeninėmis grindimis. Konsteblis atkimšęs pauostė. Butelyje teliūskavo ne chloroformas, o tik terpentino pakaitalas.

Henlono pašauktas Frostas užbėgo į viršų. Vienas miegamųjų buvo pertvarkytas į kabinetą. Kriminalistas seržantas susijaudinęs parodė rašomąjį stalą, ant kurio buvo padėti kompiuteris „Amstrad" ir adatinis spausdintuvas. Kriminalistams veikiai teko nusivilti, mat Hardingas išaiškino, kad šis spausdintuvas – devynių adatų, o tas, kuriuo išspausdintas išpirkos reikalavimas, – dvidešimt keturių. Patyliukais išsiplūdęs Frostas peržiūrėjo prie kompiuterio padėtus lapus. Vien dividendų apskaita ir sąskaitų išrašai. Į neseniai ištuštintą šiukšlinę buvo įmestas tik perplėštas vokas su langeliu. Inspektorius, neatitraukdamas užuolaidos, pažvelgė pro langą. Parodęs Henlonui šiapus vartelių riogsantį šiukšlių maišą, paliepė:

– Tegul kas nors nusiveža į nuovadą ir iškrato.

Ištraukęs rašomojo stalo stalčių, inspektorius pasklaidė tvarkingai susegtus popierius. Nieko įdomaus ten nebuvo – išvien sąskaitos ir žiniaraščiai.

Henlonui Frostas tik trukdė, tad verčiau nulipo žemyn, į virtuvę, kur du ekspertai, ropodami keturpėsčia, uoliai ieškojo atspaudų ir plaušelių.

– Daugiausia šuns plaukai, – pasakė vienas jų.

– Tikriausiai šuo ir bus pametęs, – pasiūlė versiją inspektorius. Norėjo būti bent kuo nors naudingas.

Virtuvės stalas, jau padengtas būsimiems pusryčiams, tik dar kartą paliudijo pedantiškus Finčo įpročius. Prie dubenėlio su dribsniais ir padėkliuko su duona bei sviestu buvo padėti vienas puodukas, viena lėkštutė ir vienas šaukštas.

– Lažinuosi, išvietėje rasime vieną kasijos* ankštį ir vieną šikpopierio lapelį, – sumurmėjo Frostas, niekada nemėgęs tvarkos. Jis dirstelėjo į laikrodį. Nuo tada, kai Finčas išvažiavo, buvo prabėgę beveik dešimt minučių. – Verčiau lėksiu į nuovadą, kad jam nesukiltų įtarimas. Jei tik ką nors rasite, tučtuojau man praneškite, tik, meldžiu, nepalikite pėdsakų

Finčas nekantravo. Lizos atneštą arbatą jis jau buvo išmaukęs iki dugno, o suvožtą biskvitą su kremu atidavęs šuniui.

– Maniau, visi čia seniai pasiruošę, – suniurzgė senukas.

– Paskutinę akimirką iškilo šiokių tokių kliūčių, – pasiteisino seržantė ir lengviau atsikvėpė, mat įėjo Frostas.

* Augalas, vartojamas kaip vidurius laisvinantis vaistas.

– Atsiprašau, kad vėluoju, – pasakė jis. – Grįžtant teko sukti į šoną. Skubus iškvietimas. Užpuoliką jau atpažinote?

– Procedūra dar net neprasidėjo, – suburbėjo Finčas. – Matau, policijos darbas organizuotas prastokai.

– Sužinok, ko delsiame, – paragino Lizą inspektorius.

– Ką nors radote? – pasiteiravo senukas.

– Kur? – savo ruožtu paklausė Frostas, dėdamasis nesupratęs, ką anas turi galvoje.

– Per kratą.

– Aa, per kratą. – Inspektorius prajuko. – Šaldytuve radau šešis berniukus, bet mūsų ieškomojo tarp jų nebuvo. – Pastebėjęs, kad Finčas išsišiepė, Frostas lengviau atsikvėpė. – Duris užtrenkiau.

Į kambarį grįžo Liza.

– Hadsonas prisipažino užpuolęs poną Finčą ir atėmęs pinigus, – pasakė ji. – Taigi atpažinimo procedūra nebetenka prasmės.

– O ką jis sako apie pagrobimą? – paklausė Frostas.

– Kategoriškai neigia.

– Pažiūrėsime, kaip neigs po to, kai su juo pasišnekėsiu aš, – grėsmingai pasakė inspektorius. – Veskis poną Finčą atpažinti kelionkrepšio. Jis – daiktinių įrodymų saugykloje.

– Neužtruksime, pone, – pažadėjo seržantė, išleisdama Finčą pro duris.

Kai tik jie išėjo, Frostas susisiekė su Bertonu.

– Neradome nieko, – pasakė konsteblis. – Jokių sąsajų su pagrobimu, jokių pėdsakų, kurie liudytų, kad berniuko būta Finčo namuose.

– O automobilis... Automobilį išnaršėte?

– Ekspertai apieškojo kuo kruopščiausiai. Nieko neaptiko.

– Ką gi, nešdinkitės iš ten. Jis netrukus grįš.

Jei nieko, tai nieko. Teks sugalvoti ką nors kitką, pamanė Frostas.

Jam baigiant pokalbį su Bertonu, įėjo Kesidis. Išvydęs rūškaną inspektoriaus veidą, jis išsyk apsidžiaugė.

– Na ką, regis, taviškė versija ne kažin ko verta?

– Ne, šį kartą neklystu, – užtikrintai atšovė Frostas ir pasilenkęs paglostė po stalu snaudžiantį šunį. – Fido, tavo šeimininkas – prakeiktas nusikaltėlis, ir aš jį prigriebsiu.

Terjeras pramerkė vieną akį ir palaižė inspektoriui ranką. Į kambarį grįžo Finčas.

– Jau galiu eiti? – paklausė.

– Taip, pone. Labai ačiū už pagalbą. Mūsų garbioji seržantė parveš jus namo. – Kalbėdamas Frostas dėjosi tuo pat metu galvojąs apie kitus, daug svarbesnius, reikalus.

Einantį į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, jį sustabdė Maletas.

– Frostai! – Sprendžiant iš balso, vyriausiasis inspektorius niršo, tiesiog kunkuliavo.

Kabinete jis sėdėjo, pasidėjęs telefoną po ranka, pasirengęs skambinti policijos viršininkui tą pat akimirką, kai tik išgirs gerą naujieną. „Pone, Dentono skyriaus kolektyvas vėl puikiai padirbėjo“, – ketino paskelbti Maletas. Į viršininko sveikinimus jis būtų kukliai atsakęs: „Oi ne, negaliu visų nuopelnų prisiskirti sau.“ Ir štai, paaiškėjo, kad repe-

tuota be reikalo. Jis matė atvežamą Finčą, matė rūškanus pavaldinių veidus, tik niekas nesiteikė vyriausiojo inspektoriaus informuoti apie padėtį.

Rupūžėle, pamanė Frostas, reikėjo jam pranešti.

– Pone, kaip tik ėjau pas jus, – pasakė jis.

– Finčą išleidote? Ar tai reiškia, kad nieko neradote?

– Nė sukrušto šūdniekio.

– Nė menkiausio kabliuko? – Atrodė, kad Maletas neįstengia patikėti.

– Na turbūt „nė sukrušto šūdniekio" ir reiškia – nieko, – atrėžė Frostas.

– Šitiek laiko sugaišta, šitiek pastangų, – piktai sumarmėjo skyriaus viršininkas. – Žmonės – visa ekspertų grupė – dirbo viršvalandžius. Ar bent nutuokiate, kiek tokia išvyka kainuos?

– Nei aš žinau, nei man rūpi, – taip pat atžariai kirto inspektorius. – Jei yra nustatyta, kiek pinigų galime išleisti pagrobtam vaikui surasti, prašyčiau man pasakyti.

– Frostai, aš galiu susitaikyti su brangiai kainuojančia pergale, bet tik ne su brangiai kainuojančia nesėkme, – suburbėjo Maletas ir nudrožė į savo kabinetą.

Inspektorius įėjo į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, kur jo laukė sugižę kolegos.

– Ką gi, – prašneko Frostas, – rasti kol kas neradome nieko, bet tai nereiškia, kad esame klystkelyje. Finčas – mūsų klientas. – Kesidis pašaipiai prunkštelėjo, bet inspektorius nekreipė į jį dėmesio. – Galite mano žodžiu pasikliauti. Berniukas – Finčo rankose. Klausimas: kokioje velnio subinėje

tas niekšas jį laiko? Tegul mane skradžiai, jeigu numanau! Bet gal kuris nors jūsų turite įdomių minčių?

– Tarkime, pagrobėjas – iš tiesų Finčas, – prabilo Bertonas. – Kodėl tada jis nepareikalavo išpirkos dar kartą?

– Tikriausiai nori sugalvoti kitą pinigų perdavimo būdą. Sykį sutartoje vietoje jį jau matėme. Jeigu pasirodytų ten pat dar kartą, bet kuris tešlagalvis, net toks kaip aš, sumotų, kad tai – ne atsitiktinumas.

Ranką kilstelėjo Lambertas.

– Kaip manote, ar jis neturi vaiką prižiūrinčio bendrininko?

– Neturi, – atsakė Frostas. – Finčas – vienišius. Taigi veikia visiškai vienas. Jis užkimšo berniukui burną, užrišo akis ir kažkur paslėpė. Kartoju klausimą: kaip mums vaiką rasti?

– Pasekime jį, – pasiūlė Henlonas. – Dvidešimt keturias valandas per parą. Tegul pats nuveda mus pas vaiką.

– O kam jam pas tą vaiką eiti? Būtų pernelyg pavojinga, – tarė Frostas.

– Juk berniuką reikia pamaitinti. Pažiūrėti, ar nieko jam nenutikę. Vargšeliui vos septyneri.

– Finčas – beširdis bjaurybė. Nemanau, kad berniukas jam bent kiek rūpi.

– Jeigu nerandame jokių įkalčių, o pagrobėjas mūsų pas vaiką nenuves, ką tada mums daryti? – paklausė Liza.

– Dirbti tol, kol apsivemsime, – atsakė inspektorius ir nustėro. – Ko gero, žinau, kur gali būti berniukas.

– Na ir kurgi? – skeptiškai paklausė Kesidis. Nė viena įdomi Frosto mintis kol kas niekam netiko.

– Finčo kabinete užmečiau akį į jo žiniaraščius, sąskaitas. Viena jų – už žemę, išsinuomotą kemperiui pasistatyti. Geresnės vietos rudenį nė nesugalvosi...

– Patikrinti verta, – nenoromis pripažino laikinasis inspektorius. – O kur tas kemperis stovi?

– Nežinau, – skėstelėjęs rankomis, atsakė Frostas. – Į sąskaitą dirstelėjau tik probėgšmais.

Kesidis irzliai palingavo galvą.

– Ir kaip sužinoti, kai negalime tiesiog paklausti Finčo?

– Sužinosiu, – patikino inspektorius ir pažvelgė į sieninį laikrodį. Tada vidaus ryšio telefonu paskambino operatyvininkams ir paprašė perduoti Finčą namo vežančiai Lizai, kad susisiektų su Frostu, kai tik nuvažiuos. Inspektorius tikėjosi seržantę susigaudysiant: radijo ryšiu jis į ją nesikreipė, kad neišgirstų Finčas.

Valandėlę visi įsitempę laukė Lizos skambučio. Buvo likusios kelios minutės iki vidurnakčio. Pagaliau seržantė paskambino.

– Finčas negirdi? – Frostas nė pats nepajuto šnibždąs.

– Ne. Jis virtuvėje, šeria šunį.

– Jei ims smalsauti, pasakyk, kad prašėme paskambinti dėl išprievartavimo bylos. Šit ką tau reikės padaryti. Viršuje jis yra įsirengęs kabinetą. Kairiajame rašomojo stalo stalčiuje rasi pluoštą dar neapmokėtų sąskaitų. Viena jų – už žemę, kurioje stovi kemperis. Būtina sužinoti to sklypo adresą.

– Kaip man į tą kambarį pakliūti?

– Pasakyk, kad prireikė į tupyklą – ši viršuje priešais kabinetą. Jeigu Finčas pasiūlys kibirą, teks sugalvoti ką nors kitką. Pasistenk, širdele. Labai svarbu!

– Pasistengsiu.

– Šaunuolė! Tik neužmiršk nuleisti vandens. Tas senas krienas – labai įtarus.

Po aštuonių minučių seržantė vėl susisiekė su nuovada, jau iš automobilio. Žemė buvo išsinuomota Ist Sitono kempinge.

– Iki jo – beveik keturiasdešimt mylių, – nusivylė Kesidis.

– Tai kas? Vos valanda kelio automobiliu, – atšovė Frostas. – Finčas tokį atstumą puikiausiai gali suvažinėti, išsivedęs šunį palakstyti. – Inspektorius nuėjo prie regiono žemėlapio ir susirado jame vietovę. – Štai! Keturiasdešimt mylių nuo Dentono, atoki vietelė, rudenį ten – nė gyvos dvasios. Idealus užkampis pagrobtai aukai slėpti.

Kesidis priėjęs taip pat patyrinėjo žemėlapį. Kempingas buvo įsikūręs toliau nuo kelių.

– Mums prireiks kratos orderio, – sumurmėjo laikinasis inspektorius.

– Nėra kada terliotis, – atsakė Frostas, jau vyniodamas ant kaklo šaliką.

– Reikia bent Maletui pranešti.

– Irgi nėra kada terliotis. – Inspektorius žinojo, ką pasakytų Maletas.

– Sitonas – Felfordo skyriaus teritorija, – priminė Bertonas. – Ar neturėtume leisti veikti tenykščiams kolegoms?

Perleisti šlovę – jei tik berniukas iš tikrųjų ten – kitam skyriui? Kesidis nieku gyvu nebūtų su tuo sutikęs.

– Byla – mūsų! – pareiškė jis griežtai.

– Gali būti bėdos. – Bertonas abejodamas palingavo galvą.

– Nebus, jeigu viską darysime kaip pridera, – atsakė Frostas.

Deja, inspektorius Frostas retai kada viską darydavo kaip pridera.

Bertonas sustabdė automobilį prie pat kempingo tvoros ir išjungė žibintus. Aukšta vieline užtvara apjuostas laukas buvo apžėlęs nuolatinių liūčių plakama žole. Tolimajame jo pakraštyje po medžių guotu gūžėsi įvairiausių formų ir dydžių kemperiai. Vėjas barškino tvorą, girgždino medžius. Kempingas tokiu metu labiau panėšėjo į niūrų, apleistą užkampį.

Jie atvažiavo keturiese: Frostas, Bertonas, Kesidis ir Liza. Iš pradžių inspektorius norėjo, kad važiuotų dar mažiausiai keturi pareigūnai, bet, vien pagalvojęs apie Maleto aimanas dėl viršvalandžių apmokėjimo, tos minties atsisakė. Kita vertus, į tokią įslaptintą operaciją buvo parankiau įtraukti kuo mažiau žmonių.

– Na ir skylė! – suniurnėjo Frostas, siekdamas naktinio matymo žiūronų.

Bertonas sugriebė jam už rankovės ir parodė šviesą viename kemperių. Bet inspektorius jau ir pats buvo ją pastebėjęs. Jis nukreipė žiūronus į kemperį ir sugraibęs pasukiojo fokusavimo ratuką.

Užuolaidėlės buvo užtrauktos, bet pro jas vis tiek prasisunkė šviesos rėželis. Frostas nukreipė prietaisą į duris ir prieš pat akis tvykstelėjo skaičius 12. Tai buvo Finčo kemperis. Inspektorius atsigręžė į kolegas ir išsišiepęs pasakė:

– Regis, pagaliau ir mus sėkmė pamylėjo.

Kopti tvora buvo per aukšta, o kabamosios vartų spynos nė vienas iš Frosto visrakčių neįveikė, taigi kitiems trims liko tik nekantriai žiūrėti, kaip Bertonas, iš įstangos perkreipęs veidą, darbuojasi žnyplėmis. Galiausiai šios nukando grandinę, ir spyna žnektelėjo į purvą. Pastumti vartai džergždami išbrėžė minkštoje žemėje griovelį.

Susilenkę trilinki pareigūnai per aukštą, šlapią žolę, negailestingai čaižančią jiems blauzdas, nusėlino palei virtine išrikiuotus kemperius. Kai priėjo 12-ąjį, Frostas pirmiausia patikrino, ar nėra kito išėjimo, tada pora medinių pakopų palypėjo iki durų. Buvo girdėti viduje neaiškiai šnekant. Paskui suskambo muzika. Ten veikė radijas. Inspektorius kumščiu patrankė į duris ir šūktelėjo:

– Policija! Atidarykite! – Beveik tą pat akimirką šviesa viduje užgeso, muzika nutilo. – Nesitikėkite mūsų apkvailinti! Žinome, kad jūs kemperyje!

Tyla. Inspektorius kelias akimirkas palaukė, tada atsitraukė į šalį. Bertonas sunkiomis žnyplėmis išdaužė durų stiklą, įkišęs ranką, atrakino jas iš vidaus ir atidarė. Siūbtelėjo troškus negyvenamos patalpos kvapas. Kriminalistai atsargiai suėjo į tamsą ir tylą.

– Šviesos!

Bertono žibintuvėlio spindulys paskvarbė patamsį ir krito ant jungiklio. Frostas šį spūstelėjo.

Įsižiebė silpna lemputė, pareigūnai išvydo sulankstomą stalą plastmasiniu viršumi ir du gultus be patalynės. Ant stalo stovėjo lempa ir iš tinklo maitinamas nedidukas radijo aparatas, ir viena, ir kitas buvo sujungti su elektroniniu pultu ir užprogramuoti tam tikrais laiko intervalais įsijungti. Inspektorius nuspaudė mygtuką. Lempa sušvito, ėmė veikti radijas. Įtaisas buvo skirtas vagims atbaidyti.

Kažkuris atidarė po apatiniu gultu įrengtos spintelės dureles. Ji buvo prigrūsta patalynės komplektų ir staltiesių. Nuo pagrindinės patalpos atskirtoje virtuvėlėje stovėjo viryklė su prijungtu propano balionu. Buvo čia ir kriauklė. Frostas atsuko čiaupą, iš jo pasipylęs rūdžių spalvos skystis patiško į visas puses. Patiesalas ant grindų akimoju peršlapo. Inspektorius skubiai užsuko vandenį ir nusišluostė aptaškytą lietpalčio priešakį.

– Nė pats nežinau, kam atsukau, – pasiteisino Frostas.

– Regis, čia nieko nėra, – pasakė Liza, nors tai buvo aišku ir be žodžių.

– Ir pats buvau besusigaudąs, – sumurmėjo inspektorius. – Nešdinkimės iš čia velniop!

– Ką darysime su durų stiklu? – paklausė Kesidis.

– Kai atėjome, jis buvo jau išdaužtas, – atsakė Frostas. – Neraliuoti vaikėzai!

Dienos būta ilgos. Ir visiškai bergždžios. Jis norėjo, kad ji kuo greičiau baigtųsi, troško grįžti namo ir griūti į lovą su viltimi, kad rytas bus bent kiek geresnis.

Frostas išjungė šviesą ir uždarė duris. Kiti jau buvo nulipę ant žemės. Staiga jis nustėręs pridėjo pirštą prie lūpų.

– Čia kažkas yra, – sušnibždėjo.

Sučežėjo žolė. Kažkas sujudėjo. Bertonas pasukiojo galvą, mėgindamas susigaudyti – kurioje pusėje. Kumštelėjęs Frostui, parodė į tamsą.

– Antai!

Sušmėžavo vienas tamsus pavidalas, kitas. Staiga akinamai plykstelėjo žibintuvėliai – tiesiai pareigūnams į akis.

– Stokite! Policija! – sušuko kažkas.

– Oi šūde, šūdeli! – suvaitojo Frostas.

Maletas rėkė apsiputojęs.

– Lindote į kito skyriaus teritoriją! Ne tik nepaprašėte mano leidimo, jums nepakako elementaraus padorumo pranešti jiems!

– Užmiršau, – murmėjo Frostas, pamažėle slinkdamas arčiau durų. Mirtinai nusikamavęs, jis nebeturėjo jėgų galvoti, kaip svariau pasiteisinus, juolab kad žygis būtų buvęs atleistinas, tik jei būtų pasibaigęs sėkmingai. O baigėsi šit kaip: konstebliai, nepaisydami jokių argumentų, pristatė Dentono pareigūnus į Sitono areštinę. Laimė, Frostą atpažino tenykštis seržantas.

– Džekai, reikėjo mus perspėti, – papriekaištavo jis. – Į tuos kemperius nuolat įsilaužia vagys, tad, kai mums paskambino kažkoks pilietis ir pranešė pastebėjęs keturis įtartinus tipus, o dar paaiškėjo, kad grandinė nukirpta...

– Naktį paskambino Felfordo skyriaus viršinin-

kas, išvertė mane iš lovos, – tūžo Maletas. – Buvo perpykęs ir kurgi nebus! Laimė, jis – geras mano draugas, tad man užteko už jus atsiprašyti. Bet atsiprašinėti turėjau ilgai.

– Puiku! – atsakė Frostas, siekdamas durų rankenos. – Vadinasi, niekas nenukentėjo.

– Niekas nenukentėjo?! – Vyriausiasis inspektorius jau beveik klykė. – Sėskite! – užbliovė, pajutęs jėgų antplūdį. – Frostai, per jus kenčia skyrius! Nuolat! Esama elementarių taisyklių, kurių daug negalvodamas laikosi net visiškai žalias naujokas! Negalima išvykti iš savo skyriaus teritorijos, neinformavus manęs! Negalima įžengti į kito skyriaus teritoriją be leidimo, negalima laužtis į svetimą valdą be kratos orderio!

– Buvau įsitikinęs, kad vaikas – ten. Orderio išsirašinėti nebuvo kada.

– Laiko buvo per akis. Jūs tiesiog numojote ranka. Bet mano skyriuje privaloma laikytis taisyklių. Aišku?

– Aišku. Turėsiu galvoje, – suburbėjo Frostas ir atsistojo. Galvojo jis visai apie kitką ir skyriaus viršininko klausėsi tik puse ausies.

– O blogiausia, kad įvėlėte Kesidį, leisdamas jam suprasti, esą apie išvyką man pranešta.

Frostas kietai sučiaupė lūpas. Kaip yra iš tikrųjų, Kesidis žinojo. Bet suskubo pirmesnis papasakoti Maletui tokią įvykių versiją, kokia jam buvo parankesnė.

– Pasielgiau nedovanotinai, – ryžtingai ištarė inspektorius.

Skyriaus viršininkas sužaibavo akimis. Kai Frostas nuolankiai pripažindavo kaltę, jis tiesiog nebežinodavo, ką daryti. Kuo greičiau pavyks pakeisti nevykėlį inspektorių Kesidžiu, tuo geriau, manė Maletas.

– Skyriuje numatomos tam tikros permainos, – užsiminė jis niauriai.

Frostas išsyk nušvito.

– Pone, nejaugi ketinama perkelti jus kitur? Būtų neteisinga. Kai šitaip stengiatės...

– Ne, Frostai, – šaltai atkirto Maletas, – manęs niekas niekur neperkelia.

– Šit kaip? – Nusivylimo inspektoriui nuslėpti nepavyko. – Ką gi, jei daugiau nieko...

Skyriaus viršininkas atsiduso. Na ką su tokiu daryti?

– Daugiau neturiu ką pasakyti, inspektoriau.

Beviltiškas tas Frostas, pamanė Maletas ir galutinai apsisprendė inspektoriaus atsikratyti.

Frostas įsėdo į automobilį, nepaliaudamas galvoti apie tai, kas nutiko kempinge. Tame kemperyje jam šmėstelėjo kažkokia svarbi... menkutytė, nepagaunama užuomina. Jis nusižiovavo. Kad ir kas ten buvo, turės palaukti. Trečia valanda ryto, o jis nuvargęs kaip šuo. Velniop visas bylas!

Inspektorius susirado cigarečių pakelį. Šis buvo tuščias. Kai išnaršė visas kišenes ir daiktadėžę, jį apniko panika. Peleninėje, ir ten nebuvo nė vienos nuorūkos, vien pelenai. Velniai rautų! Jis ir šiaip žinojo, kad nakties be cigaretės neištvertų, o kai galutinai suvokė jos neturįs, noras užrūkyti tapo

nepakeliamas. Nė viena parduotuvė Dentone tokiu metu nedirbo. Taigi buvo likusi vienintelė išeitis. Frostas apgręžė automobilį.

Negalėdama užmigti, ji skaitė lovoje. Staiga išgirdo privažiuojant automobilį. Dirstelėjo į žadintuvą. Šešiolika po trijų. Kažkas taku priėjo prie durų, subirbė skambutis. Ji užsimetė chalatą ir tyliai nulipo laiptais.

Pažvelgusi pro akutę, sunkiai atsiduso ir atrakino duris. Tasai kelmas mindžikavo prie slenksčio, kaltai ir tuo pat metu viltingai šypsodamasis.

– Nenaudėlis Džekas Frostas!

– Sveika, Širle. Atleisk, kad taip vėlai.

– Na ką tu, pavėlavai vos trisdešimt šešias valandas. Žadėjai vežtis mane pietų.

Jis pliaukštelėjo delnu sau per kaktą.

– Kad mane kur plynios, iš tikrųjų! Širle, nepyk... vis per tą pagrobtą vaiką...

– Galėjai bent paskambinti. O aš, kvailė, sėdėjau išsipusčiusi, laukiau gurgiančiu pilvu...

Frostas atgailaudamas panarino galvą.

– Širdingai atsiprašau. Nuo tada, kai berniukas dingo, taip ir plušu be atokvėpio. Praėjusią naktį išvis akių nesumerkiau.

Moteris su pašaipia atjauta palingavo galvą.

– Vargšelis. Na užeik.

Jis nudyrino paskui ją į svetainę ir nusivilko apsiaustą. Širlė įjungė elektrinį židinį – liepsnojančių malkų imitaciją. Frostas išsidrėbė ant minkštasuolio ir susyk pasijuto laimingesnis, gal net kiek mažiau pavargęs.

– Užsukau pasimatyti su tavimi, – sumurmėjo jis. – Juk geriau vėliau negu niekada.

Ji atlyžo. Atsisėdo greta jo ir tuojau pat pasislinko dar arčiau.

– Na gal tu ne toks jau ir pagedęs, – sumurkė.

Frostas mintyse suskaičiavo iki dešimt ir įbedė nosį į šiltą, švelnų jos skruostą.

– Gal atsitiktinai turi kokį pakelį cigarečių? – paklausė.

– Bjaurybe tu, bjaurybe! – kirto akimoju atšlijusi moteris.

Lova buvo kieta, nepatogi, o užmigti jis negalėjo dar ir dėl to, kad galvoje rizgo daugybė minčių. Įžiebęs naktinę lempelę, užsidegė cigaretę iš Širlės į jį mesto pakelio. Gulėjo ant nugaros ir stebėjo palubėje vinguriuojančius dūmus.

Vis galvojo apie nevykusį apsilankymą kempinge. Buvo ten kažkas svarbaus, kažkas, kas turėjo išjudinti atmintį, bet jam niekaip nesisekė užsikabinti, ta svarbioji detalė vis išsprūsdavo ir jis vėl atsidurdavo aklavietėje. Mėgino galvoti apie ką nors kitką, bet nejučia vis grįždavo į kemperį... gultai su plonais čiužiniais, matyt, tokiais pat kietais kaip ir jo... patalynės prikimšta spintelė... virtuvėlė... iš čiaupo kliokiantis rudas vanduo... permirkęs kilimėlis...

Galų gale nuovargis jį priveikė, šilta lova tapo patogi, ypač įsivaizduojant, kaip šalta ir nejauku lauke. Frostas sumaigė cigaretę ir ėmė grimzti, grimzti, grimzti į kietą miegą, kemperio vaizdiniai jo sąmonėje... čiaupas... perdrėkęs patiesalas... išbluko.

Staiga jis krūptelėjęs pašoko. Kilimėlis! Prakeiktas kilimėlis!.. Štai kas krebždėjo sąmonėje, štai kas jį graužė, bakštino veikti. Pačiu laiku pasipainiojęs įkaltis iš kitos nelemtos bylos...

Po kelių minučių inspektorius sėdo prie vairo, po penkiolikos – įžengė į nuovadą. Vos atvėręs priimamojo duris, užuodė gardų čirškinamo kumpio kvapą, kuris nuviliojo jį tiesiai į valgyklėlę. Išvydęs Bilą Velsą ir Bertoną, kurie, baigdami pamainą, drauge kirto angliškus pusryčius, inspektorius apsidžiaugė. Atsinešęs apkrautą padėklą, prisėdo prie jų staliuko.

Velsas pažvelgė į laikrodį. Buvo pusė šešių.

– Džekai, kas nutiko? Ji išspyrė tave iš lovos?

– Išspyrė dar neįlipusį, – atsakė Frostas, dažydamas duoną į nuovados seržanto kiaušinienę. – Tau, sūnau, turiu darbo, – kreipėsi į Bertoną.

– Aš jau važiuoju namo, – tarė konsteblis.

– Oi ne, nevažiuoji. Teks dirbti viršvalandžius. – Išgirdęs tarškant indus, inspektorius atsigręžė. Naktinę pamainą dirbantys Džordanas ir Koljeris stiprinosi prieš grįždami budėti. Frostas juos pasikvietė. – Jums irgi teks padirbėti... viršvalandžius.

– Džekai, viršvalandžius turi patvirtinti Maletas, – priminė Velsas.

– Velniop Maletą! Neverta gaišti laiko. – Inspektorius kiek atsitraukė su kėde, kad Džordanas ir Koljeris galėtų persėsti prie jų. – Prisimenate, kai kanale ieškojome berniuko, visą tą iš vandens iškeltą šlamštą paskui sumetėte atgal? Kai ką teks vėl iškelti.

– Gal bent ne ožkos maitą? – paklausė Džordanas.

– Ne. Kilimą.

– Džekai, tavo svetainei jis vis tiek netiks, – pasakė Velsas. – Be to, ar įsivaizduoji, kaip tas kilimas dvokia?

– Ypač, jei praplyšo ant jo užmestas maišas su skerdienos atliekomis, – pridūrė Džordanas.

Frostas į kolegų sąmojus nekreipė dėmesio.

– Eikite ir išsinuomokite valtį, – paliepė.

– Tam irgi reikia Maleto sankcijos, – tarė Velsas.

– Arba vyresniojo pareigūno, o aš kaip tik toks ir esu, – atšovė Frostas. – Taigi mikliau judinkimės, kol neįėjo Maletas ir visko neuždraudė.

Buvo dar tamsu. Juodame tepaluotame kanalo paviršiaus aksome ribuliuojantys tilto žibintų atspindžiai irklų menčių perverti dužo į daugybę mažyčių spindinčių dėmelių.

– Atrodo, pagavome! – šūktelėjo Bertonas Frostui, kuris stebėjo konsteblių darbą, stovėdamas ant pakrantės tako.

Koljeris paguldė savąją kartį šalia Bertono ir jiedu sukibę iškėlė varvantį maišą. Širdis Frostui nusirito į kulnus. Nejaugi dar vienas lavonas? Jeigu taip, verčiau drėbti tą nelaimėlį atgal į vandenį. Nors, sprendžiant iš klaikaus dvoko, atrodė, kad nuogąstauta ne veltui, vis dėlto maiše žliugsojo tik mėsinės atliekos.

– Aš jau papusryčiavęs! – sušuko Frostas. – Meskite atgal!

Nugrimzdęs į gelmę skenduolis atsirūgo smirdančiais burbulais.

– Ieškokite kairiau! – patarė inspektorius.

Konstebliai pabadė dugną ten, kur jis rodė. Po kokio pusvalandžio visai kitur surado ko ieškoję. Tiesa, pirmiau teko nukelti pūvančią ožkos stipeną. Vis dėlto galų gale įkėlė į valtį virvele perrištą, juodu dumblu apskretusį kilimą, sulankstytą į kokių keturių pėdų kvadratą.

– Kas toliau? – paklausė Bertonas.

– Apžiūrėkime, – atsakė Frostas.

Konstebliai prisiyrė prie pat kranto ir iškėlė ryšulį ant tako. Pagulėjęs po ožkos dvėsena kilimas nepakenčiamai dvokė. Inspektorius užsispaudė nosį ir atlenkė jo kraštą. Norėjo pamatyti marginį. Iš pradžių teko nusivilti. Ant tilto plieskiančių natrio lempų šviesoje kilimas atrodė pernelyg tamsus, beveik juodas. Frostas pašvietė į jį žibintuvėliu ir suvokė nesuklydęs. Atsitiesė ir pamojo iš valties lipančiam Bertonui.

– Na kaip, mielas drauge, atpažįsti?

Ar atpažįstu purviną, šlapią raudonos ir mėlynos spalvų kilimą? Ką jis turi galvoje? – pamanė konsteblis. Net susiraukė apstulbęs, mat iš tiesų atpažino.

– Argi ne tokį tuodu vyrai klojo „Bonlyje"?

– Puikiausios kokybės gaminys, sūnau, – atsakė inspektorius. – Ypatingas, specialiai kurtas raštas. Niekur kitur tokio nerasi.

Frostas kišeniniu peiliuku perrėžė virvelę. Atpalaiduotas kilimas staigiai atsilenkė, pareigūnams ant batų pasiliejo dvokiantis vanduo.

– Kad tu suruktum! – burbtelėjo inspektorius. Gal būtų sukeikęs ir riebiau, bet jo dėmesį patraukė pora svarmenų – didelių spalvotų grindinio

plokščių. – Akivaizdu, skandinta tyčia. O juk kilimas puikus, naujutėlis, jo kvadratinio metro kaina – apie dvidešimt svarų. – Frostas kreipėsi į Džordaną ir Koljerį, kurie kėlė į krantą valtį: – Pasisekė jums, vyručiai... be smagaus darbo neliksite. Vežkite šitą, – jis pabaksnojo kilimą bato nosimi, – ekspertams. Jei niekas nebudi, išsikvieskite... Dėl viršvalandžių apmokėjimo nesirūpinkite. Tegul gerai iššukuoja... Mane domina bet kokios dėmės: seilių, uogienės, myžalų ir net kraujo... Pasakykite ekspertams, kad darbas skubus.

Džordanas nužvelgė įmirkusį ryšulį su pasibjaurėjimu.

– Pone, šitą kilimą gręžti galima, be to, automobilis prasmirs... Gal verčiau išsikviesti kokį furgoną ar dar ką nors?

– Furgono nebus, – atsakė Frostas. – Kai nuvešite kilimą, pasiimkite šitų akmenų gurinių ir lėkite į tuos namus, kur buvo išžudyti vaikai. Pažiūrėkite, ar tik nebus plokštės išluptos iš Groverių kiemo grindinio. – Inspektorius nusižiovavęs žvilgtelėjo į laikrodį. Be penkiolikos septynios. Važiuoti miegoti nebebuvo prasmės. – Trauksiu į nuovadą, – pasakė.

– Pamėtėti? – paklausė Džordanas.

Frostas žingtelėjo į šalį nuo pradvisusio kilimo.

– Ačiū, nereikia. Važiuosiu su Bertonu.

16

Jis sėdėjo Žmogžudysčių tyrimo kambaryje, rūkė Širlės cigaretes ir laukė kilimą tiriančių ekspertų ataskaitos. Šie, niekdariai, nesiskubino. Frostas jau siekė telefono, bet persigalvojo. Kai pastarąjį kartą jiems paskambino, buvo gerai išbartas. „Skubame kaip įmanydami, bet galėtume dirbti dar sparčiau, jei nereikėtų kas penkios minutės atsakinėti į visokių kvailių skambučius. Nebeskambinkite, patys jums pasuksime..."

Koridoriuje subarškėjo kibirai. Pradėjo darbą valytojos. Dangus už nešvarių langų buvo nusidažęs oranžiniu atspalviu – brėško nauja žvarbi diena. Inspektorius pasiraivė ir nusižiovavo pratisai, plačiai, net raumenis aplink burną įskaudo. Jautėsi lipnus, suskretęs. Peršėjo akis. Buvo nusivaręs. Jei nebūtų Širlės paprašęs cigarečių, dabar, ką kiūtojęs vienas kaip pirštas nykiame kambaryje, parptų sau laimingas šiltoje jos pašonėje. Jis kilstelėjo riešą ir markstydamasis pažvelgė į laikrodį. Šiek tiek po septynių. Po poros valandų prisistatys išsipustęs, švariai nusiskutęs Maletas, ir diena prasidės jo aimanomis dėl išsinuomotos valties ir be leidimo dirbtų viršvalandžių. Jei nebus ko vyriausiajam inspektoriui pakišti, jis taip ir zurs nepaliaudamas. Frostas nusipurtė ir maldaujamai dirstelėjo į telefoną. Nagi, ekspertai, parodykite, ką sugebate!

Įsikandęs dar vieną Širlės cigaretę, jis suraukė nosį. Na niekaip negalėjo atsikratyti tos nusususios ožkos tvaiko, dar prasčiau dvoktų nebent koks nors rinktinis Draisdeilio skrodžiamasis. Net cigaretės, ir tos atsidavė maita. Bet Frostas vis tiek užsirūkė.

Bilas Velsas atnešė laikraštį.

– Džekai, pamaniau, tau bus įdomu, – pasakė jis.

Didžiąją dalį pirmojo puslapio užėmė apsiašarojusios ponios Kerbi nuotrauka, į šią buvo įterpta mažiukė – Bobio. Antraštė skelbė: VERKIANTI MOTINA KALTINA POLICIJĄ, VANGIAI IEŠKANT MAŽOJO BOBIO. Paantraštė buvo išspausdinta mažesnėmis raidėmis: MILIJONIERIUS PREKYBOS CENTRŲ SAVININKAS SIŪLO ATLYGĮ TAM, KAS PADĖS IŠGELBĖTI BERNIUKĄ. Išsišiepęs, bent jau nuotraukoje, seras Ričardas Kordvelas siūlė dešimt tūkstančių svarų tam, kieno suteikta informacija pravers išvaduojant vaiką.

– Na ačiū, tai bent pataisei nuotaiką! – sumurmėjo Frostas ir, nutrenkęs laikraštį į šiukšlinę, dėmesį vėl sutelkė į telefoną. – Skambėk, šmiki tu, skambėk... Negaliu čia laukti visą dieną.

Lyg išgirdęs jo maldas, aparatas kimiai krenkštelėjo. Inspektorius griebė ragelį, net nelaukęs, kol deramai suskambės. Deja, skambino ne ekspertai, o Džordanas. Jiedu su Koljeriu apieškoję Groverių kiemą ir radę krūvą grindinio plokščių nuolaužų. Pora luitų puikiausiai dera su kilimą nugramzdinusiais svarmenimis.

– Ar mes tikrai oficialiai dirbame viršvalandžius? – nepatikliai paklausė konsteblis.

– Taip, taip, žinoma, – užtikrino jį Frostas ir padėkojęs leido važiuoti miegoti. Pačiam inspektoriui liko tik nusižiovauti – jo miegoti niekas neišleido.

Vos padėjęs ragelį, jis net pašoko iš netikėtumo, mat telefonas šaižiai sučirškė. Šį kartą skambino ekspertai.

– Yra kraujo, – patenkintas pranešė Hardingas. – Daug kraujo.

Dvokianti Frosto cigaretė akimoju maloniai užkvipo.

– Įdėmiai klausau, – pasakė jis.

– Kraujas – antros grupės.

Inspektorius su palengvėjimu išpūtė dūmus.

– Kaip ir Nensės Grover! Tenedrįsta niekas vadinti jūsų niekam tikusiais dykaduoniais!

– Tikiuosi, viršvalandžiai bus užregistruoti? – pasiteiravo Hardingas. – Man prireikė kelių kolegų pagalbos.

– Žinoma, užregistruoti, – atsakė Frostas, galvodamas, kaip, po galais, reikės įkalbėti Maletą pasirašyti. Griebęs šratinuką ir popieriaus skiautę, ėmė mėgdžioti vyriausiojo inspektoriaus parašą. Šiokios tokios gerai apgalvotos klastotės iš tiesų galėjo prireikti. Staiga, džiaugsmingai sušukęs, Frostas pamėtėjo rašiklį į viršų ir vikriai sugavo. Tegul Maletas burnoja dėl viršvalandžių, jei taip nori. Jie jau apmokėti! Juk kraujas ant kanale sužvejoto kilimo – tos pat grupės kaip ir Nensės

Grover. Inspektorius vėl pažvelgė pro langą į švintantį dangų. Diena turėjo būti ne tokia jau ir prasta, nors Markui Groveriui ji nežadėjo nieko gero.

Frosto nuovargis buvo išgaravęs, jis tik gailėjosi, kad nėra su kuo pasidalyti gera nuotaika. Užtat nudžiugo, išvydęs į kambarį su dviem puodeliais garuojančios arbatos įeinantį Bertoną.

– Ankstyvas tu, mano sūnau. Didžioji tavo meilė, man regis, dar neatvažiavo.

Konsteblis nusišypsojo ir pastatė vieną puodukų prie Frosto.

– Matei vakar, kaip ji įvažiavo keliu tam vyriokui į kiaušus? – paklausė šis, rašikliu maišydamas arbatą. – Jei sumanysi ją pakadrinti, būk atsargus – kad netektų ir tau šitaip raitytis ant žemės.

– Kad man taip pasisektų! – atsakė Bertonas.

Inspektorius nusijuokė ir sriūbtelėjo arbatos.

– Jei jau prakalbome apie sėkmę... Groverių byla pagaliau išjudėjo.

Jis papasakojo konstebliui apie kilimą ir ekspertų išvadą.

– Taigi Markas Groveris susitepęs? – pratarė Bertonas.

– Išsišūdinęs iki kaklo. Imkime ir pradėkime dieną jo areštu.

Frostas paskambino į ligoninę. Seselė pasakė, kad Groveris vakar vakare buvo išrašytas ir apsistojo pas seserį. Taip, adresą žinanti...

Bertoną inspektorius išsiuntė į teismo ekspertizės laboratoriją parvežti kilimo, o pats neskubėdamas nuėjo į stovėjimo aikštelę.

Frostui pasibeldus, duris atidarė žema įkūni moteris. Marko Groverio sesuo už brolį buvo vyresnė kokiais dešimčia metų. Kai inspektorius prisistatė, jos veide šmėstelėjo nerimas.

– Abejoju, ar jis pajėgs atsakinėti į klausimus. Vargšelis visiškai sugniuždytas, – kalbėjo moteris, vesdamasi Frostą į virtuvę. – Savo vaikus jis taip mylėjo... Ką ten mylėjo – tiesiog dievino.

Inspektorius atjaučiamai palingavo galvą.

– Žinau, širdele, žinau... – pasakė. – Be svarios priežasties nekvaršinčiau jam galvos.

Markas jautėsi nekaip, į mėlynes panašūs ratilai aplink akis blyškiame veide atrodė dar tamsesni. Frostą jis išsyk atpažino. Vangiai pasisveikinęs paklausė:

– Ar yra kokių naujienų?

– Porą perspektyvių pėdsakų užėjome, – atsakė inspektorius. – Žinau, jūsų savijauta nekokia, bet būtų labai gerai, jei drauge pavažiuotume iki nuovados. Radome šiokių tokių daiktų, tad pasakytumėte, ar jie – iš jūsų namų.

– Na nežinau... – sudvejojo Groveris.

– Važiuok, – paragino jį sesuo. – Bent gryname ore pabūsi. – Kai Markas nuėjo pasiimti palto, moteris Frostui šnipštelėjo: – Gerai būtų brolį bent kiek prablaškyti.

– Pasistengsiu, – pažadėjo inspektorius.

Koks malonus žmogus, pamanė ji.

Automobilyje Groveris vis muistėsi, abejingai dėbsojo pro langą, nerūpestingai tauškiančio Frosto nesiklausė.

– Ar nepaklydome? – sunerimo staiga.

Inspektorius tyčia užsuko į Kresvelo gatvę.

– Tik norėjau užmesti akį, – pasiteisino.

Jie lėtai pravažiavo pro Groverių namus, prieš kurių duris kaimynai buvo sukrovę ištisas stirtas gėlių ir vainikų. Regint vieną šių – meškiuko pavidalo – tiesiog plyšo širdis. Groveris nurijo seilę, nusuko akis į šalį ir sudrebėjo.

– Niekada čia nebegrįšiu, – pasakė. – Negalėčiau.

Frostas užjaučiamai linktelėjo, bet iš tikrųjų jis tik pasiekė savo tikslą – Groveris jaudinosi ir staigmenai buvo nepasirengęs.

– Ką konkrečiai norėsite, kad atpažinčiau? – paklausė jis.

– Ilgai neužtruksime, – aptakiai atsakė inspektorius ir, įvažiavęs į nuovados aikštelę, nuvairavo automobilį prie didžiulės saugyklos pastato gale. – Čionai, – pratarė, atidaręs duris. Patvoskė kvapas, sumirksėjusios įsižiebė dienos šviesos lempos, ir Groveris susizgribo stovįs priešais pakabintą džiūti didelį gabalą brangiojo „Bonlio" kilimo su kreida apibrėžtais sklypeliais, kuriuose ekspertai buvo aptikę kraujo pėdsakų. Kelias akimirkas jis stovėjo nustėręs, prasižiojęs, paskui apsigręžė ir, nustūmęs Frostą, išpuolė pro duris. Inspektorius jo nesivijo.

– Nebūkite kvailas! – sušuko. – Kur jūs pabėgsite?! Kur pasislėpsite?!

Groveris susverdėjo, sustojo ir, panarinęs pečius, lėtai atsisuko, jo veidas buvo gyva neviltis. Vyriškis siaubingai drebėjo.

– O Dieve, – pratarė. – O Dieve!

Frostas priėjo ir suėmė jam už alkūnės.

– Pasikalbėkime, sūnau, – sušnibždėjo. – Palengvės.

Maletas, kuris apie neleistinus viršvalandžius jau žinojo, pasitiko inspektorių koridoriuje.

– Mums reikia pasikalbėti, – sušnypštė.

– Vėliau, – atkirto Frostas ir, kad Groveris galėtų praeiti, beveik nustūmė viršininką į šalį.

– Tučtuojau! – užriko Maletas, kunkuliuodamas įtūžiu.

– Vėliau! Vėliau, po velnių! – suurzgė inspektorius.

Jis nusivedė Groverį į ankštą kvotos kambarį, kuriame tvyrojo įsisenėję prakaito ir neskalbtų kojinių kvapai. Bertonas atnešė arbatos ir įjungė magnetofoną. Frostas užsirūkė ir purtydamas užgesino degtuką.

– Ką gi, pone Groveri, – prašneko jis, – buvote perspėtas. Žinote, kad galite nieko nesakyti, bet pirmiausia išklausykite mane. Judu su žmona susibarėte. Ir ji, ir vaikai jus jau vimdė. Išvažiavote į „Bonlį", bet vėliau grįžote su vogtu kilimu. Žmona jūsų laukė nusiteikusi kivirčytis toliau. Jūs palūžote. Griebėte peilį ir ją nužudėte. Vaikų akivaizdoje. Mažyliai pratrūko rėkti, todėl išžudėte ir juos. Juk reikėjo kaip nors nutildyti.

Frostas žinojo, kad jo pasakojimas nepagrįstas faktais, bet norėjo įtariamąjį išprovokuoti. Planas suveikė.

– Netiesa! – pašokęs ant kojų, suriko Groveris. – Savo vaikų nebūčiau galėjęs nuskriausti! Mylėjau juos!

Inspektorius rūkydamas primygtinai kalbėjo toliau:

– Puikusis jūsų parsivežtas kilimas buvo aptaškytas žmonos krauju, todėl jums teko jį išmesti. Paskandinote jį kanale, o paskui nuvažiavote prie geležinkelio tunelio ir nubloškėte žmonos lavoną po traukiniu, kad atrodytų, esą ji nusižudė. Tada grįžote į prekybos centrą dorai padirbėti, kartu ir alibi užsitikrinti.

– Ne!

– Sėskite, gerbiamasis, bus patogiau kalbėti, – šyptelėjęs paragino Frostas ir palaukė, kol įtariamasis atsisės. – Aš pasirengęs jus išklausyti. Jei galite papasakoti geresnę istoriją, mielai prašom, bet jeigu neturite ką pasakyti, pasitenkinsiu ir saviške versija.

– Ne taip buvo. – Groveris pasisuko į Bertoną, kurio veide įžvelgė daugiau atjautos. – Ne taip.

– Na tuomet papasakokite – kaip, – paprašė Bertonas.

Groveris nusibraukė nuo kaktos plaukus ir ėmė pasakoti:

– Taip, mes iš tiesų riejomės. Riejomės visada. Toks ir buvo prakeiktas mūsų bendras gyvenimas – vienos ilgos niautynės! Nensė nuolat skundėsi, kad vaikai varo ją iš proto, ir kaltino mane, esą niekada nebūnu namie. Sakydavau, kad per dienas sėdėdamas namuose nieko neuždirbsiu ir ji neturės ką leisti. Na ir pasipainiojo tasai skubus darbas „Bonlyje". Tada žmona visai pasiuto. Prigrasino nusižudysianti, jei paliksiu ją vieną su vaikais. Aš atšoviau: „Puiku, bent bus ramybė namuose." Trenkiau durimis ir išvažiavau dirbti.

– Ar anksčiau žmona yra grasinusi nusižudyti? – paklausė Frostas.

– Po velnių, tai buvo mėgstamiausia jos giesmelė. Nensę ištikdavo isterija, tada pratrūkdavo klykti vaikai, tada ji patrakdavo šaukti ant manęs, aš – ant jos. Sušiktos laimingos šeimos!* Rietenos visada baigdavosi panašiai – aš tėkšdavau Nensei: „Žudykis! Ko nesižudai? Padarysi man ir vaikeliams didžiulę paslaugą!

Inspektoriaus mina, matyt, buvo labai iškalbinga. Groveris nudelbė galvą ir įsmeigė žvilgsnį į tuščią puodelį.

– Žinau, elgiausi kaip paskutinis šiukšlė, – sumurmėjo. – Nensė nesveikavo. Vaikščiojo pas daktarą, bet tų prakeiktų tablečių negėrė. Sakydavo, kad jis nori ją nunuodyti. Tikriausiai man derėjo vargšės moters pagailėti.

– Kaip suprantu, malonių žodžių ji negirdėjo, – pasakė Frostas.

Kažkur trinktelėjo durys. Kažkas ėjo koridoriumi. Tyliai birbė magnetofono varikliukas. Inspektorius leido dūmus į palubę ir laukė.

– Atliko gabalas kilimo, – vėl prašneko Groveris. – Koks nors žioplys apsiskaičiavo. Kilimas – žiauriai geras, o tas sklypas būtų buvęs išmestas, tad sutarėme su apsaugininku: pusė atitenka jam, kita pusė – mudviem su Filu. Jis savo dalies nenorėjo, o mūsų vaikai kaip tik buvo svetainėje apgadinę kilimą, taigi nusprendėme visą gabalą pakloti

* „Laimingos šeimos“ – Didžiojoje Britanijoje populiarus kortų lošimas. Taip pat vadinasi jo pagrindų sukurta serija vaikiškų knygų ir šių motyvais sukurtas televizijos serialas.

pas mus. Prieš vidurnaktį nuvežėme apsaugininkui jo dalį ir užsukome į mano namus. Nenorėjau, kad pamatytų smalsios kaimynės, tad apvažiavome iš kiemo pusės. Namuose buvo tamsu, maniau, Nensė jau miega. Pasiėmiau iš virtuvės peilį raiščiams pjaustyti, tada abu su Filu nunešėme kilimą į svetainę. Įjungiau šviesą, atvyniojau dalį kilimo ir patiesiau ant grindų. Norėjau pažiūrėti, kaip atrodys. Tik tada pastebėjau Nensę. Pasirodo, pirmiau sėdėjo tamsoje. Atrodė patenkinta savimi ir vis kikeno, lyg iš kokio jai vienai težinomo sąmojo. „Kas juokingo?" – paklausiau. Ji atsakė tokia intonacija, lyg tai būtų klasiškas pokštas: „Rėkti ant vaikų mums nebereikės, nes jie – nebegyvi." – Groveris papurtė galvą, tarsi vėl, kaip ir tą naktį, netikėtų tuo, kas įvyko. – „Ką čia pliurpi, kvaiša tu višta?" – paklausiau. Ji parodė į vaikų kambario duris ir vėl sukikeno. Įpuoliau ten...

Jis nutilo. Toliau pasakoti nebeįstengė. Užsidengė veidą delnais ir mėšlungiškai sudrebėjo.

Frostas laukė. Trakšt – pasikeitė skaičiukas magnetofono skaitiklyje. Bertonas, norėdamas parodyti, kad kvotą reikėtų pertraukti, be žodžių kilstelėjo antakius. Inspektorius papurtė galvą. Gavęs atsikvėpti, Groveris galėjo susikaupti ir sugalvoti kitokią versiją. Taigi Frostas kantriai lūkuriavo. Užsidegė naują cigaretę. Drebulys įtariamajam praėjo. Inspektorius pastūmė pakelį, Groveris skubiai pagriebė cigaretę ir nosine apsišluostė akis.

– Ačiū, – pratarė, lenkdamasis prie ugnelės.

– Taigi įėjote į vaikų kambarį, – priminė Frostas.

Groveris krumpliais pasitrynė akis ir linktelėjo. Inspektorius jo neskubino. Įtariamasis žiūrėjo į cigaretės galiuką ir rijo seiles.

– Įėjote ir... – dar kartą priminė Frostas.

Groveris pažvelgė į jį piktai. Ir staiga kad užriks:

– Po šimts velnių, puikiai žinote, ką pamačiau!..

Nutilęs ėmė šniurkšdamas traukti į nosį ašaras.

– Vaikus? – atsargiai paklausė inspektorius.

Įtariamasis netikėtai visiškai ramiai kinktelėjo galva.

– Jie gulėjo lovelėse, tokie ramučiai. Maniau, miega. Meldžiau Dievo, kad taip ir būtų. Bet... – Jam vėl užlūžo balsas. Vėl visu kūnu sudrebėjęs, vyriškis, tarytum baisaus skausmo nudiegtas, perkreipė veidą. – Košmaras, kraupiausias košmaras.

– Mažyliai buvo nebegyvi? – paklausė Frostas.

– Žinoma, nebegyvi. Ji juos išžudė. Ta kalė išžudė mano vaikus. Gal jūs manęs nesiklausote?

– Klausausi.

– Išgirdau Nensę svetainėje juokiantis. Puoliau tenai. Ji sėdėjo ant kėdės, siūbavo į šalis ir prunkštė. „Sakiau... netikėjai", – tėškė. Ištarė tuos žodžius, lyg didžiuodamasi. Rankoje aš vis dar gniaužiau peilį. Buvau įsiutęs.

– Ir žmoną subadėte?

– Taip. Prisimenu tik tai, kaip Filas tempė mane už rankos, tramdė. Bet buvo per vėlu. Ji gulėjo nebegyva.

– Kur pirmiau buvo Filas?

– Sėdėjo virtuvėje. Matė, kad kaista rietenos, nenorėjo kištis.

– Kada išėjo iš kambario?

– Kai tik įnešėme kilimą. Išgirdęs Nensę klykiant, atbėgo į svetainę.

– Ji buvo jau mirusi?

– Taip. Pulso nebeužčiuopėme... jokių gyvybės požymių... Liepiau Filui kviesti policiją. Jis patarė man nekvailioti. Pasakė, kad sėsiu už žmogžudystę, kad kalėsiu iki gyvos galvos, nors mano vaikus išžudė Nensė. Filas atnešė švarius drabužius, padėjo man nusiprausti, persirengti. Sakė, lavoną reikia numesti po traukiniu, kad atrodytų kaip savižudybė.

– O kilimas?

– Kilimas buvo visas iškruvintas. Filas pasakė, kad išmesime jį į kanalą.

– Jis nurodinėjo, o jūs nuolankiai jam pritarėte?

– Ginčytis neturėjau jėgų. Jis porą kartų įpylė man brendžio, paskui nunešėme Nensę į furgoną. Sulankstėme kilimą, Filas įspraudė porą grindinio plokščių, kad greičiau nuskęstų. Važiuodami prie geležinkelio, pakeliui išmetėme kilimą į kanalą.

– Kur kruvini jūsų drabužiai?

– Filas juos sudegino. Turi anglimi kūrenamą katilą.

Frostas pasikrapštė smakrą.

– Aukselis tas Filas, – pasakė.

– Nensė nužudė mano vaikus, – šiurkščiai atkirto Groveris.

– Suprantu.

– Ji laukėsi. Norėjo pasidaryti abortą. Neleidau. Nenorėjau, kad nužudytų vaisių.

Pats suvokęs kraupią ironiją, įtariamasis panarino galvą ir vėl ėmė apsiašarojęs šliurpščioti.

Kad ir kokių būta motyvų, pamanė Frostas, kad ir kas kaltas, vis dėlto žmogus neteko žmonos ir vaikų.

– Išspausdinsime ir galėsite pasirašyti, – pasakė jis.

– Ar mane išleis į laidotuves? – paklausė Groveris. Atrodė sumenkęs, bejėgis. – Vaikų, ne tos kalės. Norėčiau palaidoti juos su mėgstamiausiais žaislais.

– Tuo pasirūpinsime, – atsakė inspektorius ir atsistojo. Šlykšti buvo byla. Jis išaiškino nusikaltimą, o nejautė jokio pasitenkinimo. Juk gyvybės mažyliams grąžinti negalėjo.

– Kas dabar bus? – paklausė Groveris, kai Bertonas suėmė jam už alkūnės.

– Manau, jums derėtų susirasti advokatą, – tarė Frostas. – Prireiks... Aukseliui Filui, beje, taip pat.

Koridoriuje pirmyn atgal vaikštinėjo Kesidis. Pamatęs išvedamą Groverį, jis užsipuolė Frostą:

– Gal teiktumeis paaiškinti, kas čia dedasi? Užmiršai, kad byla – mano?

– Aišku, tavo. Jis prisipažino. Žmona išžudė vaikus, o Groveris subadė ją. Jo dauguižis Filas Kolardas – netiesioginis bendrininkas. – Inspektorius padavė Kesidžiui kasetę. – Kvota įrašyta, gali išsispausdinti.

Nueiti į savo kabinetą Frostas nespėjo. Jį prisivijo Bilas Velsas.

– Džekai, tavęs laukia sutuoktiniai, įsitikinę žiną, kur laikomas pagrobtasis berniukas.

Inspektoriaus ši naujiena nepritrenkė. Kiek jau kartų juos suklaidino žmonės, kurie būdavo įsitikinę, kad matė Bobį!

– Tuodu atrodo patikimi, – užtikrino Velsas.

– Nukvakę pamišėliai visada atrodo patikimi, – suniurzgė Frostas. Et. Neabejojo tik tuščiai sugaišiąs laiką, bet numoti ranka neišdrįso. – Gerai, pasišnekėsiu su jais.

Sutuoktiniai nekantriai laukė jo laisvajame kvotos kambaryje. Šeštą dešimtį bebaigiąs vyras buvo smulkaus sudėjimo, aštrių bruožų. It žiurkių ieškantis terjeras, be paliovos sukiojo galvą į šalis. Keleriais metais jaunesnė jo žmona buvo mažaūgė rubuilė; dėl vaikiškų rusvų kirpčiukų ir trumpo sijonėlio, nėmaž nedengiančio striukų storų kojų, ji panėšėjo į protiškai atsilikusią mokinukę. Frostas prisistatė ir atsisėdo. Žvilgtelėjo į Velso įduotą lapelį.

– Ponai Meisonai, Vėlėjų skersgatvis 18, ar ne? Taigi jūs teigiate turį žinių apie dingusį berniuką.

– Atėjome ne dėl atlygio, – prašneko Meisonas. – Noriu, kad suprastumėte: ne atlygis mums rūpi.

– Žinoma, ne dėl atlygio, – patikino suprantąs inspektorius, galvodamas – aišku, dėl atlygio, šunsnuki tu.

– Reikėjo ateiti anksčiau, bet juk nepatogu skųsti kaimynus... ypač kai jie tokie geri.

– Kada gi jie yra padarę mums ką nors gero? – paklausė jo žmona.

– Na, juk paskolino vejapjovę.

– Ar tą seną, surūdijusią? Prie tviskančios naujosios tau neleistų nė prisiliesti. Verčiau prisimintum, į kokius ankštus drabužėlius kaimynė įsispraudusi... net speneliai iššokę.

Frostas sukrenkštė ir priminė:

– Atėjote dėl...

– Na taip, žinoma, dėl dingusio berniuko, – pasakė Meisonas. Tada apsidairė, lyg bijodamas, kad kas nenugirstų, pasviro virš stalo ir sušnabždėjo: – Apie tuos žmones tikrai nemanyčiau nieko blogo, bet...

– Kas „tie žmonės" yra? – pasidomėjo inspektorius.

– Oi, atleiskite. Kalbu apie ponus Jangerius iš 20-to namo.

– Ta su speneliais – ponia Janger? – pasitikslino Frostas, apgailestaudamas, kad ne ana kaimynė dabar sėdi priešais jį.

– Taip. Mes gyvename 18-ame, o jie – greta, – paaiškino ponia Meison. – Turi jie tokią pašiūrę...

– Brangioji, aš papasakosiu. – Vyriškis nutildė sutuoktinę žvilgsniu ir vėl kreipėsi į inspektorių: – Sodo pakraštyje jie pasistatę stoginę. Dailus nedidelis statinukas. Jie laiko ten vejapjovę, įrankius. – Staiga jis sudvejojęs pažvelgė į žmoną. – Brangute, o jeigu tik prisigalvojome... Juk kaimynai tokie mieli. Nė musės nenuskriaustų.

– Na gerai, – Frosto kantrybė pamažu seko, – tie žmonės – tikri sumauti šventieji, žmona – su nuostabiais speneliais. Verčiau pasakykite, kad jus kur plynios, kodėl manote, kad jie slepia berniuką.

Sutuoktiniai užsigavę susižvalgė, bet nusprendė į inspektoriaus pykčio protrūkį nekreipti dėmesio.

– Dėl tos stoginės. Aną savaitę ponas Jangeris nuo namų iki jos nutiesė elektros laidus. O vakar pastebėjau kabinant užuolaidas.

– Pastebėjau aš, – pataisė sutuoktinį žmoną, – ir pasakiau tau. – Frostui ji tarė: – Įsivaizduokite sau, pašiūrė su užuolaidomis! Be to, jos visada užtrauktos – aišku, kad negalėtume pasižiūrėti, kas viduje. Šit aš ir galvoju: ką tas ponas Jangeris gali ten slėpti?

Gigantišką pimpalą, pamanė nusinuobodžiavęs Frostas ir atsipalaidavęs išsiplerpė ant kėdės.

– Šviesą stoginėje žibina dieną naktį, – pridūrė ponas Meisonas.

– Na tai kas? – muistydamasis tarstelėjo inspektorius. Jam atrodė, kad tik gaišta laiką.

– Mačiau kaimyną nešant į stoginę maistą, – pasakė moteris. – Ant padėklo. Karštą.

– Maistą? – Frostas išsyk susidomėjo. Suklusęs atsisėdo tiesiai. – Papasakokite.

– Porą pastarųjų dienų kaimynas, prieš pat išvažiuodamas į darbą ir vos iš jo grįžęs, iškiša galvą pro užpakalines duris, patikrina, ar niekas jo nemato, tada su maistu ant padėklo nurisnoja į stoginę, užsidaro ten, užtraukia užuolaidas.

– Jūsų nuomone, jis nešioja valgyti berniukui? – paklausė inspektorius.

– Na, juk tikriausiai ne surūdijusią vejapjovę ten peni? – atšovė vyriškis. – Ne tik maistą nešioja. Patalynę taip pat... Pats mačiau, kaip tempė visą glėbį.

Frostas patenkintas patrynė delnus. Informacija atrodė vis daugiau žadanti.

– Kuo ponas Jangeris verčiasi?

– Jis – greitosios daktaras. Važinėja ir gelbėja priepuolio ištiktuosius arba autobusuose gimdančias mergaites.

– Jeigu netyčia prarysite dantų protezą, reikės skambinti jam, – pridūrė ponia Meison. – Vienai netoliese gyvenančiai moteriai prireikė valyti gimdą...

Inspektorius susiraukė ir, tildydamas ponią Meison, kilstelėjo rankas. Iš pat ryto klausytis apie gimdos valymą jis nėmaž nepageidavo.

– Tikrai matėte poną Jangerį nešant į stoginę maistą? – pasitikslino.

– Važiuokime pas mus ir pats pamatysite, – pasiūlė ponas Meisonas. – Lygiai pusę devynių neš.

Frostas pažvelgė į laikrodį. Penkiolika po aštuonių. Jis su įkarščiu pabarbeno pirštais į stalviršį. Patalynė, maistas, užtrauktos užuolaidos. Be to, būdamas greitosios daktaras, Jangeris negalėjo nesinaudoti chloroformu ar eteriu. Apsvaigini vaiką ir įsimeti į automobilį. Kas gi įtars mediką?

Inspektorius sutuoktiniams nusišypsojo. Antipatija jiems buvo beveik išgaravusi.

– Palūkėkite, – paprašė jis. – Tuojau grįšiu. – Nuskubėjęs į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, kolegoms pasakė: – Gavome gana patikimos informacijos apie berniuką. Pora smalsių piliečių mano, kad jis laikomas jų kaimynystėje, sodo pašiūrėje. Adresas: Vėlėjų skersgatvis 20.

Frostas trumpai persakė, ką išgirdęs iš Meisonų.

– Panašu, kad dėl Finčo būsite suklydęs, – tarė Liza.

– Nesu iš neklystančiųjų, – atsakė inspektorius. – Klydau praeityje, klysiu ir ateityje. – Jis priėjo prie sieninio miesto plano. – Nagi kur tas sušnerkštas Vėlėjų skersgatvis?

Bertonas parodė.

– Aha. – Frostas patyrinėjo vietovę. – Vienas automobilis privažiuos iš pagrindinės pusės, kitas – iš kitos. Bertonai, tu privažiuosi sodo pusėje. Liza, Koljeri, judu – su manimi.

Pareigūnai, lydimi šeimininko, suėjo į Meisonų miegamąjį mielų šunyčių nuotraukomis apkabinėtomis sienomis. Ant lovos pagalvių gulėjo po kačiuko formos pižamos dėklą. Pro du didelius langus puikiai matėsi sodai, priešais abu jau stovėjo po patogią kėdę. Ant abiejų atkalčių kabojo po lauko žiūronus. Ant staliuko tarp kėdžių buvo padėtos lėkštės su vaisiais bei užkandžiais ir termosas.

– Ilganosio darbo komplektas visu gražumu, – pakomentavo Frostas, įsivaizduodamas, kaip Meisonai kasnakt iš už terileno užuolaidų šnipinėja kaimynus, kerta užkandžius, užgriebę kokį nors pikantišką vaizdelį, niuksi vienas kitam į pašonę.

Inspektorius atsisėdo ir paėmė žiūronus. Liza įsitaisė ant kitos kėdės. Sugirgždėjo laiptų pakopos, sudzingsėjo indai, ir į kambarį įėjo ponia Meison. Atnešė arbatos ir trupininių pyragaičių.

– Pamaniau, gal norėtumėte, – pasakė ir, rodydama tarp užuolaidų, pridūrė: – Antai ta padarginė.

Gretimo sodo pakraštyje stovėjo medinė kokių aštuonių pėdų ilgio ir šešių – pločio stoginė kreozotu apteptomis sienomis, žaliu veltinio stogu. Storos raudonos užuolaidos tokiame statinyje atrodė nei šiaip, nei taip. Frostas nukreipė žiūronus į duris. Ant jų kabanti spyna buvo nauja ir sodo pastatėliui akivaizdžiai per didelė.

– Ar seniai ta spyna ten kabo? – paklausė inspektorius.

– Pakabino praėjusią savaitę, – atsakė Meisonas. – Matyt, bijo, kad kas nepavogtų vejapjovės, kuri žmonėms skolinti per gera.

Frostas žvilgsnis lėtai nuslydo stoginės langu, bet pro užuolaidas inspektorius nieko neįžiūrėjo.

– Atsargiau! Pastebės! – Meisonas patempė Frostui už peties ir staigiai užtraukė raštuotą užuolaidą. – Išeina.

Priglaudęs veidą prie lango rėmo, inspektorius matė užpakalines gretimo namo duris. Pro jas kyštelėjo galvą vyriškis ir vogčia apsidairė. Kai jis įtariai pažvelgė į Meisonų miegamojo langus, Frostas atsitraukė. Veikiausiai Jangeris žinojo, kokie landūnai jo kaimynai. Kiek padvejojęs, išėjo į kiemą nešinas audeklu pridengtu padėklu. Sparčiu žingsniu nuėjęs iki stoginės, greitai atrakino spyną ir įsmuko į vidų. Įžiebė šviesą, užuolaidų taip ir neatitraukė.

– Man tiek užtenka, – sumurmėjo Frostas ir, įsijungęs siųstuvėlį, paliepė Bertonui laukti už valdos. Tada kinktelėjo Lizai. – Eime, aplankysime juos.

Duris jiems atidarė ketvirtą dešimtį įpusėjusi akmeninio veido blondinė su žalsvai melsva suknele.

– Kas tokie?.. – žiojosi klausti ji ir tuojau pat piktai persiraukė, mat Frostas ir Liza lyg niekur nieko suėjo į vidų, jiems iš paskos – ir Koljeris. – Ko čia šeimininkau...

– Policija! – pertraukė moterį inspektorius, rodydamas tarnybinį pažymėjimą. – Apieškosime jūsų valdą.

– Nė velnio! – atkirto ji ir pamėgino užstoti Frostui kelią, bet pačią sulaikė Liza.

– Raminkitės, antraip teks surakinti, – pagrasino seržantė.

– Surakinti? Mano pačios namuose? O orderį ar turite?

– Kai asmens gyvybei gresia pavojus, orderis mums nereikalingas.

– Pavojus? Koks dar sušiktas pavojus?

– Saugok damą, – paliepė Koljeriui Frostas. – Mes pažiūrėsime, kas stoginėje.

Kai inspektorius ir Liza išėjo į sodą, blondinė jiems pavymui sušuko:

– Suimkite tą pašlemėką! Uždarykite į cypę! Aš niekuo dėta!

Abu kriminalistai suėjo į stoginę. Viduje sėdėjo vyriškis ir valgė pupeles. Šalia buvo pasidėjęs nešiojamąjį radijo aparatą. Skambėjo muzika. Išvydęs nepažįstamus žmones, jis pašoko, padėklas su maistu nutrinksėjo ant grindų.

– Policija! – šūktelėjo Frostas.

– Velniai griebtų! – išsprūdo vyriškiui.

Palei sieną stovėjo sulankstomoji lova. Patalpos gale buvo prikrauta ligoninės patalynės – paklodžių, apklotų – ir medikamentų. Daugiau žmonių stoginėje nebuvo.

– Kur berniukas? – griežtai paklausė Frostas.

– Koks berniukas?

Inspektorius radijo ryšiu susisiekė su Bertonu, ir šis, persiropštęs per tvorą, atskubėjo į ūkinį pastatą.

– Vesk jį į namą, – paliepė Frostas.

Blondinė prie kiemo durų veržėsi pro Koljerį ir šūkčiojo:

– Išvežkite tą menkystą! Nenoriu su juo turėti jokių reikalų!

– Ar šis žmogus – jums ne sutuoktinis? – paklausė Frostas.

– Sutuoktinis. Kol skyrybų procesas nebaigtas. Jis pats taisosi sau valgį, valgo ir miega pašiūrėje. Į namus aš jo neįsileidžiu.

– Kodėl? – pasidomėjo inspektorius.

– Todėl, kad šitas šiknius dulkina kekšes greitosios automobilyje.

– Tik kartą. Taip nutiko tik kartą, – sumurmėjo vyriškis.

– Nučiupo tik kartą, – atrėžė moteris. Frostui ji pasakė: – Būkite malonūs, suimkite jį. Uždarykite į belangę ir raktą išmeskite.

– Kokiu pagrindu?

– Juk matėte, ko pridėta stoginėje. Viskas nugvelbta iš ligoninės. Tas šlamštas jam nereikalingas, bet vis tiek vagia.

Inspektoriui nusviro pečiai. Liudininkų suteikta informacija vėl buvo nieko verta.

– Gali imtis bylos, – pasakė jis Lizai. – Neabejoju, ligoninė jį apkaltins.

Seržantė išsikvietė furgoną Jangerio grobiui išvežti.

– Mane paskundė tuodu ilganosiai šūdžiai, ar ne? – Vedamas į automobilį, paklausė vyriškis ir pažvelgė į Meisonų miegamojo langus. Užuolaidos

už šių sujudėjo, blykstelėjo atspindžiai žiūronų stikluose. – Atsiskaitysiu su jumis! – sušuko Jangeris. – Oi atsiskaitysiu!

– Na ką, dar vienas klaidinantis liudijimas? – su laikraščiu rankoje įžengęs į Frosto kabinetą, paklausė Maletas ir išsyk persiraukė, parodydamas savo požiūrį į netvarką.

– Taip, dar vienas, – atsakė Frostas, nukeldamas nuo stalo kojas. Kodėl tam mulkiui taip maga pabrėžti tai, kas ir šiaip akivaizdu?

– Turbūt dar negirdėjote, – su sadisto šypsenėle pasakė skyriaus viršininkas, – kad trijų vaikų nužudymo byloje šeimos galva Kesidžiui prisipažino.

– Girdėjau, – sumurmėjo Frostas.

– Žmona nužudė vaikus, o jis – ją.

– Taip, kažką panašaus ir girdėjau.

Aa, pavydi, pamanė Maletas, pats nuolat susimauna, užtat ir pavydi Kesidžiui sėkmės. Ką gi, užberkime dar druskos ant žaizdos.

– Taigi Snelas, kurio nesiteikėte suimti, – nekaltas, – pasakė vyriausiasis inspektorius.

Frostas linktelėjo ir, ieškodamas cigarečių, ėmė tapšnoti ant stalo suverstus popierius.

– Kesidis jus išgelbėjo, Frostai. Iki amžiaus galo turėtumėte jam dėkoti.

– Dėkoju, – atšovė inspektorius ir užsirūkė. – Dar ko nors norėjote?

Maletas susiraukė ir, numetęs laikraštį ant stalo, parodė į antraštę: POLICIJA DELSIA IEŠKOTI MAŽOJO BOBIO.

– Matėte? – paklausė.

Frostas paėmė laikraštį į rankas.

– Ekshibicionistas pensininkų kviestinėje arbatėlėje, – perskaitė balsu ir, dėdamasis sutrikęs, pasiteiravo: – Pone, nejaugi jis – jūsų draugas?

Maletas dūrė pirštu į pirmiau rodytą antraštę. Žinojo, kad Frostas tyčia jį erzina.

– Šit ką turėjau galvoje, – pasakė. – Policija delsia. Ne tokius straipsnius apie savo skyrių norėčiau skaityti. Taigi kokia padėtis?

Frostas pasitrynė skruostus.

– Po kilniaširdžio Kordvelo pasiūlymo visuomenė, kurios nebuvo girdėti, kol niekas nežadėjo atlygio, užgriuvo mus su pranešimais apie pastebėtą berniuką. Tikriname visus, bet nieko gero nesitikiu.

– Negalime švaistyti lėšų ir darbo jėgos klaidinantiems liudijimams tirti, bet, jeigu paaiškės, kad nepaisėme tokio, kuris būtų padėjęs rasti vaiką... – Maletas kaip visada pasirūpino apsidrausti.

– Ketinu sekti Finčą, – pasakė Frostas.

– Finčą? Kuo kruopščiausiai ištyrinėti jo namai, kemperis, automobilis... Juk nieko neradote.

– Pagrobėjas – jis. – Kad ir kaip užtikrintai inspektorius šiuos žodžius ištarė, abejonė vis tiek kirbėjo. Juk pirmiau jis taip pat neabejojo, kad pagrobėjas – Jangeris. Frostas patraukė dūmą ir pasitaisė: – Tikėkimės, kad pagrobėjas – Finčas. Kitų įtariamųjų tiesiog neturime.

– Ko tikitės, jį sekdamas?

– Kad nuves mus pas berniuką.

– O jeigu nenuves?

– Tada turėsime didelį rūpestį.

– Jūs turėsite didelį rūpestį, – grėsmingai pataisė Maletas. – Inspektoriau, patarčiau nesuklysti. Jei suklysite, jūsų rūpestis bus labai didelis.

Iš kabineto jis išėjo, net neslėpdamas piktdžiugės šypsenos.

Kada jau aš gyvenau be rūpesčių? – atsiduso Frostas ir vėl užsikėlė kojas ant stalo.

Liza Mod išėjo iš pirminio sulaikymo kambario kartu su Haroldu Jangeriu ir palydėjo jį iki lauko durų. Apkaltintas ir paleistas už užstatą, jis galėjo grįžti į savo stoginę. Tačiau buvo įspėtas – jei sukels kokių nors rūpesčių kaimynams, užstato sąlyga bus atšaukta.

Haroldas Jangeris, tikras pašlemėkas, įsivaizdavo esąs moterims siųsta Dievo dovana. Vežamas į nuovadą, jis vis vadino Lizą brangiąja ir taikėsi žaismingai padėti ranką jai ant kelio. Maloniai, padrąsinamai sulaikytajam nusišypsojusi, seržantė užgesino jam į ranką cigaretę. Jis pačiulpė nudegintą odos sklypelį ir pareigūnę išplūdo, bet tik tiek.

Išleidusi Jangerį pro duris, Liza nuėjo į Žmogžudysčių tyrimo kambarį. Nusiteikusi buvo prastai. Kesidis, toks pat seržantas, nesvarbu, kad laikinai paaukštintas, tyrė žmogžudystę, o jai teko smulkios vagystės iš ligoninės sandėlio.

Frostas sėdėjo prie stalo ir laikė telefono ragelį atitraukęs nuo ausies, mat iš jo liejosi keiksmai ir užgaulės. Kai srautas nutrūko, inspektorius vėl pridėjo ragelį prie skruosto.

– Pone Stenfildai, suprantu, kad jūs susirūpinęs, – pasakė. – Jūsų dukters pagrobimas tiriamas. Tikiuosi, įtariamuosius netrukus suimsime. – Stenfildas vėl pašėlo plūstis, tad Frostas padėjo ragelį ant stalo ir užsirūkęs sulaukė, kol anas nutils. Tada išbėrė: – Pone, turiu baigti pokalbį... Skubus iškvietimas. – Numetęs ragelį ant aparato, atsigręžė į Lizą ir paaiškino: – Skambino Stenfildas. Perskaitė laikraštyje apie tai, kaip mes delsiame ieškoti vaiko, ir nusprendė papasakoti žurnalistams, kaip delsiame ieškoti jo dukters pagrobėjų. – Atsistojęs inspektorius pasiraivė. – Matyt, reikėtų ką nors nuveikti. Pamėginkime išsiaiškinti kaip... – Jis spragtelėjo pirštais. – Kokia ten pavardė to vyruko su kasele?

– Jenas Graftonas, – priminė Liza.

– Na taip... Taigi kaip bedarbis dykaduonis gali įsigyti brangią stereoaparatūrą.

– Ketinome pasidomėti tomis moterimis iš Geltonojo kotedžo, – pasakė seržantė.

– Iš Geltonojo kotedžo? – susiraukęs paklausė Frostas, nesusigaudydamas, apie ką ji kalba.

– Jos anksčiau gyveno tame pačiame rajone, kur radome Lemio Hokstono lavoną.

– Ak taip, taip.

Ta byla buvo išdulkėjusi jam iš galvos. Tiek daug visko dėjosi, kad inspektorius tiesiog neįstengė aprėpti.

Į kambarį įėjo Džordanas, šiam iš paskos – ir Koljeris.

– Inspektoriau, teiravotės mūsų? – paklausė šis.

– Tikrai? – nusistebėjo Frostas. – Kokio velnio

man galėjo reikėti? – Staiga jis prisiminė. – Dėl Finčo... Vėl paaukštinu jį iki pagrindinio įtariamojo. – Pastebėjęs, kaip vyrukai nustebo, inspektorius pasakė: – Na gerai, jis – vienintelis įtariamasis. Seksite jį. Tikiuosi, Finčas parodys mums, kur slepia berniuką, tik, dėl Dievo meilės, neišsiduokite. Jei tik įtars esąs stebimas, veikiausiai nekiš nosies iš namų, ir vaikas numirs badu. Jei prireiktų, galite į pagalbą pasitelkti ir kitus konsteblius.

Frostas vėl atsisėdo prie stalo ir tik tada susizgribo, kad Liza vis dar laukia.

– Tad į Geltonąjį kotedžą?.. – paklausė ji.

Inspektorius papurtė galvą.

– Ne. Lemis miręs prieš kelis mėnesius, tad porą valandų nieko nebepakeis. Važiuosime šnektelėti su Jenu Graftonu.

Frostas sėdo prie vairo – jautėsi pernelyg išglebęs, kad leistų vairuoti Lizai. Ji dirstelėjo į inspektorių akies krašteliu. Vargšas dėdulė buvo mirtinai nusikamavęs ir atrodė nuo tada, kai ji Patriotų gatvėje išvydo jį pirmą kartą, spėjęs smarkiai susenti.

– Ar galėčiau kai ko paklausti? – prašneko seržantė.

– Žinoma, jei tik ne kokios nešvankybės, – atsakė Frostas.

– Apie Kesidžio dukterį.

– Na?.. – sunerimęs tarstelėjo inspektorius.

– Atrodo, dėl nesėkmingo tyrimo jis kaltina jus.

– Taip ir yra, – neprieštaravo Frostas. – Jo nuomone, stengiausi nepakankamai.

– Gal papasakotumėte, kas tada nutiko?

– Dukterį jis dievino, bet tais laikais nuolat būdavo užsiėmęs ir dėmesio mergaitei skirdavo nedaug. Tą lemtingąjį vakarą Kesidis ketino vestis ją papramogauti ar dar kažkur – jos motina, regis, buvo išvykusi. Bet paskutinę akimirką Kesidis persigalvojo, mat išaiškėjo kažkokia svarbi aplinkybė, susijusi su jo tuo metu tirta byla. O paskui mums paskambino Tomis Denas ir pranešė, kad mergaitę prie „Kokosų giraitės" parbloškė automobilis. Vairuotojas iš įvykio vietos paspruko.

– Prie „Kokosų giraitės"? Ką ji ten veikė?

Frostas patraukė pečiais.

– Vien Dievas težino. Gal norėjo pakliūti į klubą – juk, paauglė, – o Baskinas jos neįsileido. Jis žino, kad mes tik ir tykome progos atimti licenciją. Tai va, nuvažiavau tenai. Paaiškėjo, kad daugybė žmonių girdėjo dunkstelint, kai automobilis parmušė mergaitę, bet nė vienas nematė, kaip tai atsitiko. – Inspektorius atsiduso. – Štai taip dar kartą susimoviau. Vairuotojo mes taip ir neradome, o Kesidis man taip ir neatleido.

– Kesidžiui atrodo, kad to vairuotojo jūs neieškojote taip uoliai, kaip esate pratęs tirti kitus nusikaltimus.

– Lažinuosi, jis pasakė ne taip mandagiai, – atrėžė Frostas. – Verčiau keiskime temą.

Jis įsuko į Ferfildo kelią. Prie pat namo, kuriame gyveno Graftonas, automobilio pastatyti negalėjo. Vietoj seno aplamdyto furgono ten stovėjo juodas tviskantis „Porsche".

– Kai tik atsiranda pinigų, jie pirmiausia perka greitas mašinas, – pasakė inspektorius patenkintas, mat jau žinojo, kas buvo pagrobęs Kerolę Stenfild.

Duris jiems atidarė Graftonas. Išvydęs pareigūnus, jaunuolis sutriko, o kad perrėktų namą drebinančią sunkiojo metalo muziką, jam teko šaukti:

– Negaliu jūsų įsileisti, turiu viešnią!

– Užtruksime tik porą minučių, – eidamas į vidų, pažadėjo Frostas.

Atidaręs kambario duris, jis vos neišgriuvo – taip galingai tvoskė garsas iš didžiulių kolonėlių, stovinčių ant grindų. Prašmatni garso aparatūra užėmė beveik visą kambarį. Bet lovai vietos užteko. Ant jos išsišiepusi sėdėjo Kerolė Stenfild. Kai tik mergina išvydo įėjus ne Jeną, o Frostą, palaimos veide neliko nė ženklo – ją pakeitė išgąstis. Lova buvo apskleista šūsnimis banknotų. Kerolė kažką pasakė, bet inspektorius nenugirdo. Muzika griaudėjo kurtinamai, o pamėginęs prisukti garsą, Frostas netyčia jį tik padidino. Prasispraudusi pro inspektorių, Liza ištraukė iš tinklo kištuką. Ūmai stojusioje spengiančioje tyloje pareigūnai net ne iš karto išgirdo bildėjimą. Jenas ir Kerolė dūmė laiptais žemyn.

Kai kriminalistai išpuolė į gatvę, „Porsche“ jau suko už kampo. Liza buvo bebėganti prie jų „Fordo“, bet Frostas ją sulaikė.

– Širdele, su tokiu kledaru nepavysime. Be pinigų jie niekur nepaspruks. Grįš.

Jie parėjo atgal į kambarį surinkti banknotų. Susisiekęs su nuovada, inspektorius nurodė ieškoti juodo „Porsche“ ir aptikus pranešti jam.

– Jei įmanoma, bėglius reikia sulaikyti, – pasakė Frostas, – bet lenktynių kaip Brend Hačo trasoje geriau būtų išvengti.

Lizą su pinigais išleidęs prie nuovados, jis nuvažiavo į Geltonąjį kotedžą.

17

Duris atidarė jaunesnioji sesuo, guvioji Džulė. Nesitikėjusi taip greitai vėl išvysti Frosto, ji net žioptelėjo.

– Išsiaiškinsime vieną smulkmeną, – pasakė jis, moteriai iš paskos eidamas į kartūninę svetainę, kur Milisentė žiūrėjo televizorių. Spūstelėjusi nuotolinio valdymo pultelio mygtuką, ji atsigręžė pasisveikinti su svečiu. Pamačiusi, kas tas svečias, neapsidžiaugė. – Atsiprašau, kad vėl jus trukdau, – pratarė inspektorius ir, atsisėdęs į fotelį, atlaisvino šaliką. Kaltai šypsodamasis, ėmė tapšnoti sau per kišenes. – Na kurgi aš jį nukišau? Ak štai! – Išsiėmęs lapą, išlankstė ir peržiūrėjo spausdintą tekstą. – Anksčiau gyvenote Pagirio take?

Akies krašteliu Frostas pastebėjo, kad jaunesniosios sesers veide nė raumenėlis nekrustelėjo, o šit vyresnioji pastebimai sutriko: nei iš šio, nei iš to griebėsi mezginio, tuojau pat vėl jį atidėjo.

– Taip, bet seniai, – atsakė Džulė netgi pernelyg nerūpestingai.

– Aš truputį nustebęs, – prisipažino inspektorius. – Kodėl pirmiau nepasisakėte, kad esate ten gyvenusios?

– O kodėl reikėjo sakyti? – savo ruožtu nusistebėjo moteris.

Vis dar žiūrėdamas į vyresniąją jos seserį, kurios rankos nevaldomai drebėjo, Frostas atsakė:

– Todėl, kad kaip tik ten, jūsų buvusių namų kaimynystėje, radome lavoną žmogaus, kuris, pasak jūsų, niekada nebuvo čia užsukęs.

– O Viešpatie! – šūktelėjo Džulė, išpūtusi akis ir tarsi netikėdama. – Radote jį ten?!

– Puikiai žinote, kur jį radome, – atkirto inspektorius. – Anglinėje, priešais buvusį jūsų sodą.

– Iš kur mums žinoti? Juk nesakėte, kur tą žmogų radote.

Pasistengęs užgniaužti nusivylimą, Frostas mintyse skubiai pervarė aną pokalbį su moterimis. Džulė sakė tiesą. Šito jis joms tada neminėjo. Šūdas, šūdas, ant to šūdo dar šūdelis! Vienas koziris prarastas.

Džulė atsisėdo šalia sesers ir paėmė ją už rankos.

– Inspektoriau, Milė prastai jaučiasi. Jau sakėme, kad nieko apie tą žmogų nežinome, tad, jei daugiau klausimų neturite...

Moteris žiūrėjo tiesiai Frostui į akis ir atrodė visiškai nuoširdi, bet jis žinojo, kad ji meluoja. Ką gi, pamanė, jei taip nori pažaisti melą...

– Panele Fleming, man labai nemalonu sakyti, kad meluojate, bet mes turime liudininką... – Lyg norėdamas pasitikrinti, inspektorius vėl pažvelgė į lapą rankoje. – ...Liudininką, kuris matė velionį Lemį Hokstoną minėtą dieną įeinant į šiuos namus, bet nematė išeinant.

Džulė iš pykčio net įraudo.

– Jūsų užuomina – tiesiog papiktinanti. Jei tas žmogus čia buvo, kuriems galams mums tvirtinti, kad nebuvo?

– Iš tikrųjų – kuriems galams? – perklausė Frostas ir, parodydamas viską žinąs, mįslingai šyptelėjo. Nors nežinojo nieko. Tik ieškojo, už ko užsikabinti. Jis pažvelgė Džulei į akis. Žiūrėjo ilgai ir griežtai. Ji žvilgsnį atlaikė, nesutriko. Ir vieną partiją prieš inspektorių laimėjo. Gudrybė jam neišdegė.

Bet buvo dar ir vyresnioji sesuo.

– Džule, pasakyk inspektoriui, – prabilo ji. – Dėl Dievo, pasakyk, ir baikime pagaliau.

Moteris stovėjo išblyškusi, tirtėdama visu kūnu.

– Ką reikia pasakyti? – paklausė Frostas.

Džulė atsistojo priešais seserį, lyg ją gindama, ir pamėgino pasodinti.

– Juk matote, kad Milei negera, – pasakė inspektoriui. – Prašyčiau išeiti.

– Ką reikia man pasakyti? – vėl paklausė jis.

Jaunesnioji mostu perspėjo Milę tylėti ir, piktai į Frostą pažvelgusi, atšovė:

– Nieko. Sesuo nežino, ką šneka.

Inspektorius pakilo iš fotelio ir gailiai atsiduso.

– Matyt, teks mums visiems trims važiuoti į nuovadą, – pasakė.

– Na gerai. – Džudė patapšnojo seseriai per ranką ir, švelniai stumtelėjusi, pasodino ant minkštasuolio. Pati atsisėdo greta. – Taip, tas žmogus čia buvo. Taip, jis mus apvogė. Ir išėjo.

– Apvogė, o jūs numojote ranka? – paklausė Frostas.

Džudė nudelbė akis į grindis.

– Nenorėjome, kad kas nors žinotų, ką jis paėmė.

– Ir ką gi jis paėmė?

Moteris giliai įkvėpė, apkabino kūkčiojančią seserį ir, akimirką sudvejojusi, atsakė:

– Nuotraukas.

– Kokias nuotraukas?

– Intymias nuotraukas, kuriose... – Džudė pažvelgė į Milę. – ...mes... – Ji vėl nuleido akis ir sušnibždėjo: – ...mes naudojamės tam tikrais daiktais.

Inspektoriui atkrago žandikaulis. Jis pamanė nenugirdęs, bet tuojau pat prisiminė, ką buvo sakiusi Liza.

– Kokiais daiktais?

– Ar būtina aiškinti? – nukaitusi paklausė Džudė.

– Tais daiktais naudojatės viena kitai pamaloninti?

– Taip. – Dabar ji žiūrėjo į sieną Frostui už nugaros.

– Jūs tikrai seserys?

– Ne. Gyvename kartu. Turime draugų, vaikštome į bažnyčią... Mums atrodė būsiant geriau apsimesti seserimis.

– Vadinasi, Lemis sužinojo jūsų paslaptį?

– Taip. Jis pasiėmė nuotraukas, brangenybes, pinigus. Prigrasino, jei kreipsimės į policiją, paslaptį paviešinti.

– Kur visas tas vertybes laikėte?

– Miegamajame.

– Prie meilės guolio?

– Na taip, – piktai susiraukusi atsakė Džulė.

Frostas atsistojo.

– Norėčiau pažiūrėti.

– Neketinu jums rodyti. Ar būtina?..

Inspektorius jau buvo spėjęs užkopti iki pusės laiptų. Džulė protestuodama nuskubėjo jam iš paskos, ašaromis apsipylusi Milė liko sėdėti. Frostas atidarė miegamojo su dvigule lova duris ir pasijuto apviltas. Šiame kambaryje, kaip ir svetainėje, buvo daug kartūno, nors inspektorius tikėjosi išvysti veidrodines lubas, juodą patalynę, rimbus ir odines kelnaites. Jis ištraukė viršutinį raudonmedžio staliuko stalčių ir paklausė:

– Brangenybes paėmė iš čia?

Džulė, stovėdama prie durų, linktelėjo. Kitame stalčiuje Frostas po tvarkingai sudėtais apatiniais drabužiais aptiko pilku pliušu apmuštą dėžutę su auksine sagtele. Viduje buvo auksinės grandinėlės, medalionas, pora brangakmeniais aptaisytų sagių, kamėja su laikrodžiu, masyvi paauksuota apyrankė su rubinais.

– Kaip vagis sugebėjo pražiopsoti šitokį gerą? – rodydamas dėžutę šeimininkei, pasiteiravo inspektorius. Ji neatsakė, tik nusuko akis į šalį. – Tikiuosi, paaiškinsite, – tarė Frostas. – Sakėte, jis paėmė brangenybes, bet juk štai jos. – Nusišypsojęs jis pridūrė: – Gal tiesiog nusipirkote naujų? Jeigu taip, parodykite kvitus, ir aš mausiu iš čia, pabrukęs uodegą.

Atrodė, kad moteris staiga labai susidomėjo kilimo raštu.

Inspektorius patikrino kitus stalčius. Viename jų rado pluoštą spalvotų momentinių nuotraukų, perjuostų gumele. Jose abi moterys glamonėjosi nuogos. Džulė buvo plačiai atsimerkusi. Krito į akis daili jos figūra.

– Jūs labai fotogeniška, – pagyrė Frostas. Stalčiaus gale buvo pridėta sekso reikmenų. Inspekto-

rius kilstelėjo nepadoriai tikrovišką daiktą ir išdeklamavo: – Ak, vargšas Jorikas! Aš jį pažinojau*.

Džulė susiraukusi paklausė:

– Inspektoriau, ar būtinai jums reikia bjaurotis?

– Kai elgiuosi su žmonėmis maloniai, jie man meluoja, – atrėžė Frostas. – Lemis nepaėmė nei jūsų brangenybių, nei šeimos nuotraukų. Galėčiau lažintis, kad nepaėmė ir pinigų. Išeiti tuščiomis rankomis jis negalėjo... nebent buvo nebegyvas. – Jis pamosavo rausvu daiktu raudona galvute, patrankė juo sau per delną. – Tikiuosi, žmogžudystės įrankis – ne šitas?

Moteris pasibjaurėjusi nusuko veidą į šalį.

– Bjauru, inspektoriau, – pratarė.

– Lemio lavonas, kai iškėlėme jį iš anglių duobės, irgi atrodė bjauriai. Žinote, iš kokios anglių duobės... Tos, kur netoli buvusių jūsų namų.

– Džule, privalome pasakyti.

Aniedu net neišgirdo Milės užlipant laiptais. Ji stovėjo įsitvėrusi durų staktos, atrodė, tuojau išgrius.

– Iš tiesų, – pritarė Frostas. – Privalote pasakyti.

Jaunesnioji moteris atsargiai nuvedė Milę prie lovos, pasodino, pati atsisėdo šalia ir apkabinusi ėmė glostyti jai ranką. Frostas linktelėjo vyresniajai, ragindamas kalbėti, bet prašneko Džulė.

– Jis atėjo, tikriausiai manydamas, kad namie yra tik Milė. Bet buvau ir aš. Skaudėjo galvą, tad gulėjau vėsesniame galiniame miegamajame. Tą dieną buvo taip karšta. Vienais naktiniais tįsojau ant antklodės. Tą žmogų įsileido Milė. Jis elgėsi

* Eilutė iš Williamo Shakespeare'o dramos „Hamletas".

taip, kaip jūs ir sakote... Paprašė pasukioti čiaupus virtuvėje, o pats užlipo į viršų, užėjo į tualetą nuleisti vandens. Išgirdau, kaip traukioja čia stalčius, tad atsikėliau pažiūrėti, kas dedasi. Buvo pasilenkęs prie naktinio staliuko, nugara į mane.

– Prie šito? – pasitikslino Frostas.

– Taip. Viršutiniame rado nuotraukas, na ir kitką. Kai užrikau, jis atsigręžė. Šlykščiai išsiviepęs. Padėti fotografijų nė neketino. Teks užmokėti, norint jas susigrąžinti, šitaip pasakė. Ir paklausė... – Moteris ėmė šnibždėti, ir inspektoriui, kad girdėtų, teko pasilenkti. – ...paklausė, ar aš nenorinti išbandyti tikro. Tada griebė mane, suplėšė naktinius. Priešinausi, stengiausi išsprūsti, bet jis buvo pernelyg stiprus. Parvertė mane ant lovos. Būtų išprievartavęs. Ačiū Dievui, išgirdusi triukšmą, atskubėjo Milė.

Ji pasisuko į Milę, nusišypsojo. Toliau pasakojo vyresnioji moteris.

– Išgirdau Džulės riksmą, griebiau kočėlą ir atlėkiau čionai. Tas vyras atsagstytomis kelnėmis griovė Džulę ant lovos. Smogiau jam... smogiau... smogiau... dar kartą... dar... Jis atsisuko į mane, pažiūrėjo baltomis ir nugriuvo ant grindų. Tikėjausi, kad tik neteko sąmonės, bet Džulė pasakė, kad nebegyvas.

– Nei greitosios, nei gydytojo nekvietėte? – paklausė Frostas.

– Nebebuvo reikalo, – atsakė jaunesnioji. – Juk aš – seselė. Atskiriu gyvą žmogų nuo negyvo.

– Nepagalvojote, kad reikėtų kviesti mus?

– Ne.

– Jis jus užpuolė... būtų išprievartavęs... bijojote, kad gali net nužudyti. Jokie prisiekusieji nebūtų jūsų nuteisę, ypač žinodami, koks padugnė buvo Lemis Hokstonas.

Džulė papurtė galvą.

– Pernelyg daug intymių dalykų būtų išaiškėję.

– Bet juk dabar vis tiek išaiškės, argi ne? Visos pikantiškos aplinkybės iškils į dienos šviesą. – Frostas įsikando cigaretę, bet neužsidegė. – Lavoną nusprendėte paslėpti?

– Norėjome įkišti kur nors, kur ilgai niekas nerastų. Milė prisiminė anglinę prie buvusių namų.

– Vieta nebloga, – pripažino inspektorius. – Jei nebūtume ieškoję dingusio vaiko, Lemio, ko gero, niekada taip ir nebūtume radę. – Jis vis dėlto užsirūkė. – Padarėte dar šį tą. Nukirtote jam pirštus.

– Taip, – sudrebėjusi pratarė Džulė.

Frostas išpūtė dūmus ir paklausė:

– Kodėl?

– Buvome ką tik išsidažiusios tualetą. Tikriausiai tas vyras lietėsi prie sienos. Pirštai buvo išterlioti dažais. Mėginome nuvalyti, bet nepavyko.

– Kam reikėjo valyti?– Spalva buvo specifinė. Mums ją sukūrė parduotuvėje – kad derėtų prie užuolaidėlių vonioje. – Moteris pastebėjo, kad Frostas vis tiek nesupranta. – Pardavėjai tokių dažų receptūrą išsaugo – jos prisireiktų, jei pirkėjas panorėtų jų užsisakyti dar kartą. Manėme, jei rasite lavoną, dažai gali atvesti jus į mūsų namus.

Inspektorius kreivai šyptelėjo.

– Širdele, be reikalo stengėtės. Nesu aš toks galvotas.

– Kaišėme, kaišėme, bet dažai nesivalė, ir gana, – įsiterpė Milė. – Tada Džulė pasiūlė... – Kiek patylėjusi, ji pasakojo toliau: – Sulaukėme, kol sutems, ir išvežėme lavoną ten, kur gyvenome anksčiau. Nuo tada kiekviena diena mums buvo kupina siaubo. Nuolat vartėme laikraščius, bene rasime kokią žinutę apie dingusį asmenį. Nieko panašaus neaptikome. Manėme sau, matyt, jo nebuvo kam pasigesti... jokių artimųjų. Mudvi apgaulingai pasijutome saugios. Beveik net įsikalėme į galvas, kad nieko išvis neatsitiko. Bet vieną dieną į duris pasibeldėte jūs...

– Taip, – liūdnai pritarė Frostas, – vieną dieną į duris pasibeldžiau aš. – Jis užgnybė cigaretę ir įsimetė į kišenę. – Renkitės, mielosios damos. Važiuosime į nuovadą.

Inspektorius keliu užstūmė naktinio staliuko stalčių su nuotraukomis. Rupūžėle, pamanė, žiniasklaida turės kuo pasigardžiuoti.

Automobilyje vyresnioji moteris vis verksnojo, draugė ją švelniai guodė. Frostas tylėjo. Pasitaikydavo vienas, kitas nusikaltimas, kurį ištyręs jis be galo džiaugdavosi, bet daugiau buvo tokių bylų kaip ši, – kai gailėdavosi dirbęs pernelyg uoliai arba keikdavo sėkmę.

– Kas mums bus? – paklausė Džulė.

– Surašysite paaiškinimus, – atsakė inspektorius. – Būsite apkaltintos ir veikiausiai paleistos už užstatą.

– O paskui?

– Susirasite pusėtiną advokatą ir, ko gero, atsipirksite lygtine bausme.

– Bet teisme viskas išaiškės, – sukūkčiojo Milė.

– Nesvarbu, – pamėgino nuraminti ją Džulė. – Nesvarbu.

Vargšės moterys, galvojo Frostas. Nuotraukos kaip įkalčiai, viešai narstomi santykiai... Aišku, kad svarbu... Jis jau regėjo dienraščių antraštes.

Jie įsuko į pagrindinę Dentono magistralę. Automobilių srautas judėjo labai lėtai, tad ir jie tik vos vos šliaužė. Mašina priešakyje sublyksėjo užpakaliniais žibintais ir sustojo. Kažkas toliau priekyje kliudė eismui. Frostas nuleido stiklą ir iškišo galvą, bet virš ilgutėlės automobilių eilės įžiūrėjo tik mėlynų žiburėlių tvyksnius. Pakėlęs stiklą, nusiteikė laukti.

– Galime ir užtrukti, – pasakė damoms. – Regis, avarija.

Laukti teko beveik keturiasdešimt penkias minutes. Milė pagaliau nebekūkčiojo, sėdėjo palenkusi galvą, tuščią įraudusių akių žvilgsnį nukreipusi į langą, Džulė, nugrimzdusi į apmąstymus, tapšnojo jai per ranką. Vos išjudėję automobiliai netrukus vėl mažino greitį, privažiavę atitvertą avarijos ruožą. Didžiulė autocisterna, nuslydusi skersai kelią, gulėjo ant šono. Chemikalai iš jos statinės lyg ir nesiliejo, bet ugniagesiai budėjo pasirengę. Kelkraštyje stovėjo greitosios pagalbos automobilis. Kita ugniagesių grupė savaeigiu kranu kėlė cisterną, kad galėtų ištraukti jos pritrėkštą mašiną. „Porsche“. Juodą „Porsche“. Tarp ugniagesių sukiojosi medikai, laukiantys, kada galės pulti į pagalbą sužalotiesiems.

Frostas staigiai sustabdė automobilį ir, nepaisydamas įnirtingai signalizuojančių vairuotojų, išlipo. Prie jo iššyk pripuolė kelių policininkas.

– Pone, tuojau pat grįžkite į automobilį, – paliepė. – Čia nėra į ką žiūrėti.

Inspektorius parodė tarnybinį pažymėjimą ir paklausė:

– Kas atsitiko?

Kelių policininkas gūžtelėjo pečiais.

– Kol kas, inspektoriau, gerai nežinome. Atrodo, „Porsche" viršijo greitį, perlėkė barjerą ir palindo po priešais atvažiuojančia cisterna.

– „Porsche" važiavo pora paauglių – vaikinas ir mergina?

– Taip.

Kelių policininkas dirstelėjo Frostui per petį. Ugniagesiams pavyko autocisterną atkelti ir dabar jie ruošėsi pjaustyti „Porsche".

– Gyvi? – paklausė Frostas.

Sužviegė pjaunamas metalas ir netrukus vyrai nukėlė lengvojo automobilio stogą. Du medikai pripuolę apžiūrėjo nukentėjusiuosius ir tuojau pat, purtydami galvas, atsitraukė. Į darbą vėl kibo ugniagesiai.

– Atrodo, žuvo, – atsakė kelių policininkas.

Frostas pasodino moteris skirtinguose kvotos kambariuose ir paprašė konsteblės atnešti joms arbatos. Vos gurkštelėjusios, ir viena, ir kita puodelį su pasibjaurėjimu nustūmė į šalį.

– Netrukus grįšiu, – pasakė inspektorius ir išėjo ieškoti Lizos. Ketino pasakyti jai apie avariją. Tikė-

josi rasiąs seržantę kabinete, bet ten jo laukė Kesidis. Laikinasis inspektorius, tramdydamas įniršį, žingsniavo pirmyn atgal. Frostas jo nė akyse nenorėjo matyti, bet, slėpdamas jausmus, tik klausiamai nusišypsojo.

– Lemio Hokstono nužudymo byla – mano, – iš karto sušnypštė Kesidis. – Pažadėjai nesikišti, bet vis tiek nuvažiavai pas tas moteris, nė žodžiu man neprasitaręs. Tyčia mane ignoruoji...

Frostas klestelėjo ant kėdės ir delnu pasirėmė smakrą. Kesidis burbuliavo be atvangos, lygiai taip pat kaip Maletas. Todėl inspektorius pasinaudojo tuo pačiu metodu, kurį taikydavo ir skyriaus viršininkui, – išjungęs klausą, palaukė, kol anas išsikvėps.

Ištaikęs progą, Frostas pratarė:

– Nepyk, sūnau. Užmiršau.

– Užmiršai? – apstulbęs perklausė Kesidis. – Kaip, po velnių, galėjai užmiršti?

– Juk žinai, vėpla esu. Negerai pasielgiau. Moterys – kvotos kambariuose, pasiruošusios prisipažinti. – Frostas apsakė laikinajam inspektoriui nusikaltimo aplinkybes ir pridūrė: – Tau lieka tik surinkti prisipažinimus.

Išeidamas Kesidis, nėmaž neatlyžęs, atsigręžė ir suurzgė:

– Tau dar atsirūgs.

– Neabejoju, – sumurmėjo inspektorius.

Koljeris nusižiovavo. Dirbti Frosto vadovaujamam konstebliui patiko, o ir pinigais už viršvalandžius jis nesibodėjo; negerai buvo tik tai, kad ins-

pektorius užlaikydavo iki vėlumos, o kitą rytą vis tiek, kas kad neišsimiegojęs, turėdavai būti žvalus kaip vijurkas. Nuolatinis darbas naktimis negalėjo neatsiliepti, ir dabar Koljeriui rodėsi, kad pati automobilio salono šiluma masina sumerkti akis, nusnūsti bent kelias minutes. Vos nepradėjęs knapsėti, jis krestelėjo galvą ir nuleido stiklą. Jie stovėjo prie posūkio į Finčo valdą. Pasislėpę buvo neblogai, bet ir patys matė tik mėlynąjį „Austiną Metro".

Prie vairo sudribęs Kenas Džordanas šnarpštė. Nesąžininga, pagalvojo Koljeris. Stebėti Finčą turėjo abu. Sykį vos jo, išėjusio iš namų, nepražiopsojo. Koljeris pėstute žingsniuojantį Finčą nusekė iki pat prekybos centro. Ten senukas nusipirko maisto ir grįžo namo. Jeigu vėl išsmuks... Koljeris įsitempė ir stipriai kumštelėjo Džordanui.

– Išeina! – sušnypštė.

Kenas pabudo akimoju. Pagriebęs siųstuvėlį, pranešė Operatyviojo valdymo centrui ir tyliai išlipo iš automobilio. Buvo Džordano eilė sekti Finčą, jei šis eitų kur nors pėsčiomis. Užtrenkęs duris, sekamasis, lydimas džiugiai amsinčio šuns, su ūkiniu krepšiu rankose nužingsniavo prie savo automobilio. Krepšį numetė ant užpakalinės sėdynės. Jame galėjo būti „Savalote" pirmiau nusipirktas maistas. Kai tapo aišku, kad Finčas kažkur išvažiuoja, Džordanas vėl sėdo prie vairo ir įjungė siųstuvėlį.

– Objektas važiuoja pietų kryptimi, Turgaus gatvės link. Sekame, – pranešė.

Lizą Frostas surado pagrindiniame kvotos kambaryje. Buvo ten ir Treisė Nil. Ant stalo tarp jųdviejų gulėjo pinigų prikrautas kelionkrepšis. Ankstesnio merginos įžūlumo nebebuvo likę nė ženklo.

– Treisė papasakojo apie pagrobimą, – pasakė Liza.

– Sumanymas buvo Kerolės, – patikino mergina. – Aš tik šiek tiek pagelbėjau. Pinigų man nekliuvo nė kiek.

Frostas, atsisėdęs šalia seržantės, paklausė:

– Kodėl ji sumanė apvogti savo pačios tėvus?

– Tikras jai tik tėvas, – atsakė Treisė. – Išsiskyręs su Kerolės mama, jis susituokė dar kartą. Perka žmonai, ko tik ši užsigeidžia – brangius drabužius, kailinius, papuošalus. Kerolė yra sakiusi, kad ta boba ištekėjo už jos tėvo tik dėl pinigų.

– Taigi Kerolę graužė pavydas?

– Ponui Stenfildui mirus viskas atitektų žmonai. Kerolei tai atrodo neteisinga.

– Ir jūs suorganizavote pagrobimą?

– Aha.

– Kodėl brangenybes ir kailinius išmetėte?

– Nežinojome, ką daryti. Jenas manė, kad, mėgindami parduoti, tik įkliūtume.

– Kam tuomet išvis reikėjo tuos daiktus imti?

– Kerolė pasiūlė. Tikriausiai norėjo paerzinti pamotę.

Frostas sunėrė pirštus ant sprando ir užvertė akis į lubas.

– Ką gi, širdele, gali eiti, – pasakė netrukus.

– Gali eiti? – Liza pažvelgė į inspektorių lyg į beprotį.

– Nemanau, kad Kerolės tėvas kam nors pateiks kaltinimą, – atsakė jis. – Jei vis dėlto pateiktų, tada ir pagalvosime, ką daryti.

Seržantė išleido merginą pro duris ir įširdusi, nusiteikusi bartis, grįžo prie stalo. Ji norėjusi savarankiškai išaiškinti šį nusikaltimą. Visos sėkmingos bylos atitenkančios Kesidžiui, o jai nekliūną nieko. Bet Frostas papasakojo apie avariją, ir Liza priblokšta nutilo.

– Teks pranešti tėvui dvi nelemtas naujienas, – pasakė inspektorius. – Kad jį duktė apvogė ir dar žuvo. – Atsidusęs jis pridūrė: – Galėtų Kesidis pasiglemžti ir šitą prakeiktą bylą.

Koridoriuje juos prisivijo Bertonas ir pakvietė į Žmogžudysčių tyrimo kambarį.

– Finčas išvažiavo, – pasakė konsteblis. – Vežasi maisto. Gali būti, kad važiuoja pas berniuką.

– Tikėkimės, nesumanė nuvažiuoti į parką palesinti apsitriedusių ančių, – tarė Frostas, kurį dingstis atidėti vizitą pas Stenfildus tik pradžiugino.

Kambaryje jis pasiėmė kažkieno arbatos puodelį ir atsisėdo prie garsiakalbio.

– Džordanas – Simsui. Objektas juda šiaurės kryptimi, Pirties kelio link. Ar galėsite jį perimti?

– Simsas klauso. Atsakau: mes – prie pirmosios sankryžos su Pirties keliu. – Po pauzės pasigirdo: – Matome objektą. Perimame.

– Gerai. Aplenksime objektą ir lauksime prie Lekstono posūkio.

Džordanas nuspaudė greičio paminą ir jų automobilis pro Finčo „Austiną" šovė į priekį. Konste-

bliai atsispyrė pagundai ir lenkdami į sekamąjį nė nedirstelėjo – nenorėjo sukelti net menkiausio įtarimo. Artimiausiame ruože išsukti iš šio plento nebuvo kur, sustoti, nekrisdami į akis, pareigūnai galėjo tik „Finos" degalinėje prie Lekstono posūkio, maždaug už dešimties mylių. Privažiavęs ją, Džordanas įsuko į aikštelę ir ėmė laukti.

– Seku, – pranešė Simsas. – Automobilių nedaug, kelias tiesus, tad galiu važiuoti šiek tiek atsilikęs.

– Būk atsargus, – perspėjo Frostas. – Išsiduoti nieku gyvu negalima.

– Objektas didina greitį, varo kaip reikiant, – išbėrė konsteblis.

– Nejaugi pastebėjo? – sunerimo inspektorius.

– Nemanau.

– Pasukti jis neturi kur, – tarė Frostas, žvilgtelėjęs į kelių atlasą. – Atsilik. Kai Finčas važiuos pro degalinę, tegul jį perima Džordanas.

– Supratau, – atsakė Simsas.

– Supratau, – ištarė įsiterpęs Džordanas.

Radijas nutilo. Frostas mėgino atplėšti nepraimtą cigarečių pakelį ir plūdosi, mat celofanas vis neplyšo. Galų gale jį sudraskęs, inspektorius įsikando cigaretę, o pakelį paleido per rankas. Dar kartą pasižiūrėjo į žemėlapį. Numatyti, kur Finčas važiuoja, buvo neįmanoma, aišku tik – kad kažkur gerokai už miesto. Inspektorius vėl įsitaisė prie garsiakalbio, kuris protarpiais tyliai sutrekšėdavo.

– Na, na, greičiau, – sumurmėjo Frostas. – Finčas jau turėjo pravažiuoti degalinę. – Neiškentęs jis

įjungė mikrofoną. – Džordanai, po šimts, bene užgavau tave? Ko nekalbi su manimi?

– Finčo dar nematyti, – atsiliepė Džordanas. – Aš... – Akimirką patylėjęs, jis sukeikė: – Kad tave kur šeškas!

– Kas atsitiko?! – užriaumojo inspektorius.

– Simsą jau matau... O Finčas taip ir nepravažiavo.

– Kaip nepravažiavo?! Simsas važiavo Finčui iš paskos. Negalėjo jis išgaruoti!

– Važiavo pirm manęs, – patvirtino įsikišęs Simsas.

– O degalinės nepravažiavo, – pakartojo Džordanas.

– Tas šunsnukis negalėjo imti iš išnykti. Džordanai, lieki degalinėje. Simsai, suki atgal ir akylai dairaisi.

Frostas peleninėje sumaigė cigaretę, bet tuojau pat užsidegė naują ir įtraukė dūmą į plaučius. Laukė nekantraudamas. Kurį laiką buvo girdėti tik atmosferiniai triukšmai.

– Simsas – Operatyviojo valdymo centrui, – pagaliau prabilo konsteblis. – Matau objektą!

– Kur?! – šūktelėjo Frostas. – Ir mes norime žinoti!

– Objekto automobilis stovi kelio linkyje, šalikelėje.

– Ar Finčas mašinoje?

Inspektorius baiminosi, kad sekamasis nebūtų pėsčias nuėjęs ten, kur slėpė berniuką.

– Taip... ir jis, ir šuo. Sėdi, ir tiek. Ką man daryti?

– Pravažiuok, – patarė Frostas. – Kai jis tavęs nebematys, irgi sustok šalikelėje ir lauk. – Inspek-

torius perjungė kanalus. – Džordanai, laukite degalinėje. Finčas – tarp jūsų su Koljeriu ir Simso. Važiuoti gali tik į vieną arba į kitą pusę, daugiau niekur, nebent bagažinėje vežasi sraigtasparnį.

Frostas atsistojo ir ėmė vaikščioti po kambarį. Įtampa jį slėgė.

– Finčas ką tik pravažiavo, – pranešė Simsas. – Jis apsigręžė ir važiuoja miesto link.

Inspektoriui nusviro pečiai. Kur Finčas važiuoja, jis jau žinojo.

– Sek, – paliepė.

– Ką jis sumanė? – paklausė Bertonas.

– Sūnau, tikiuosi, kad klystu, bet manau, kad pastebėjo mūsiškius.

Po kelių minučių vėl prašneko Simsas:

– Objektas grįžo namo. Sustojau gatvės gale. Finčas išlipa... šuo taip pat. Ima krepšį su maistu... Eina į vidų.

– Kad tu susmirstum! – burbtelėjo Frostas. Nutiko tai, ko jis ir bijojo. – Užsimaskuok ir stebėk Finčo namus. Kad jis šiandien dar kur nors išsiruoštų, menkai tikėtina, bet rizikuoti negalime.

– Kas atsitiko? – paklausė Liza.

– Finčas tiesiog pasitikrino, – atsakė inspektorius. – Jis išvažiavo tik norėdamas išsiaiškinti, ar nesekame, o mes jam visu gražumu pasirodėme. Velniai mane rautų! Susimoviau.

– Juk nieko negalėjote padaryti, – pasakė Bertonas.

– Reikėjo siųsti daugiau automobilių. Vis per tą Maletą su jo taupymo programomis. Finčas pastebėjo iš paskos važiuojantį mūsiškių automobilį. Sustojo pakelėje, palaukė. Netrukus policijos auto-

mobilis apsisukęs grįžo. Čia nebent toks asilas kaip Maletas nesusivoktų esąs sekamas. – Frostas krumpliais pasitrynė akis. – Liza, mūsų laukia dar vienas smagus darbelis, – priminė. – Važiuokime pas Stenfildus, pasakysime apie dukterį.

Duris atidarė Stenfildas.

– O, teikėsi atvykti pats konsteblis Gaištas! – nusišaipė jis. – Atvykote pranešti, kad atgauti savo pinigų verčiau nesitikėčiau?

– Lyg tyčia, kaip tik juos ir atvežėme... – prašneko Frostas.

Stenfildas suskubo jį pertraukti.

– Ką?! – riktelėjo. – Bet juk tai nuostabu! – Atsigręžęs į prieškambarį, šeimininkas sušuko: – Atvažiavo policininkai! Puikios naujienos! Jie rado pinigus! – Mažne straksėdamas iš džiaugsmo, jis pakvietė pareigūnus į vidų: – Užeikite, Užeikite...

Svetainėje prie kriminalistų su šypsena pripuolė ponia Stenfild.

– Neįtikėtina! Neįtikėtina! – šūkčiojo ji. – Pirmiau brangenybes suradote, dabar – pinigus!..

– Metas gal ir per ankstyvas, – pasakė Stenfildas, atidarydamas gėrimų spintelę, – bet tokia proga neišgerti būtų nuodėmė.

Staiga jo žmona pastebėjo Frosto veido išraišką. Ši aiškiai bylojo, kad yra nutikę kai kas baisaus. Moteris pabalo.

– Kas atsitiko? – paklausė šnibždomis. – Dėl Dievo, kas atsitiko?

Jie išėjo nelydimi, palikę šeimininkus gailiai raudančius, tyliai uždarė duris.

– Tai bent pridirbau! – sukrėstas pratarė Frostas. Jautėsi dar sykį siaubingai susimovęs.

Tikėdamasis, kad Finčas bus užmiršęs budrumą ir išvažiavęs pamaitinti berniuko, inspektorius susisiekė su Operatyviojo valdymo centru. Bet įtariamasis sėdėjo kaip sėdėjęs namuose. Frostas pabarbeno pirštais į vairą ir apsisprendė.

– Gana tuščiai stripinėti, – pasakė. – Finčas šiaip ar taip žino, kad jį įtariame, tad kvieskimės šunsnukį kvotai.

Frostas kilstelėjo kėdę ir nubraukė nuo jos kažkokius popierius. Šie nupleveno ant grindų. Jis mostu paragino Finčą atsisėsti.

– Pone Finčai, gerai, kad užsukote.

Anas purkštelėjęs atsisėdo ir subambėjo:

– Turint galvoje, kaip jūsiškis pareigūnas kalbėjo, vargu ar galėjau atsisakyti.

Inspektorius nepatenkintas susiraukė.

– Esu tikras, jis nenorėjo sukelti tokio įspūdžio.

– Ką gi, man kaip tik toks ir kilo.

– Tokiu atveju atsiprašau už tą pareigūną. Tik norėčiau išsiaiškinti porą dalykų. Prisiminkime tą vakarą, kai radote pinigus. Gal ten matėte dar ką nors?

– Mačiau – mane užpuolusį stuobrį. Per jį atsidūriau ligoninėje.

– O kitų žmonių nematėte?

Finčas sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Inspektoriau, ar nemanote, kad būčiau jums paminėjęs, jei ten būtų buvę kitų žmonių?

– Dovanokite, kad klausinėju taip paikai. – Frostas sušvito kerinčia šypsena. – Niekaip neperprantame: kodėl pagrobėjas, per tokius vargus išsireikalavęs, kad pinigai būtų palikti jam tinkamoje vietoje, paskui neatvyko – jei nekreipsime dėmesio į dvi tikėtinas versijas – jų pasiimti?

Įtariamasis pasiglostė ūsus.

– Ir kokios gi tos dvi gana tikėtinos versijas? – paklausė.

– Pinigų judėjimą mes sekėme. Sutartoje vietoje pasirodė tik du asmenys – jūs ir jus užpuolęs vyrukas. Hadsonas berniuko negrobė – turi labai patikimą alibi, tad jį iš įtariamųjų sąrašo išbraukėme. Dabar norėtume išbraukti jus.

– Suprantu. – Finčas linktelėjo. Atrodė visiškai ramus.

Frostas atsilošė.

– Jūsų žmona dirbo „Savalote"? – pasitikslino.

Finčas suraukė antakius.

– Kaip tai susiję su išpirka? – paklausė.

– Pinigus išpirkai skyrė prekybos centras. Tiesiog pamanėme, kad sąsajų gali būti.

– Velionė mano žmona dirbo jiems daugiau nei penkiolika metų.

– Kodėl išėjo iš darbo?

– Pradėjo veikti naujas prekybos centras, taigi senasis, mažesnis, užsidarė.

– Ar ji norėjo mesti darbą?

– Nenorėjo.

– Kodėl neperėjo į naująjį prekybos centrą?

– Šis – visiškai kompiuterizuotas. Darbdaviams reikėjo personalo, galinčio dirbti su tokia įranga, ir

jie nusprendė, kad mano žmona – per sena mokytis naujovių.

– Tai ją supykdė?

– Taip.

– Ir galiausiai ji nusižudė?

– Taip, – atsakė Finčas, žiūrėdamas tiesiai prieš save.

– Kiek laiko ji išbuvo be darbo?

– Pusantrų metų. Po penkiolikos metų ištikimos tarnybos išmesta į sąvartyną sudepresavo. Darbas buvo jos gyvenimo prasmė.

– Jūsų žmona nusinuodijo?

– Taip. – Finčo veidas įsitempė, bet jis tvardėsi.

– Ar dėl žmonos mirties kaltinate serą Ričardą Kordvelą?

– Taip.

– Ir trokštate keršto?

– Taip.

– Ar todėl išpirkos pareikalavote kaip tik iš „Savaloto"?

– Ne. – Senukas užvertė akis į lubas, paskui nusiėmė akinius ir kruopščiai nušveitė stiklus. – Inspektoriau, aš mylėjau žmoną ir neapkenčiau Kordvelo, nes iš esmės jis kaltas dėl jos mirties. Tokios niršios neapykantos kaip mano du šimtai penkiasdešimt tūkstančių svarų nepasotintų. Iš neapykantos buvau pasiryžęs sudeginti visas Kordvelo prekybos įmones... sutraiškyti jį automobilio ratais... Šit kokia buvo mano neapykanta, kuri, siaubinga gėda man, taip ir liko neįkūnyta. Skausmas vis dar gyvas, bet laikas baigia jį numarinti. To vaiko aš negrobiau.

– Mes žinome, kad pagrobėjas naudojosi chloroformu. Jūs esate tvarkęs poros vaistininkų sąskaitybą. Galėjote vieną, kitą buteliuką ir priglobti.

– Galėjau, bet nepriglobiau.

– Pone Finčai, ar turite kasetinį magnetofoną?

– Žmona kadaise yra turėjusi. Abejoju, ar jis išliko namuose.

Frostas pasiūlė cigaretę, įtariamasis jos atsisakė.

– Šit kas dar mane glumina, – pasakė inspektorius. – Anot Hadsono, kai jis puolė prie krepšio su pinigais, jūs spardėte žolę – lyg ko ieškojote.

– Na taip, ieškojau šuns kamuoliuko.

– Pone, tuo metu jis jau buvo jūsų kišenėje.

Sumišęs Finčas suraukė kaktą. Po akimirkos raukšlės išsilygino, senukas nusišypsojo – tarsi jokios mįslės čia nė nebūtų.

– Ak, visai užmiršau, – pasakė jis. – Koja užkliudė žolėje kažin ką kietą. Pasilenkiau pažiūrėti, taip ir radau kelionkrepšį.

– Aišku. – Frostas pasistengė neišsiduoti nusivylęs. Šitas senis buvo niekuo dėtas arba nepaprastai gudrus. Vis dėlto inspektorius neabejojo, kad pagrobėjas – Finčas. Jis paėmė iš aplanko dvi nuotraukas ir padėjo ant stalo. – Pone, ar esate matęs kurį nors šitų berniukų?

Finčas užsidėjo akinius ir įdėmiai pažvelgė į fotografijas.

– Nesu, – tarstelėjo.

Frostas pabaksnojo į vieną nuotraukų.

– Šis berniukas mirė, paspringęs savo paties vėmalais. Esu tikras, tai nebuvo pagrobėjo užmačia. Kai jam bus pateiktas kaltinimas, veiką tikriausiai

vertinsime ne kaip tyčinį nužudymą. Finčas vos pastebimai linktelėjo, tarsi parodydamas, kad jam tai neįdomu. – Jei antrąjį berniuką grąžinsime į namus sveiką gyvą, – pridūrė inspektorius, – manau, galėsime pagrobėją vienu, kitu žodeliu prieš teisėją užtarti.

– Sakykite tai pagrobėjui, ne man, – atšovė Finčas. – Ar jūs kaltinate mane?

– Pone, mes privalome mąstyti lanksčiai, – atsakė Frostas. – Negalime atmesti jokių tikimybių.

Senukas atsistojo.

– Išnaršėte mano namus, apieškojote mano automobilį. Nieko neradote. Jeigu turite bent kokių nors įkalčių, siejančių mane su šiuo nusikaltimu, prašau pateikti kaltinimą. Jeigu neturite, tikriausiai galiu eiti?

– Žinoma, galite eiti. Tuojau pasirūpinsiu, kad jus parvežtų.

– Dėkoju, kelią rasiu pats, – atkirto Finčas ir oriai išėjo iš kabineto.

Frostas nuskubėjo į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, kur jo laukė Bertonas.

– Na kaip? – pasiteiravo konsteblis.

– Kaltas – net smirda, – atsakė inspektorius. – Kad galėčiau jį suimti, man reikia tik dviejų dalykų – įrodymo ir berniuko. – Jis mielai paėmė Bertono pasiūlytą puodelį arbatos. – Liežuvis to šunsnukio miklus. Kad ir ko paklaustum, išgirsi gerą atsakymą.

– Gal taip atrodo todėl, kad jis sako tiesą, – įsikišo Kesidis – labai patenkintas savimi, mat abi moterys prisipažino, ir Lemio Hokstono nužudymas buvo ištirtas.

– Finčas ir yra pagrobėjas! – kategoriškai pareiškė Frostas. Vis dėlto ir jį jau graužė abejonės kirminas.

Koljeris niuktelėjo Džordanui. Konstebliai iš gatvės galo stebėjo Finčo namus. Džordanas nusižiovavo ir atsimerkė.

– Ko?

– Kiek dar turėsime čia kiurksoti? – paklausė Koljeris.

Jo kolega gūžtelėjo pečiais.

– Turbūt, kol mus paleis.

Jis jau svajojo apie malonesnį darbą, kuriame galėtų išsimiegoti už visas prabūdrautas naktis.

– Kaip suprantu, jis suimtas, – pasakė Koljeris. – Išsivežė daugiau nei prieš tris valandas. Ir niekas nesiteikia mudviejų perspėti.

– Patikrinsiu.

Džordanas susisiekė su Operatyviojo valdymo centru.

– Kas nutiko Finčui? – paklausė operatyvininkas. – Kaip suprasti? Jis – ką, negrįžo?

– Jei būtų grįžęs, neklausinėčiau, – atšovė konsteblis.

Grįžęs į kabinetą, Frostas išsidrėbė ant kėdės ir užsimerkė. Vos kelioms sekundėms. Įmigo tučtuojau. Apniko padriki sapnai: inspektorius regėjo Finčą, Bobio Kerbio lavoną, mojantį glebia ranka be piršto, iš kurio bigės plūdo kraujas. Pažadino jį telefono skambutis. Frostas krūptelėjo, nesusivokdamas kur esąs, griebė žadintuvą, kurio šalia nė ne-

buvo. Ak taip, žinoma... Juk jis kabinete. Apvyniojęs laidą aplink pirštą, stalviršiu prisitraukė ragelį.

– Frostas, – tarstelėjo.

Skambino Lambertas iš Operatyviojo. Po pokalbio su Džordanu norėjo sužinoti, kas nutiko Finčui.

Inspektorius nusižiovavo ir, vaikydamas miegus, pasipurtė. Ką tas Džordanas šneka? Jiedviem su Koljeriu liepta stebėti Finčo namus, o šis seniausiai turi būti grįžęs.

– Ateinu. – Frostas dar kartą nusižiovavo – į ragelį – ir nuskubėjo į Žmogžudysčių tyrimo kambarį. – Kaip tai negrįžo? – radijo ryšiu paklausė jis Džordano. – Išėjo prieš kelias valandas.

– Inspektoriau, nežinau, kaip ir kada jis išėjo, – atsakė konsteblis. – Žinau tik, kad namo negrįžo.

Frostas, suraukęs kaktą, pamėgino prisiminti, kaip Finčas išėjo. Regis, parvežti senuko jis niekam neliepė. Staiga inspektorius nustėro. Finčas parvežamas atsisakė, o jis, mulkis, pagrindinį, tikriau, vienintelį, įtariamąjį lyg niekur nieko išleido iš nuovados be priežiūros.

– Ar judu įsitikinę, kad jis negrįžo? – dar kartą pasitikslino Frostas.

– Visiškai įsitikinę, – atsakė Džordanas. – Abu stebėjome, akis išpūtę.

Į tą „abu“ Koljeris sureagavo skausmingai.

– Tuomet, po šimts velnių, įsitikinkite dar labiau, – pasakė inspektorius. – Eikite ir pasibelskite į jo duris. Turėtų suamsėti šuo. Matysite, ar tas, kas negrįžo, neims savo nususėlio tildyti.

– Aš ir šiaip žinau, kad Finčo namie nėra, – suburbėjo Džordanas.

– Eik ir pasibelsk! – užriko Frostas. Sugrįžtant konsteblio jis, klausydamasis atmosferinių triukšmų garsiakalbyje, laukė labai nekantriai.

– Namuose Finčo tikrai nėra, – pareiškė Džordanas. Jo intonacija aiškiai bylojo: „Ar nesakiau?"

– Nesuprantu, ko toks patenkintas, – atrėžė inspektorius. – Na tai kaip ten buvo?

– Pasibeldžiau. Šuo viduje pasiuto viauksėti, inkšti. Net čia girdžiu lojant. Niekas jo nenutildė, niekas nepriėjo prie durų.

– Ar Finčo automobilis – prie namų?

– Taip.

Frostas atsiduso. Kas, velniai rautų, galėjo nutikti?

– Niekur nedink. Dar kalbėsimės, – pasakė jis Džordanui.

Išjungęs siųstuvėlį, inspektorius sumojo, kad visi žiūri į jį, laukdami nurodymų. Operatyvininkams buvo liepta susisiekti su visais patruliais ir motorizuotaisiais pareigūnais – tegul šie ieško Finčo. Biliui Velsui liepta išsiųsti į miestą – į aludes, kinus, kad ir kur – kaip įmanoma daugiau žmonių. Vienai konsteblių Frostas nurodė apskambinti visas firmas, kurių sąskaitybą Finčas tvarkė, ir sužinoti, ar jis nenuvyko į kurią nors iš jų. Pats inspektorius paskambino į Felfordo skyrių ir paprašė patikrinti, ar įtariamasis neatsidūrė savo kemperyje. Tada, pabrėždamas, kaip svarbu Finčą surasti, kreipėsi į kolegas, apstojusius jį Žmogžudysčių tyrimo kambaryje.

– Finčas – racionalus tipas. Šiaip sau jis neišnyktų. Privalome senį rasti, nes, jeigu jam pavyks pa-

sprukti, kur yra berniukas, niekada nebesužinosime. Kuris nors patikrinkite autobusus, geležinkelio stotį. – Frostas patylėjo, mėgindamas sugalvoti, ko galėjo nepaminėti. – Jei kuriam nors jūsų šaus į galvą dar kokia nors vieta, kur Finčas galėtų būti – viešieji tualetai, viešnamiai, lyties keitimo klinikos, žaislų parduotuvės, – eikite ten ir ieškokite, manęs perspėti nebūtina.

Visi išsiskirstė, užtat į kambarį įžengė skyriaus viršininkas. Nesėkmes šis tiesiog užuosdavo.

– Kas girdėti apie Finčą? – paklausė Maletas. Frostas papasakojo, kas atsitikę. – Taigi jūs jį ėmėte ir išleidote? Juk sakėte, kad įtariamąjį seksite. Sakėte, kad jis nuves mus pas berniuką. – Iš pasipiktinimo skyriaus viršininko balsas net drebėjo.

– Sakiau, sakiau! – atrėžė inspektorius. – Suklydau, jį išleisdamas, ir tiek.

– Pastaruoju metu labai jau dažnai klystate, – sumarmėjo Maletas. – Keista, jums viskas krinta iš rankų kaip tik tada, kai Kesidžiui puikiai sekasi. – Prie durų jis atsigręžė paleisti paskutinio šūvio. – Frostai, jei ir čia apsidergsite...

Trenkęs durimis, viršininkas tarsi pabrėžė grasinimą.

– Ačiū už padrąsinimą, – sumurmėjo Frostas.

Jis nekantriai laukė naujienų. Šių ilgokai nebuvo. Paprašė operatyvininkų susisiekti su kiekvienu pareigūnu atskirai ir išsiaiškinti, gal sugedęs kurio nors siųstuvėlis. Visi aparatai veikė kuo puikiausiai. O paskui visi vienas per kitą suskato pranešinėti: Finčo – nė ženklo.

Praslinko dar pusvalandis be gerų naujienų. Inspektorius susisiekė su Džordanu.

– Na pasakyk, – ėmė prašyti, – kad Finčas grįžo, sėdi saugus namuose, tik užmiršai man pranešti.

– Inspektoriau, atsiprašau, – tik tiek pasakė konsteblis.

Parvažiavo Bertonas ir Liza.

– Atsiprašau, inspektoriau, – sumurmėjo seržantė, – nebežinau, kur dar ieškoti.

– Judu su Bertonu važiuosite su manimi, – atsistojęs pasakė Frostas.

– Kur?

– Į Finčo namus. Išnaršysime dar kartą.

– Juk pirmiau nieko neradome.

– Tad gal rasime šį kartą.

18

Šuo suamsėjo, pareigūnams dar einant taku. Jie girdėjo, kaip įnirtingai jis, norėdamas ištrūkti, braižo virtuvės duris. Frostas dėl viso pikto paskambino ir patrankė į laukujes kumščiu. Palaukęs kelias sekundes, linktelėjo Bertonui, ir šis užsimojo sunkiu kūju. Poros smūgių pakako. Durys sutirtėjo, varžtai su girgždesiu iššoko iš medienos. Visi suėjo į vidų. Šuo lojo it pamišęs, ir Frostui teko beveik šaukti, kad kolegos išgirstų.

– Klausimas šit koks: žūti mums ar būti?! – pasakė. – Jei reikės, palikite plikas sienas, sumautus apmušalus nuplėškite, bet raskite man bent kokią sąsają su berniuku.

Pats Frostas išėjo prie Finčo automobilio prievažoje. Bertonas, kuris iš kelių policininkų buvo pasiskolinęs didžiulį ryšulį raktų, vienu jų pasinaudojęs sėdėjo priekyje ir naršė daiktadėžę. Čia buvo automobilio eksploatavimo vadovas, kelių atlasas, seni stovėjimo kvitai... Frostas paėmė Dentono ir apylinkių atlasą. Išvydus rūpestingai apibrauktą sklypą, inspektorių išmušė karštis, bet veikiai išaiškėjo, kad Finčas pasižymėjęs kempingą, kurį dabar stebėjo kolegos iš Felfordo skyriaus. Bertonas atidžiai apžiūrėjo visą prietaisų skydą ir kas po juo, bet nieko įdomaus nerado. Palikęs konsteblį dirbti toliau, Frostas sugrįžo į namą, kur šuo kaip

nors lojo be atvangos. Inspektorius liepė Koljeriui pamėginti terjerą kaip nors nutildyti.

Užduotis konsteblio nepradžiugino. Šuo ne tik lojo, bet ir niršiai draskė duris, atrodė, įmanydamas kibtų įsibrovėliams į gerkles. Koljeris atsargiai, colis po colio, pravėrė virtuvės duris. Terjeras susyk nutilo. Konsteblis įsitempė. Blogas ženklas, pamanė. Buvo girdėjęs, kad liovęsis loti šuo įprastai puola. Terjeras, grėsmingai urgzdamas, atiturseno prie jo ir stryktelėjęs palaižė ranką. Koljeris šunį paglostė ir, suradęs ant lentynos skardinę su maistu, įbėrė šio į dubenėlį. Skubiai prisirijęs, terjeras kaipmat užsnūdo. Į namus sugužėję įsibrovėliai tiek jam ir terūpėjo.

– Tai bent kiemsargis! – nusistebėjo Frostas.

Džordanas, atsiklaupęs svetainėje prie žemo staliuko, naršė žurnalus. Imdamas po vieną, purtė, sklaidė. Frostas jau žiojosi sakyti konstebliui, kad nepersistengtų – vargu ar Finčas galėjo žurnale slėpti tos vietos, kur laikė berniuką, aprašą, – bet nusprendė neslopinti entuziazmo, tegul ir nelabai naudingo.

Paieškos zonas kriminalistai buvo pasiskirstę. Dabar jau nebereikėjo, daiktą paėmus, būtinai tvarkingai padėti kur buvęs. Bertonas Finčo kabinete antrame aukšte tyrinėjo prie kamščiamedžio lentelės prisegtus popierius. Nutraukęs kiekvieną, apžiūrėdavo abi puses. Nieko įdomaus ten nebuvo. Kelios vizitinės... ranka užrašytas svarbiausių klientų sąrašas... atvirukas iš Ispanijos... santechniko telefono numeris. Miegamajame Liza, atidariusi spintą, tikrino visų drabužių kišenes.

Frostas sukiojosi svetainėje. Žalia atsakiklio ant staliuko lemputė blykčiojo – buvo neišklausytas įrašas. Inspektorius jį įjungė. Vienos firmos darbuotojas teiravosi, ar Finčas galėtų savaite anksčiau, nei sutarta, apskaičiuoti mokesčius. Frostas išjungė atsakiklį. Telefono atmintyje buvo įrašyti keli numeriai, ir visais jais inspektorius paskambino. Visur suveikė atsakikliai. Finčą su visais abonentais siejo darbo reikalai. Atrodė, kad asmeniniam gyvenimui šis žmogus beveik neskiria dėmesio.

Radijo ryšiu su Frostu susisiekė Bilas Velsas.

– Ką tik skambino Finčo kaimynė, – pasakė jis. – Pranešė apie įtartiną gaują valkatų, įsibrovusių į jo namus.

– Šnektelėsime su ja, – prižadėjo inspektorius.

Visi kiti buvo užsiėmę, tad pas kaimynę nuėjo jis pats ir netgi išmeilijo arbatos.

– Meskite tą šunį nuo kėdės, – tarė smulkutė žilaplaukė, pildama į puodelį karštą vandenį.

Kai tik Frostas atsisėdo, riebuilis, be paliovos šnarpščiantis buldogas užšoko jam ant kelių ir apseilėjo kelnes.

– Ne kiekvieną jis šitaip pagerbia, – pasakė šeimininkė. – Įpylusi pieno, puoduką su plūduriuojančiu arbatos pakeliu ji padavė inspektoriui. – Kokiu reikalu poną Finčą aplankė policija? Ar jam nieko nenutiko? – sprendžiant iš intonacijos, moteriškė vylėsi, kad kaimynui bus kas nors atsitikę.

– Oi ne! Ponas Finčas maloniai leido mums apieškoti jo namus. Gali paaiškėti, kad pirmiau ką nors pražiūrėjome.

Detaliau aiškinti, ko ieško, jis neketino.

– Mačiau jį išeinant, – tarė moteriškė, – bet nepastebėjau grįžtant. Nors dažniausiai pastebiu.

Neabejoju, ilganose tu landūne, pamanė inspektorius.

– Gal numanote, kur ponas Finčas galėtų būti? – paklausė.

Senutė papurtė galvą.

– Beveik nieko apie kaimyną nežinau. Su jo žmonele pasišnekučiuodavome, bet, kai numirė, baigėsi visi mūsų pašnekesiai.

– Tai jau tikriausiai, – pratarė Frostas.

– Nusižudė ji, – sąmoksliškai pakuždėjo kaimynė. – O jis taip ir neatsigavo.

Inspektorius atjaučiamai sulinksėjo. Po akimirkos, užuodęs nemalonų kvapą, suraukė nosį. Nesmagu buvo įtarti senolę, bet šuo įtarimo nėmaž nekėlė.

– Vajetau, – sunerimo šeimininkė, taip pat užuodusi tvaiką, – nejaugi pabezdėjo? Vargšeliui protarpiais užeina meteorizmo priepuoliai.

– Ne savanaudis mat, – atsakė Frostas. – Kuo turtingas, pasidalija su visais. – Nukėlęs šunį ant grindų, jis atsistojo. – Eisiu jau. – Moteriškė palydėjo inspektorių iki durų. Jis pasilenkė ir, rodydamas, kad nepyksta, buldogą paglostė. – Kaip jis sutaria su pono Finčo terjeru? – paklausė.

– Tas šunelis – ne kaimyno, – atsakė senutė. – Kažkokių žmonių, kurie išvykę atostogų.

Frostas pamojo jai ir grįžo į Finčo namus. Kolegos laukė jo paniurę.

– Nieko neradome, – pasakė Bertonas. – Ničnieko.

Inspektorius atsisėdo ant laiptų ir, norėdamas pagalvoti, sugraibė kišenėje cigaretes. Blėso pasku-

tinė viltis. Jam būtinai reikėjo rasti, už ko užsikabinti.

– Nepatogu sakyti, bet ar tik nebūsite suklydęs, kaltindamas Finčą? – sumurmėjo Bertonas.

– Pagrobėjas – jis, – papurtęs galvą, užtikrintai pareiškė Frostas. Jis nieku gyvu nenorėjo nusileisti, nors padėtis buvo itin kebli. Aklavietė. Lauke pylė lietus, kažkur kamavosi septynmetis berniukas, o jis net nenutuokė, ką daryti.

– Sujaukėme namus, – pasakė Liza. – Gal reikėtų sutvarkyti?

– Nereikia, – atsakė inspektorius. – Bala nematė... Eime visi į aludę, bent prisigersime.

Šuo virtuvėje vėl prapliupo amsėti. Matyt, kažkas jį suerzino. Frostas taip ir pastėro. Lojimas priminė jam kaimynės žodžius, į kuriuos iš karto nebuvo atkreipęs dėmesio.

– Juk šuo – ne jo! – šūktelėjo Frostas. – Nupiepęs šuo – ne Finčo!

Visi sužiuro į inspektorių lyg į kokį pamišėlį.

– Ar aš ką nors pražiopsojau? – paklausė Liza.

– Ne, – atsakė Frostas. – Aš vos nepražiopsojau. – Pasisukęs į Bertoną, paliepė: – Prie lentelės kabinete prisegtas atvirukas su Ispanijos vaizdu. Atnešk jį, sūnau.

Konsteblis suglumęs trūktelėjo pečiais ir parnešė iš viršaus spalvingą atviruką. Šiame buvo įamžinti paplūdimys ir aukštutėliai viešbučio korpusai tolėliau. Atviruką apvertęs, inspektorius perskaitė:

– Brangusis Henri. Čia labai karšta. Kaip gaila, kad Dentone jums tenka drebėti iš šalčio. Taip, mūsų telefono sąskaitą apmokėkite. Grįžę kitą savaitę atsiskaitysime. Etelė ir Vilfas.

Frostas viltingai nužvelgė kolegas, bet šie liko nieko nesupratę.

– Rūgštele! – suvaitojo Frostas. – Bene jau visai pakvaišau? – Jis dūrė pirštu į atviruką. – Taip, mūsų telefono sąskaitą apmokėkite... Nejaugi jums tai nieko nesako?

Pareigūnai nustebę susižvalgė.

– Na... Tie žmonės prašo Finčą apmokėti jų telefono sąskaitą, – Džordanas atsakė taip, lyg klausimas būtų visiškai kvailas.

– O iš kur Finčas gali žinoti apie jų sąskaitą?

Kur inspektorius lenkia, pirmoji sumetė Liza.

– Kol tie žmonės atostogauja, Finčas sergsti jų namus. Peržiūri korespondenciją.

– Vadinasi, turi raktą, o tie namai – tušti. Kur dar jis rastų geresnę slėptuvę pagrobtam berniukui laikyti?

– Gali būti, – nenoromis pripažino seržantė.

– Tai vienintelis mūsų kabliukas, todėl verčiau manykime, kad taip ir yra. Reikia išsiaiškinti, kur tie Vilfas ir Etelė gyvena. Ar kuris nors matėte čia adresyną? Visi sutartinai papurtė galvas. – O kompiuteris?! – šūktelėjo Frostas. – Juk žmonės pavardes, adresus saugo kompiuteriuose.

– Mėginau įeiti, – pasakė Bertonas. – Bet nežinau slaptažodžio.

– Ką tai reiškia? – suraukęs antakius, paklausė inspektorius.

– Tai reiškia, kad, neįvedus slaptažodžio, prieiga prie informacijos neįmanoma. Gal ir galėtume jį nulaužti, bet prireiktų nemažai laiko.

– O jo, po galais, kaip tik ir neturime! – Frostas

ėmė žingsniuoti pirmyn atgal, kumščiu baksnodamas į kitos rankos delną. – Veikiausiai jie gyvena pačiame Dentone arba kur nors netoli miesto, antraip Finčas ten neprivažinėtų.

– Būtų gerai žinoti pavardę, – įsiterpė Bertonas.

– Dar geriau – suknistą adresą, – atsakė inspektorius. – Bet nežinome. – Po akimirkos jis lėtai pakėlė galvą ir nusišypsojo. – Žinau, kaip juos rasti. Reikia peržiūrėti rinkėjų sąrašą.

– Kaip tai? – paklausė Liza.

– Į Dentono rinkėjų sąrašą įtraukiamas kiekvienas turintis teisę balsuoti asmuo. Duodu kepurę prišikti, mūsų ieškomieji Etelė ir Vilfas tokią teisę turi. Taigi mums reikia ieškoti tuo pačiu adresu gyvenančių asmenų tokiais vardais.

– Bet tame sąraše – tūkstančiai pavardžių, – skeptiškai pratarė Bertonas.

– Todėl kuo greičiau pradėsime ieškoti, tuo greičiau rasime. Pirmyn!

Žmogžudysčių tyrimo kambaryje plūduriavo melzganas rūkas, tylą trikdė tik lietaus barbenimas į langus ir verčiamų lapų šiugždesys. Pagalbon buvo pasitelkti visi laisvesni pareigūnai, net grįžę į nuovadą užkąsti patruliai, ir tie nešėsi į valgyklėlę lapus su rinkėjų sąrašais.

– Radau Vilfredą ir Elizabetą Markemus, – paskelbė Džordanas.

– Pasižymėk, – patarė Frostas, braukdamas nuo popieriaus cigaretės pelenus. – Kartais žmonės pasivadina kiek kitaip, nei įrašyta gimimo liudijime.

Vis dėlto iš šio atvejo inspektorius kažin ko nesitikėjo. Kad moteris imtų ir savo noru persivadintų Etele? Vargu.

– Kas čia dedasi?

Frostas pakėlė nuo sąrašo akis ir patyliukais sudejavo. Maletas kaip visada šniukštinėjo dingsties priekaištams. Kita vertus, dar viena pora akių būtų pravertusi. Inspektorius trumpai nusakė situaciją ir padavė skyriaus viršininkui pluoštą lapų.

– Su malonumu prisidėsiu, – sududeno Maletas. – Juk mes, šiaip ar taip, kolektyvas.

Jis atsisėdo prie laisvo stalo, o Frostas vos neprapliupo plūstis, mat buvo jau gerokai praalkęs ir tikėjosi išsikelti dar vieną žuvies ir traškučių puotą.

– Pone, savo kabinete jaustumėtės daug patogiau, – viltingai užsiminė jis Maletui.

– Ir čia jaučiuosi kuo puikiausiai, – nusišypsojęs atsakė skyriaus viršininkas. – Taigi ieškome asmenų... kokiais ten vardais?.. Džordžo ir Mildredos?

– Vilfo ir Etelės.

– Na taip, na taip, – tarstelėjo Maletas ir pabrėžtinai sukosėjo. – Neabejoju, darbas vyktų daug našiau, jei čia nerūkytume.

Viltis buvo triskart sužibusi ir triskart išblėso. Dvi daug žadėjusios Vilfredų ir Etelių poros sėdėjo namie ir žiūrėjo televizorių. Trečiosios poros namuose nebuvo, bet kaimynė patikrinti nuvažiavusiam konstebliui pasakė, kad jie išėję į aludę, po pusvalandžio grįšią.

Išvargęs Frostas delnu pasitrynė veidą. Pavardės sąrašuose jau skydo, sunku buvo jas įskaityti. Atsivertęs dar vieną lapą, jis susivokė nebesugebąs

suvokti nė vienos jame įrašytos pavardės. Reikėjo rasti kokį nors paprastesnį paieškos būdą.

– Kokie ieškomųjų vardai? – paklausė Maletas.

Rupūs miltai! To šmikio atmintis kaip rėtis, pamanė Frostas. Kaipgi jis visą pusvalandį skaitė sąrašus, nežinodamas ko ieško?!

– Vilfas ir Etelė, – kantriai atsakė inspektorius.

– Štai radau Vilfredą ir Etelę, – pasigyrė skyriaus viršininkas, rodydamas pirštu į pozicijas sąraše.

Frostas pripuolęs pagriebė lapą. Vilfredas Parsivalis Votkinsas ir Etelė Morina Votkins, Meistrų skersgatvis 2, Dentonas. Jis pasižiūrėjo į miesto planą. Meistrų takas buvo Dentono pakraštyje, netoli miško ir upės įsikūrusiame gana prašmatniame rajone, kurį sudarė keli atskiri Viktorijos laikų namai didelėse valdose.

Po to, kai trissyk teko nusivilti, niekas labai neapsidžiaugė; Frostas išsiuntė į Meistrų taką patrulį, o kiti vėl įniko į sąrašus.

Siųstuvėlis prabilo po penkių minučių.

– „Čarlis Bitė“ – inspektoriui Frostui. Patikrinome. Šviesos nurodytame name įjungtos, bet mes, kaip ir liepėte, prie jo nesiartinome. Kaimynai papasakojo štai ką. Savininkai, vaistininkas, dabar – pensijoje, ir jo žmona, atostogauja Ispanijoje. Džeko Raselo terjerą jie turi. Šunį šiuo metu prižiūri šeimos draugas.

– Į dešimtuką! – sušuko Frostas ir sviedė popierius į viršų, šie nupleveno ant grindų lyg rudeniniai lapai. Jis plačiai išsišiepė Maletui ir pasakė: – Ačiū, viršininke! Visada sakiau, kad nesate jūs visai niekam vertas.

Kai vyriausiasis inspektorius pagaliau susigaudė, kad komplimentas, priešingai nei jam išsyk pasirodė, ne kažin koks, Frostas su saviškiais, palikę ant stalų šūsnis lapų, jau skuodė į lietaus drengiamą automobilių aikštelę.

Automobilis slysčiodamas trinksėjo gruoblėtu keliu, kuris vedė iki Meistrų tako. Be paliovos kliokiančio lietaus vanduo nuo važiuojamosios dalies sruvo į jau ir šiaip sklidiną pakelės griovį. Po nedideliu geležinkelio tiltu mašina ištaškė gilią kelio įduboje susitelkusią balą ir netrukus, įveikę nelabai staigų posūkį, pareigūnai kairėje išvydo medžių guoto šiek tiek užstojamą namą. Jame tvieskė visos šviesos.

Pirmasis automobilis įsuko į prievažą ir, taškydamas purviną vandenį, sustojo prie namo, antrojo vairuotojui teko stabdyti staigiai, kad neįvažiuotų anam į galą. Visi, dangstydamiesi nuo lietaus, išlipo. Bertonui ir Džordanui Frostas liepė apeiti namą iš kiemo pusės, o pats pasibeldė į pagrindines duris. Iš karto nebuvo jokio atsako, bet pro matinį stiklą inspektorius įžiūrėjo viduje kažką judant. Jau kėlė ranką pabelsti dar, tik pasigirdo Finčo balsas:

– Kas ten?

– Policija! Atidarykite duris! – šūktelėjo Frostas.

– Luktelkite!

Po poros sekundžių durys atsivėrė. Finčas buvo vienmarškinis, rankoje laikė kempininį šepetį. Dėdamasis nustebęs, jis kilstelėjo antakius.

– Inspektoriau Frostai! Kokia maloni staigmena! Jau antrą kartą šiandien matomės!

– Atvažiavome apieškoti valdos, – pasakė inspektorius.

– O orderį ar atsivežėte?

– Ne, bet gauti ilgai netruks.

– Ar atvažiavote dėl to dingusio berniuko?

– Taip.

– Na tokiu atveju orderio nereikalausiu. Ieškokite, kur tik norite. – Įleisdamas pareigūnus, Finčas pasitraukė į šalį. – Prašyčiau nusivalyti kojas... ir nieko nesujaukti. Namai – ne mano.

Labai jau jis pasitiki savimi, pamanė Frostas. Kad tik nebūtų dar vieno šnipšto. Tasai nusmurgęs senis pernelyg užtikrintai jaučiasi.

Liza pirmiausia nuskubėjo prie užpakalinių durų ir įleido lietaus merkiamus Bertoną ir Džordaną. Abu konstebliai skubiai suėjo į sausą patalpą, ir ant išblizgintų linoleumo plytelių, paklotų šachmatų tvarka, tučtuojau privarvėjo vandens. Finčas puolė šluostyti grindis.

– Susimildami, matyt, neįsivaizduojate, koks sunkus triūsas – iščiustyti visą namą, – papriekaištavo jis. – Čia gyvena mano draugai, jie rytoj grįžta iš Ispanijos. – Senukas patikrino ūžiančią skalbyklę. – Darbo dar per akis, – pridūrė.

Liza paskirstė konstebliams paieškos plotus, o Frostas ir Finčas susėdo erdvioje svetainėje aukštomis lubomis. Poliruoti baldai kambaryje taip ir tviskėjo.

– Kaip mane suradote? – paklausė senukas, vilkdamasis švarką, ir tuojau pat šyptelėjo. – Na, žinoma. Ant antkaklio užrašytas ne tik šuns vardas, bet ir adresas. Jūs – galvotas žmogus!

Rūgštele, pamanė Frostas, nejaugi reikėjo tik apžiūrėti to susnos antkaklį?!

Pamalonintas jis kukliai nusišypsojo ir pratarė:

– Kažkaip susiprotėjau.

– Inspektoriau, o kodėl manote, kad berniukas turėtų būti čia?

– Pone Finčai, todėl, kad jūs čia, – atsakė Frostas ir užsirūkė.

Finčas padėjo prie jo sunkią stiklinę peleninę.

– Tai tampa panašu į priekabiavimą. Juk jau sakiau jums, kad apie tą berniuką nieko nežinau. Jokių svarių argumentų jūs pateikti negalite, bet man vis tiek tenka nuolat kęsti įžūlius jūsų išpuolius.

– Kur jis? – paklausė Frostas.

– Labai gaila, bet nežinau, – atsakė Finčas. – Vargšas mažutėlis, atplėštas nuo tėvų...

– Pone, gal ateitumėte čionai?! – iš viršaus inspektorių pašaukė susijaudinęs, matyt, ką nors aptikęs Bertonas.

Frostas dvilktelėjo į Finčą. Šis akmenine veido išraiška nuo lakuoto stalviršio rūpestingai pūtė pelenų pleiskanas.

– Čionai, pone. – Bertonas stovėjo laiptų aikštelėje prie pilkai dažytų durų. – Prašyčiau be cigaretės.

Frostas nustebęs pakluso kriminalistui konstebliui. Cigaretės dūmus Bertonas išblaškė rankomis, tada pravėrė duris, įstūmė į vidų inspektorių, įsmuko pats ir skubiai jas uždarė.

Jiedu stovėjo nedideliame miegamajame užpakalinėje namo dalyje. Ąžuolinė spinta, toks pat naktinis staliukas, prie sienos – viengulė lova nu-

vilkta patalyne, šit ir visas apstatymas. Kambaryje kvepėjo drėgna vilna – neseniai valytas kilimas buvo dar šiek tiek šlapias.

– Pauostykite, pone inspektoriau, – pasiūlė konsteblis.

Frostas pauostė.

– Lakas? Kilimų ploviklis?

– Daugiau nieko neužuodžiate? – nusivylęs paklausė Bertonas.

Inspektorius dar kartą pauodė ir susiraukė. Šleikščiai salsvas kvapas buvo beveik išvėsęs, bet juntamas.

– Chloroformas?

– Taip aš ir pamaniau, – linktelėjęs atsakė konsteblis.

– Berniuko čia būta, gulėta ant šitos lovos, – tarė Frostas.

Jis prikišo nosį prie pat čiužinio, bet nieko neužuodė. Trumpai pravėręs duris, paprašė Lizos atvesti Finčą. Šis įėjęs atsistojo kambario viduryje.

– Ką nors užuodžiate? – paklausė jo inspektorius.

Senukas įtraukė oro, įžūliai šypsodamasis, vos vos trūkčiodamas nosimi, tarsi uostų rečiausio vyno kvapų puokštę.

– Baldų lakas?.. Kilimų ploviklis?.. – spėjo ir čia pat nepatenkintas suraukė nosį. – Įsisenėjusi tabako smarvė, kurią, kaip suprantu, skleidžiate jūs. Ar galiu atidaryti langą?

– Ne, – atšovė Frostas ir dar sykį atsargiai pauostė, bet anestetiko kvapelis, ir šiaip silpnas, buvo jau išdūkęs. – Mes užuodžiame chloroformą! – pridūrė.

Finčas, nutaisęs žinovo miną, papurtė galvą.

– Sausojo valymo skystis. Šuo buvo palikęs dėmę kilime. Aš ją išvaliau ir išploviau. – Jis pasilenkė ir įsižiūrėjo sau po kojomis. – Puikiai išsivalė.

Frostas parodė į lovą ir paklausė:

– Kur užvalkčiai?

– Skalbyklėje. Irgi šuns darbas – apsivėmė ant pagalvės.

Lizai buvo liepta skubėti į virtuvę ir vaduoti iš skalbyklės gerklės patalynės baltinius. Frostas vylėsi, kad ekspertams dar pavyks ką nors iš jų išpešti.

– Inspektoriau! – iš apačios pašaukė Džordanas, sprendžiant iš balso, taip pat aptikęs kažką svarbaus.

Frostas nudundėjo laiptais žemyn, iš visos širdies tikėdamasis, kad sulig konsteblio radiniu Finčui pagaliau praeis noras arogantiškai šypsotis. Durys į rūsį po laiptais buvo atviros. Džordanas šaukė iš ten.

Erdvus rūsys, grįstas akmens plokštėmis, buvo išbaltintas kalkėmis. Palubėje kabojo 75 vatų lemputė be gaubto, ant plytų sienų, prie kurių stovėjo visokio gero, likusio Finčo draugui pardavus vaistinę – kartoninių dėžių, indelių, apipintų butelių rūgštims, bidonų, – prikrauti stelažai, krito groteskiški šešėliai.

– Šit ką radau, – tarė Džordanas, paduodamas inspektoriui didelį mėlyno rievėto stiklo butelį, kurio etiketėje buvo parašyta: TRICHLORMETANAS $CHCl_3$ – CHLOROFORMAS.

Frostas kilstelėjo butelį prieš šviesą. Skysčio jame buvo koks trečdalis. Inspektorius ištraukė kamštį ir pauostė. Viduje teliūskavo chloroformas,

ne terpentino pakaitalas. Niauriai linktelėjęs, Frostas ėmė apžiūrinėti grindis. Primynęs išklibusias plokštes, parodydavo konstebliui. Geresnės slėptuvės lavonui nė būti negalėjo.

– Teks tau jas iškilnoti, sūnau. Visas... Ypač tas, kurios laikosi tvirtai.

Išlipęs iš rūsio, Frostas turėjo sprauste spraustis pro visur triūsiančius ekspertus. Ne itin optimistiškai nusiteikęs Hardingas net į žinią apie chloroformą reagavo gana abejingai.

– Vaistininko namuose rastas chloroformas – visai nebūtinai įkaltis, – pasakė jis.

– Nieko įdomaus neaptikote? – paklausė Frostas.

– Atrodo, Finčas kaip reikiant pasistengė, kad nieko nerastume. Namai iššveisti, iššluostyti, išblizginti. Padirbėta ir dulkių siurbliu. Šis – su vandens filtru, taigi beveik jokių dulkių ar plaušų dalelių nebeliko.

– O užvalkčiai, kurie buvo skalbyklėje?

– Vešimės juos į laboratoriją, bet vargu ar ką nors rasime – jie gerai išskalbti.

– Berniukas buvo čia, – užtikrintai pareiškė inspektorius. – Dar prieš kelias valandas, tuo neabejoju.

– Ar negalėjo iš čia pabėgti?

– Vargu. Manau, gulėjo lovoje surištas kaip viščiukas.

Hardingas patraukė pečiais.

– Tad kažin ar kitur name paliko kokių pėdsakų.

– Inspektoriau! – iš laiptų aikštelės pašaukė Liza.

Dar vienas tariamas įkaltis? Hardingas užkopė laiptais drauge su Frostu. Visi trys suėjo į kabinetu paverstą ankštą sandėliuką. Panašų savo namuose

buvo įsirengęs ir Finčas. Prie sienos pristumtas staliukas, ant šio – kompiuteris „IBM 286" ir spausdintuvas. Parodžiusi į šį, Liza tarė:

– Dvidešimt keturių adatų, toks, kokiu spausdintas pagrobėjo laiškas.

– Jei taip, būsime jį prigriebę, – nušvitęs pasakė Frostas. Hardingo jis paklausė: – Ar įrodytume, kad tas laiškas spausdintas būtent šituo aparatu?

Ekspertas inspektoriaus viltis sužlugdė nedelsdamas:

– Galime išsiaiškinti, ar tekstas spausdintas tokio pat tipo aparatu. Įrodyti, kad pasinaudota konkrečiu prietaisu, neįmanoma.

Taigi Frostas patyrė dar vieną smūgį.

– Turi būti koks nors būdas įrodyti. – Pasiduoti jis vis dėlto neketino.

– Kažin ar yra. – Hardingas atsisėdo prie staliuko ir ėmė apžiūrinėti spausdintuvą, penkerių metų „Star 24-10". – Spaudmenų čia nėra, tik adatėlės.

– O juostelė? Ar negalėjo joje likti atspaudų? – paklausė Frostas.

– Juostelė slysta amžinu ratu, – kiek pašaipiai paaiškino ekspertas. – Naujos raidės mušamos ant anksčiau išspausdintų. Atskirti, kur kurios, būtų beveik neįmanoma.

– Gal vis dėlto pabandytumėte? – paprašė inspektorius.

Hardingas nukėlė spausdintuvo antvožą.

– Gal ir pavyktų, jeigu juostelė gana nauja. – Išėmęs kasetę, apžiūrėjo ir, purtydamas galvą, padavė Frostui. – Dar viena nesėkmė, inspektoriau. Įdėta visiškai nauja, net nenaudota juostelė. Kaip sa-

kiau, jūsų Finčas nepalieka nė menkiausio įkalčio.

Frostas nubildėjo laiptais žemyn ir, iškėlęs kasetę, parodė kolegoms.

– Ieškosime naudotos spausdintuvo juostelės. Išnaršykite atliekas, šiukšlines, konteinerius. Būtina ją rasti.

Vis dėlto inspektorius ir pats suvokė: keisdamas juostelę, apsukrusis Finčas pasirūpino, kad senosios pareigūnai nerastų.

Senukas sėdėjo svetainėje ir, stebėdamas kriminalistų ir ekspertų triūsą, ciniškai šypsojosi. Jo veido išraiška kuo aiškiausiai bylojo: „Ne bukiems farams mane pergudrauti."

– Rūsyje radome chloroformo, – pasakė jam Frostas.

– Ne kažin kokia staigmena. Mano draugas – buvęs vaistininkas. Matyt, radote senų atsargų likučius.

– Chloroformu buvo apduotas pirmasis berniukas.

– Jau sakėte. – Finčas pažvelgė į inspektorių su apsimestiniu priekaištu. – Nejaugi manote, kad čia kuo nors dėtas mano draugas? Būtų nesunku išsiaiškinti, kad jis pastaruoju metu buvo Ispanijoje.

– Pone Finčai, septynerių metų berniukas pagrobtas, suluošintas, įbaugintas... gal jau net nužudytas. O jums visa tai atrodo juokinga.

– Nė iš tolo, inspektoriau, nė iš tolo. Juokinga, nors gal derėtų sakyti – apgailėtina, man atrodo kitkas: kiek žmonių čia dirba, kiek gaištama laiko, švaistoma lėšų... – Jis pažvelgė Frostui į akis ir tarė: – Na sakykite, ar radote bent vieną, bent patį men-

kiausią įkaltį, įrodantį, kad aš kaip nors įsivėlęs... bent mažutėlytį įkaltį... – Nusišypsojęs taip išdidžiai, kad Frostas vos susitvardė jam nevožęs, senis pridūrė: – Nieko neradote, nes nieko tokio čia nėra.

– Rasime, – patikino jį inspektorius, iš paskutiniųjų stengdamasis ir pats tuo patikėti. Pasikvietęs Lizą, liepė vežti Finčą į nuovadą. – Iškvosime jį ten.

Išgirdęs rūsyje žvangant ir dunksint, Frostas nulipo į rūsį pažiūrėti, kaip sekasi Džordanui ir Koljeriui. Konstebliai, apsipylę prakaitu, kilnojo grindų plokštes. Darbavosi iš peties. Akmenys buvo dideli, sunkūs, keliant tokį reikėjo ne tik įtempti visas jėgas, bet dar ir saugoti pirštus. Rūsio kampe riogsojo dvi rietuvės plokščių. Buvo atidengtas jau nemažas sklypas išdžiūvusios, niekada nejudintos žemės.

– Inspektoriau, kol kas nieko neradome, – pasakė Džordanas, braukdamas nuo kaktos prakaitą.

Frostas nuėjo prie sukrautų plokščių. Kiekviena jų buvo kokių trijų colių storumo. Akimirką pagalvojęs, inspektorius pasakė:

– Gana. Jeigu jūs keliate tokį luitą dviese, Finčas vienas nieko čia nebūtų padaręs.

Arogantiška Finčo mina sakyte sakė, kad ničnieko jie neras, net jei akmens ant akmens iš namo nepaliktų. Ieškoti reikėjo kur nors kitur. Tik kur?.. Kur?

Vėl užsukęs į svetainę, Frostas rado vieną ekspertų, šis rankiniu siurbliu rinko dulkeles nuo baldų apmušalų. Pastebėjęs, jog kliudo jam, kad ir kur

atsistotų, inspektorius išėjo į koridorių ir perspėjo visus važiuojąs į nuovadą.

Pasistatęs lietpalčio apykaklę, Frostas jau ruošėsi iš prienamio užuoglaudos skuosti į automobilį, tik staiga pastebėjo pravirus garažo vartus. Patalpa buvo jau apieškota, bet kažkokio akstino pastūmėtas inspektorius užėjo į ją dar kartą. Beveik visą erdvę čia užėmė šokolado rudumo „Renault". Prasispraudęs iki mašinos galo, Frostas pakėlė bagažinės dangtį. Gal manė, kad ankstesnio ieškotojo būta tokio pat išsiblaškėlio kaip jis pats, ir patyliukais tikėjosi rasiąs Bobį miegantį ir laukiantį išgelbėtojo. Deja, bagažinėje buvo tik atsarginė padanga, keli įrankiai, metalinis kanistras ir traukiamasis lynas. Pašvietęs į viršų, inspektorius išvydo prie sienos palubėje pritvirtintą lentyną. Ant jos pūpsojo keli mėlyni plastikiniai kažko prikimšti maišai. Veikiausiai niekas nebuvo jų nukėlęs ir patikrinęs. Frostas pasistiebė ant pirštų galų ir, sučiupęs už artimiausio maišo šono, patempė. Lentyna pasviro ir maišai, nuslydę nuo jos, pakeliui dar užvožę inspektoriui per galvą, žnektelėjo ant betoninių grindų ir suplyšo. Po garažą tarškėdamos išsiraičiojo skardinės su liekninančiu maisto pakaitalu, pabiro vatos pakuotės. Taigi atlikęs vaistininko šlamštas.

Frostas pyktelėjęs pasitrynė galvą ir iš keršto paspyrė vieną skardinių. Ši nubarškėjo po automobiliu. Inspektorius parklupo keturpėsčias jos paimti ir pastebėjo ant padangų purvą. Šviežią, dar drėgną purvą. Tikriausiai Finčas visai neseniai buvo kažkur išvažiavęs. Norėdamas tai nuslėpti, kė-

bulą jis nudžiovino. Frostas atsistojo. Prakeiktas senis išvežė vaiką. Kažkur išvežė vaiką. Šit kodėl jis toks užtikrintas, šit kodėl krata namuose jo negąsdina.

Inspektorius pasišaukė Hardingą. Šis atbėgo visas varvėdamas, nepatenkintas, kad teko lydytis. Parodęs į purvą ant padangų, Frostas paklausė, ar įmanoma nustatyti, kur jis galėjo prikibti.

– Ar tai koks nors unikalus Dentono purvas, aptinkamas vos šešių kvadratinių colių plotelyje ir daugiau niekur visatoje? – dar pasiteiravo inspektorius.

Hardingas pritūpęs apžiūrėjo padangą ir tuojau pat atsistojo.

– Inspektoriau, galiu tiksliai nusakyti, iš kur tas purvas. Nuo keliuko tuojau už valdos vartų. Kad ir kur Finčas važiavo, ši masė prikibo prie padangų grįžtant. Abejoju, ar iš šios informacijos jums bus kokios naudos.

– Maždaug tiek pat kiek jos iš teismo ekspertų gaunu visą sumautą dieną, – atšovė Frostas ir per liūtį nukinkavo atgal į namą.

Chloroformo kvapas miegamajame buvo jau visiškai išsivadėjęs. Inspektorius ėmė spėlioti, kiek jis galėjo išsilaikyti. Frosto nuomone, Finčas berniuką apsvaigino ir išvežė beveik prieš pat atvažiuojant jiems. Į kambarį įėjo Bertonas. Inspektorius pasidalijo savo apmąstymais su konstebliu.

– Tad manote, kad toli vaiko išvežti jis negalėjo? – pasitikslino Bertonas.

– Būtent. Antraip chloroformo nebebūtume užuodę. – Frostas užsižiūrėjo pro langą. Vėjyje lijo

vos ne horizontaliai. Kaimynystėje vieną, kitą švieselę dar buvo galima įžiūrėti, bet toliau plytėjo tamsus Dentono miško masyvas. Miškas! Štai kur buvo išvežtas berniukas. – Jis numetė berniuką kažkur girioje, – pasakė inspektorius.

Bertonas taip pat priėjo prie lango ir pažvelgė į mylių mylias išsidriekusį mišką.

– Jeigu jūsų teisybė, vaikas gali būti bet kur.

– Žinau, – sumurmėjo Frostas.

– Teks laukti ryto. Tamsoje ir dar tokiu oru jo nerasime.

– Iki ryto vargšelis gali ir numirti, – atsakė inspektorius. Išsiėmęs iš kišenės siųstuvėlį, jis susisiekė su Maletu.

Šis pareikalavo beveik šimtu procentų užtikrinti, kad berniukas bus surastas, tik tada sutiko sankcionuoti visavertę paiešką.

Frostas viršininką užtikrino.

– Duodu dvi valandas, – pasakė šis, tuo pat metu paskubomis skaičiuodamas, kiek jam kainuos viršvalandžiai. – Jei per dvi valandas nerasime, paiešką turėsite nutraukti.

– Suprantama, pone, – atsakė Frostas.

Kvotos kambaryje Finčas vėl susitiko su šunimi, kuris tuojau pat išsidrėbė ant grindų jam prie kojų.

– Kur važiavote „Renault“? – paklausė Frostas.

– Tik išvažiavau iš valdos ir grįžau. Norėjau patikrinti, ar nebus kokių rūpesčių. Buvau nusprendęs grįžti namo tuo automobiliu, jei jam viskas gerai, o jei ne – tada taksi.

– Ir kaip?

– Variklis šiek tiek springo – tikriausiai į karbiuratorių pateko vandens, taigi ketinau važiuoti taksi. Nenumačiau, kad transporto paslaugą man maloniai suteiksite jūs.

– Slėpdamas, kad buvote išvažiavęs, automobilį jūs nudžiovinote. Kam?

Finčas priekaištingai pagrūmojo inspektoriui pirštu.

– Jūs primetate man kraupiausius motyvus. O juk automobilis – mano draugo. Pasiskolinęs daiktą, visada grąžinu jį tokį, kokį paėmiau. Prieš man išvažiuojant, mašina buvo švari. Todėl iš Ispanijos grįžęs mano draugas rytoj turi rasti ją švarią. – Jis nusišypsojo. – Toks atsakymas jums tinka?

Frostas neišsidavė suirzęs. Tasai šunsnukis kiekvienam klausimui rasdavo iškalbingą atsakymą ir kaskart atsakydavo su ta atvirai kandžia šypsenėle, demonstruodamas, kaip jam malonu dėti skersą ant policijos.

– Išvežėte vaiką į mišką, ar ne? – paklausė Frostas.

Finčas, dėdamasis nustebęs, kilstelėjo antakius.

– Tikrai? Tai man naujiena.

– Mūsų paieškos grupė su šunimis šiuo metu dirba miške. Kai berniuką rasime, juokas jūsų nebeims.

– Tikiuosi, kad vaiką rasite, – atsakė senukas, – bet tik gaištate laiką, jei manote, kad aš jį ten išvežiau.

Frostas nebenorėjo tuščiai aušinti burnos.

– Kvota atidedama, – paskelbė ir nuėjo į savo kabinetą. Vylėsi, kad ekspertai bus ką nors aptikę ir tas savimi patenkintas šunkara pagaliau liausis vaipęsis. Jis prisitraukė telefoną, bet sudvejojo, ar verta skambinti. Juk, jei būtų ką nors radę, jau būtų paskambinę patys. Frostas rūškanas užsižiūrėjo į lango stiklu žliaugiančias lietaus čiurkšles, pro kurias beveik nebesimatė automobilių aikštelės.

Sučirškė telefonas. Jis griebė ragelį. Skambino ne ekspertai, o Arturas Henlonas.

– Kalbėjausi su Džonsonu, – pasakė jis. Džonis Džonsonas vadovavo paieškos grupei miške. – Jis sako, reikalas beviltiškas. Iš šunų tokiu oru nėra jokios naudos, ieškotojai toliau ištiestos rankos nieko nemato, ištisai slysčioja, klupinėja. Jie nori nutraukti paiešką, nebent galėtume nurodyti labai konkretų miško kvartalą.

Frostas vėl pažvelgė pro langą. Oras buvo išties siaubingas. Priekaištauti ieškotojams inspektorius niekaip negalėjo. Jie klampojo po mišką permirkę, tamsoje kliuvinėdami už kerplėšų, čaižomi šakų. Kad rastų berniuką, turėjo ant jo tiesiog užlipti. Tikimybė tokiomis sąlygomis aptikti vaiką buvo menka, bet, paiešką nutraukus, šansų nebeliktų išvis.

– Pasakyk jiems, kad dar kelias valandas teks pavargti, – paprašė jis Henlono, užmiršęs, kad Maletas jų išvis teskyrė dvi. – Pasakyk, kad aš neabejoju – vaikas miške.

Tik nesakyk, kad lygiai taip pat neabejoju – jis nebegyvas, sumurmėjo Frostas, padėjęs ragelį.

Sutelkęs drąsą, jis paskambino ekspertams. Jei lemta išgirsti blogą naujieną, tai lemta. Atsiliepė

Hardingas. Išsyk tapo aišku, kad jis jaučiasi labai nepatogiai.

– Namą apieškojome labai stropiai ir nieko neradome, išskyrus kelis plaušelius, kurie gali būti iš vaiko drabužių.

Inspektorius tvirčiau sugniaužė ragelį. Nejaugi pagaliau nusišypsos sėkmė?

– Tad būsime Finčą prigriebę? – paklausė.

– Inspektoriau, nemanau. Plaušeliai – beverčiai, jei nerasite vaiko. Raskite, ir tada drabužiai padės mums įrodyti, kad jis tame name buvo... Taigi reikia berniuko.

– Jei turėčiau berniuką, man, po šimts velnių, nereikėtų jūsų! – užriaumojo Frostas.

– Inspektoriau, negalime rasti to, ko čia nėra.

Frostas nutrenkė ragelį ant aparato. Vis dėlto jis suvokė, kad Hardingas teisus. Pergudrauti Finčo jie nesugebėjo. Kad nepaliktų įkalčių, jis nurengė Diną, nurengė tikriausiai ir Bobį.

– Frostai, kaip sekasi?

Kad tu kur prasmegtum! Vos tik reikalai blogyn, Maletas jau ir prisistato pabarstyti drukos ant žaizdos.

– Nieko gero, – atsakė inspektorius. – Panašu, kad tasai šunsnukis gali ir išsisukti. Nerandame jokių įrodymų.

– Su ekspertais kalbėjotės?

– Kalbėjausi. Neranda nė menkiausio nieko.

Maletas, kramtydamas lūpą, rūsčiai spigino į Frostą. Dėl tokios tyrimo eigos kaltas, žinoma, inspektorius.

– Taigi iš brangiai kainuojančios šio vakaro operacijos – jokios naudos. Tiesą pasakius, ir iš jūsų – jokios naudos, nuo pat tyrimo pradžios.

– Ačiū, viršininke. Pats Dievas jus atsiuntė, kad apsaugotumėte mane nuo pasipūtimo, – maloniai nusišypsojęs, atsakė Frostas ir išėjo iš kabineto. Šiam vakarui Maleto jam buvo per akis.

Nutaręs dar kartą pamėginti palaužti Finčą, inspektorius grįžo į kvotos kambarį, bet rado ten tik Lizą.

– Išleidau poną Finčą į tualetą, – pasakė ji, glostydama šunį.

– Tikėkimės, klozeto dangtis užkris jam ant pimpalo, – suniurnėjo Frostas. Kai tik jis atsisėdo, terjeras tučtuojau užšoko ant kelių. Frostas šunį paglostė, šis palaižė jam ranką. – Koks draugiškas, – pratarė inspektorius ir prisimerkė, pagalvojęs, kad taip pat šuo galėjo elgtis ir su berniuku. Jeigu terjeras buvo užšokęs vaikui ant kelių... jeigu uostinėjo jį, laižė... ar negalėjo užkristi berniuko plaukų?.. Sugriebęs šunį į glėbį, inspektorius nuskubėjo į Žmogžudysčių tyrimo kambarį ir paskambino Hardingui. Pačiu laiku, mat šis jau ruošėsi važiuoti namo.

– Inspektoriau, pamėginti verta, – neprieštaravo ekspertas. – Suprantama, teks dirbti papildomus viršvalandžius.

– Suprantama, – atsakė Frostas.

Netrukus patrulis išgabeno šunį į teismo ekspertizės laboratoriją.

Bertonas parvedė Finčą į kvotos kambarį.

– Kur šuo? – paklausė jis apsidairęs.

– Talkina mums, – atsakė inspektorius.

– Tučtuojau grąžinkite šunį! – riktelėjo Finčas atsistodamas.

– Sėskite! – taip pat griežtai atkirto Frostas.

Išsiėmęs cigaretę, jis pasiūlė užrūkyti ir įtariamajam, bet šis tik paniekinamai numojo ranka. Užtraukęs dūmą, inspektorius nusišypsojo.

– Šunelis – labai mielas, – pasakė. – Ar berniukui ant kelių jis irgi užšokdavo? Gal buvo vienintelis nelaimėlio vaiko draugas?

– Jau sakiau...

– Kad apie vaiką nieko nežinote? Sakėte. Ką gi, jūs be galo išmintingai iššveitėte, iškaišėte, išvalėte namus, bet Rintintino, esu tikras, neišmaudėte. Mūsų laboratorija šunį šiuo metu kaip tik ir tiria. Gal norite lažintis? Aš statau už tai, kad ant terjero ekspertai ras vieną, kitą vaiko plauką... to paties vargšo vaiko, kuriam jūs nukirtote pirštą. Nagi drąsiau – santykiu dešimt su vienu statau už tai, kad šį tą rasime.

Menkutis nerimo šešėlis šmėkštelėjo Finčo veidu, bet tuojau pat senukas susitvardė, jo žvilgsnis vėl tapo bereikšmis.

– Nieko jūs nerasite, nes su jokiu pagrobimu aš nesusijęs. Sykį tai jau pareiškiau ir neketinu nuolat to paties kartoti. Pateikite kaltinimą arba išeinu.

– Mano kolegai šit raštu išdėstysite savo šio vakaro veiksmus. Tada jūsų paaiškinimą išspausdinsime, ir pasirašysite, – pasakė Frostas. – Nors geriau būtų sulaukti šuns tyrimo išvadų, mat gal tada norėsite iš karto prisipažinti.

Šitaip išmušti Finčą iš pusiausvyros inspektoriui nepavyko. Pokerio su tavimi tikrai neloščiau, galvojo jis, eidamas į Žmogžudysčių tyrimo kambarį.

Bertonas sėdėjo prie galinio stalo Žmogžudysčių tyrimo kambaryje ir „Underwood" mašinėle spausdino Finčo paaiškinimą. Frostas buvo perspėjęs konsteblį neskubėti, mat tikėjosi užlaikyti įtariamąjį nuovadoje, kol išaiškės ekspertų tyrimo išvada. Bertonui to nė sakyti nereikėjo. Net ir išvystęs didžiausią tempą, jis vis tiek spausdindavo labai jau lėtai.

Įėjęs į kambarį, Frostas viltingai pažvelgė į Henloną, kuris kaip tik baigė pokalbį telefonu.

– Džekai, jie vis dar miške, – pasakė kriminalistas seržantas. – Pats supranti, ieškoti tokiu oru...

– Tokiu oru būtų nei šis, nei tas atostogauti, bet kaip tik tai dabar ir norėčiau daryti, – atsakė inspektorius. Atsisėdęs jis susizgribo, kad trūksta vieno jų kolektyvo nario. – Kuris nors matėte Kesidį? – paklausė.

– Ačiū Dievui, nemačiau, – burbtelėjo Bertonas.

Sukiauksėjo telefonas. Henlonas atsiliepė, pasiklausė ir, uždengęs mikrofoną delnu, sušnibždėjo:

– Džekai, tau – ekspertai.

Frostas paėmė ragelį, bet prie ausies jį pakėlė ne iš karto. Pabūgo, kad gali neištverti dar vienos blogos naujienos, pirmiau neišgirdęs ko nors gero – pavyzdžiui, kad Maletas pagriuvo ir nusisuko sprandą.

– Frostas, – tarstelėjo pagaliau.

– Ištyrėme šuns kailį, – bejausmiu balsu pasakė laborantas. – Radome tris plaukus, kurie gali būti vaiko... – Inspektoriaus džiaugsmas vos sukilęs tuojau ir išblėso. – ...Bet jie – ne Bobio Kerbio. Atsiprašau, inspektoriau.

Nevilties apimtas Frostas kelias akimirkas tik laikė ragelį ir bukai į jį spoksojo. Staiga jis kilstelėjo galvą. Juk ekspertai tuos plaukus lygino tik su Bobio!

– Tas kitas berniukas... Dinas... nužudytasis... Patikrinkite, ar plaukai ne jo! – sušuko inspektorius į mikrofoną. – Ne, atskambinti nereikia. Verčiau palauksiu.

Jis girdėjo, kaip aname gale sutrinksėjo ant stalo dedamas ragelis, kažkas kažką sušneko, nutolo žingsniai. Stojo tyla. Galiausiai, pamanęs, kad jį ten užmiršo, Frostas ėmė švilpauti į mikrofoną.

– Luktelkite minutę, – pasakė kažkas ir vėl padėjo ragelį ant stalo.

Savąjį inspektorius, pakreipęs galvą, prispaudė prie peties – norėjo susirasti cigaretes. Bet užsirūkyti nespėjo, mat aname gale prakalbo Hardingas. Šįsyk jis nesijautė nepatogiai. Džiūgavo.

– Inspektoriau, jūs neklydote. Ant šuns aptikome žuvusiojo vaiko Dino Andersono plaukų!

Frostas, taip ilgai negirdėjęs gerų naujienų, nė nežinojo, kaip reaguoti.

– Jūs įsitikinęs? Jeigu ne, verčiau pameluokite man... Maldauju, pasakykite, kad įsitikinęs!

– Visiškai! Šimtu procentų!

Palengvėjimas siūbtelėjo karščio banga.

– Jūs – anaiptol ne toks niekam tikęs, kaip ma-

niau! – pasakė inspektorius. – Apsisukęs su visa kėde, jis triumfuodamas sušuko: – Pričiupome bjaurybę! Pričiupome!

Skubėdamas į kvotos kambarį, koridoriuje jis vos neparbloškė Maleto.

– Viršininke, šį vakarą jūs atrodote tiesiog žavingai, – suulbėjo Frostas iš nuostabos net išsižiojusiam vyriausiajam inspektoriui. – Pričiupome bjaurybę! – paaiškino. – Tuojau pateiksiu jam kaltinimą.

Finčas nuobodžiaudamas laukė, kada galės pasirašyti paaiškinimą. Na štai, pamanė į kambarį įžengęs Frostas, nebesivaipysi, arogantiškas tu pašaipūne. Prisitraukęs kėdę, jis atsisėdo priešais įtariamąjį ir pasviro į priekį.

– Priėjote liepto galą, mano mielas, – pasakė. – Geriausias žmogaus draugas jus išdavė. Jis išsivoliojęs nužudytojo berniuko plaukuose.

Finčas krūptelėjo it smūgį gavęs. Iš paskutiniųjų stengėsi susitvardyti, bet drebulio nesutramdė.

– Ko gero, daugiau nieko nesakysiu, – suburbėjo.

– Ar Bobis dar gyvas?

Įtariamasis neatsakė.

– Nevaidinkite kieto, – tarė Frostas. – Baigta! Mes jus užspeitėme. Kur berniukas?

Finčas panarino galvą ir susimąstęs ėmė gniaužyti smakrą. Paskui staiga atsitiesė.

– Išjunkite magnetofoną.

– Kam? – paklausė Frostas.

– Išjunkite ir pasakysiu.

Inspektorius linktelėjo Lizai. Ši spūstelėjo klavišą ir išėmė kasetę.

– O dabar norėčiau, kad dama išeitų, – tarė Finčas. – Tai, ką turiu pasakyti, skirta tik jums.

Frostas vėl linktelėjo ir palūkėjo, kol seržantė išeis.

– Na ką?

– Jūs manote, kad vaiką pagrobiau aš.

– Po galais, žinau, kad jūs!

– Bet jums svarbiausia – išgelbėti berniuką.

– Tai kas?

– Tik pagrobėjas gali žinoti, kur vaikas yra, o pasakydamas jums, jis tarsi prisipažintų nusikaltęs.

– Kalbėkite, – paragino Frostas.

– Pagrobėju dėtas, siūlyčiau sandėrį. Aš pasakau, kur berniukas, jūs raštu garantuojate, kad bet kokie kaltinimai man bus atmesti, bet kokie įkalčiai – sunaikinti.

– Sandėrių mes nesudarinėjame, – atkirto inspektorius.

Finčas gūžtelėjo pečiais.

– Ką gi, tuomet vaikas mirs. – Jis užvertė galvą į lubas. Buvo girdėti, kaip lietus tvatija į stogą. – Siaubingas oras. Jei tas vargšelis po atviru dangumi, ryto jis tikrai nesulauks.

– Norite pasakyti, jis dar gyvas?

Įtariamasis liūdnai šyptelėjo.

– Inspektoriau, tai žino tik pagrobėjas. – Jis prisitraukė kėdę arčiau stalo. – Jūs neturite jokių įrodymų. Jeigu pagrobėjas nuspręs tylėti, jis liks laisvėje, o berniukas numirs. Sudarykite sandėrį, ir pagrobėjas vis tiek liks laisvėje, bet vaikas grįš namo. Kaip pasakyta „Krikštatėvyje“, tokio pasiūlymo neįmanoma atmesti.

– Į laisvę jūs neišeisite, – atrėžė Frostas. – Įrodymą mes turime.

Vėl išvydęs įžūlią šypsenėlę, jis sunerimo. Kokį kozirį tas šlykštynė slepia?

– Turite omenyje berniuko plaukus, kuriuos esą radote ant šuns? Vargu ar toks įkaltis teisme ką nors reikštų.

– Įkaltis – patikimas, patvirtintas ekspertų, – atšovė inspektorius. Vis dėlto jis ir pats žinojo, kad įkaltis silpnas, suvokė, jog Finčas pastebėjo tai pirmas.

– Keli nužudyto vaiko plaukai rasti ant šuns kailio, šit ir visas įrodymas. O kaip jie ten pateko? Suradus berniuko lavoną, jūs buvote įvykio vietoje... Plaukai galėjo užkristi ant jūsų, o paskui – kai šuo užšoko jums ant kelių – patekti į jo gaurus. Nenustebčiau, jei išaiškėtų, kad dauguma konsteblių, buvusių prie vaiko lavono, vėliau lietėsi prie šuns. Plaukai ant terjero galėjo pakliūti netgi iš automobilio, vežusio jį į laboratoriją. Inspektoriau, man toks įkaltis neatrodo patikimas, juolab kad daugiau nieko neturite...

– Niekše tu! – sušvokštė Frostas.

– Tad kaip? Sandėris bus? – paklausė Finčas.

– Pažiūrėsime.

Inspektorius išėjo ieškoti Maleto.

19

Vos išėjęs iš kvotos kambario, jis susidūrė su Kesidžiu, kuris lūkuriavo už durų.

– Reikia pasišnekėti, – pasakė laikinasis inspektorius.

– Vėliau.

– Pasišnekėti reikia tučtuojau! – sušnypštė Kesidis. – Apie mano dukterį.

– Tavo duktė žuvusi, – atkirto Frostas, – o Bobis Kerbis galbūt dar gyvas.

Jis mažne pastūmė laikinąjį inspektorių ir pustekine nuskubėjo į Žmogžudysčių tyrimo kambarį. Kunkuliuojantis pagieža Kesidis nusekė iš paskos.

Ragelį ką tik padėjęs Henlonas atrodė surūgęs.

– Džekai, kalbėjau su kita paieškos grupe, – pasakė jis. – Jie nori nutraukti darbą. Tokiu oru beviltiška ko nors ieškoti.

– Berniukas dar gyvas, – atsakė Frostas. – Reikia ieškoti toliau. Aš pats pasišnekėsiu su vyrais.

Pasišnekėti jis nespėjo, mat į kambarį įžengė Maletas, kuriam degė pasturgalis – taip magėjo išgirsti gerą žinią apie Finčą. Frostas papasakojo.

Maletas prisitraukė kėdę ir atsisėdo.

– Tad jis prisipažįsta pagrobęs berniuką?

– Neoficialiai, be liudininkų, išjungus magnetofoną – prisipažįsta. Bet teisme neprisipažintų.

– Ir sako, kad vaikas – gyvas?

– Taip, bet ryto vargu ar sulauks.

– Tikite juo?

– Tikiu.

Maletas susimąstęs pasitrynė kaktą.

– Ir įkalčių Finčui apkaltinti nepakanka?

– Tokio, kuris praverstų teisme, neturime. Mums tenka rinktis: arba sudarome sandėrį, paleidžiame Finčą ir vaikas lieka gyvas, arba sandėrio atsisakome, tada Finčą vis tiek tenka paleisti, o berniukas miršta.

Skyriaus viršininkas atsigręžė į Kesidį.

– Ką darytumėte jūs?

Laikinasis inspektorius tik ir laukė progos atsakyti:

– Pirmiausia neįsivelčiau į tokią situaciją.

– Suprantama, – burbtelėjo Maletas. Frostui jis piktai pasakė: – Košę teks srėbti jums. Aš nuo bet kokios atsakomybės atsiriboju.

– Jei dėl to pasijusite laimingas, galiu visą kaltę užsikrauti sau, – atrėžė inspektorius. – O berniukas?

– Panašūs sandėriai – ne mano kompetencija, – tarė Maletas. – Tai – policijos viršininko sritis.

– Tad klauskite sumauto policijos viršininko.

Frostas pastūmė Maletui telefoną. Vyriausiasis inspektorius pažvelgė į aparatą lyg į kokią bombą ir, sutelkęs drąsą, ištiesė ranką į ragelį. Staiga, nujausdamas, ką policijos viršininkas pasakys, krūptelėjo ir atšlijo nuo telefono.

– Oi ne, Frostai, – pasakė. – Per jus į balą įmaknojome, jūs mus ir ištraukite. – Nuėjęs prie durų, atsigręžė ir dūrė į inspektorių pirštu. – Frostai, tyrimą reikia užbaigti. Finčui reikia pateikti garan-

tuotą kaltinimą, o berniuką sveiką ir gyvą sugrąžinti į namus. Jo saugumas – užvis svarbiau. Man neįdomu, kaip jūs tai padarysite... tik laikykitės taisyklių.

– Ačiū, nors nėra už ką dėkoti, – sumurmėjo Frostas.

Atsistojęs jis vangiai pasirąžė. Ketino šnektelėti su Finču subtiliau – gal reikėtų pagrasinti nurėžti jam kotą, pamanė.

Kelią inspektoriui vėl pastojo Kesidis.

– Kad ir koks reikalas, galima atidėti, – pasakė Frostas.

– Negalima, – atkirto Kesidis, – be to, daugiau nei sekundės brangaus tavo laiko neatimsiu. – Jis išlankstė popieriaus lapelį ir parodė Frostui. – Prisimeni?

Inspektorius pasviro į priekį ir pažiūrėjo į lapelyje užrašytą automobilio numerį. Skrandį jam sugniaužė lediniai pirštai. Frostas žinojo, kieno tas automobilis.

– Numeris automobilio, kuris užmušė mano dukterį, – pasakė Kesidis, mosuodamas popierėliu inspektoriui prieš veidą. – BMW, kurio, pasak tavęs niekada nebuvo. To paties automobilio, su kurio vairuotoju Tomis Denas kalbėjosi.

– Iš kur gavai? – paklausė Frostas.

– Iš kur gavau, nesvarbu. Tu šitą numerį turėjai seniai. Tyčia pametei. – Kesidis prikišo veidą prie pat Frosto. – Niekše tu, kiek tas girtuoklis vairuotojas judviem su Tomiu sumokėjo, kad išneštų sveiką kailį?

Frostas tylėjo.

– Aš tą vairuotoją surasiu ir bylą atnaujinsiu, – toliau putojo laikinasis inspektorius pasibjaurėjimo perkreiptu veidu. – Pažiūrėsime, ar sušiktas ordinas padės tau išsisukti!

– Patylėtum, Kesidi, jei nežinai faktų!

Anuodu atsigręžė. Prie jų artinosi Henlonas, pirmiau tykiai sėdėjęs prie radijo siųstuvo. Visada ramus seržantas buvo paraudęs, įniršęs nemažiau nei Kesidis.

– Faktų nežinau? – paklausė šis. – Frostas negyvai apsimelavo, kad išsuktų tą girtą paršą vairuotoją. Šit kokie yra faktai!

– Jei jis ir melavo, – pasakė Henlonas, įsiterpdamas tarp anuodviejų, – tai tik tavo labui, šūdžiau.

– Mano labui. Ką čia paistai?

– Įdomu, ar bent kiek pažinojai savo dukterį.

– Ar pažinojau savo dukterį? Viešpatėliau, juk buvau jos tėvas!

– Liaukis, Arturai, – suėmęs seržantui už rankovės, pratarė Frostas.

Henlonas trūktelėjęs išlaisvino ranką.

– Tėvas? Ar dažnai, tėve, su ja matydavaisi? Buvai pamišęs dėl karjeros. Šeimą velniop, svarbiausia darbas – septynias kiauras paras per savaitę! Namo tu dorai nė negrįždavai. Į ką duktė klimpsta, nežinojai.

– Į ką ji galėjo klimpti? Buvo vos keturiolikos. Į ką, po velnių, ji galėjo klimpti?! – išrėkė Kesidis. – Kaip drįsti taip kalbėti apie mano dukterį?!

– Tavo duktė buvo narkomanė. Mieloji, tyroji keturiolikmetė tavo dukrelė vartojo sunkiuosius narkotikus.

Kesidis sugniaužė kumščius, net krumpliai pabalo.

– Meluoji! – užkriokė jis.

– O kad turėtų už ką badytis, įklimpo į prostituciją, – ryžtingai pridūrė Henlonas.

– Atsiimk savo žodžius, bjaurybe! – sumaurojo Kesidis, griebdamas seržantui už švarko atlapų.

Henlonas, nors ir žemaūgis, jėgos turėjo už tris. Laikinojo seržanto rankas jis nesunkiai nubloškė.

– Kaip manai, ką ji galėjo tą vakarą veikti „Kokosų giraitėje"? – paklausė. – Apsinešusi iki žemės graibymo atsivilko užsidirbti kitai dozei. Tomis Denas išgrūdo ją laukan. Įsisodino į savo automobilį ir būtų parvežęs namo, bet tavo duktė išpuolė – tiesiai po ratais. Taip, vairuotojas buvo išlenkęs porą taurelių, bet ir blaivus nebūtų išvengęs susidūrimo.

Kesidis spoksojo tiesiai prieš save, atrodė, kad nesiklauso, tik raumuo skruoste nevalingai trūkčiojo.

– Mergaitė žuvo iš karto, – toliau kalbėjo Henlonas. – Niekas nebegalėjo jos sugrąžinti, tad Džekas Frostas bent pagailėjo tavęs. Kad teisme neišaiškėtų nemalonios aplinkybės, vairuotoją jis paleido. Ligoninės daktaro, kuris tavo dukterį skrodė, Džekas paprašė nutylėti priklausomybę, lytinį aktyvumą, bjaurią ligą. Tavo labui jis melavo ir slėpė faktus – kad tavo keturiolikmetė duktė, kuria nuolat gyreisi, ir išliktų tyra.

Kesidis smarkiai papurtė galvą, lyg norėdamas iškratyti iš jos viską, ką išgirdo. Tada pasisuko į Frostą.

– Jis meluoja, ar ne? – paklausė ir vėl atsigręžė į Henloną. – Meluoji! Suprantu, seni draugai turi

būti solidarūs. Visi vienas kitą dangsto... Maletas ir jo dragužiai taip pat melavo, kai vyresniojo inspektoriaus Formbio automobilis pabučiavo stulpą. Kad jūs visi prasmegtumėt! – suriko eidamas prie durų, mažne apsiašarojęs. Suplėšyto lapo su automobilio numeriu skuteliai nupleveno ant grindų. – Kad jūs visi prasmegtumėt! – pakartojo ir trenkė durimis.

– Nereikėjo, Arturai, kištis. Bet vis tiek ačiū, – pasakė Frostas ir, įsikandęs cigaretę, pamėgino susikaupti. Ką ketino veikti prieš Kesidžio užsipuolamas? Ak taip, buvo beeinąs dar kartą pasikalbėti su Finču.

Liza atrodė visiškai išsekusi, tad inspektorius išleido ją į namus.

– Bertonas tave parveš, – pasakė.

Konsteblis užduoties ėmėsi su malonumu. Frostas uždarė kvotos kambario duris, ir jie su Finču liko vieni.

– Nebus jokio sandėrio, – trumpai ir aiškiai pareiškė inspektorius.

Finčas patraukė pečiais.

– Gaila. Buvau suteikęs jums galimybę.

Frosto traukiamos kėdės kojos šaižiai brūkštelėjo į rudą linoleumą.

– Gal ir galėčiau pasirūpinti, kad teismas jums būtų atlaidus, – atsisėdęs pasakė Frostas. – Pirmasis berniukas nužudytas netyčia, bendradarbiavote su mumis dėl antrojo vaiko. Po kokių penkerių metų išeitumėte į laisvę.

– Pasak mano gydytojo, laiko nebeturiu nė penkerių metų, – atsakė Finčas. – Bet koks laisvės

atėmimas, kad ir pats trumpiausias, man būtų įkalinimas iki gyvos galvos. Taigi jūs paprasčiausiai neturite kuo manęs suvilioti.

– Pasakykite, kur jis.

– Tai žino tik pagrobėjas, – atšovė įtariamasis.

– Štai ką jums pažadėsiu, – atsistojęs tarė Frostas. – Nesvarbu, rasime vaiką gyvą ar negyvą, ar išvis nerasime, aš jus vis tiek pristversiu. Tikiuosi, jūsų gydytojas nesuklydo, tad numirti jums teks kalėjime.

Jis pasikvietė konsteblį ir šis išvedė Finčą į kamerą. Labai gražiai pasakiau, pagalvojo inspektorius, bet kaip, po galais, reikės savo žodį tesėti?

Frostas įsipylė arbatos iš Bilo Velso termoso ir atsimokėjo už ją, išklausydamas seržanto aimanas apie Maletą – kaip šis kliudąs jo paaukštinimui ir verčiąs dirbti per kiekvienas Kalėdas. Tiesa, klausėsi inspektorius tik viena ausimi. Vaikas vis dar šalo kažkur, merkiamas nesiliaujančio lietaus, kelios kolegų grupės jos vis dar ieškojo. Frostas jau taisėsi ir pats važiuoti į mišką – vis būtų aktyvi veikla, – bet galiausiai nusprendė, kad tik painiotųsi kitiems po kojomis. Nuvežęs į namus Lizą, grįžo Bertonas.

– Na kaip, sūnau, ar pavyko įmerkti? – paklausė Frostas.

– Neišdrįsau paprašyti, – išsišiepęs atsakė konsteblis.

– Ar esi girdėjęs apie autobuso konduktorę, kuri ištekėjo už autobuso vairuotojo? Pirmąją naktį ji nusirengė ir sako: „Viršuje laisva viena vieta." Bai-

gęs darbą, vyrelis jaunamartei papriekaištavo: „Neperspėjai, kad viduje užtektų vietos penkiems važiuoti stačiomis."

Iš savo sąmojo garsiausiai juokėsi pats Frostas. Staiga jis nutilo. Atrodė nepadoru kvatoti, kai vargšas berniukas... Tuščią pažadą Finčui buvo net nesmagu prisiminti. Šiaip ar taip, gurkšnodamas arbatą ir laidydamas nešvankius juokelius, vaiko surasti jis tikrai negalėjo. Inspektorius išsiurbė paskutinius lašus, padėjo puoduką ant stalo ir paragino Bertoną:

– Eime, drauguži, pasivažinėsime.

Kartais Frosto galva našiau dirbdavo automobilyje, tad jis užleido vairą konstebliui, o pats patogiai įsitaisė ant keleivio sėdynės ir prisimerkęs ėmė traukti dūmą. Smegenų varikliukas sudūzgė iš karto. Tasai namas Meistrų take... Kažkas tada, prie jo prisiartinus, sutrikdė. Tik, šimts velnių, kas?

– Sūnau, kas atsitiko, kai beldėmės į duris? – paklausė jis Bertono.

– Pasiuntėte mudu su Džordanu apeiti namą iš kitos pusės, – suglumęs atsakė konsteblis.

Frostas vėl atsilošė ir įsižiūrėjo į automobilio stogą – bene šaus kokia vaisinga mintis. Nešovė.

– Vežk mane pas Lizą, – paliepė jis. – Noriu pasikalbėti.

– Ji tikriausiai atsigulusi.

– Na tuomet galės atsikelti. Man reikia su ja pasikalbėti.

Jis beldė ir nykščiu ilgokai spaudė skambučio mygtuką. Galų gale antrame aukšte įsižiebė šviesa, laiptuose pasigirdo žingsniai. Spragtelėjo užšovai ir durys atsivėrė. Liza ant naktinių buvo užsimetusi chalatą, bet šio nesusirišusi, rankoje laikė grėsmingą policininko lazdą.

– Rupūžėle! – išsprūdo Frostui.

Priešais jį stovėjo visai kita Liza. Jos plaukai, puikūs, kuplūs plaukai, įprastai susukti į kuodą, dabar laisvai driko ant nugaros. Makiažą moteris buvo nusivaliusi, drėgna oda atrodė skaisti. Lengvi, plonyčiai naktiniai kūną dengė ne itin stropiai.

– Ko norėjote? – paklausė ji tamsaus pavidalo tarpduryje.

Mielai tau pasakyčiau, pagalvojo Frostas. Balsu jis pasakė:

– Liza, čia aš. Nepyk, kad trukdau taip vėlai.

Inspektorius pasipasakojo seržantei, kas jį trikdo. Ji patraukė pečiais.

– Na pasibeldėme, Finčas mus įsileido, tada apieškojome namą.

– Tiek to, širdele, grįžk į lovą. Važiuosiu ten, apsidairysiu dar kartą.

– Luktelkite, – paprašė Liza. – Važiuosiu drauge.

Jiedu su Bertonu palaukė automobilyje. Konstebliui rūpėjo išgirsti kuo daugiau pikantiškų detalių.

– Ji buvo tik su chalatu. – Norėdamas įtikti klausytojui, Frostas tyčia iškraipė faktus. – Po juo – nieko... Tikriausiai įpratusi miegoti nuoga... Chalatas vis prasiskleisdavo.

– Jergutėliau, neištversiu! – vos pralemeno Bertonas.

– O jau arbūzai jos kokie!.. Viešpatie, tokių spenelių dar nebuvau regėjęs!

– Pasakokite, pasakokite! – ėmė melsti konsteblis.

– Ar esi kada matęs prisirpusią, saulėje įšilusią 'Royal Sovereign' veislės braškę su pakibusiu rasos lašeliu? – paklausė Frostas, kuriam jo paties fantazijos jau kaitino kraują.

– Nesu, bet įsivaizduoju, – muistydamasis ant sėdynės, atsakė Bertonas.

– Ką gi... – Inspektoriaus intonacija akimoju persimainė. – Keičiame temą, Liza ateina.

Bertonas persisvėrė per atlošą ir atidarė seržantei dureles. Ji įsėdo. Konsteblis vis dirsčiojo į kolegę, dar labiau susidomėjęs. Palaidais plaukais ji iš tiesų atrodė visai kitaip. Kai jie sustojo prie šviesoforo, Bertonas atsigręžė ir, nusišypsojęs Lizai, pasakė:

– Su tokia šukuosena atrodote puikiai.

– Konstebli, žiūrėkite į kelią, – šaltai atkirto ji.

Namo niekas nesaugojo. Tokios prabangos policija negalėjo sau leisti, mat nemažai žmonių buvo išsiųsta ieškoti berniuko. Visi trys suėjo į vidų. Frostas slankiojo iš kambario į kambarį, pats dorai neišmanydamas, nei ko ieško, nei ką čia išvis veikia. Visur buvo pribarstyta miltelių, bet rasti ekspertams pavyko tik Finčo ir kelis savininko bei jo žmonos pirštų atspaudus, stropaus tvarkytojo kažkaip nenušluostytus. Alkūnės iš po kriauklių vonioje ir virtuvėje buvo išimtos, jų turinys išsivežtas tirti. Rytojaus dieną iš Ispanijos grįšiančių namo gyventojų laukė tikrų tikriausias šokas.

Frostas, neturėdamas konkretaus tikslo, pavarstė spintų duris, panaršė sukabintų drabužių kišenes. Pro galinio miegamojo langą jis užsižiūrėjo į sodą, kurio veją nesiliaujantis lietus buvo pavertęs ežeru. Tolumoje su pertrūkiais šmėžavo šviesos dėmelės – po mišką bastėsi nelaimėliai ieškotojai. Kažin ar berniukas bent po kokia užuoglauda? – pagalvojo inspektorius ir sudrebėjo, įsivaizdavęs septynerių metų vaiką surištą, užkimšta burna, gal net užlipdytomis akimis. Kur jis galėtų būti, niekas net nenutuokė.

Liza virtuvėje rausėsi po jau uoliai apieškotus stalčius.

– Kad bent žinočiau, ko ieškome, – pasakė ji.

– Ir man įdomu, širdele, – sumurmėjo Frostas ir ištraukė stalčių prie kriauklės. Jame buvo stalo įrankiai ir lentelė duonai raikyti. Inspektorius išėmė lentelę ir ilgą puikiai išgaląstą mėsos peilį. Kažin ar ne šituo Finčas nurėžė berniukui pirštą? – pamanė. Tankiai suraižyta lentelė buvo nušveista iki baltumo. Frostas sumetė daiktus atgal į stalčių ir užstūmė šį keliu.

Valydamasis nuo drabužių dulkes, įėjo Bertonas. Buvo užlipęs į palėpę, palandžiojo tarp vandens talpų.

– Iš karto kruopščiai čia viską apžiūrėjome, – pasakė jis. – Neįsivaizduoju, kad kas būtų pražiopsota.

– Reikia prisiminti pačią pradžią, – žiūrėdamas tiesiai prieš save, tarė Frostas. – Pačią pradžią. Pasibeldėme. – Jis nukreipė žvilgsnį į Lizą. – Kas tada?

Seržantė, mėgindama atsiminti, net susiraukė.

– Pasibeldėme... Finčas atidarė duris... Suėjome į vidų.

Inspektorius įsikando krumplį. Jam trūko kažkokios detalės. Tik kokios?

– Pasibeldėme. Finčas jau tada buvo prieškambaryje. Jis paklausė: „Kas ten?" Aš atsakiau: „Policija." O tada... – Frostas patenkintas spragtelėjo pirštais. – Štai. Jis pasakė: „Luktelkite." Mums teko palaukti, kol jis atidarys duris... tik kelias sekundes, bet vis dėlto teko palaukti... Kodėl?

Jis sparčiu žingsniu išėjo į prieškambarį, Liza ir Bertonas – iš paskos. Krūvelė laiškų ant staliuko laukė grįžtančių poilsiautojų; vokus su sąskaitomis Finčas buvo praplėšęs. Inspektorius atidžiai ištikrino visus laiškus, paskui atitraukė nuo sienos staliuką – bene bus kas užkišta. Nieko.

Po laiptais buvo rūsio durys, bet leistis ten Finčui būtų nepakakę laiko. Ant kabyklos kybojo drabužiai – daugiau daiktų prieškambaryje nebuvo.

– Kišenės apieškotos? – paklausė inspektorius.

– Taip, – atsakė Liza.

– Ir moteriškų, ir vyriškų drabužių?

– Visų. Nieko neįprasto nerasta.

– Jeigu nebuvo išsitraukęs pimpio ir nereikėjo subrukti jo atgal, tada tas šunsnukis ką nors paslėpė. – Frostas dar kartą nužvelgė drabužius ant kabyklos. – Nagi pirmyn! Išimkite viską iš kišenių, patikrinkite siūles.

Krūva kišenėse buvusių menkniekių augo beregint. Seni kvitai, autobuso bilietai, pribraukyti pirkinių sąrašai...

– O čia kas? – Vidinėje moteriško pilkšvai balto vilnonio palto kišenėje Frostas aptiko juodą plastikinį kredito kortelių dėklą.

– Šeimininkės kredito kortelės, – atsakė Bertonas. – Jau žiūrinėjau.

Inspektorius jau buvo bemetąs dėklą į krūvą, bet kažin koks impulsas paragino daikčiuką atsiversti. Jis priekaištingai šyptelėjo konstebliui.

– Mano sūnau, žiūrinėjai ne itin atidžiai.

Frostas parodė korteles. Visos jos buvo H. A. Finčo.

– Nesuprantu, kaip galėjau pražiopsoti, – susigėdęs sumurmėjo Bertonas.

– Nesvarbu, bičiuli, – paguodė jį inspektorius. – Jei būtum aptikęs anksčiau, tikriausiai būtume nekreipę į jas dėmesio. – Frostas peržiūrėjo korteles. – Taigi kodėl Finčui taip rūpėjo jas paslėpti? – Už dėklo aplanko buvo užkišti du kvitai, gauti sumokėjus „Visa" kortele. Vienas išduotas vakarykščiai prekybos centre. Kitame buvo įrašyta tos pačios dienos data. – Haterio degalinė, Upės kelias, Dentonas... Už benziną sumokėta dvylika svarų septyniasdešimt keturi pensai, – pusbalsiu perskaitė inspektorius ir tuojau pat paskambino į degalinę. – Ar galėtumėte pasakyti, kada išduotas toks ir toks kvitas? – paklausė.

– Kažkuriuo metu šįvakar, – atsakė darbuotojas. – Gana vėlai.

– Gal pasakytumėte tiksliau? Tai svarbu.

– Pasakyčiau labai tiksliai, jei jūs man pasakytumėte automobilio numerį. Čia veikia apsaugos vaizdo kameros... Labai jau daug mėgėjų nuvažiuoja nesusimokėję.

Bertonas sulakstė į garažą ir Frostas padiktavo darbuotojui numerį.

– Palaukite. – Sutrinksėjo padedamas ragelis... paskui vyrukas kai ką aiškinosi su klientu... paskui spragsėjo klavišais – ieškojo reikiamo vaizdo įrašo. – Alio... Automobilis „Renault"?

– Taip.

– Kvitas išduotas šįvakar, dešimt dvidešimt trys.

– Dėkoju. Neištrinkite įrašo. Atvažiuojame jo paimti.

Po gerų dvidešimties minučių pareigūnai jau sėdėjo degalinės vedėjo kabinete ir laukė, kol darbuotojas paleis įrašą.

– Ko tik čia neįrašyta, – pasakė plepus vyrukas. – Aną savaitę kamera pagavo kažkokį tipą, kakojantį už dyzelino kolonėlės. Norite pažiūrėti?

– Ačiū, nenoriu, – atsakė Frostas. – Dar save pamatysiu.

– Štai!

Darbuotojas suradęs paleido įrašą. Ekrane ėmė trūkčiodami slinkti nespalvoti kadrai lyg iš nebyliojo kino laikų. Vyrukas nuspaudė pauzės klavišą ir pareigūnai išvydo Finčą, sustingusį su degalų siurbliu rankose. Frostas pašoko nuo kėdės ir, beveik prispaudęs nosį prie ekrano, apžiūrėjo automobilį. Jei jis ir tikėjosi pamatyti salone išsišiepusį berniuką, teko nusivilti. Laikas buvo rodomas kadro kamputyje. Finčas į degalinę atvažiavo dešimtą dvidešimt trys, išvažiavo po keturių minučių. Juostą pareigūnai pasiėmė.

– Ir ką visa tai reiškia? – paklausė Liza, kai jie vėl susėdo į automobilį.

– Kvitą jis nuslėpė, – atsakė Frostas. – Vadinasi, nenorėjo, kad žinotume, jog degalus pylėsi čia. Kodėl? Todėl, kad bagažinėje gulėjo Bobis Kerbis. Finčas vežė jį paslėpti.

– Kur?

– Tikrai ne į mišką, – tarė inspektorius. – Toje pusėje daugybė kitų degalinių, o jis važiavo priešinga kryptimi, todėl užsuko į Haterio.

– Į mišką galėjo nuvažiuoti paskui, – įsiterpė Bertonas.

– Kam tada būtų reikėję slėpti kvitą? Mūsų kolegos, kurie, kliuvinėdami vienas už kito ir pūsdami viršvalandžių sąskaitą, naršo mišką, tik gaišta laiką. Berniuko ten nėra.

– Tada kur jis? – paklausė seržantė.

Frostas atsiduso.

– Galime tik spėlioti. Kelias, prie kurio įsikūrusi ta degalinė, veda tiesiai prie upės.

Liza išblyško.

– Manote, galėjo išmesti vaiką į vandenį?

– Nežinau, gyvas ar miręs, bet manau, kad jis ten. – Liepęs Bertonui važiuoti upės link, inspektorius iš daiktadėžės paėmė radijo siųstuvėlį. – Frostas – Operatyviojo valdymo centrui...

– Inspektoriau, mes jūsų ieškojome, – atsiliepė Lambertas. – Jums žinia nuo pono Maleto. Esate skubiai kviečiamas į jo kabinetą.

– Aš irgi turiu žinią ponui Maletui, – atsakė Frostas. – Pasakyk, kad eitų šikti. Mano reikalas iš

tiesų skubus. Susisiek su miške dirbančiomis grupėmis. Tegul tuojau pat nutraukia paiešką ten ir kuo skubiau vyksta į Upės kelio galą. Aš netrukus būsiu ten. Taip pat iškviesk porą narų. Gali tekti vandenyje ieškoti lavono.

– Aišku, – tarstelėjo Lambertas ir pridūrė: – Ponas Kesidis nori pasikalbėti.

Pasigirdo čežesys, mikrofoną paėmė laikinasis inspektorius.

– Kas dedasi?

– Renku grupę ieškoti berniuko prie upės. Jei jis dar gyvas... – atsakė Frostas.

– Atvažiuoju, – pratarė Kesidis. Kol buvo bent menkiausia tikimybė sėkmingai užbaigti tyrimą ir vaiką rasti dar gyvą, jis norėjo atsidurti tarp nugalėtojų.

– Puiku, – dėdamasis nudžiugęs, pasakė inspektorius. – Kuo daugiau žmonių, tuo linksmiau.

Kokių dvidešimties pėdų pločio upė veikiau buvo ne kas kita kaip atviras kanalizacijos vamzdis, mat į ją sruvo nutekamieji vandenys iš visų kitame krante įsikūrusių gamyklų, kurios verčiau mokėjo baudas, nei pakluso griežtiems Upių departamento reikalavimams. Įprastai vangiai tekanti masė, pasidengusi neaiškios spalvos putomis ir riebiais maurais, pastarojo meto liūčių patvindyta, užliejo šliuzų vartus ir paplūdo didžiuliu greičiu.

Palei pat upę kelias driekėsi apie ketvirtį mylios ir kaip tik šiame ruože Frostas ketino ieškoti vaiko. Permerktas iki siūlo galo, inspektorius stovėjo ir stebėjo burbuliuojantį srautą, o Bertonas ir Liza,

nors ne kažin ką liūtyje įžiūrėdami, dairėsi, kur menkas kūnelis galėtų būti paslėptas. Frostas, tikėdamasis, kad berniukas gali atsiliepti, kelis kartus šaukė Bobį vardu, bet viltys buvo bergždžios – jis girdėjo tik vandenį smaigstančių lietaus kulkų papliūpas, tas garsas panėšėjo į šakelių traškėjimą, degant miškui.

Vandens paviršiumi nuslydo automobilių žibintų atspindžiai. Iš miško atvažiavo paieškos grupės. Pirmas išlipęs iš mašinos, pasisveikinti su Frostu visas varvėdamas atžlegsėjo Arturas Henlonas sukibusiais plaukais. Nužvelgęs pro šalį upės nešamas nulūžusias šakas ir visokį šlamštą, jis suburbėjo:

– Džekai, reginys man nepatinka.

Inspektorius niauriai linktelėjo ir atsakė:

– Tik ir trūksta Lilianos Giš ant ledo lyties*. – Manai, Bobis gali būti kur nors čia?! – Henlonui teko šaukti, kad perrėktų vandens keliamą triukšmą.

– Viena iš garsiųjų mano spėlionių! – atsakė Frostas ir, nusviedęs į upę akmenuką, pridūrė: – Jeigu vaikas nebegyvas, veikiausiai guli dugne, maiše su plytomis.

Abu nuėjo pas ieškotojus, kurių dauguma vis dar sėdėjo automobiliuose, iki paskutinės atidėliodami tą akimirką, kai reikės eiti į drėgmę ir šaltį. Visi atrodė nuvargę, be dvasios, bet galų gale išlipo iš mašinų ir susibūrė aplink Frostą.

– Na argi ne smagiau nei kiurksoti tvankiame kabinete? – paklausė šis. Vienas, kitas pareigūnas

---

* Aliuzija į legendinę sceną iš Davido Llewelyno Warko Griffitho filmo „Žemyn į rytus" (1920).

prajuko. – Ką gi, – toliau kalbėjo inspektorius, – kol kas jus tik klaidinau, bet šį kartą esame užčiuopę pačią perspektyviausią giją. Žinau, jūs visi nusikamavę ir dedate mane į šuns dienas, bet įsivaizduokite, kokio siaubo yra ištiktas septynerių metų vaikas, kurio ieškome. Jei greitai nerasime, jis tikriausiai mirs. Ieškokite visur, net neįtikimiausiose vietose. Jeigu kils abejonių, paieškokite ten pat dar kartą. Sėkmės visiems!

Henlonas paskirstė vyrus į grupes ir nurodė kiekvienai jų paieškos ruožą, o Frostas vėl nuėjo prie upės. Atvažiavo mobiliojo apšvietimo būrys ir narai, sutrinksėjo automobilių durelės, pasigirdo slopūs balsai. Kriminalistas seržantas pasiuntė kelis vyrus padėti aniems išsikrauti ir paruošti įrangos.

Inspektorius tai šen, tai ten vaikščiojo krantu vienplaukis, patamsėjęs neperšlampamas jo apsiaustas, be atvangos merkiamas, vis dėlto baigė peršlapti. Įjungus žibintus, upė tapo panaši į gigantišką juodo aksomo juostą, ant klijuotės lietpalčių, kuriuos vilkėjo dauguma ieškotojų, sušvytravo šviesos atspindžiai. Protarpiais pasirodydavo, kad upe plaukia ieškomasis kūnelis, bet tą ruožą apšvietus išaiškėdavo, jog srovė neša tik žolės kemsus ar nuo kranto atplėštą velėnos sklypą.

Džordanas stovėjo Koljerio irkluojamoje valtelėje ir kartimi smaigstė dugno dumblą. Monotoniškas įkabų girgždesys, Koljeriui iš paskutiniųjų grumiantis su srove, varė Frostą iš proto.

– Inspektoriau! – persisvėręs per bortą, sušuko Džordanas, tempdamas iš vandens kažkokį radinį.

Frostas apmirusia širdimi stebėjo, kaip vyrai iškelia iš valties nieko gero nežadantį juodą plastikinį maišą ir nudrebia jam po kojomis. Kad tik ne berniukas, mintyse ėmė melsti inspektorius. Prašau, kad tik būtų ne berniukas. Jis perrėžė maišą peiliu, ant kojų pliūptelėjo dvokiantis vanduo. Frostas lėtai, pratisai atsiduso iš palengvėjimo. Pūvančios buitinės šiukšlės, kažin kada išmestos į upę.

Inspektorius nusibraukė nuo veido ir akių lietaus lašus ir susikaupęs ėmė galvoti, ar jam pavyktų užjusti, jei berniukas būtų kur nors netoliese... gyvas.

– Na kaip sekasi? – išgirdo pažįstamą balsą.

Nupezėlis Kesidis. Frostas tikėjosi, kad jis bent nepuls vėl priekaištauti dėl dukters.

– Bent jau lavono kol kas neradome... Tokia tat sėkmė, – atsakė.

– Aš pasikalbėjau su Finču, – pasakė laikinasis inspektorius.

Tikrai? – pagalvojo Frostas. Šiaip jau jis – mano įtariamasis, bet tiek to...

– Maletas pamanė, kad galiu iš Finčo išpešti daugiau nei tu.

– Nejaugi Maletas pagalvojo, kad galiu būti suklydęs? – sumurmėjo inspektorius.

– Finčas nekalba. Pasakiau, kad ieškai vaiko prie upės. Jis liko visiškai abejingas.

– Vargu ar reikėjo tikėtis, kad sušuks: „O ne, tik ne prie upės!“ Jeigu jis bus abejingas ir netars nė žodžio, nieko jam ir neprikabinsime.

– Bet jeigu rasime berniuką...

– Tai dar nereikš, kad Finčas jį čia ir paliko. Taip, tasai pašlemėkas šiame rajone pylėsi degalus, bet šis faktas nieko neįrodo. – Frostas nusitraukė šaliką, kuris peršlapęs tik erzino. – Būčiau laimingas, jei rastume vaiką gyvą, net jeigu Finčą tektų paleisti.

Neįžiūrimas kažkur gaudė generatorius, plieskė prožektoriai ir ant kranto buvo šviesu kaip dieną. Girgždėjo irklų įkabos, šniokštė lietus, vienas prožektorius, vandeniui prasisunkus į prastai izoliuotą jungtį, čirškė ir mirkčiojo. Ieškotojai su lietpalčiais lankstydamiesi graibė po aukštą šlapią žolę.

– Na ko aptingote?! Gyviau, gyviau! – užbliovė Kesidis, priėjęs prie grupelės pareigūnų, nuo pat vakaro triūsiančių šaltame lietuje. Vyrai įsitempė, bet neištarė nė žodžio. Pernelyg buvo pavargę.

– Džekai, berniuko ieškai, ar ne?

Frostas suvaitojo. Sendis Leinas ir fotografas iš „Dentono aido", pasiryžę papildyti rubriką „Policiją vėl ištiko nesėkmė".

– Sveikas, Sendi, – suniurnėjo inspektorius. – Pavyko pagauti mūsiškių radijo dažnį?

Žurnalistas išsišiepė.

– Oi ne, Džekai. Atsitiktinai važiavome pro šalį ir pastebėjome šviesas.

– Mat kaip, – prunkštelėjo Frostas. – Taip ir maniau, kad išgirsiu dorą pasiaiškinimą. Taip, ieškome berniuko.

– Ar esame kokios nors konkrečios priežasties, dėl kurios pasirinkote ieškoti čia?

– Nėra. Atsitiktinai pastebėjome šviesas – reikia užmesti akį, pamanėme. O dabar būk geras, Sendi, atstok. Mes užsiėmę.

Fotografas kelissyk nufotografavo ieškotojus ir jiedu su Sendžiu grįžo į automobilį laukti, kol policija iškels iš upės lavoną arba ras vaiką gyvą. Leinas ėmėsi kurti antraštes, tinkamas ir vienam, ir kitam atvejui.

Paieškos grupės, palikusios žolėje išmintus takus ir krūvas iš vandens iškelto šlamšto, pasistūmėjo tolėliau. Frostas išmetė peršlapusią cigaretę, kurią tik laikė įsikandęs, ir pamėgino užsidegti naują iš taip pat gerokai apdrėkusio pakelio. Suspėjo patraukti kelis karstelėjusius dūmus, ir cigaretė sušnypštusi užgeso. Jis nujautė, kad berniukas yra kažkur visai čia pat, bet nujautė ir tai, kad greičiausiai jo neras. Knietėjo sėsti į automobilį, lėkti į nuovadą ir sudaryti su Finču sandėrį. Pasakyk, kur vaikas, ir mes atsiimsime bet kokius kaltinimus, skirsime pensiją visam likusiam gyvenimui ir įteiksime tiek bilietų į taurės finalą, kiek tik panorėsi.

Jis atsmaukė šlapią rankogalį ir dirstelėjo į laikrodį. Pirma. Kažkur šūkavo Kesidis, varė vieną grupių atgal į jau apieškotą plotą. Frostas pagalvojo apie Finčą, gulintį sausoje, jaukioje, šiltoje kameroje ir tikriausiai svarstantį, kiek pavyktų iš policijos nulupti už priekabiavimą ir neteisėtą suėmimą.

– Frostai!

Inspektoriaus kūnu perbėgo virpulys. Štai ko trūko jam pribaigti. Nežinia iš kur atsirandančio Maleto su puikiai pasiūtu apsiaustu, nuo kurio net lietaus lašai kažkaip stebuklingai atšoka.

Frostas šiaip ne taip išspaudė šypseną.

– Sveiki, viršininke.

Maletas žiūrėjo į prožektorius, narus, būrį ne darbo metu sukviestų vyrų ir mėgino nuspėti visos šios prabangos kainą. Paskui jis nukreipė žvilgsnį į Frostą, kuris panėšėjo į nuskendusią žiurkę.

– Kas visa tai sankcionavo? – paklausė skyriaus viršininkas.

– Mėginau su jumis susisiekti, – atsakė inspektorius. – Skambinau į namus – niekas neatsiliepė.

– Aš visą vakarą nebuvau atsitraukęs nuo telefono toliau nei per šešias pėdas, – atkirto Maletas.

– Matyt, suklydau rinkdamas numerį, – mėgino pasiteisinti Frostas. – Ragelyje pypė, pypė... Na aš žinojau, kad paiešką jūs šiaip ar taip leistumėte pradėti.

– Taigi Finčas jums pasakė, kur berniukas?

– Tiesiai nepasakė, pone.

Frostas papasakojo viršininkui apie degalinės kvitą. Maletas spoksojo į pavaldinį prasižiojęs, netikėdamas savo ausimis.

– Taigi, remdamasis tariamu įkalčiu, kažkokiu popiergaliu, jūs suorganizavote masinį viršvalandinį darbą, kurio apmokėjimas gerokai pranoksta mūsų galimybes, nors buvau primygtinai jums prisakęs... – Raumenys aplink Maleto burną įsitempė. – Frostai, jūs tyčia man neskambinote, nes žinojote, kad savavaliauti neleisiu.

Ak tu, gudrus šunsnuki, pamanė Frostas. Kaip tik todėl ir neskambinau.

– Inspektoriau! Gal prieitumėte?!

Frostas tokio posūkio tik ir laukė. Henlonas ir Džordanas pasilenkę apžiūrinėjo kažką, išžvejotą iš upės. Kriminalistas seržantas mojo ranka.

– Atsiprašau, viršininke, – sumurmėjo inspektorius ir nuskubėjo pas kolegas.

Jie trypčiojo aplink šiukšlių maišą. Henlonas perpjovė baltą plastikinį raištį ir išvertė ant žemės turinį: porą žvejo batų ir svarmenį – dumbluotą akmenį. Frostas paėmė batus ir apžiūrėjo sunkius guminius jų padus. Apavas buvo akivaizdžiai visiškai naujas, dar neavėtas.

Nenorėdamas likti nuošalyje, pribėgo ir Kesidis.

– Ką radome? – paklausė. Frostas parodė jam batus. Laikinasis inspektorius tik gūžtelėjo pečiais.
– Na ir kas?

– Kam šovė į galvą išmesti visiškai naujus žvejo batus? – mąsliai pratarė Henlonas.

– Gal koks žvejys pametė netyčia, – spėjo Kesidis.

– Su svarmeniu – suknistu plytgaliu? – Frostas purkštelėjo. – Be to, žvejai seniai čia nebesilanko. Jei upėje ir likę žuvų, atlaikiusių chemines atakas, jos – purpuro spalvos ir tamsoje šviečia. – Inspektorius palingavo galvą ir pridūrė: – Lažinuosi, batus išmetė Finčas.

– Kodėl?

– Nenorėjo, kad sužinotume, jog pliuškenosi šitoje srutų upėje. – Frostą jau ėmė įkarštis. – Jis rado slėptuvę berniukui, bet prireikė bristi į vandenį.

– Arba brido, ieškodamas giliausios vietos lavonui nuskandinti, – pasakė Kesidis.

– Mano smegenys dviejų versijų iš karto apdoroti nesugeba, – tarė inspektorius, pažvelgė į

kitą krantą ir Džordano paklausė: – Ar iki ten galima nubristi?

– Per gilu, – purtydamas galvą, atsakė konsteblis.

– Tuomet sutelkime dėmesį į šį krantą. – Frostas pasižiūrėjo į šaltus verpetus ir, sukaupęs ryžtą, žengė. Vanduo siekė gerokai aukščiau kelių. Inspektorius niekada neprašydavo žmonių to, ko negalėtų padaryti pats. – Reikia ieškoti krante, bet iš upės, – pasakė jis Henlonui. – Kviesk savanorius. Pasakyk tiesiai, kad sušlaps kojas, o jei įbris giliau – tai ir mikučius.

Vanduo buvo pasiutusiai šaltas ir srovė vis gviešėsi inspektorių išgriauti, bet jis, tegul ir svirdėdamas, atkakliai brido. Kartkartėmis tekdavo nustumti į šalį kranto, kuris iš pakilusio vandens vos kyšojo, augaliją. Frostui iš paskos pliaukšėjo Džordanas. Kesidis lygiagrečiai jiems žingsniavo krantu.

Vienur inspektoriaus koja susmigo giliai į dumblą, traukdamas ją, jis pametė batą, bet grabalioti jo nebuvo kada, tad, tyliai plūsdamasis, klipytavo toliau.

Kad kiek, ir būtų pražiopsojęs. Tėkmė ten, vingyje, buvo užvis srauniausia, ir Frostas vos neišgriuvo. Išsilaikė ant kojų, spėjęs įsitverti nendrių. Tada ir pamatė. Krante žiojėjo kiaurymė. Vanduo siekė maždaug iki pusės rudo lakuoto vamzdžio skersmens. Viso šio būta apie aštuoniolika colių.

– Džordanai! – pašaukė inspektorius.

Konsteblis paskubomis atbrido iki jo.

– Šitas vamzdis – dalis senos sausinimo sistemos. Tokiais iš antai tų laukų nubėgdavo lietaus

vanduo. Dabar tie vamzdžiai užkimšti, – paaiškino Džordanas ir praskleidė peraugusią žolę, kad Frostas galėtų pažvelgti į skylę.

– Šviesos! – sušuko inspektorius.

Kesidis nuo kranto padavė jam žibintuvėlį. Spindulys iš karto slystelėjo kažkuo balzganu. Frostas grąžino žibintuvą Kesidžiui, o pats įkišo ranką į kiaurymę ir palietė radinį. Apčiuopė kažkokį drabužį. Vilnonį. Suėmęs kaip įmanydamas patogiau, patraukė. Gerai patempti teko kelis kartus, kol pagaliau radinys šiek tiek paslydo artyn. Svoris atrodė kaip tik. Širdis inspektoriui ėmė daužytis it patrakusi. Galų gale jis ištraukė radinį iš vamzdžio ir iškėlė virš vandens. Vaikas buvo susuktas į peršlapusį apklotą, šis apraišiotas špagatu. Burna ir akys užklijuotos ruda lipniąja juosta. Oda buvo šalta. Kaip upės vanduo.

– Radau! – suriko Frostas ir išgirdo džiaugsmingus balsus, pamatė atbėgančius žmones.

– Duokš jį man, – paragino Kesidis ir priklaupęs ištiesė rankas.

Inspektorius padavė jam ryšulį, o pats, Bertono padedamas, išlipo į krantą. Jis, tirtėdamas iš šalčio, dar tebeklūpėjo, o Kesidis jau pjovė špagatą, traukė nuo vaiko šlapią apklotą. Berniukas buvo nuogas. Laikinasis inspektorius suvystė jį į savo paltą. Tada atsargiai nuplėšė juostas. Vaikas buvo kietai užsimerkęs. Nekvėpavo.

Nebegyvas, pamanė Frostas, globstydamasis, kad bent kiek apšiltų. Vargšelis nebegyvas.

Liza prasispraudė pro žmones ir priglaudė ausį berniukui prie burnos. Prisimerkusi įsiklausė.

– Kvėpuoja! – paskelbė. – Tik vos vos justi, bet kvėpuoja!

– Greitąją! – sušuko Maletas. – Kvieskite greitąją!

– Nereikia! – įsikišo Frostas. Sugriebęs Kesidžiui už rankovės, išbėrė: – Bus greičiau, jei patys nuvešime tiesiai į ligoninę. Vežk vaiką patrulio automobiliu. Susisiekite su medikais, praneškite, kad atvažiuojate.

Kesidis sulinksėjo ir, prispaudęs berniuką prie krūtinės, nuskubėjo į automobilį. Sutvyksčiojo „Dentono aido" fotografo blykstė.

Maletas tiesiog švytėjo. Nekantravo skambinti policijos viršininkui.

– Kokia laiminga pabaiga! – šūktelėjo jis Frostui.

– Ačiū, viršininke. – Vėjas peršlapusį inspektorių košė iki kaulų. – Gal paduotumėte apklotą? Reikia nuvežti jį ekspertams.

Skyriaus viršininkas pasilenkė paimti užklodo ir suraukė antakius, raukšlėje kažką pastebėjęs.

– Čia kažin koks kvitas, – pasakė.

– Parodykite, – atkutęs paprašė Frostas.

Kvitas buvo peršlapęs, bet dar įskaitomas – išduotas Haterio degalinėje, sumokėjus už benziną. Data vakarykščia, mokėta kredito kortele. Finčo kredito kortele.

Inspektorius pažvelgė į Maletą ir išsišiepė.

– Ak jūs, apsukruoli, – pasakė. – Pagaliau jį pričiupome. Dėkui jums, pričiupome Finčą.

Skyriaus viršininkas nedrąsiai, dvejodamas, šyptelėjo. Ką tokio vertingo nuveikęs, jis nesuprato.

– Tai – įkaltis, kurio mums trūko, – paaiškino Frostas ir įsidėjo kvitą į užrašinę, kad išdžiūtų. –

Dabar puikiausiai galime susieti Finčą su vaiku. – Jis apsidairė ir, pastebėjęs Lizą, pasišaukė. – Ar kada teko apkaltinti asmenį tyčine žmogžudyste ir pagrobimu? – Seržantė papurtė galvą. – Tad štai tau gera proga, – pasakė inspektorius. – Įkišk tą Finčą už grotų.

– Ar ne jūs tai padarysite? – paklausė Maletas.

– Aš – kiaurai šlapias, – atsakė Frostas. – Važiuoju namo persirengti. – Nuėjęs prie automobilio, inspektorius padėkojo visiems ieškotojams. – Išgertuvės po valandos Žmogžudysčių tyrimo kambaryje, – paskelbė jis. – Aš porą butelių atsivešiu, bet tai nereiškia, kad jūs galite ateiti tuščiomis!

Spausdamas prie krūtinės dzingsinčius ir besitaikančius išsprūsti butelius, Frostas nugara pastūmė dvivėres duris ir atbulas įėjo į priimamąjį. Iš Žmogžudysčių tyrimo kambario sklido triukšmas, vadinasi, kolegos jau šventė. Bilas Velsas pamojo inspektoriui ir pranešė:

– Finčas nori su tavimi pasikalbėti.

– Apie ką?

– Manai, pasisakė? Paslapčių man nepatiki niekas.

Frostas sustatė butelius ant stalo, perspėjo seržantą, kad jie suskaičiuoti, ir nuėjo į kamerą.

Finčas tįsojo ant gulto. Išvydęs įeinantį inspektorių, atsikėlė ir sušnypštė:

– Niekše tu!

– Toks tokį pažino, – atšovė Frostas, grūmodamas pirštu.

– Pakišai mane. Suklastojai įkaltį!

– Suklastojau įkaltį? – perklausė inspektorius su užgauto žmogaus išraiška veide.

– Prakeiktas degalinės kvitas!

– O ką?

– Pakišai. Radai jį kartu su mano kredito kortele ir pakišai.

– Kvitą rado skyriaus viršininkas, ne aš.

Finčas atsistojo ir prikišo veidą prie pat Frosto.

– Koks man skirtumas, kas kvitą rado? Tu jį pakišai.

Inspektorius papurtė galvą.

– Suprantu, pone Finčai, jums norisi įsivaizduoti, kad niekada neklystate, bet šį kartą paslydote. Matyt, kvitas iškrito jums iš kišenės, kai vargšą vaiką grūdote į vamzdį.

– Tavo logika, inspektoriau, su trūkumu, vienu didžiuliu trūkumu. Aš nuvažiavau prie upės, paslėpiau vaiką, o degalų užsipyliau grįždamas. Tad kaip, velniai tave rautų, kvitas galėjo atsidurti apklote?

Frostas gūžtelėjo pečiais ir mįslingai nusišypsojo.

– Ak, tai – viena gyvenimo paslapčių. – Kiek patylėjęs, jis paklausė: – Gal norėsite pateikti oficialų skundą?

Finčas pašaipiai nusijuokė ir atsisėdo.

– Kas iš to skundo? Meluotum susiriesdamas.

– Kaip gerai jūs mane pažįstate, – pasakė inspektorius.

20

Jis prabudo nežmoniškai skaudančia galva, sustiręs, nugulėtais šonais. Žadintuvas džeržgė, džyrino smegenis it pjūklas. Frostas pagrabaliojo, norėdamas jį užtildyti, bet nieko neužčiuopė. Praplėšęs vieną akį, išvydo kažkokią makalynę. Miegota jo anaiptol ne savo kambaryje. Langas buvo ne ten, kur jam derėjo. Lova – taip pat ne jo ir išvis ne lova, o tik kėdė kieta sėdyne ir dar kietesne atkalte. Vis dėlto alkoholio apmarintos smegenys pamažu pradėjo suvokti tikrovę. Naktį jie lėbavo. Jis gulėjo Žmogžudysčių tyrimo kambaryje, čirškė ne žadintuvas, o telefonas. Frostas pakėlė ranką prie akių ir prisimerkęs pažvelgė į ciferblatą. Pusė devynių. Kai siekė ragelio, galvą iš įstangos vėl pervėrė skausmas.

– Frostas, – sušvokštė jis į mikrofoną.

– Laikas keltis, stovyklautojai! – šleikščiai saldžiu balsu užtraukė Bilas Velsas.

– Ko nori? – krioktelėjo Frostas, dairydamasis po kambarį. Peleninės buvo prikimštos manilinių cigarų nuorūkų, visur pristatyta tuščių taurių, ant grindų mėtėsi buteliai. Ant vieno stalo miegojo Džordanas, ant kito – Henlonas, abu garsiai knarkė. Ore tvyrojo troškūs tabako dūmų, viskio ir... O Dieve... vien pagalvojus apie tą patiekalą, Frostui susuko pilvą... ungurio drebučiuose kvapai. Penktą ryto kažkas išvažiavo į visą parą veikiančią jūrų

gėrybių prekyvietę ir pargabeno pilnas dėžes moliuskų, jūrinių sraigių... ungurių drebučiuose.

Kampe veikė keturiolikos colių įstrižainės televizorius. Garsas buvo išjungtas. Rytinėse žiniose rodė Kesidį. Baugioje tyloje jis su berniuku ant rankų skubėjo į ligoninę... glėbesčiavosi su vaiko motina... kuklinosi, kalbėdamas su žurnalistais.

Frostas prisiminė telefoną.

– Atsiprašau, Bilai... Kas nutiko?

– Sakiau, kad yra gera naujiena – berniukas atsigauna; ir bloga – Maletas jau darbe.

– Pažadinai mane, kad tai praneštum?

– Ne dėl to skambinu, Džekai. Atvažiavo Lemį Hokstoną nužudžiusių moterų advokatas. Jis nori su tavimi pasikalbėti.

– Byla – Kesidžio, ne mano.

– Bet advokatas pageidauja tavęs.

Frostas atsiduso.

– Tiek to, netrukus ateisiu.

Jis, spardydamas į šalis kibirėlius su unguriais drebučiuose, nusvyravo į tualetą ir šaltu vandeniu apsišlakstė veidą. Pirštais priglostė susivėlusius plaukus, įsikando ir užsidegė cigaretę. Atkentėjęs pirmąjį rytinį kosulį, neskubriu žingsniu išėjo į koridorių.

Maleto kabineto durys buvo atviros. Išgirdęs vyriausiąjį inspektorių telefonu kalbantis su policijos viršininku, Frostas sustojo ir, tikėdamasis vėliau turėsiąs ką papasakoti Velsui, įtempė ausis. Maletas nėrėsi iš kailio, veidmainiškai kuklindamasis.

– Pone, žinau, kad viršvalandžių norma buvo gerokai viršyta, bet tuo metu man rūpėjo tik dingęs

berniukas, todėl ryžausi rizikuoti, suvokdamas žmogaus gyvybės vertę ir visiškai negalvodamas apie save... Pone, jūs labai malonus, bet aš tik atlikau savo pareigą... Ačiū, pone... Dėkoju iš visos širdies.

Maletas padėjo ragelį. Frostas nutykino kelis žingsnius atgal, tada, tyčia triukšmingai, vėl patraukė į priekį.

– Frostai! – pastebėjęs jį praeinantį, pašaukė skyriaus viršininkas.

Inspektorius įlingavo į kabinetą ir klestelėjo ant kėdės.

– Sėskite, – kaip visada per vėlai pasiūlė Maletas ir įteikliai nusišypsojo. – Tikriausiai jums bus malonu sužinoti, kad man pavyko išgelbėti jus nuo bausmės už savavališkai suorganizuotą viršvalandinį darbą.

– Labai ačiū, viršininke, – sumurmėjo Frostas. – Aš nevertas būti jūsų pavaldiniu.

Šiuos žodžius inspektorius ištarė taip nuoširdžiai, kad Maletas, neįžvelgęs jokios potekstės, patenkintas nušvito.

– Kesidis puikiai padirbėjo, – pasakė jis ir patapšnojo per „Dentono aido" numerį ant stalo. Antraštė virš didžiulės nuotraukos, kurioje Kesidis buvo įamžintas su berniuku ant rankų, skelbė: DIDVYRIS POLICININKAS UPĖJE IŠGELBSTI VAIKĄ.

– Na argi ne šaunuolis? – burbtelėjo Frostas.

– Deja, Leksfordo skyrius nori jį susigrąžinti.

– Kaip gaila!

– Tokiu atveju, matyt, galėsiu pranešti džiugią naujieną kriminalistei seržantei Mod. Ji bus laikinai paaukštinta.

– Seržantė paaukštinimo nusipelnė, – pasakė Frostas.

Žilagalvis anų dviejų moterų advokatas Džordžas Peris pastebimai kūprinosi. Atrodė jis labai mielas, bet buvo apsukrus. Labai apsukrus.

Frostas nusivedė jį į savo kabinetą. Atidaręs duris, inspektorius mažne suklupo, įmynęs į krūvą drabužių. Ant grindų prie radiatoriaus, susipynę vienas kito glėbyje, miegojo Liza ir Bertonas. Vilkėti jiedu nelabai ką ir vilkėjo. Frostas skubiai žengė atatupstas ir uždarė duris.

– Užsukime kur nors kitur, – pasiūlė jis advokatui.

Jie suėjo į buvusį Kesidžio kabinetą. Inspektorius atsisėdo prie tuščio stalo, pasiūlė kėdę ir svečiui.

– Kuo galiu padėti? – paklausė.

Peris atsegė puikios odos lagaminėlį ir išėmė du išspausdintus paaiškinimus.

– Aš atstovauju panelei Milisentei Fleming ir panelei Džulei Adams. Vakar jūs gavote jų paaiškinimus, ar ne?

– Ne aš, – paprieštaravo Frostas. – Juos paėmė mano kolega inspektorius Kesidis.

– Paaiškinimai buvo paimti, nedalyvaujant advokatui.

– Šių panelių buvo paklausta, ar jos norėtų advokato. Abi atsisakė.

Peris nusišypsojo.

– Neabejoju, viskas joms buvo išaiškinta tinkamai. Reikalas šit koks: mano klientės norėtų savo paaiškinimus atsiimti.

– Neįmanoma.

Advokatas vėl nusišypsojo.

– Liaukitės, inspektoriau. Viskas įmanoma. Mano klientės pripažįsta nusikaltusios, bet tam tikros delikačios aplinkybės... lytinis ryšys... nuotraukos... sukels tikrą audrą.

– Tai jau tikrai, – pritarė Frostas.

– Jos turi šeimas... draugų. Yra gerbiamos bažnyčios bendruomenės narės. Mano klientės primygtinai pageidautų, kad tos nelemtos aplinkybės būtų eliminuotos iš bylos.

– Tad ką jūs siūlote?

– Hokstonas į panelių namus pateko turėdamas tikslą jas apiplėšti. Jis mėgino Džulę išprievartauti. Milisentė smogė įsibrovėliui, norėdama sutrukdyti įgyvendinti kėslą, ir jis mirė. Visa tai neginčytina. Tačiau nėra jokio reikalo viešinti lytinio bylos aspekto. Abi mano klientės nepaprastai sunerimusios – tokio nerimo pasekmės joms gali būti pražūtingos.

– Jų paaiškinimai teisme bus perskaityti.

– Siūlau pirminius paaiškinimus suplėšyti, o kvotų įrašus sunaikinti. Mano klientės pateiktų jums naujus paaiškinimus, kuriuose lytinio aspekto būtų išvengta.

– Kliūčių tokiai taktikai nematau, – atsakė Frostas. – Pasikalbėsiu su kolega. Byla – jo.

Lyg tyčia pro duris įėjo Kesidis. Išvydęs jo kabinete šeimininkaujantį Frostą, laikinasis inspektorius kaipmat susiraukė.

– Galiu paklausti, kas čia dedasi?

Frostas papasakojo, koks reikalas.

– Nė už ką, – kategoriškai pareiškė Kesidis. – Nieku gyvu!

– Mūsų byla dėl to niekaip nenukentėtų, – pasakė Frostas.

– Tai reikštų, kad ignoruojate taisykles, – atkirto laikinasis inspektorius, – o aš niekieno labui taisyklių neignoruoju.

Jis atsistojo prie stalo, demonstratyviai lūkuriuodamas, kol Frostas užleis kėdę. Šis atsistojo.

– Pone Peri, atsiprašau, – pasakė.

Advokatas liūdnai šyptelėjo.

– Na aš bent pabandžiau, – tarė jis. – Mano klientės siaubingai nusivils, bet aš bent jau pabandžiau.

Koridoriuje Frostas kurį laiką žiūrėjo įkandin Periui, kuris sukumpęs žingsniavo į kalinimo sektorių. Paskui inspektorius pašaukė jį ir prisivijo. Advokatas stabtelėjo ir atsigręžė.

– Nenustebčiau, jei kvotų įrašai ir paaiškinimai dingtų, – sušnibždėjo Frostas. – Aš garsėju sugebėjimu pamesti daiktus. Paskambinkite man vėliau šiandien. Mums gali prireikti naujų jūsų klienčių paaiškinimų.

Peris apsidairė, įsitikino, kad niekas jo nenugirs. Ir taip pat sukuždėjo:

– Jūsų kolega kategoriškai prieštarauja. Inspektoriau, nenorėčiau pridaryti jums bėdos.

– Bėdos sau puikiausiai prisidarau pats, pašalinių pagalbos man nereikia, – atsakė Frostas ir nužingsniavo į priimamąjį.

– Gal matei poniutę? – paklausė Velsas. – Jos teiraujasi Maletas.

– Šįryt jai reikia atsipūsti, – tarė inspektorius. – Naktį buvo vienu unguriu per daug.

Frostas pasistatė apsiausto apykaklę ir išėjo į lietų. Po kojomis pasipainiojo sudegusi petarda. Jis nuspyrė ją šalin.

Serijoje:

„Frosto Kalėdos“
„Frosto prisilietimas“
„Frosto naktis“
„Atkaklusis Frostas“

Wingfield, Rodney David

Vi206 Atkaklusis Frostas : detektyvas / Rodney David Wingfield ; iš anglų kalbos vertė Vidas Morkūnas. – Vilnius : Briedis, 2015. – 576 p. – (Detektyvų serija, ISSN 2351-7360)

ISBN 978-9955-26-507-8

Dentono miestelį krečia žiaurūs nusikaltimai – žudomi ir pagrobiami vaikai. Kriminalistas inspektorius Džekas Frostas, nedrausmingas apkiautėlis, bebaimis keikūnas, neatsigina problemų. Bet po išsiblaškėlio užuomaršos kauke slepiasi genialus seklys.

UDK 821.111-31

Rodney David Wingfield
ATKAKLUSIS FROSTAS

Vertėjas Vidas Morkūnas
Redaktorė Ilona Čiužauskaitė
Dizainerė Emilija Kaltenytė

Viršelyje – surawutob nuotr., STILLFX nuotr., www.shutterstock.com

Leidykla „Briedis“
Parodų g. 4, LT-04133 Vilnius, Lietuva
www.briedis.eu, info@briedis.lt

Spausdino „Standartų spaustuvė“
Dariaus ir Girėno g. 39, LT-02189 Vilnius, Lietuva
www.standart.lt, info@standart.lt

Detektyvų mėgėjams Džekas Frostas [redacted] kriminalinio serialo „Frosto prisiliet[redacted] pagrindinį vaidmenį atliko Davidas Jasonas. Serialas ir aktorius Jungtinėje Karalystėje pelnė gausybę apdovanojimų.

Detektyvas Džekas Frostas keistuolis: jis nesilaiko darbo drausmės, yra netvarkingas, ironiškai bendrauja su aplinkiniais ir problemas traukia lyg magnetas. Vis dėlto už šios kaukės slypi jautri siela ir stiprus teisingumo jausmas...

Policininkai šiukšlių maiše randa uždusintą berniuką.
Kitas panašaus amžiaus vaikas dingęs.
Ar šiedu įvykiai susiję?
Po Dentoną klajoja nepagaunamasis, kuris mėgaujasi stebėdamas pralietą vaikų kraują. Nejaugi į miestą grįžo iškrypėlis, jau sėdėjęs už panašias išdaigas?
Vagys apšvarina vienos šeimos namus, pagrobia penkiolikmetę dukterį.
Bet ar nusikaltimo tikrai būta?
Nužudyti kilimų klojėjo vaikai, jų motina dingusi.
Ar ji ir yra žudikė?
Tai dar ne visos mįslės, kurias tenka minti kriminalistui inspektoriui Džekui Frostui, nedrausmingam keikūnui, išsiblaškėliui užuomaršai... genialiam sekliui.

Serijoje:
„Frosto Kalėdos"
„Frosto prisilietimas"
„Frosto naktis"
„Atkaklusis Frostas"

ISBN 978-9955-26-507-8
9 789955 265078

